

Valyon Eszter

A nyelvi képek osztályozása és
elméleti megközelítése
a XVI. századi francia ramista
retorikákban

Vályon Eszter

A nyelvi képek osztályozása és elméleti megközelítése
a XVI. századi francia ramista retorikákban

DUPRESS

Vályon Eszter

A nyelvi képek osztályozása és
elméleti megközelítése
a XVI. századi francia ramista retorikákban

Debreceni Egyetemi Kiadó
Debrecen University Press
2010

Lektorálta:
SZEKERES CSILLA

ISBN 978 963 318 086 0

© Debreceni Egyetemi Kiadó Debrecen University Press,
beleértve az egyetemi hálózaton belüli elektronikus terjesztés jogát is

Kiadta a Debreceni Egyetemi Kiadó Debrecen University Press – www.dupress.hu
Felelős kiadó: Dr. Virágos Márta
Készült a DE sokszorosítóüzemében, 2010-ben
10-623

Bevezetés

1. A ramista retorika

A kötet tárgya a nyelvi képek taxonómiája és elméleti megközelítése a XVI. századi franciaországi filozófus és grammatikus, Pierre de la Ramée-nek és munkatársainak: Omer Talonnak és Antoine Fouquelinnek francia és latin nyelven megjelent retorikai-poétikai munkáiban. A retorika egyik megújítójának tekintett Ramée 1545-től vezette a Collège de Presles retorikai munkacsoportját, melynek tagjai tanítványai, a már említett Fouquelin és Talon voltak. A csoport a XVI. század közepe táján publikálta nagy jelentőségű grammatikai-retorikai kiadványait. A grammatikusok szervezett együttműködése 1562-ben, Talon halálával és Ramée konverziójával szűnt meg; a könyvben szereplő alkotások mindegyike ebben az 1545-től 1562-ig terjedő periódusban keletkezett.

Mint a XVI. századi francia retorika kiváló ismerője, K. Meerhoff is hangsúlyozza (1986, pp. 175-316),¹Ramée koncepcióját két munkatársával közösen alakította ki. Ennek az összehangolt csapatmunkának az eredménye a ramista retorikák viszonylag egységes trópusrendszere és definíciói. A négy alapvető trópus bemutatása, jellemzésének kritériumai csak kisszámú eltérést mutatnak, az igazi különbségek elsősorban az ún. származtatott trópusok számában és leírásaiban rejlenek. Míg Talon és Ramée művei viszonylag egységesnek mondhatók e tekintetben, Fouquelin francia nyelvű retorikája, ha olykor csak említés szintjén is, lényegesen nagyobb számú nyelvi képet tartalmaz, definíciói helyenként meglepően egyéniek és a modern nyelvtudomány szempontjából is értékesek.

Ramée azon túl, hogy a retorika tudományát mindössze az *elocutióra* és a *pronuntiatióra* redukálta, Cicero és Quintilianus munkássága nyomán a retorika rendszerének racionalizálására törekedett. Ezt az elgondolást igyekezett megvalósítani két munkatársa és tanítványa közreműködésével, és ez az elv hatja át az általa kialakított retorikai rendszert. A cicerói retorikáról tartott előadásainak szövege, melyet 1557-ben *Ciceronianus* címmel publikált, dolgozatomban elsősorban hivatkozásként szerepel. Részletesen foglalkozom viszont a *Quaestiones Brutinae in Oratorem Ciceronis* című oktatási anyagként kiadott retorikával (1547), valamint hivatkozom a Quintilianus által inspirált *Rhetoricae distinctiones in Quintilianum* (1549) címmel megjelent írására.

Az említett munkák mellett a Ramée-tanítvány Omer Talon két retorikáját is vizsgálom, illetve a megfelelő helyen hivatkozom *Institutiones oratoriae* címen megjelent Quintilianus-kommentárjaira (1545). Az első megjelentetett Talon-retorika 1549-ben látott napvilágot, és a csoport mecénásának, Charles de Guise

---

¹ M. Magnien kiemelése, 1999, p. 373.

² Az imitáció fogalma körül élénk polémia bontakozott ki egész Európában. Egyes gondolkodók szerint az igazi imitáció egyet jelent az antik szövegek vernakuláris nyelvre való fordításával. A francia retorikaszerzők közül Peletier du Mans ennek e nézetnek az egyik

bíborosnak ajánlották. A XVIII. századig összesen 150 kiadást ért meg. E mű francia nyelvű adaptációjának tekinthető a csoport kiadványaként megjelent első eredeti francia nyelvű retorikai kézikönyv, Antoine Fouquelin *La Rhétorique française à très illustre Princesse Marie Reine d'Écosse* című munkája (1555). Talon retorikája ihlette az első francia nyelvű poétikai kézikönyvet, Thomas Sébillet *L'Art poétique françois* című művét is. A második, már posztumusz Talon-retorika a Szent Bertalan-éjrt, azaz Ramée halálát követően 1572-ben jelent meg *Rhetorica e Petri Rami regii professoris praelectionibus observata* címmel. Mint terjedelmes címe is mutatja, ebben a kötetben a szerző mestere retorikai előadásait rendszerezte és foglalta össze. A felsorolt művek mellett másodlagos forrásként szolgáltak Ramée követői: Freige és Cassmann retorikai tárgyú írásai, melyekre az iróniáról szóló fejezetben hivatkozom.

A trópusok elméletének és lehetséges osztályozásának vizsgálatát több szempontból is szükségesnek tartom. A retorika-stilisztika, illetve a poétika a klasszikus antikvitásban, majd később a reneszánszban sem minden esetben választható szét egyértelműen (Szikszainé 2007, 11). A mára már elkülönülő tudományterületek interferenciájának egyik oka, hogy a retorika a szónoki beszéd megalkotásának folyamatában a beszéd stílusát (*elocutio*), és ezen belül a nyelvi képeket is tárgyalta, a stilisztika pedig, mint önálló tudományág, lényegében változatlanul átvette a nyelvi képek és alakzatok rendszerét, legfeljebb nem feltétlenül alakzatként vagy képként, hanem stílussajátságot eredményező nyelvi elemként tárgyalja a figurákat és a trópusokat.

A nyelvi képek vizsgálata a nyelvtudomány kognitív fordulata óta különösen időszerű, és nem korlátozódhat egyetlen tudományterületre, a retorikára. Maga a retorika a klasszikus görög-római hagyományban és ennek folytatásaképpen a középkori és reneszánsz gondolkodásban is szorosán kapcsolódik az irodalomhoz. A retorika mint a közönségtől eltérő beszéd tudománya formálta az irodalmi alkotásokat, a nyelvi képek elméletével mind az irodalomtudomány, mind pedig a poétika foglalkozott (Vígh 1981, p. 43; Szikszainé 2007, p. 11).

A retorikai jelenségek rendszerének nyitottsága és képlékenysége miatt a kötetben tárgyalt nyelvi képtípusok nem szükségszerűen trópusként épültek be egyes szerzők retorikáiba. Mivel az, hogy mi minősülhet trópusnak és mi nem-trópusnak, kizárólag a rendszeralkotó nyelvi-nyelvészeti kompetenciájától, valamint az adott rendszerképző stratégiától függ, egyes trópusok besorolása komoly szakmai vitákra, polémiákra adhat alkalmat. Problematikusnak számított elsősorban az allegória és az irónia elhelyezése a rendszerben, annak meghatározása, hogy gondolatalakzatot képeznek-e, vagy inkább trópusnak minősülnek. Hasonlóképpen nem alakult ki egységes álláspont a metafora és a metonímia tipológiájának kérdésében sem. Ezek a polémiák egyúttal rávilágítanak arra, hogy a nyelvtudomány kognitív fordulata előtti időkben milyen szinten sikerült magyarázatot adni egyes trópusok létrejöttére, szerepére, hatására és értelmezési stratégiájára.

A könyvben szereplő trópusok a retorikatörténetben nem kizárólag csak trópusként jelennek meg. Írásomban ennek a nyilvánvaló ténynek a tiszteletben tartá-

sa mellett azonban csak azokat a jelenségeket tárgyalom, amelyeket Ramée és követői trópusnak tekintettek és rendszerükbe felvettek, vagy amelyeket az elemzett példaanyag alapján fel kellett volna venniük. Ezeket a retorikai jelenségeket trópusként tárgyalom, esetleges alakzatjellegükre csak abban az esetben térek ki, amelyben maguk a szerzők is felvetik a többféle besorolás lehetőségét.

2. A ramista trópuselmélet vizsgálata

A trópusok és nem-trópusok megkülönböztetése, taxonómiája, lehetséges definíciói évezredek óta problémát jelentenek a nyelvtudomány számára. A probléma-felvetés a XVI. századi franciaországi retorikai-poétikai munkákban is központi helyet foglal el. Bár Ramée retorikai munkásságát leginkább a retorika tárgyának és részeinek átértelmezése miatt tanulmányozták, nem hagyható figyelmen kívül sajátos alakzat- és trópuselmélete, amely egyfajta szintézise a két legnagyobb retorikai tekintély, Cicero és Quintilianus munkásságának. Mivel a Ramée-féle retorika a két legszélesebb körben olvasott római retorikus elméletein nyugszik, és kiegészül a kortársak, elsősorban az elsődleges forrásnak tekinthető melanchthoni retorika eredményeivel, a retorikatörténet egyik fontos állomásának számít, amely a szintézisalkotás mellett egyéni vonásokat is mutat. Mindez megmutatkozik az *elocutio* részeinek tekintett trópusok elméleti megközelítésében is.

Célszerű ezért vizsgálni:

- azt az elméleti felépítményt, amelyen az adott korszakban tárgyalt retorikai-poétikai munkák ismeretanyaga nyugszik,
- a trópus *versus* nem-trópus dichotómia hagyományozott értelmzését,
- a retorizált nyelvi jelenségek, ezeken belül is a trópusok definíciójának kísérleteit, illetve lehetséges osztályozásukat,
- létrejöttük okait az adott kor nyelvészeti – kommunikációelméleti ismereteinek tükrében.

A trópusok vizsgálata számos egyéb kérdésfeltevést is indukál, amelyekre tudománytörténeti megközelítésben igyekszem választ adni:

- Az adott nyelvi kép a tárgyalt szerzők által kidolgozott rendszerben hol helyezkedik el, és alakzatként vagy trópusként épül-e be? A vizsgált jelenség csak kizárólag trópus, vagy nem egyértelmű a besorolása? Beszélhetünk-e tipizálhatatlan, osztályozhatatlan jelenségekről?
- Milyen terminus technicusszal nevezik meg az adott retorikai jelenséget? A hagyományos névhasználatától való eltérés vajon jobban kifejezi-e az adott nyelvi kép lényegét?
- Mik az adott trópus főbb jellegzetességei, mi az a *differentia specifica*, amely alapján a vele rokonítható nyelvi képtípustól elkülönül?
- Az adott korszak nyelvi-kommunikációs ismereteinek fényében a szerzők szolgálnak-e valamiféle magyarázattal az adott trópus keletkezéséről? Milyen okok járulhatnak hozzá a létrejöttükhöz?

- Egyes trópusoknak tulajdonítható-e kitüntetett szerep? Léteznek-e alá- vagy fölérendelt trópusok?
- Alakíthatók-e ki alkategóriák a hagyományos felosztáson belül, azaz egyes trópusoknak milyen típusait különítik el? Milyen kritériumrendszer alapján jöhet létre egy esetleges kategorizáció? Indokolt-e ez az elkülönítés a modern nyelvtudomány álláspontja szerint?
- Milyen hatásmechanizmusa van egyes trópusoknak? Szükségszerűen csak díszítmények, vagy ennél lényegesen többek?
- Jellemző-e előfordulásuk egyes szövegtípusokban? Van-e határ az egyes trópusok művészi igényű vagy nem művészi alkalmazásában?
- Melyek az adott trópushoz leginkább hasonló retorikai jelenségek, és mi- ben térnek el egymástól? Problematikus-e a szétválasztásuk, és nem lenne-e célszerűbb az együttes tárgyalásuk?
- Kiegészítésre szorul-e a felvázolt rendszer, és amennyiben igen, akkor mi- lyen módon?

Mindeme vizsgálatok mellett, melyek dolgozatom elsődleges tárgyát képezik, szükségszerűnek bizonyul annak a példaanyagnak az elemzése is, amelyekkel a szerzők az adott nyelvi kép elméletét illusztrálták. Leginkább ugyanis a példák elemzése fedi fel a definíciókísérletek esetleges hiányosságait vagy ellentmondása- it, illetve a szerzők példaválasztásából olykor pontosabb képet lehet kapni egy-egy trópus létrejöttének folyamatáról, a megértésükhöz szükséges interpretációs stratégi- áról. Ugyancsak a példák tárják fel azt, hogy milyen jelei vannak egy-egy fogalom olykor máig is fennálló tisztázatlanságának.

3. Kutatási módszerek

A ramista definíciós és klasszifikációs kísérletek áttekintéséhez elsődlegesen meg kell határozni azt az elméleti-nyelvfilozófiai tudáskeretet, amelyben célszerű az elemzést elvégezni. Ennek a tudáskeretnek megragadásához, lehetséges rekon- strukciójához mindenképp számba kell venni azokat a műveket, amelyek ismereté- ben az általam tanulmányozott XVI. századi francia retorikusok kialakították a maguk trópuselméleteit. Ezt a tudáskeretet, tekintettel a klasszikus retorikai iroda- lom rendkívüli gazdagságára, a teljesség igénye nélkül, pusztán a leginkább meg- határozó klasszikus görög és római szerzők elméleteinek ismertetésével kívánom bemutatni. Az elméleti horizont vizsgálatához a művek bőséges hivatkozás- apparátusa nyújthat támpontot. E tudáskeret megragadása és felvázolása elenged- hetetlen a tárgyalt művek értelmezéséhez és befogadásához, ugyanis a reneszánsz retorikák egységes jellemzője, hogy az elképzelések eredetiségét csak a klassziku- sok imitációján belül lehet megragadni. Mint Michael von Albrecht rámutat, az *imitatio* elvárásának értelmében az egyéni teljesítményt kifejezetten az elődök mű- veihez mérten lehet értékelni (2003, p. 11).

Az egyes nyelvi kép-típusok tárgyalhatók tematikus vagy kronológiai szempontok alapján. A kronológiai sorrend kétségkívül alkalmas lehet arra, hogy feltárja a retorikai hagyomány folytonosságát, viszont a tematikus megközelítés pontosabban felfedi, hogy milyen hasonlóságok, eltérések és ellentmondások rejlenek az egyes alkotók munkáiban, milyen aspektusból vizsgálják az adott nyelvi képet, mint jelenséget. A tematikus tárgyalási mód mindezek mellett a rendszer képlékenységet, nyitottságot is szemléltetheti. Ezen ok miatt döntöttem a tematikus bemutatás mellett. A tematikus tárgyalás sorrendjét annak függvényében alakítottam ki, hogy a ramisták jellemzése szerint mely nyelvi képtípusok rokoníthatók egymással és milyen gyakorisággal fordulnak elő a mindennapi beszédben, illetve a művészi szövegekben. Bár a ramisták egységesen a „metonímia, irónia, metafora, synecdoche” sorrendet választják minden indoklás nélkül, az egyes trópusok bemutatásai, illetve Fouquelin trópuselmélethez írt utószava (1555/1990, pp. 345-346) felülírják ezt a sorrendet. Mivel Fouquelin többféle tárgyalási sorrendet javasol utószavában, az általam választott megoldás ezeknek egyfajta szintézise.

Az egyes képek elméletének tárgyalását mindig annak a hagyományanyagnak a felvázolásával kezdem, amely meghatározó módon jelen van a ramista retorikákban. A fejezetek élén álló tudománytörténeti összefoglalók nem tárgyalják a definíciókkal összefüggésbe hozható társadalmi, kulturális, ideológiai stb., viszonyokat, hanem kizárólag önmagukban véve vizsgálják az egyes meghatározásokat.

A tudománytörténeti összefoglalások elsődlegesen a klasszikus görög és római hagyományra koncentrálnak. Ennek a korszaknak azonban olyan gazdag a retorikai szakirodalma, hogy e dolgozat keretein belül lehetetlen a teljesség igényével áttekinteni. Mivel az antik szerzők is sűrűn hivatkoznak egymás műveire, vagy éppen egymással polemizálva alakítják ki saját definícióikat, így csak a legfontosabb retorikák trópus-definícióinak ismertetésére kívánok szorítkozni. Legfontosabbaknak pedig – a könyv szempontjából – azokat a műveket tekintem, amelyekről bizonyítható, hogy hatottak a ramista retorikák trópuselméleteire. Elsősorban tehát a szerzők iskolai olvasmányaira: Ciceróra, Quintilianusra, Platónra, Aristotelésre, Szent Ágostonra, Sevillai Isidorusra vagy a főként grammatikusként idézett Aelius Donatusra hivatkozom, valamint indokolt esetekben szükségesnek véltem Tryphónnak, Pseudo-Longinosnak vagy a *Rhetorica ad Herennium* szerzőjének definícióit is bemutatni.

Az oktatási anyagként publikált latin nyelvű munkák megértéséhez, az olykor szüksézávú definíciók megragadásához nélkülözhetetlen a klasszikus antikvitás retorikai anyagának ismerete. Ezért törekedtem minden egyes trópus bemutatásakor az antik források összefoglalására – a ramisták számára ugyanis egyértelmű volt, hogy potenciális olvasóik már ismerik Cicero, Quintilianus vagy éppen Aristotelész munkáit. E tudománytörténeti összefoglalások segítséget nyújtanak a lakonikus meghatározások értelmezéséhez, megvilágítják a szerzők által használt, de előzetesen nem minden esetben definiált fogalmakat.

A ramista retorika tanulmányozásában két leginkább meghatározó antik szerző Cicero és Quintilianus. Az ő munkásságuk képezte a XVI. század retorikai művelt-

ségének alapját, és az oktatásban használt retorikák is e két szerző műveire, valamint a *Rhetorica ad Herennium* kivonataira épülnek. A cicerói corpus és az *Institutio Oratoria* neves humanisták, mint Melanchthon vagy Vettori gondozásában és kommentárjaival kiegészítve már az 1530-as évektől több kiadásban is hozzáférhető. A görög retorikusok összefoglaló szövegkiadása 1508-tól jelenik meg *Rhetores Graeci* címmel. Az általuk elemzett munkák közül kiemelkedő jelentőséget tulajdonítottak Aristotelés *Rétorikájának*, amelyet olyan neves szerzők is fordítottak és kommentáltak, mint a német Sturm vagy az olasz Piccolomini. Érdemes megjegyeznünk, hogy Aristotelés retorikai munkáiról maga Ramée is tartott előadássorozatot. Aristotelés mellett a XVI. század folyamán a már említett Pseudo-Longinos *Περὶ Ὑψους* és Hermogenes *Περὶ Ἰδέων* című munkáinak újrafelfedezése és recepciója volt számottevő. Ez utóbbiak elsősorban az alakzatelméletet gazdagították. A szövegeiket gondozó és kommentáló Johannes Sturm retorikai munkásságának köszönhetően hatásuk a ramista retorikai gondolkodásra, azon belül a trópuselméletre, inkább áttételes (Magnien 1994, p. 345).

A középkori és a korai reneszánsz retorikák sokkal inkább a folyamatosságot, az antik hagyományokhoz való ragaszkodást hangsúlyozták, mint a már megszilárdult rendszer esetleges felülvizsgálatának és átalakításának szükségességét. Éppen ezért a középkori szerzők csak azon esetekben szerepelhetnek a történeti jellegű összefoglalókban, amennyiben a klasszikus és a kései antikvitás retorikáihoz képest újabb eredményekre jutottak, és hatásuk kimutatható a ramista retorikákban is.

Az érett reneszánsz korszakában, azaz a XVI. században a szerzők azonban már merik kritikával illetni és szükséges esetben átformálni az évszázadok alatt kialakított kategóriákat és törvényszerűségeket. A reneszánsz és a humanizmus jelmondata, a *ritorno alle fonti*, már nem jelentheti kizárólag az ókori szerzők pusztá imitációját, hanem az elődök eredményeinek felhasználásával lehetőséget nyújt az önálló elméletek kidolgozására.² A retorika művelője ilyenformán nem köteles ragaszkodni Aristotelés vagy Quintilianus retorikai rendszeréhez, ha vizsgálódásai más eredményre vezetnek. A XVI. századi retorikusokat már foglalkoztatta a kérdés, hogy szükséges-e megtartani a klasszikus *figura* versus *tropus* felosztást, vagy ha nem, akkor milyen rendezői elv szerint rendszerezhetőek a retorizált nyelvi jelenségek? Kutatják továbbá azt is, hogy a retorika alakzatai mennyire nyelvspecifikusak, azaz beszélhetünk-e nyelvi univerzálékról a retorika esetében. E kérdések összetettsége miatt a klasszikus antikvitás tárgyalása mellett szerepet kapnak azok a kortárs szerzők, akiknek elképzelései vagy beépülnek

² Az imitáció fogalma körül élénk polémia bontakozott ki egész Európában. Egyes gondolkodók szerint az igazi imitáció egyet jelent az antik szövegek vernakuláris nyelvre való fordításával. A francia retorikaszerzők közül Peletier du Mans ennek e nézetnek az egyik legnagyobb hatású képviselője, szerinte az imitáció fogalma nem jelenthet mást, mint pontosan ugyanolyan szövegeket létrehozni, mint amilyeneket már korábban valaki megalkotott. Ez a korábbi és az újonnan alkotott szöveg közötti hasonlóság nemcsak az inventióban, hanem a szövegalkotás többi fázisában (különösen a *dispositiō*ban és az *elocutiō*ban) is megragadható (Peletier du Mans 1555/1990, p. 243).

Ramée és társai retorikai rendszerébe (Melanchthon, Latomus),³ vagy pedig azokhoz képest olykor merőben eltérő álláspontot képviselnek (Scaliger, Sherry, Puttenham, Dresser). Ez utóbbiak abban az esetben szerepelhetnek, ha az általuk kínált megoldás közelebb van a modern nyelvtudomány álláspontjához, vagy pedig egy megoldatlan problémát egy teljesen újszerű aspektusból próbálnak megvilágítani. Ezért kap több esetben is kitüntető figyelmet az angol George Puttenham, akinek rendszerezése rámutat a trópusok és az alakzatok rokon vonásaira. A merev trópus – figura felosztást alapul véve ugyanis előfordulhat, hogy feltűnően hasonló jelenségtípusok kerülnek távol egymástól, mint történik ez a hasonlat és a metafora esetében (Kocsány–Szikszainé 2003, p. 6 és Tamba-Mecz 1981, p. 25). Ugyanakkor Quintilianus nyomán pusztán a hatókör sugarát véve a csoportosítás alapjában, előfordul, hogy egymással kevés hasonlóságot mutató nyelvi képletek kerülnek egy közös osztályba, mint történik ez a trópusoknál vagy a gondolatalakzatoknál.⁴

A tárgyalt szerzők megállapításait csak abban az esetben illetem kritikával, amennyiben az adott kijelentés ellentmondásba került az idézett szakirodalommal és forrásszövegekkel, vagy az adott szerző saját definíciójával. Az ókori és reneszánsz szerzőkön mai nyelvészeti tudásunk természetesen nem kérhető számon. Ezért a forrásszöveggént idézett antik és reneszánsz szakirodalmi álláspontokat csak leíró jelleggel mutatom be, kiemelve azokat a kijelentéseiket, amelyeknek a modern nyelvtudomány is jelentőséget tulajdonít. A kortárs szerzők eredményeit bemutató és összegző bekezdések ugyanakkor kitérnek azokra a kijelentésekre is, amelyek a ramista retorikákkal ellentétes következtetésekre jutnak. Ez utóbbi azokban az esetekben lényeges, amikor bizonyíthatóan azonos forrásanyag felhasználásával eltérő módon definiálnak egy-egy jelenséget. A reneszánsz nagy retorikusainak vélekedéseit bemutató szövegegységek egyúttal alkalmat adnak a

---

³ A ramistákra rendkívül nagy hatást gyakorló Johannes Sturm műveire dolgozatomban elsődleges forrásként nem hivatkozom, mert elsősorban nem a trópuselméleten érezhető az ihletésük.

⁴ A modern nyelvtudomány szempontjából kiemelten fontos, a huszadik század második felében megszülető, szemiotikai és strukturális rendszerű taxonómiák felfüggesztik a trópus és figura merev elkülönítését, rendszereik más szempontokat követnek. Irène Tamba-Mecz, aki az alakzatokat létrehozó logikai-szemantikai viszonyokat vizsgálta, amellet érvel, hogy a trópusok osztályát nem érdemes fenntartani. Az alakzat elnevezést kiterjeszti minden olyan megnyilatkozásra, amelynek figurális jelentése van az adott kontextusban (Tamba-Mecz 1981, p. 289). Az alakzat mibenlétének fő kritériuma szerinte nem a díszítményjelleg, hanem a már említett figurális, átvitt jelentés, így a korábbi dominánsan *écart*-jellegű megközelítések bizonyos értelemben felülvizsgálatra szorulnak. Hasonló gondolatmeneten nyugszik a liège-i retorikai iskola elmélete, amely a korábban két külön csoportot képező alakzatokat és trópusokat egységesen *metaboláknak* nevezi, és megpróbálja a négy művelet valamelyikének megfeleltetni. A huszadik századi, már funkcionális/kognitív alapokon nyugvó nyelvértelmezések mintegy igazolják Quintilianus XVI. századi kritikussait, akik a grammatika és a retorika akkori eszköztárával a merev dichotómia felülírására tettek kísérletet.

ramista trópuselmélet implicit értékelésére, annak felmérésére, hogy Ramée elképzelései mennyiben haladták meg a kortársakéit vagy éppen mennyivel maradtak el mögöttük.

A rendelkezésre álló hatalmas antik és reneszánsz anyagból kitűnik, hogy a retorikai jelenségek elnevezései és rendszerei már az ókori görög és latin retorikákban kialakultak, de az általuk kínált fogalommagyarázatok nem minden esetben tekinthetők definíciónak, mert az ókori retorikusok általában nem adnak több szempontú meghatározást (Szikszainé *ibid.*). Ezért célszerűnek tartottam a meghatározások mellett a hagyományozott példaanyag vizsgálatát is, mert ezekből kiindulva induktív módszerrel feltárhatók az egyes jelenségek jellegzetességei. A példák közül csak annyit emeltem ki, amennyit elegendőnek tartottam az adott probléma érzékeltetésére. Figyelemreméltó, hogy a reneszánsz *imitatio* szellemében a XVI. század latinul író retorikusai nagyrészt a quintilianusi példaanyagot emelik át saját rendszerükbe, és ezek a példák fordulnak elő fordításban vagy parafrázisban a nemzeti nyelven író szerzőknél is. Mivel az egyes szerzők fogalomértelmezései már eltéréseket mutatnak a quintilianusi elméletekhez képest, a példák elemzése mutathat rá egyes jelenségek fogalmi tisztázatlanságára, a meghatározások és a gyűjtött nyelvi anyag közötti esetleges ellentmondásokra, a rendszer szükséges korrekciójára.

Az egyes trópusok tematikus tárgyalásának sorrendjét a kérdésfeltevésekből kirajzolódó kritériumoknak megfelelően törekedtem kialakítani, de semmi esetre sem kívántam mechanikusan követni a felvázolt szempontokat. Így előfordulhat, hogy bizonyos nyelvi képeknél egyes szempontok tárgyalásától el kell tekintenem, mert vagy nem releváns jellemzője az adott jelenségnek, vagy mert a hagyományozott anyag nem ad lehetőséget az adott kritérium részletes bemutatására. Mivel dolgozatom tárgyát egy adott retorikai iskola trópuselméletei képezik, az általuk kínált példaanyagon kell megközelítenem, és lehetőleg megválaszolni a felvetett kérdéseket. Így például egy-egy nyelvi kép pragmatikai, kommunikációelméleti aspektusaira csak abban az esetben tértem ki, ha lényeges megkülönböztető jegyek, és már a tárgyalt szerzők is említést tesznek róla természetesen az adott kor ismereteinek megfelelően a nyelvre vonatkozó tudományok akkori eszköztárával. Ennek legjellegzetesebb példája az irónia vagy a katakrézis korabeli tudományos leírása, amely egyúttal lehetőséget nyújt annak szemléltetésére is, hogy a reneszánsz és az antikvitás szerzői milyen pragmatikai megfigyeléseket végeztek már azelőtt, mielőtt a pragmatika önálló tudományággá vált volna.

A reneszánsz korában vizsgálat tárgyát képezte az is, hogy az alakzatok és trópusok az egyes nemzeti irodalmakban is univerzális jelenségeknek tekinthetők-e. Ezért a kritériumok között adott esetben helyet kap az adott formáció univerzális jellegének vizsgálata. A XVI. században jelennek meg először nemzeti nyelvű retorikai munkák, elsőként Bernardino Tomitano olasz nyelvű retorikája 1545-ben. Franciaországban Ramée tanítványa, Antoine Fouquelin ír először francia nyelvű retorikát Stuart Máriának, a későbbi II. Ferenc feleségének ajánlva, ezt követi Pierre de Courcelles munkája 1557-ben, amely tulajdonképpen a *Rhetorica ad*

Herennium fordítása és kivonata a jouarre-i női kolostor növendékei számára, és ilyen minőségében nem tekinthető önálló alkotásnak (Magnien, *ibid.*), éppen ezért dolgozatomban nem tárgyalom.⁵A klasszikus nyelveken kidolgozott elméletek átültetése pedig azzal szembesíti a retorikaszerzőket, hogy a francia és a latin, illetve az ógörög nyelv strukturális eltéréseiből fakadóan a klasszikus nyelveken kidolgozott alakzat- és trópusrendszer nem vihető át egyértelműen a nemzeti nyelvekre. A kortárs szerzők vélekedése szerint bizonyos formációk, mint például a metonímiával rokon hypallagé vagy enallagé francia nyelvben történő konverziója csak rendkívül korlátozott mértékben valósítható meg, vagy konverziója besorolási problémákhoz vezet, mivel a francia a latinnál lényegesen szegényebb morfológiai rendszerű, és szórendje szigorúan kötött.

Már az antik szerzők is érzékeltetik, hogy a trópusok listája semmiképpen sem minősülhet homogénnek, ugyanakkor esztétikai hatásuk igen jelentős, a kifejezés erejét nagymértékben fokozzák. Az esztétikum forrása pedig a trópusok esetében az ontológiai nem-azonosság és a szemantikai nem-azonosság közötti feszültség (Szabó–Szörényi 1997, p. 132 és Croft–Cruse 2004, p. 193). Ezért szükségesnek véltem bemutatni a trópusok között feltételezett hierarchiát, annak megvilágítására, hogy a két, a legtöbb esetben fölérendeltnek minősített trópus, a metafora és a metonímia művelete és azok halmozása milyen formációkat eredményez, és az így létrejött nyelvi képek, például a metalepszis vagy az allegória jellemzései milyen elméleti, taxonómiai problémákhoz vezetnek.

A trópusok rendszertani besorolásáról, definíciójáról Aristoteléstől a XVI. századi elméleteken keresztül egészen napjainkig számos eltérő felfogás hagyományozódott. Célszerűnek tartom e megközelítéseket összevetni a modern nyelvtudomány funkcionális, pragmatikai és kognitív szemléletű álláspontjával. A funkcionális megközelítés az adott formáció hírértékét, sajátos szerepét tárja fel (Szathmári 1987, p. 291 és Szikszainé 2007, p. 36). A funkcionális szemléletű vizsgálat felfedheti, hogy egyes nyelvi képletek milyen szerepet tölthetnek be a kommunikációban. A trópusok közül a funkcionális vizsgálat elvégzése különösen az ironia, a hyperbola vagy az allegória és alosztályai esetében célszerű, mert ezek a formációk már az ókori és reneszánsz retorikusok szerint is többek pusztán díszítménynél, sajátos szerepet játszanak a kommunikációban, míg a többi trópus számos olvasatban csupán az *ornatus* elemévé redukálódik. A nyelvi képek – mint minden nyelvi jelenség – kognitív művelettel keletkeznek, és egyben maguk is kognitív műveletek. Ez a felfogás, ha a mai nyelvtudomány fényében naiv megfogalmazásban is, de egyaránt jelen van mind a klasszikus retorikai hagyományban, mind az ezen nyugvó reneszánsz retorikai-poétikai műveltségben (Ong 1958, pp. 178-180). Érdemes tehát azt is vizsgálni, hogy az egyes nyelvi képek milyen mentális művelet révén

---

⁵ A korabeli gyakorlatban a retorika, a poétika és a grammatika között nem húzódik éles határvonal, ezért az „első francia nyelvű retorika” megnevezéssel illelhetjük Guillaume Dolet 1534-től publikált kilencrészes *Orateur François* című, a nyelvre vonatkozó tudomány valamennyi akkoriban művelt területével foglalkozó munkáját, vagy Thomas Sébillot *Art poétique français* címen megjelent írását.

jönnek létre, milyen nyelvi formációnak feleltethetők meg, és mindezt hogyan képesek a szerzők a korabeli tudományos eszköztárral közvetíteni.

Egyes trópusok esetében fel kell tárnunk pragmatikai dimenziójukat, kötöttségüket is: különösen az irónia esetében nem lehet eltekinteni a beszédhelyzet, a kontextus vagy akár az intonáció szerepétől, mint ahogy azt már az ókori szerzők is felismerték. Ezek a faktorok teszik ugyanis lehetővé a trópus azonosítását azokban az esetekben, amikor nem a grammatizált nyelvi forma teszi retorizálttá a megnyilatkozást. Ugyancsak kitértem a tárgyalt trópusok hatásmechanizmusának vizsgálatára, arra, hogyan működik az adott formáció a kommunikációban, és hogyan válhat akár meghatározó szövegszervező erővé, mint ezt a már említett allegória és altípusa, az enigma, vagy az irónia is példázza.

A pragmatika, a retorika „közeli rokona”, a nyelvtudomány legújabb ága, egyúttal kontinuumot alkot a szemantikával és a logikával is. Tárgyát azon jelenségek képezik, amelyekre a hagyományos nyelvtudomány nem tud kielégítő magyarázatot adni, és a jelentésnek azon aspektusait kutatja, amelyek kívül esnek a szemantikai vizsgálódásokon is (Levinson 1994, p. 12). A pragmatikai vizsgálódásokba azonban beletartoznak a retorikában alakzatokként vagy trópusokként osztályozott nyelvi képletek is. Míg a retorika e nyelvi képletek létrejöttének mechanizmusát, funkcióját és hatását kutatja, addig a pragmatika feltárja, milyen kapcsolat áll fenn a megnyilatkozás és a kontextus között, amely felfedheti, hogy valóban retorizált szöveggel állunk-e szemben. Bizonyos trópusoknál, mint például a már említett irónia esetében a figurális tartalom a kontextus vizsgálata során, a beszédhelyzet elemzésével érhető tetten. Bár a pragmatika számos ponton interferál a logikával is, mégsem vizsgálja a kifejezések igazságértékét, sokkal inkább azokat az okokat tárja fel, amelyek miatt egy-egy megnyilatkozás egy bizonyos grammatizált formában, vagy a nyelv szerkezetében kódoltan létrejött (Levinson *ibid.* és Mey 1993). Nemcsak az alakzatok, hanem a trópusok esetében is érdemes vizsgálni az adott formáció létrejöttének okait, hogy milyen motivációk hatására választja a beszélő egyik vagy másik nyelvi képet mondanivalója hatásosabb közvetítésére.

Annak ellenére, hogy önálló tudományként a pragmatika csak rövid ideje létezik, alapelvei, alapfogalmai, vizsgálati tárgyai, ha olykor naiv megközelítésben is, már az ókori retorikusoknál is megjelennek, már csak ezért is indokolt a reneszánsz francia trópuselméletek pragmatikai jellegű felülvizsgálata. A retorika, mint a beszéd tudománya és művészete (*l'art de parler*) és a pragmatika kiegészítik és kölcsönösen feltételezik egymást, ezért a korabeli pragmatikai jellegű észrevételeket célszerűnek látom felhasználni a retorikai elemzésekhez. Az ókori és reneszánsz retorikusok, ahogy a döntően szépirodalmi példaanyagból kitűnik, a trópusoknak egyes szövegtípusok szerinti gyakoriságáról is szolgálnak – gyakran naiv megközelítésen nyugvó – információt. A nem szépirodalmi megnyilatkozások vizsgálatára azonban nem térnek ki részletesen, csupán érintőlegesen, egy-egy megállapítás

erejéig.⁶ Az általam vizsgált retorikák példaanyagában előforduló szövegek típusa attól függ, hogy az adott retorika milyen célcsoportnak készült. Így az iskolai oktatásban használt retorikákban helyet kapnak az ókori perbeszédék, politikai szónoklatok szemelvényei is, kiegészítve bibliai idézetekkel és vallásos szövegekkel, ugyanakkor a főleg női közönségnek szánt retorikák (Fouquelin, Puttenham) kizárólag nemzeti nyelvű szépirodalmi példákkal szemléltetik a retorikai jelenségeket, esetleg kiegészítve az *Aeneis*ből vagy a *Bukolikák*ból vett szemelvényekkel. Ez utóbbi nyelvi adatok egyúttal szemléltetik a XVI. század francia és angol nyelv gazdagságát, kreativitását.

Az egyes nyelvi képek tárgyalását minden esetben egy olyan szövegegységgel zártam le, amelyben az adott trópus fogalmi tisztázottságát vagy éppen tisztázatlanságát foglalom össze. A leíró jellegű vizsgálat két szempontja: az elméleti és a példák elemzéséből adódó tapasztalati tények összevetése minden esetben arra enged következtetni, hogy a besorolások alapja nem minden esetben a kritériumoknak való tökéletes megfelelés – noha feltételeznünk kell prototipikus formációkat – hanem léteznek nem prototipikus nyelvi képletek is. Az atipikus jelenségek rendszerbe való beillesztése mindenkor a rendszeralkotó nyelvi-retorikai kompetenciájának függvénye, ez pedig minden esetben eltérő rendszereket eredményez. Egyes jelenségek pedig, mint azt az allegória és az irónia példája is igazolja, nem csak nyelvi struktúrában értelmezhető fogalmak (De Man 1996, p. 56), éppen ezért kizárólag a retorika eszközeivel tipizálhatatlanok. Valamennyi fejezetet ezért olyan kitékintéssel kívántam lezárni, amely felfedi a trópusok rendszerének képlékenységet, és érzékelteti a problémafelvetés aktualitását.

---

⁶ A XX. század második felében megszülető kognitív nyelvtudomány felől szemlélve a példaanyagot, már nincs jelentősége az ún. köznyelvi példák mellőzésének. Alapvető fontosságú szemléletváltást jelent a nyelvtudomány számára a kognitív kutatók felismerése, amely szerint a hagyományos „irodalmi nyelv versus köznyelv” dichotómia hamis, mivel a nyelvet észlelő és a nyelvi megnyilvánulásokat létrehozó mentális folyamatok minden esetben azonosak, függetlenül attól, hogy milyen szöveget hozunk létre, vagy értelmezünk. Ezzel természetesen nem kérdőjeleződik meg az a megállapítás, hogy az interpretáció szigorúan kontextusfüggő, tehát a nyelvi képletek vizsgálatából nem zárható ki a szövegkörnyezet, a beszédhelyzet elemzése. A kognitív szemlélet új megvilágításban mutatja be a nyelvi képeket, és segíti a korábbi fogalmi tisztázatlanságok kiküszöbölését. A nyelvtudomány már régóta keresi a választ arra a kérdésre, hogy milyen mentális folyamatok segítségével képes az ember történetek megalkotására, hogyan kapcsol össze egymástól különböző dolgokat, hogyan érti meg az őt körülvevő világot, és hogyan valósul meg az olvasás, az interpretáció folyamata. A kognitív megközelítés lényege, hogy megtaláljuk a válaszokat ezekre a kérdésekre. A kognitív nyelvészet, mivel a megnyilatkozásokat generáló mentális műveleteket kutatja, szoros kapcsolatban áll a retorikával, hiszen a nyelvi képek is egy-egy mentális művelet eredményei, és ugyancsak egy-egy kognitív művelet segítségével azonosíthatók és interpretálhatók.

A trópuselmélet általános kérdései

I. Trópusok és nem-trópusok: észlelés és identifikáció

1. 1. Hogyan lehet azonosítani egy retorikai jelenséget? A legtöbb retorikai kézikönyv módszeréhez képest naiv megközelítésben, két rövid megnyilatkozás összehasonlítása máris megsejtet valamit a retorizált közlés természetéről és sajátos jelentéstartalmáról. A naiv megközelítés azonban felveti azt a kérdést, hogy egyáltalán lehetséges-e úgy azonosítani és dekódolni egy retorizált formációt, hogy nem ismerjük fel az adott kifejezés figurális jelentését? A következő két mondat összevetése azonnal rávilágít erre a problémára:

- a) Józsi bácsi megöszült.
- b) *a föld megöszült*

A két közlés közül az észlelő azonnal képes kiválasztani a retorizált megnyilatkozást, azaz a másodikat. Hasonlóképpen, az észlelő a következő mondatpár összehasonlításakor is különbséget tud tenni a betű szerint értendő és az átvitt értelmű kifejezés között:

- c) Catilina visszaélt a rómaiak türelmével.
- d) *Meddig élsz még vissza a türelmünkkel, Catilina?!*

1. 2. A b) mondatban szereplő *megöszült* ige nem az elsődleges, betű szerinti, hanem elvont, azaz figurális jelentésben szerepel a mondatban, így a befogadó retorikai - stilisztikai jelenségeként azonosítja ezt a szót. A figurális jelentés képi, míg az alapjelentés a gondolat síkján marad. A *megöszül* ige használatával a beszélő egy érzékelhető dolog szerepeltetésével (a megöszülés) fejezi ki az elvont jelentéstartalmat (elmúlás, rettenet). A d) mondat szintén retorizált közlés. Kérdésként fogalmazódott meg, holott nem valóságos kérdés, sokkal inkább felszólítás. A beszélő azt kívánja a hallgatóság tudomására hozni, hogy a szóban forgó Catilina mesterkedéseit senki nem fogja tovább tűrni. Az érzelemmentes, neutrális kijelentés helyett a szónok álkérdést használt, amelyet a befogadó nem kérdésként fog dekódolni, hanem felszólításként: *Hagyj fel végre a konspirációiddal, Catilina!* Ebben az esetben tehát a beszélő, hogy mondanivalóját nyomatékosítsa, egy retorikai - stilisztikai formációt használt, és ezt a befogadó azonosítja és dekódolja.

1. 3. 1. Az azonosítás annyit tesz, hogy az azonosító képes felismerni az adott dolog (ebben az esetben a szóban forgó retorikai jelenség) tulajdonságait, és ezek alapján a tulajdonságnyalábhoz egy megfelelő terminust társít. Kérdés, hogy megragadhatók-e ezek a tulajdonságok, más szóval, mitől alakzat egy alakzat és mitől trópus egy trópus? Mi a *differentia specifica* egy nyelvi kép esetében?

1. 3. 2. Az azonosítás, a jellegzetes tulajdonságok, a szükségszerű és járulékos jegyek felfedése a retorikai jelenségek esetében is többlépcsős folyamat. Első lépésben – és ez a lépés a leglényegesebb – az észlelő felismeri, hogy az adott közlésnek van-e figurális jelentéstartalma, azaz a megadott példák közül kiválasztja

azokat, amelyek nem az elsődleges jelentésükben szerepelnek, hanem lehetséges egy második értelmezésük is. A jelenség azonosításának második lépéseként a befogadó felméri az alakzat határait. A második mondatnál a kifejezést alkotó szavakon lehet változtatni – például a föld helyére kerülhet bármilyen más, nem személyt jelölő terminus – a retorizált formáció mégis megmarad. A d) példában szereplő Catilina is felcserélhető a figurális sérelme nélkül, sőt a *türelem* vagy a *visszaél* helyére is lehet másik terminust behelyettesíteni, a közlés még mindig retorizált marad, a figurális jelleg nem tűnik el. Azonban ha a kifejezést alkotó elemek közötti logikai-szemantikai kapcsolatok változnak meg, a figurális jelleg eltűnik, vagy megváltozik, egy másik formáció jöhet létre.

1. 3. 3. Lényeges ezért, hogy nyelvi egységek egyszerű juxtapozíciója még nem szükségszerűen eredményez retorizált nyelvi képleteket, ha bizonyos grammatikai és/vagy logikai-szemantikai kapcsolatok nem alakulnak ki a kifejezésen belül (Tamba-Mecz 1981, p. 31). Sőt, nem mindig eredményeznek retorizált formációkat önmagukban az attitűdök sem, ha nem társul hozzájuk egy adekvát szintaktikai forma, mint Genette is írja Fontanier *Les figures du discours* című művének 1977-es kiadásához írott előszavában a retorikai kérdés kapcsán (1977, p. 12).⁷

1. 4. Az észlelés és dekódolás folyamatának következő lépése, hogy az észlelt anomáliát – ebben az esetben azt a „tényt”, hogy egy égitest megöszült – a befogadó korrigálja annak a paradigmaticai mezőnek a kiterjesztése útján, amelyben a már említett logikai-szemantikai viszonyok létrejönnek. A „megöszülés” az öregkorra, az élet végére asszociáltatja a befogadót. A mondat egyik lehetséges interpretációja ezért: a világvége már nincs messze, az élet hamarosan megszűnik. A kifejezés másik lehetséges értelmezése: szörnyű katasztrófa történt – ugyanis előfordulhat, hogy egy trauma hatására valaki hirtelen megöszül. A Catilinához intézett kérdés feltevője nem egy időpontra kíváncsi, nem azt akarja tudni, hogy meddig kívánja még zavarni Catilina a köztársaság békéjét ármánykodásaival, hanem felszólítja az említett szenátort, hogy sürgősen hagyjon fel mesterkedéseivel.

2. 1. A befogadó így a harmadik lépésben a kérdést felszólítássá alakítja, és ennek értelmében dekódolja az üzenetet. A dekódolás folyamata, bizonyos kotextuális és kontextuális faktorok hatására a figurális (implicit) jelentés és a betű szerinti (explicit) jelentés mintegy „helyet cserél”, a figurális jelentés tölti be a denotátum, a betű szerinti jelentés a konnotátum szerepét (Kerbrat-Orecchioni 1986, p. 95).⁸ Kerbrat-Orecchioni rámutat, hogy az implicit és az explicit jelentés

---

⁷ Des mouvements de pensée tels que la délibération, la concession, l'interrogation, l'apostrophe, le souhait, la menace, etc. ne méritent le nom de figure que pour autant qu'ils se révèlent à l'analyse fictifs et artificiels. Poser une question – si caractéristique que soit, grammaticalement, la forme interrogative – ne constitue pas en soi-même une figure: c'est une attitude de pensée qui s'exprime de manière adéquate et immédiate dans une tournure syntaxique

⁸ [...] sous la pression de certains facteurs co(n)textuels, un contenu secondaire se trouve promu au statut de sens véritablement dénoté, cependant que le sens littéral se trouve corrélativement dégradé en contenu connoté.

nem minden esetben hierarchikus (1994, p. 58), de a „föld megőszült” kifejezés esetében csak akkor beszélhetünk nyelvi képről, retorikai jelenségről, ha a megnyilatkozást úgy interpretáljuk, hogy rettenetes katasztrófa történt. A második esetben, a cicerói példában viszont nem elsősorban szemantikai, hanem pragmatikai jellegű jelentésbeli hierarchia-átrendeződésről beszélünk, hiszen ez tulajdonképpen egy indirekt módon megfogalmazott felszólítás.

2. 2. Az előbbiekből arra lehet következtetni, hogy a retorikai jelenségek szükségszerű tulajdonsága a figurális jelentéstartalom, illetve a megszokottól eltérő, figyelemfelkeltő megformálás. Naiv megközelítésben az első példa trópusként, a második alakzatként épül be a retorika rendszerébe. Retorikai jelenségről, azaz alakzatról vagy trópusról tehát akkor beszélhetünk, ha egy adott, nem grammatikailag motivált nyelvi-beszédbeli kifejezési lehetőség megvalósulásának, felhasználásának és felfedezésének során és annak eredményeképpen megnevezhetővé válik, és kategorizálható lesz.

II. A nyelvi képek helye a retorikában

1. 1. Hagyományosan a retorika a beszéd három szövegtípusát különíti el (*genera orationis*), melyek a következők: a törvényszéki beszéd és a tanácskozó beszéd, valamint a szemléltető beszéd. A két első egymástól nem választható szét szigorúan, hiszen mindkettő az ítéletalkotás folyamatához kapcsolódik. Míg a törvényszéki beszéd (*genus iudiciale, τὸ δικανικὸν γένος*) a múltra vonatkozó eseményrögztítés, illetve a múltban lezajlott cselekvések érvelő felsorolása, a tanácskozó beszéd (*genus demonstrativum, τὸ συμβουλευτικὸν γένος*) a jövőben megvalósítandó lehetséges cselekvésekre vonatkozó tanács és ítélet. A szemléltető beszéd (*genus demonstrativum, τὸ ἐπιδεικτικὸν γένος*) ellenben a mindenkori jelenre vonatkozó, erősen affektív tartalmú beszédműfaj.

1. 2. Ahhoz, hogy a három szövegtípus valamelyikét is megvalósíthassa, a szónoknak három feladatot kell teljesítenie. Egyfelől a szónok ismereteket közöl, hogy a beszéd tárgyát képező dologról a befogadók minél pontosabb képet kaphassanak, azaz tanít és bizonyít (*docere, probare*), és ebben a retorika egyik legfontosabb segédtudományára, a logikára támaszkodik. Másfelől, a szónok számára elengedhetetlen, hogy hallgatósága érzelmileg is azonosuljon vele, ezért igyekszik őket megnyerni (*conciliare, persuadere, delectare*) az ἦθος lehetőségei szerint, és megpróbálja elhatározásra készíteni, lelkesíteni vagy felindulttá tenni (*movere, concitare*), kihasználva a πάθος nyújtotta lehetőségeket. Mindezek megvalósulása olyan szabályok és kognitív diszpozíciók révén lehetséges, amelyek a nyelvben jelennek meg, de nem az egyes nyelvek rendszerének szabályai vagy lehetőségei.

1. 3. 1. A retorika egyúttal szoros kapcsolatban áll a kommunikációelmélettel és a pragmatikával is. A már említett ἦθος és πάθος elméletéből kiindulva olyan kommunikációs helyzetet tételez fel, amelyben a két résztvevő fél – szónok és a közönség, a beszélő és a beszéd észlelője – egy adott problémát vitat meg (M. Meyer, 1993, p. 22). A modern kommunikációelmélet elnevezéseit felhasználva Meyer a következő ábrán szemlélteti a retorikus szituációt és annak szereplőit:

	szónok	a beszéd tárgya	hallgató
Jakobson	az üzenet feladója	maga az üzenet	az üzenet címzettje
Bühler	kifejezés	denotáció	meggyőzés, érzelmenyilvánítás
Austin	illokúció szándék	lokúció nyelvi aktus	perlokúció hatás
Aristotelés	ἦθος	λόγος	πάθος

1. ábra: retorikus szituációk

1. 3. 2. A retorikai beszédhelyzet nem azonos a totális kommunikáció modelljével, mert a beszélő szerepe a közlésfolyamat szempontjából nem egyenrangú a hallgatóéval, a két szereplő hozzájárulása nem feltétlenül egyidejű vagy kölcsönös

(Wacha 1998, pp. 26-30). A retorikai kommunikáció modellje inkább egy olyan közlésfolyamatot jelenít meg, amelyben a metanyelvi és a poétikai funkció az üzenetre irányítja a figyelmet, így minden az üzenet sikeres átadására fókuszálódik. A retorikai alapon szerveződő szöveg tehát nem műfaja, hanem általános kerete a sikeres kommunikációnak (Adamik–Adamikné–Aczél 2004, p. 268).

1. 3. 3. A szónok mondandójának, azaz üzenetének felépítésekor a beszéd feldolgozásának öt fázisát járja végig, és e fázisok során hagyományosan elkülönül az a feldolgozás, amely a tárgyra, a gondolatra, magára a dologra (*res*) vonatkozik, attól a feldolgozástól, amely a nyelvi megjelenítést (*verbum*) jelenti (Melanchthon 1532: 6). A műveletek sorrendje a hagyomány szerint a következő: a tárgy megtalálása, azaz a feltalálás (*inventio*, εὑρεσις), a mondanivaló tagolása és hatékony elrendezése (*dispositio*, τάξις), a gondolatok nyelvi megjelenítése és kifejezése (*elocutio*, λέξις), a létrehozott szöveg emlékezetbe vésése (*memoria*, μνήμη), és végül a beszéd előadása (*pronuntiatio*). A beszéd megformálásának elvárható elvárt erényei a nyelvi korrektség (τὸ ἐλληνίζειν, *latinitas*), a világosság (*perspicuitas*) és a beszéd ékesítése (*ornatus*), valamint a megfelelőség (*aptum*, *probabilitas*), vagyis a beszéd megformálásának minden szempontból elfogadható módja (Szabó–Szörényi 1998, p. 106). Ilyenformán a retorika a grammatikai kompetencia mintájára megkísérli modellálni a kommunikatív kompetenciát, mind az *acceptabilitas*, mind a nyelvi norma felől közelítve.

1. 3. 4. A felsorolt műveletek az ókori és korai reneszánsz retorikákban tartoznak egységesen a retorika tárgykörébe. Ramée egyik nagy újítása a nyelvtudomány számára, hogy az *inventiót* és a *dispositiót* a dialektikához sorolja át, bár ez a megoldás már korábban is foglalkoztatta a retorikusokat.⁹

2. 1. A felsorolt beszéd típusok létrejötte, valamint a szónoki feladatok megvalósulása olyan általános szabályszerűségek és lehetőségek révén történik, amelyek, bár a nyelvben jelennek meg, de értelemszerűen nem az egyes nyelvek rendszeré-

---

⁹ A XVI. század egyik legnagyobb hatású teoretikusa volt Juan Luis Vives, aki 1531-es *De causis corruptarum artium* és 1533-as *De ratione dicendi* című műveiben megpróbálta világosan újraértelmezni és kijelölni a retorikatudomány határait. Vives értelmezésében a retorika kizárólag az *elocutiót* jelentheti, mert a további négy rész a nyilvánvaló átfedések miatt a szűkebb értelemben vett grammatika, illetve a logika tárgykörébe sorolható. Az *elocutio* fogalma Vives megközelítésében nem korlátozódik kizárólag az *ornatus* vizsgálatára, mert a szerző kibővíti az *inventio* egyes részeivel, így a beszéd kidolgozásának része maga a *narratio* folyamata, valamint a bizonyítás (*probatio*) és a cáfolat (*refutatio*) eljárása. Agricola módszerét követve Vives az *inventiót* magát a *dispositióval* együtt a dialektika részének tekinti: *sed ratio inquirendi argumenta dialectici est* (Vives, *Obras completas* II, 323, idézi: Florescu 1973, pp. 131-132). A beszéd előadása, azaz a *pronuntiatio* nem számít a retorika különálló részei közé, mert az *ornatus* eleme. A szöveg megtanulását, a *memóriát* (*meminisse*), mivel a tanulási technikákat foglalja magában, nem indokolt kizárólag a beszéd tudományához kapcsolni, hanem önálló tudományként kell kezelni.

nek szabályai vagy lehetőségei (Kocsány–Szikszainé 2003, p. 2). Ezeket a lehetőségeket nevezi a retorikatudomány alakzatoknak és trópusoknak.

2. 2. 1. A gondolatok megformálásának módozatai közül az *elocutio* az, amelyhez az *ornatus* eszközöként az alakzatok és trópusok tartozhatnak. Ez a besorolás felfedi azt az ellentmondást, miszerint az alakzatok a retorikában díszítőelemként értelmeződnek (Calboli 1996, p. 43), jóllehet ennek ellentmond mind a pragmatikai stilsztika, mind a kognitív szövegtan, mind pedig az irodalmi hermeneutika (Tolcsvai Nagy 2003, p. 218). Az alakzatok és trópusok díszítményként való értelmezése pedig elfedi azt a nagyon fontos tulajdonságukat, miszerint a retorika szoros, bár nem azonosító összefüggésbe hozható a megismeréssel (Tolcsvai Nagy 2003, p. 218).

2. 2. 2. Az *ornatus* maga egyszerre művelet és szerkezet, ennek ellenére a klasszikus felfogás főként az *ornatus* elemeinek szerkezetének vizsgálatára koncentrálódik. A következő ábra a teljesség igénye nélkül szemlélteti, hogy naiv megközelítésben az *ornatus* eszközeit hogyan lehet csoportosítani a hagyományos retorikai alpműveletek szerint.

ornatus					
egyes szavakban		szókapcsolatokban, szófüzésekben			
trópusok	szóalakzatok			gondolatalakzatok	szófüzések
helyettesítés (<i>immutatio</i> , <i>ἀλλοίωσις</i>)	hozzáadás (<i>adiectio</i> , <i>πρόσθεσις</i>)	elhagyás (<i>detractio</i> , <i>ἀφαίρεσις</i>)	átrendezés (<i>transmutatio</i> , <i>μετάθεσις</i>)	licencia apostrophe retorikai kérdés koncesszió tulajdonítás evidencia megszemélyesítés allegória	ritmus clausula cursus
metafora emfázis katakrézis metonímia szinekdoché hyperbola perifrázis	anafora epifora paronomázia polyptoton szinonímia polysyndeton asyndeton	ellipszis zeugma	hyperbaton paralelizmus antitézis khiazmus		

2. ábra: a retorika építménye naiv megközelítésben

2. 2. 3. Az *ornatust* megvalósítható alakzatok és trópusok naiv megközelítésben olyan rögzített és hagyományozott nyelvi formák, amelyeknek megszerkesztése, szövegbe való beszerkesztése révén hatásosabb, hatékonyabb lesz a közlés az információ lényegének hangsúlyozásával vagy az érzelmek felkeltésével (Melanchthon 1532, p. 8; Kocsány–Szikszainé 2003, p. 4). Az alakzatok és trópusok segítségével az információátadás eredményesebbé válik.¹⁰Ebben az értelemben

¹⁰ A XVI. századi angol retorikus, Richard Sherry *A treatise of schemes and tropes* (1550) címmel megjelent művében kimondja, hogy a figurális nyelvhasználat minden esetben

mind az alakzat, mind a trópus egyszerre forma, azaz leírható struktúra és működés, azaz funkció. A naiv megfogalmazás természetesen nem tökéletes pontosságú, hiszen nem fedi fel, hogy például az alakzat esetében nem csak nyelvi, hanem nyelven kívüli – szemiotikai, normatív szociológiai, kommunikatív pszichológiai – indítékokkal és megvalósulásokkal is számolni kell. Nem kizárólag nyelvi jelenség például az ismétlés, holott egy jól ismert alakzatot hoz létre, és a művelet elvégzésével létrejött alakzat már a nyelvi forma része. Hasonlóképpen nem minősül nyelvi jelenségnek a beszédet megszakító hatásszünet, amellyel a szónok a végsőkig képes fokozni a feszültséget, jóllehet maga a mondatmegszakítás, mint nyelvi képzet rögzíthető.

2. 3. Az alakzatok és trópusok másik lehetséges megközelítési módja a funkció szerinti vizsgálat, amely a legkülönbözőbb nyelvi jelenségeket és tényszerűségeket tárja fel, egyrészt azokat, amelyeket a befogadó azonnal felismer és kategorizál veleszületett kompetenciája révén, másrészt azokat is, amelyeket nem képes felismerni, mert, bár hatásuk a befogadóra vitathatatlan, még nem tudatosultak alakzatként. Ez a felismerés elvezethet ahhoz a megállapításhoz, hogy az alakzatok rendszere korántsem tekinthető zártnak, épp ellenkezőleg, a nyelvi alakzatok egy dinamikus, folyton bővülő halmazt alkotnak. Így azok a nyelvi megnyilvánulások, amelyeket száz évvel ezelőtt esetleg nem tekintettek alakzatnak, mára annak minősülnek, mert a retorikai alakzatok valójában olyan formai megoldások, amelyeknek ismerete már beépült a nyelvhasználók kulturális tudásrendszerébe, a beszélők ösztönösen használják őket, a befogadók pedig ösztönösen dekódolják és válaszolnak rájuk, és a róluk alkotott tudás be is sorolódik a nyelvhasználat automatizmusaik közé. Ily módon az egyes retorikák akarva-akaratlan az alakzatok és trópusok mibenlétét azok kategoriális létéhez kötik, vagyis csak azt tekintik alakzatnak, amit formaként tudatosít mind az értelmező, mind pedig a befogadó, azonban a létrejött rendszer nem funkcionálhat egyfajta másodlagos grammatikaként, mert az egyes formák mindenkori használata, működése és hatása meglehetősen eltéréseket mutat a kontextus függvényében.¹¹

---

hatékonyabb kommunikációt eredményez, mint a trópusokat és alakzatokat mellőző megnyilatkozás: *the proper use of speach is to utter meaning of our mynd with as playne wordes as maye be* (1550, p. 13).

¹¹ Knape – Ueding, *HWR* III, p. 299.

III. A nyelvi norma (létezik-e a *degré zéro*?)

1. A nyelvi norma megragadása a klasszikus retorikákban

1. 1. A retorikai jelenségek a legegyszerűbb, hagyományos megközelítés értelmében valamilyen átalakító eljárás vagy művelet eredményei. Ez a naiv definíció feltételez egy „normál” formát, amelyen a beszélő elvégez egy meghatározott műveletet valamilyen retorikai vagy stilisztikai cél érdekében. Ha pedig a retorikai formációk ténylegesen egy átalakítás „végeredményei”, akkor voltaképpen nem mások, mint az expresszivitást fokozó nyelvi vétségek vagy stílushibák (Fónagy 1970, p. 146). A klasszikus retorikák alakzatértelmezése ezen a megállapításon nyugszik, mondván, hogy a retorikai jelenségek voltaképpen barbarizmusok vagy szoloicizmusok, amelyeket a költői szándék formál át vétségből nyelvi erénnyé (Fónagy 1970, pp. 146-7). De míg a barbarizmus egy meghatározott nyelvi egység, általában egyetlen szó (*λέξις*) átalakítása, addig a szoloicizmus már egynél több nyelvi elemé vagy egy gondolati egységé (*λόγος*), azaz a szoloicizmus felfogható egy inkongruens nyelvi struktúráként.¹²

1. 2. Magát a „normál formát”, mint viszonyítási pontot már Aristotelés is felvette a retorika fogalomkészletébe. A normatív alak az ő olvasatában azt a fajta használatot jelentette, amely a beszélő közösség számára a legnagyobb mértékben elfogadott (Pennacini 2004, p. 221). Ezt az általánosan elfogadott *usust* egészíti ki a másik alapvető retorikai fogalom: a valószínűsíthető használat, amely a leggyakrabban előforduló használatot jelenti.¹³ Ha pedig feltételezünk egy általánosan elfogadott és széles körben elterjedt használatot, akkor mindenképpen számolnunk kell kivételekkel, azaz a normától való eltéréssel a beszédben. A római retorikai gondolkodásban is felismerhető ennek a gondolatnak a hatása. A római retorikusok a két arisztotelészi kulcsfogalom összefüggésének fő vonásaként a gyakorlat (*probabile*) normateremtő funkcióját emelik ki.¹⁴ Cicero *Partitiones oratoriae* c. művében szóról-szóra átveszi az arisztotelészi meghatározást,¹⁵ a *De oratore* első könyvének bevezetője (1, 12) és harmadik fejezete arról tanúskodik, hogy a szerző

¹² Dio. Bab. VII, 59: *ὁ βαρβαρισμὸς ἐκ τῶν κακιῶν λέξεις ἐστὶ παρὰ τὸ ἔθος τῶν εὐδοκιοῦντων ἑλληνῶν, σολοικισμὸς δὲ ἐστὶ λόγος ἀκαταλλήλως συντεταγμένος.* idézi: Calboli (1996: 45)

Dio. Thrax I/3, 170, 21-23: *Τέλος τὸ μὴ ἀμαρτάνειν μήτε περὶ μίαν λέξιν μήτε περὶ πλείονας: τὸ γὰρ περὶ μίαν ἀμαρτάνειν βαρβαρισμὸς ἐστὶ τὸ δὲ περὶ πλείονας σολοικισμὸς.* idézi: Calboli (1996: 45)

¹³ *rhet.* 1357a 34.

¹⁴ *inv.* I, 29: *probabile est id, quod fere solet fieri aut quod in opinione positum est aut quod habet in se ad haec quandam similitudinem, sive id falsum est sive verum.*

¹⁵ *part. or.* 34: *appellemus docendi gratia veri simile, quod plerumque ita fiat*

az eltérés és a norma fogalmát már nyelvi-stilisztikai terminus technikusként használja.¹⁶ Meghatározásaival rávilágít arra, hogy a nyelvi norma az adott nyelv grammatikáján és a beszélő közösség nyelvhasználatán nyugszik – így az egyértelmű, minden kettősségtől (*ambiguitas*) mentes beszéd lesz az a „nulladik fok”, az a viszonyítási pont, amelyhez képest a retorizált szöveg eltéréseket mutat.¹⁷ A normától való túlságosan nagy eltérés a beszédet hallgatóság számára értelmezhetetlenné teheti, ezt a beszélőnek figyelembe kell vennie.¹⁸

2. A nyelvi norma problematikája a modern nyelvtudományban

2. 1. Ragaszkodva a nyelvi eltérés elméletéhez, a modern retorikaszerzők egyetértenek abban, hogy szükséges egy normatív forma, egy nulladik fok (*degré zéro*) megállapítása, amelyhez képest eldönthető, hogy egy adott nyelvi képlet retorizált-e vagy sem (Perelman–Olbrechts-Tyteca 1988, p. 214). A nulladik fokú képletekhez képest az alakzatok és trópusok elkülönülő beszéd módok. Csakhogy ez a megállapítás figyelmen kívül hagyja azt a tényt, hogy a világon nincs két egyforma nyelvhasználat (idioletus), így a szó szoros értelmében vett norma gyakorlatilag meghatározhatatlan, így például az alakzat mint eltérés értelmezése ellentmondásba ütközik.

2. 2. Genette *Figures* című tanulmányában kifejti, hogy az antikvitás óta feltételezett zéró alakzat, mint nyelvi norma feltételezése még egy ellentmondáshoz vezet. Míg az alakzatokat úgy határozzák meg az elméletírók, mint a természetes és megszokott, azaz közönséges beszéd módtól való eltávolodást, nem hagyhatják figyelmen kívül azt a tényt, hogy az alakzatok használata a beszéd természetes sajátossága, és hogy *a piacon egy nap több alakzatot alkotnak, mint az akadémiai ülések több napján*. Az alakzat a használathoz képest eltérés, amely mégis a használatból ered, azonban ezt fenntartva nem lehet a gyakorlatot tekinteni a norma forrásának.

2. 3. Modern megközelítésben a nyelvi norma nem a használaton nyugszik, amely a beszéd (*parole*) szintjén állandó változásnak van kitéve, mert a beszédet alkotó elemek halmaza lehet végtelen számosságú és egyénenként eltérő. Ezért a

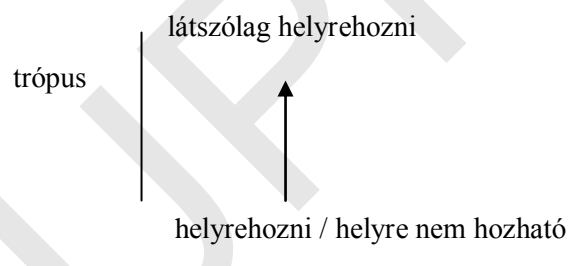
---

¹⁶ Ceterarum artium studia fere reconditis atque abditis e fontibus hauriuntur, dicendi autem omnis ratio in medio posita communi quodam in usu atque in hominum ore et sermone versatur, ut in dicendo vitium vel maximum sit a vulgari genere orationis atque a consuetudine communis sensus abhorrere. Lásd még: *de or.* III, 48-49: ut ea quae dicamus intellegatur: Latine scilicet dicendo, verbis usitatis ac proprie demonstrantibus ea, quae significari ac declarari volemus, sine ambiguo verbo ac sermone. (Pennacini kiemelései 2004, p. 225)

¹⁷ A cicerói definíció nem korlátozódik a retorizált megnyilatkozásokra, az eltérés fogalmába sorolja a beszélő által alkotott neologizmusokat vagy a beszédben felbukkanó archaizmusokat.

¹⁸ *de or.* III, 201: [...] tanta insolentia verborum ut oratio, quae lumen adhibere rebus debet, ea obscuritatem et tenebras adferat.

nyelvi elemek – ez esetben a szavak – nem képesek a nyelvi norma hordozására, és csoportjuk nem is szolgálhat a nyelvi norma alapjául. Sokkal inkább alapnak tekinthető az elemek összekapcsolásáért felelős operatív szabályok halmaza, amely véges számosságú és változatlan (Cohen 1996, p. 173). Ennek következtében az eltérés (*écart*) fogalma, mint a nyelvi norma megszegése, amelyet sokan azonosítottak a költőiség jellegzetes vonásaként, maga is logikai jelentést nyer, ilyenformán megalkotható egy olyan algoritmus, amely megteremtheti az alakzatok kiszámításának lehetőségét (ibid.). Ezzel az algoritmussal maga a nyelvhasználat is modellezhető lenne. Jean Cohen a neoretorikusok munkásságát alapul véve kimutatja, hogy a trópusok és az alakzatok merev elkülönítését a modern retorikának át kell gondolnia, mert észlelésük és dekódolásuk útja ugyanaz, csak a hagyomány az interpretációs mozzanatok közül mást vett figyelembe az alakzatok, és mást a trópusok értelmezésében. Cohen szorgalmazza egy átfogó elnevezés bevezetését a figurákra és a trópusokra, ahogy már azt a μ -csoport is tette, de a két külön elnevezést megtartja. Érvelése szerint az alakzatok és trópusok működése a következő ábrán szemléltethető:

3. ábra: Cohen trópuelmélete

A két tengelyt ábrázoló modell gondolata Jakobsontól ered, ezt alakítja tovább Cohen. Minden hasonló vagy egyenértékű nyelvi egység és grammatikai jelenség, azaz a paradigma a függőleges tengelyhez van rendelve, ez a tengely a jakobsoni minta az ekvivalencia, illetve a válogatás tengelye. A szöveg megalkotója az ezen a tengelyen felhalmozott, valamilyen szempontból hasonló, sőt akár szinonim nyelvi elemekből válogat. Ezeket az elemeket a közlési szándéknak és a szabályok paradigmájának megfelelően egymás után helyezve szöveggé vagy alakzattá állítja össze. Ez a folyamat azonban már a vízszintes tengelyen történik, amely a kombináció és a folyamatosság tengelye. A paradigmák és a kombinációs szabályok a nyelvi kód részei, amelyeket a beszélő a közlés során aktualizál, miközben egyúttal válogat is a lehetséges nyelvi paradigmák sokaságából (Adamik 2004, p. 67). Co-

hen elmélete szerint egy trópus esetében a szintagmatikai tengelyen létesül az eltérés, a paradigmaticai tengelyen pedig valamilyen jelentésváltozás megszünteti azt. A szemantika síkján a jelentésváltozás paradigmaticai tengelye elfedi a jelentésbeli összeférhetetlenség szintagmatikai tényét. Ezért – mondja Cohen – a régi retorikák nem is vettek tudomást a szemantikai anomália jelenségeiről, így a hagyományos trópuselméletek mindenképpen felülvizsgálatra szorulnak. Az alakzatok, vagyis a nem-trópusok esetében az ábra hasonló, csupán annyi a különbség, hogy a vizsgálat a szintagmatikai tengelyre koncentrálódott, és a hagyományos felfogás a paradigmaticai tengelyről nem akart tudomást venni (Cohen 1996, p. 209). Ebben a megközelítésben úgy tűnik, mintha a trópusok tana figyelmen kívül hagyta volna, hogy valójában minden trópus magában hord egy nem-tróпуст, minthogy minden jelentésváltozás magában hordja saját korrekcióját. Ez a két rendellenesség közötti ellentétes és kiegészítő mechanizmus alkotja minden alakzat vázát (1996, p. 122).¹⁹

2. 4. Mint Catherine Kerbrat-Orecchioni is rámutat, a trópus fogalma csak a nem-trópusal oppozícióban értelmezhető, azaz csak valamilyen „nem-figurális” jelentéshez képest tudjuk megragadni a trópusok *differentia specificájának* tartott figurális jelentést (1986, pp. 97-99). Emiatt a „*Quo usque tandem abutere, Catilina, patientia nostra?*” típusú megnyilatkozásokat csak akkor nevezhetjük indirekt közléseknek, ha figyelembe vesszük, hogy a norma szerinti nyelvhasználatban ez az információkérés jellegzetes nyelvi megnyilvánulási formája. A dekódoló ugyanakkor tudatában van annak, hogy bizonyos megnyilatkozás-típusoknak nagy eséllyel lehet specifikus illokúciós értéke is (Goffmann 1983, p. 105).²⁰ A trópusok lényegéből következik, hogy a megnyilatkozásban, a *parole* szintjén egy olyan jelentést aktualizálnak, amely eltér a *langue* szintjén lévő jelentéstől; ez a *parole* szintjén aktualizált jelentés lesz az adott megnyilatkozás denotátuma. Ez az implicit, csak a kontextus révén megragadható jelentés a megnyilatkozás „valódi” jelentése.

2. 5. A modern nyelvtudomány is nyitva hagyja a kérdést, hogy tényleg normasértés eredményei-e az alakzatok és a trópusok. Az alakzatok esetében elmondható, hogy valóban eltérnek az ún. szokványos beszédmódtól (*consuetudo*), hiszen ezért hatásosak. Ezzel együtt az alakzatok és trópusok mégsem egyszerű anomáliák, hiszen részei a mindennapos nyelvhasználatnak (*usus*), sok esetben annak idiomatikus elemei. A nyelvi kompetencia alapján generálhatók, szabályszerűségeik leírhatók a tudományos eszköztár segítségével (Szikszainé 2007, p. 33).

2. 6. A retorikai jelenségek rendszerének nyitottsága ellenére is léteznek olyan szempontok, amelyek révén a sokszor csak listaszerűen rögzített formációk is csoportosíthatók, jóllehet minden csoportosítás valamilyen célirányos döntés eredmé-

¹⁹ Tout non-trope implique un trope, parce que tout écart exige sa propre réduction par changement de sens, et que c'est ce jeu inverse et compensatoire de deux anomalies qui constitue l'économie de toute figure.

²⁰ in a particular context, a speech form having a standard signification as a speech act can be employed [...] to convey something not ordinarily conveyed by it (Kerbrat-Orecchioni kiemelése 1994, p. 58).

nye, e célok mellett és ellenében lehet argumentálni. A retorikai rendszer, éppen képlékenysége és állandó változása miatt, nem tartalmaz örökérvényű kategóriákat. Az alakzatok és trópusok szétválasztása a retorika egyik legnagyobb problémája. Mivel minden csoportosítás célirányos döntés eredménye, ezért a trópusok felfoghatók az alakzatok alkategóriájaként éppúgy, mint az *ornatus* eszközeinek egyik részhalmazaként, amely utóbbinak második részhalmaza a figurák osztálya. A rendszer rendkívüli képlékenysége egyik felfogást sem cáfolja, azonban a retorikai jelenségek mélyebb, kognitív vizsgálataira arra engednek következtetni, hogy célszerűbb a két csoportot két különálló, egyenértékű halmazként tárgyalni. Mint a naiv megközelítés is sugallja, az alakzatok értelmezésére és csoportosítására számos megoldás születhet a rendszer képlékenysége és nyitottsága miatt. A következő fejezet e rendszerezési lehetőségekből mutat be, a rendelkezésre álló anyag hatalmas mennyisége miatt csupán a legjellemzőbb változatokat részletezve.

IV. Trópusok és nem-trópusok: a nyelvi képek és alakzatok a klasszikus hagyományban

1. Alakzatok és trópusok: eltérés a normától? (Stíluserevények és hibák)

1. 1. 1. A stíluserevények elmélete mondhatni egyidős a költészettel, az irodalommal, hiszen amióta csak léteznek olyan művészi produktumok, amelyeknek alapanyaga a nyelv, léteznek hibák és megvalósítandó elvárások. Már a homérosi eposzok utalásaiból is (II. II. 370-374 és XV. 281-285) rekonstruálható egyfajta elvárási horizont, amelynek összetevői azok a tulajdonságok, amelyeknek a „jól formált” beszédet jellemeznie kell (Michel 1979, p. 6). Homéros alapján a megnyilatkozásoknak a következő tulajdonságokkal kell rendelkezniük: *γλυκύτης και κάλλος*, azaz édesség és kellem, egyszerűség (*ωφέλεια*), szemben a bonyolult és követhetetlen, túldíszített szólamokkal, a kifejezés ereje, az expresszivitás igénye (*ἀκμή*), az elemek megfelelő elrendezése (*εὐταξία*), és végül a tömörség (*βραχύ*).²¹

1. 1. 2. Az a szónok, aki birtokában van az említett jó tulajdonságoknak, képes arra, hogy mindig megfelelő módon, elegánsan fejezze ki magát, ami leginkább a korrekt és logikus mondatfűzésben nyilvánul meg – mondja a *Rhetorica ad Herennium* szerzője.²² A tökéletes stílus három jellemzőjét sorolja fel: választékoság (*elegantia*), szerkesztettség (*compositio*) és a fenség (*dignitas*). A korai római retorikairodalomban a szerkesztettség, azaz a jólformáltság leginkább az elrendezés, a grammatikai pontosság felől ragadható meg. A nyelvelméletek mindig nagymértékben befolyásolták a retorikáról, azaz a beszéd művészetéről alkotott koncepciókat (Rambaud 1979, p. 35).

1. 1. 3. A latin stíluserevények legpontosabb katalógusa Cicero *Brutus* című műve, ahol Caesar szónoki stílusának elemzése ürügyén a szerző részletezi az eszményi megnyilatkozás jellemzőit. Az ékesszóló (*eloquens*) akkor végzi tökéletesen a feladatát, ha egyszerre tanít, meggyőz, megindít és gyönyörködtet (49, p. 185):

Tria sunt enim, ut quidem ego sentio, quæ sint efficienda dicendo: ut doceatur is apud quem dicitur, ut delectetur, ut moveatur vehementius.

²¹ Az ilyen erényekkel ékes beszéd harmonikus, méltóság és báj sugárzik belőle, ahogy a halikarnassosi Dionysios írta Démosthenésről szóló művében: *και γαρ ἀξίωμα και χάρις αὐτῶν ἐπιτρέχει ταῖς ἀρμονίαις*. Idézi: A. Michel, ibid.

²² *rhet. Her.* IV, 17: *Elegantia est quæ facit ut locus quisque unus pure et aperte dici videatur. Haec tribuitur in Latinitatem, explanationem.*

1. 2. 1. A görög-latin retorikusok a stíluserejekkel állítják szembe a nyelvi hibákat, és ezektől elkülönítve tárgyalják a retorikai alakzatokat. A szabatoságot sérti a barbarizmus és a mondattani hiba, azaz a szoloicizmus, de maga a túlzásba vitt szabatoság, az affektálás is. A világosság (*perspicuitas*) ellen vét a homályos megfogalmazás (*obscuritas*), a kétértelműség (*ambiguitas*), illetve a világosság elvének megsértése, a dagályos körmondat. A díszítés elmaradása szintén durva hiba, hiszen művészietlen stílust eredményez. Az *aptum*, azaz a megfelelés, az adekvát kifejezés használatának elvárása elleni vétség (*ineptum*) az oda nem illő szavak használata, a nyelvi rétegek keverése. A helyes stílus kialakítását, a hibátlan latin nyelvhasználat, a *latinitas* tökéletesítését pedig Varro és a két neves grammatikus: Diomedes és Charisius nyomán négy faktor határozza meg: a nyelv természete (*natura*), az analógia mechanizmusa, a használat (*consuetudo*) és a tekintélyelv (*auctoritas*) (Luhtala 2005, p. 139). Quintilianus és Augustinus is hasonló kritériumokat határoznak meg: *ratio, consuetudo, vetustas, auctoritas*.²³

1. 2. 2. A nyelvi hibákat az ókori görögök két kategóriába sorolták, megkülönböztették az idegenszerűség vétségét, azaz a barbarizmust, illetve a szoloicizmust, ami a nyelvhelyesség megsértése, tehát szintaktikai jellegű nyelvtani hiba (Kocsány-Szikszaíné 2003, p. 20). A szoloicizmusnak hagyományosan négy típusa lehetséges: a szószerkezet hiányossága, a normától eltérő szórend, a vonzatok vagy a vonzatszerűen összetartozó terminusok formájának megváltoztatása, a szószerkezet szükségtelen kibővítése. A nyelvi hibák ilyen alapos rendszerezése és elnevezése nagy valószínűséggel a sztoikusoktól származik, mivel a sztoa előtti időkből nem adatolható (Adamik 1998, p. 93). A már idézett Diogenész volt az első olyan grammatikus, aki a barbarizmus és a szoloicizmus fogalmát a stíluserejek ellentétéként tárgyalta. Aristotelész a két megnevezést már terminus technicusként használta, de nem definiálta, ugyanakkor rámutatott relatív voltukra is. Az ugyanis, hogy mi számít barbarizmusnak vagy szoloicizmusnak, mindig az adott közösség gyakorlatától függ, mint azt a hajítódárda (*σίγνων*) példája is bizonyítja. A „hajítódárda” ugyanis a ciprusiak számára hétköznapi, közönséges kifejezés, de a többi görögül beszélő közösség számára idegen.²⁴

1. 2. 3. Valószínűsíthető, hogy a sztoa előtt a barbarizmus a *Hellenismus* (*ἑλληνίζειν*, helyes görögséggel beszél) ellentétpárja volt, vagyis a barbár, azaz nem görög elemet jelentette a szabályos formával szemben, a szoloicizmus pedig az *Atticizmus*sal állt szemben, és ezen ekkor még nem a nyelvi hibát, hanem a provinciális nyelvhasználatot értették, szemben a köznyelvi, normatív alakkal.

---

²³ Lásd: *inst. or.* I, 6, 1 és *ars brev.* 1, 8: *Latinitas est observatio incorrupte loquendi secundum Romanam linguam. Constat autem modis tribus, id est ratione auctoritate consuetudine. Ratione secundum artem, auctoritate secundum eorum scripta quibus ipsa est auctoritas attributa. Consuetudine secundum ea quae loquendi usu placita adsumptaque sunt.*

²⁴ *poet.* 1457b.

1. 2. 4. A nyelvi hibalehetőségek, a normától való eltérések kategorizációja már a sztoikusok színrelépése előtt is létezett, mind Platón, mind Aristotelés felsorolja a nyelvi hibák keletkezésének négy alaptípusát, a hozzáadást (*πρόσθεσις*), elvételt (*ἀφαίρεσις*), felcserélést (*ἀλλοίωσις*) és az átalakítást (*μετάθεσις*).

1. 3. 1. A Herenniushoz címzett retorika szerzője a helyes latin nyelvhasználat (*Latinitas*) és a világosság (*explanatio*) kapcsán említi a kétfajta nyelvi hibalehetőséget, a barbarizmust és a szoloicizmust. Quintilianus arra is felhívja a figyelmet, hogy mind írásban, mind szóban el lehet követni hibákat, az írásban elkövetett hibák a szóbeliségben is visszatérnek (betűk vagy szótagok hozzátoldása vagy elvétele, felcserélése, megváltoztatása), de a beszédben előforduló hibák (hehezet elrontása, tagolási hibák, összevonások, diftongus alkotóelemeinek külön ejtése, hibás hangsúly) nem szükségszerűen térnek vissza az írásos változatban.²⁵

1. 3. 2. A barbarizmus Quintilianus olvasatában az egy szóalaknyi terjedelmű hibát jelenti, míg a szoloicizmus már több szóra, szófűzésekre terjed ki. A barbarizmusnak három fajtáját ismeri,²⁶ az idegen szavak átvételét, az indulattól fűtött durva megszólalást, illetve a négy átalakító művelet révén megváltoztatott szóalakok használatát. A szoloicizmusnak négy típusa van, ezek *adiectió*val (*πρόσθεσις*), *detractió*val (*ἀφαίρεσις*), *transmutatio*val (*μετάθεσις*) vagy *inversió*val (*ἀλλοίωσις*) keletkeznek, de szoloicizmus a szócsere is, amikor a beszélő egy alak helyett egy másikat használ.²⁷ Ez utóbbi hiba főleg az *activum* és a *passivum* alakjainak, az igeidők, módok, valamint a szám, főnevek esetében a nem, szám vagy eset felcseréléséből adódik. Az ilyen típusú hibákra nemcsak az archaikus szövegekben található számos példa, hanem előfordulnak szép számmal Livius és Vergilius műveiben is. A szoloicizmus költői szövegekben általában akkor jelenik meg, amikor a lélektani motívumok erősebbek a logikai-grammatikai szabályok érvényesítésénél.

1. 3. 3. A nyelvi hibák és az alakzatok szorosan összefüggenek, mert a beszédet megszépítő figurák is ugyanazon eljárásokkal jönnek létre, mint a barbarizmusok és a szoloicizmusok. Sőt, annak megítélése, hogy mi számít hibának, és mi számít díszítménynek, meglehetősen önkényes: amit a hétköznapi beszélőnek hi-

---

²⁵ *inst. or.* I, 5, 6: Interim vitium quod fit in singulis verbis sit barbarismus. Occurrat mihi forsitan aliquis: quid hic promisso tanti operis dignum? aut quis hoc nescit, alios barbarismos scribendo fieri, alios loquendo (quia quod male scribitur male etiam dici necesse est, quae vitiose dixeris non utique et scripto peccant), illud prius adiectione detractio inmutatione transmutatione, hoc secundum divisione complexione adspiratione sono contineri?

²⁶ *inst. or.* I, 5, 7-33.

²⁷ *inst. or.* I, V, 40-41: Haec tria genera quidam diducunt a soloecismo, et adiectionis vitium pleonasmom, detractiois ellipsin, inversionis anastrophe vocant: quæ si in speciem soloecismi cadat, hyperbaton quoque eodem appellari modo posse. Inmutatio sine controversia est, cum aliud pro alio ponitur.

baként rónak fel, egy költő esetében elnézésre, vagy akár dicséretre számíthat.²⁸A lényegi különbség a puszta szoloicizmusok és a képek és alakzatok összessége között a tudatosság: ugyanis minden szóalakzat hibának minősülne, ha nem szándékosan használná a beszélő, hanem véletlenszerűen. Mivel az alakzat és a kép eltér a „hagyományos” beszédmódtól, esztétikai funkciója van. Ez a funkció viszont az állandó használat során eltűnik, a figura „kiüresedik”, alakzatjellege megszűnik azáltal, hogy a használó közösség mindennapos nyelvhasználatának részévé válik (Kemény 2002, p. 293).

1. 3. 4. Quintilianus az alakzat forrásának a nyelvi hibát jelölte meg, de megnevezte még azt a két momentumot is, amelyek nélkül a nyelvi hiba sohasem válhatna alakzattá. Az egyik momentum a hagyomány, hogy a használó közösség az adott nyelvi hibát alakzatként ismerje el, a másik pedig a szándékosság, azaz az intencionalitás (IX, 3, 3-5):

Verum auctoritate vetustate consuetudine plerumque defenditur, saepe etiam ratione quadam. Ideoque, cum sit a simplici rectoque loquendi genere deflexa, virtus est si habet probabile aliquid quod sequatur. Una tamen in re maxime utilis, ut et cotidiani ac semper eodem modo formati sermonis fastidium levet et nos a vulgari dicendi genere defendat. Quod si quis parce et cum res poscet utetur, velut adperso quodam condimento iucundior erit: at qui nimium adfectaverit, ipsam illam gratiam varietatis amittet. Quamquam sunt quaedam figurae ita receptae ut paene iam hoc ipsum nomen effugerint: quae etiam si fuerint crebriores, consuetas aures minus ferient. Nam secretae et extra vulgarem usum positae ideoque magis notabiles ut novitate aurem excitant, ita copia satiant, et se non obvias fuisse dicenti, sed conquisitas et ex omnibus latebris extractas congestasque declarant.

1. 3. 5. Quintilianus okfejtése azt is tartalmazza, hogy a hiba természetes velejárója a nyelvhasználatnak. A két legfontosabb megállapításból – a hibák elvezetnek az alakzatok létrejöttéhez, és hogy a hibák a nyelv használatának részei – a retorikatudomány két jelentős problémája bontakozik ki. Az egyik az a kérdés, hogy meddig terjednek a retorikai jelenségek határai, azaz milyen módon lehet definiálni és körülhatárolni az alakzatok vagy a trópusok körét. A másik kérdés pedig, az előzővel szoros összefüggésben, hogy egyszerűen nyelvi jelenségek-e a trópusok, egyéb, hasonló jelenségek mellett.

---

²⁸ *inst. or.* I, 5, 11: Sed quidam fere in iactationem eruditionis sumere illa ex poetis solent, et auctores quos praelegunt criminantur. Scire autem debet puer haec apud scriptores carminum aut venia digna aut etiam laude duci, potiusque illa docendi erunt minus vulgata.

1. 3. 6. Mivel a rendszer képlékeny, az elhatárolás problémája nincs megoldva, a szerzők a mindenkori gyakorlat kívánalmainak függvényében alakították ki a maguk elméletét. Tovább bonyolítja a kérdést, hogy a természetes nyelv felől sincs világosan elhatárolva, hogy mi számít trópusnak vagy alakzatnak és mi nem (Kocsány–Szikszainé 2003, p. 22). Quintilianus rámutat, hogy a trópusok és az alakzatok végső soron a nyelvhasználat részei. Ezt a gondolatmenetet folytatva Nietzsche megállapítja, hogy a közönséges beszéd és a retorizált beszéd között nincs különbség. A nyelvművészek hozzák létre a nyelvet, és azok a nyelvi hibák, amelyeket a gyakorlat (*usus*) megszilárdít, alakzatként rögzülnek. (Nietzsche 1997, pp. 23-24). A trópusokat létrehozó, mentális síkon elvégzendő művelet csak a jó stilisztikában, a művészekben tudatosul, ők választanak tudatosan egy-egy gondolat lehetséges nyelvi megformálásai között, míg mások ösztönösen, nyelvi kompetenciájuktól függően használják a lehetséges formákat (Szikszainé 2007, p. 13). Ilyenformán a trópusok és az alakzatok nem alkotnak másodlagos nyelvi kódot, vagyis nem alkotnak különálló rendszert, amelyhez külön szintaxist és szemantikát lehetne rendelni, hanem a nyelv részeként funkcionálnak.

2. Az alakzatok és képek szétválasztása a klasszikus hagyományban

2. 1. A trópusok, azaz a „fordulatok” másképpen „beszédmódok” a hellenisztikus retorikákban nyernek speciális értelmet, bár magát a trópusnak nevezett jelenséget már Gorgias is tanulmányozta, és felismerte, hogy a „trópus” kategórián belül további alosztályokat lehet létrehozni. Bár művének címe azt sugallja, hogy nem a szóképekkel foglalkozik, az általa tárgyalt formációk nem mindegyike alakzat, akadnak köztük a későbbi retorikákban trópusként felvett jelenségek. Kortársa, a calactei Caecilius töredékeiben szintén található olyan szövegek, amelyekből kitűnik, hogy Gorgiashoz hasonlóan ő sem különítette el egymástól az alakzatokat és a trópusokat. Maga a terminus technicus a görögben eredetileg fordulatot, módot, majd speciálisan beszédmódot jelentett, etimológiája a *τρέπειν* (fordít, forgat, módosít, felcserél) igére vezethető vissza. Ebből a tőből képezhető a fordulat, eltérés, irányváltás jelentésű *τροπή*, és a módot jelentő *τρόπος* kifejezés, amelyből a nyelvtudományban használt terminus technicus eredeztethető (B. Meyer 1993, p. 14). A hellenisztikus retorikák a „természetes” azaz eredeti, elsődleges jelentésüktől eltérő értelemben használt szavakat határozták meg trópusként (Bolonyai 1993). A görög retorikák a trópusokról, mint felcseréléssel létrejött retorikai jelenségekről beszélnek.²⁹ Adamik kiemeli, hogy a görög retorikákban már a Kr. e. 3-2. században elkülönülnek egymástól az alakzatok és a szóképek (Adamik 2005, p. 30). Karl

---

²⁹ Tryphon, *Περὶ τρόπων*, in: *rhet Graec. Sp.*, III, 191, 12: *τρόπος δὲ ἐστὶ λόγος κατὰ παρατροπήν τοῦ κυρίου λεγόμενος κατὰ τινα δήλωσιν κοσμιωτέραν ἢ κατὰ τὸ ἀναγκαῖον.*

Barwick és az ő nyomán Gualtiero Calboli a sztoikusoknak (Kr. e. 3-2. sz.) és a pergamoni grammatikusoknak tulajdonítja a két jelenség elválasztását. Barwick abból indul ki, hogy a római *ars grammatica* a sztoa eredményein nyugszik, a szóképek (*τρόποι*) pedig a grammatika részét alkották, elméletüket tehát a sztoikusok dolgozhatták ki. Barwick megállapításai Augustinus *De Dialectica* c. művének 6. fejezetére támaszkodnak, amelyben a szerző leírja, hogy az első szavakból a hasonlóság (*similitudo*), a közelség (*vicinitas*) és az ellentét (*contrarium*) alapján alkothatnak a beszélők új szavakat új fogalmak megnevezésére. A szóképek pedig az említett elvek alapján jöttek létre. Barwick és Calboli meg is próbálják rekonstruálni a szóképek rendszerét a sztoikus hagyomány szerint, így a következő trópusokat különítik el: onomatopoiia, katakrézis, metafora, metalepszis, synecdoche, metonímia, antonomázia, antifrázis (Barwick 1957, pp. 89-90 és Calboli 1969, pp. 50-54). Kettejük elméleteit D. Fehling kérdőjelezte meg Barwick könyvéről írt recenziójában, amikor rámutatott, hogy a trópusok révén nem új szavak, hanem új jelentések keletkeznek (Fehling 1958, pp. 167-170). A trópusok tana nem épült be a szóalkotás tanába, ugyanakkor a neologizmus, azaz az új szó alkotása szerepel a trópusok között. Adamik is Fehling elképzelései mellett érvel, mikor rámutat, hogy a római retorikusok, Cicero és Quintilianus nem hivatkoznak a sztoikusokra, sőt, Cicero egyenesen negatív véleménnyel volt a sztoa retorikájáról.³⁰ A sztoikusoknak tulajdonított négy változási kategóriát pedig már Platón megemlíttette a *Kratylos*-ban, Aristotelés *Poétikájában* pedig pontos leírást nyújtott a négy nyelvi alpműveletről, amelyre a hagyomány a trópusokat visszavezette.³¹ A négy művelet (*adiectio, detractio, immutatio, transmutatio*) felhasználásával a beszélő a *λόγος* alkotóelemeit egyéni módon használhatja fel a szövegalkotás során (Spina 2004, p. 206).

A *Poétikában* Aristotelés az átvitelben szereplő terminusok függvényében már tipizálja is a nyelvi képeket – a metafora elnevezés alatt ugyanis nem kizárólag a későbbi retorikák által metaforának nevezett formációt érti. Megkülönböztet analógia alapján létrejövő metaforákat (*κατὰ τὸ ἀνάλογον*), fajfogalomról fajfogalomra (*ἀπὸ τοῦ εἴδους ἐπὶ εἶδος*), nemfogalomról fajfogalomra történő átviteleket (*ἀπὸ τοῦ εἴδους ἐπὶ τὸ γένος, ἀπὸ τοῦ γένους ἐπὶ εἶδος*). Az első valódi értelemben vett trópus- klasszifikáció már az alexandriai Tryphón műve (Lausberg §557), ő tizennégy trópusot sorol fel, a következőket: metafora, katakrézis, allegória, ainigma, metalepszis, metonímia, synecdoche, onomatopoiia, perifrázis, anastrophe, hyperbaton, pleonazmus, ellipszis és parapléróma. A sztoikusok tipológiájához képest új formációnak számít a metalepszis, amely a szövegösszefüggésbe nem illő szinonimát jelöli, az ainigma olyan beszédmód, melyet a befogadó nem, vagy csak részben tud dekódolni, az anastrophe a szórend felborítása, a pleonasmus szószaporítás, az ellipszis kihagyásos szerkezet, a parapléróma pedig a

³⁰ Cic. *fin.* IV, 3, 7.

³¹ *poet.* 1457b-1458a35.

beszéd kiegészítése. Ez utóbbi négy trópus a klasszikus hagyományban gondolat-alakzatként is feltűnik (Adamik 2005, p. 26).

2. 2. 1. A *Rhetorica ad Herennium* szerzője a szóalakzatok között (*exornationes verborum*) tárgyalta a trópusokat, mivel minden retorikai jelenséget alakzatnak nevezett. A csoportképzés fő indoka az volt, hogy valamennyi formációban a felhasznált szavak jelentése eltér a hétköznapi, elsődleges jelentésüktől.³² Összesen tíz ilyen típusú jelenséget nevez meg: neologizmus (*nominatio*), antonomázia (*pronominatio*), metonímia (*denominatio*), körülírás (*circumitio*), hyperbaton (*transgressio*), hyperbole (*superlatio*), synechdoche (*intellectio*), katakrézis (*abusio*), metafora (*translatio*), allegória (*permutatio*). A felsorolt jelenségek már nem mindegyike szerepel a trópusok között a későbbi retorikai hagyományban, egyesek átkerülnek a szintaktikai alakzatok közé, míg mások olykor gondolatalakzatként tűnnek fel (allegória).

2. 2. 2. Cicero is felcseréléssel létrejött nyelvi jelenségként értelmezte a trópusokat.³³ Első retorikai tárgyú munkájában a *De oratore*-ban a szóképekre még csak a *translatus* kifejezés utal (Adamik 2005, p. 24). A Kr. e. 46-ban megjelent *Orator* című értekezésében az egyes stílusnemek taglalásakor kitér az átvitt értelemben használt kifejezésekre.³⁴ Azokat a kifejezéseket tekinti átvitt értelműnek (*tralatus*), amelyek úgy keletkeznek, hogy az egyik dolog nevét átvisszük a másikra, nem pusztán csak a szépség vagy a kellemesség végett, hanem akár a két dolog közötti hasonlóság vagy kapcsolatos viszony miatt is.³⁵ Lényegében tehát a metafora és a metonímia jelenségét írja le Cicero, amikor kijelenti, hogy az egyik esetben a hasonlóság (*per similitudinem*), a másikban pedig az érintkezés (*ex re consequenti*) generálja a retorikai jelenséget. Ezzel nem kevesebbet mond ki, mint hogy a nyelvi képek két csoportra oszthatók szét az elvégzett művelet jellege szerint, azaz megelőlegezi a Jakobson-féle metonímia-metafora dichotómiát (Adamik 2005, p. 25).

2. 2. 3. Quintilianus már külön tárgyalta a trópusokat és a figurákat. A trópus terminusról előrebocsátja, hogy azokat a jelenségeket fogja vele jelölni, amelyeket

---

³² *rhet. Her.* IV, 31, 42: Earum omnium hoc proprium est, ut ab usitata verborum potestate recedatur atque in aliam rationem cum quadam venustate oratio conferatur.

³³ *Cic. Brut.* 17, 69: Ornari orationem Graeci putant, si verborum immutationibus utantur, quos appellant *tropous*, et sententiarum orationisque formis, quae vocant *schemata* – ez az első olyan előfordulása a trópus kifejezésnek, amikor terminus technicusként a nyelvi képet jelöli.

³⁴ *Cic. or.* 24, 80: Supellex est enim quodam modo nostra, quae est in ornamentis, alia rerum alia verborum. Ornatus autem verborum duplex: unus simplicium alter conlocatorum. Simplex probatur in propriis usitatisque verbis, quod aut optime sonat aut rem maxime explanat; in alienis aut translatum et factum aliunde ut mutuo, aut factum ab ipso ac novum aut priscum et inusitatum; sed etiam inusitata ac prisca sunt in propriis, nisi quod raro utimur.

³⁵ *Cic. or.* 27, 92: Tralata dico, ut saepe iam, quae per similitudinem ab alia re aut suavitatis aut inopiae causa transferuntur; immutata, in quibus pro verbo subicitur aliud, quod idem significet sumptum ex re consequenti.

a korábbi hagyomány fordulatnak (*motus*) nevezett.³⁶A trópus fogalma alatt azt a jelenséget értette, mikor egy szó vagy kifejezés jelentése áttevődik a saját jelentésből egy másik jelentésbe³⁷. A figurák és trópusok megkülönböztetése sokszor nem egyértelmű, mert rengeteg hasonlóság és átfedés van a két csoport között, ráadásul mindkét osztály eltér az úgynevezett nyelvi normától, vagyis attól a „természetes” nyelvi formától, amelyhez viszonyítva egy-egy kifejezésnek stilisztikai értéket tulajdoníthattak. Nem lehet éles és egyértelmű határokat megállapítani közöttük, és előfordulhat az is, hogy egy jelenséget akár mindkét kategóriába be lehet sorolni – mint ahogy tette Quintilianus az iróniával, mert az szerinte lehet trópus és alakzat egyaránt. Mi a *differentia specifica* tehát Quintilianus szerint a trópusok esetében? A trópus a kifejezés természetes és eredeti jelentéséből más jelentésbe való átvitel a beszéd díszítése céljából.³⁸ A trópusban más szavakat használ a beszélő, a figura viszont a köznapi beszédmódtól való eltérés a szófűzésben. A trópusok kategóriája azonban korántsem homogén. Quintilianus nyomán megkülönböztethetünk ún. szó-trópusot és gondolat-trópusot. A szó-trópusok, mint például a metafora vagy a metonímia a szó szintjén rögzíthetők, míg a synecdoche, az allegória, az emphasis és a hyperbola már gondolat-trópusok (Lausberg § 894). Ez utóbbiaknál előzetesen feltételezünk egy adott tartalmat, gondolatot, amelyhez képest a trópus mást mond: az irónia esetében az eredeti tartalom ellenkezőjét, a hyperbola esetében az eredeti gondolat felfokozott, túlzó megjelenítését, a synecdoche esetében pedig annak totalitásából egy részt kiragadva vagy fordítva: egy rész helyett magára az egészre utalva (Kocsány-Szikszainé 2007).

2. 3. 1. Nem különbözik ettől a meghatározástól Donatus trópuselmélete sem, amely szerint a trópus a beszéd díszítésére szolgáló jelentésváltozás, azaz átvitel, amelynek alapja a terminusok denotatívumai között feltételezett hasonlóság.³⁹A jeles grammatikus megállapítja, hogy tizenhárom trópus létezik.⁴⁰ Ezek közül a formációk közül nem minden minősül egységesen trópusnak. Az *epitheton* például önmagában nem feltétlenül eredményez figurális jelentéstartalmat, hiszen nem más, mint

---

³⁶ *inst. or.* VIII, 5, 35: Reddam nunc quam proximam esse dixeram partem de tropis, quos motus clarissimi nostrorum auctores vocant. Horum tradere praecepta et grammatici solent; sed a me, cum de illorum officio loquerer, dilata pars haec est, quia de ornatu orationis gravior videbatur locus et maiori operi reservandus.

³⁷ *inst. or.* VIII, 6, 1: tropus est verbi vel sermonis a propria significatione in aliam cum virtute mutatio. Lásd még: IX, 1, 4: [...] tropus sermo a naturali et principali significatione translatus ad aliam ornandae orationis gratia, vel, ut plerique grammatici finiunt, dictio ab eo loco, in quo propria est, translata in eum, in quo propria non est.

³⁸ *inst. or.* IX, 1, 4: [...] est igitur tropus sermo a naturali et principali significatione translatus ad aliam ornandae orationis gratia.

³⁹ *Ars minor* III: Tropus est dictio translata a propria significatione ad non propriam similitudinem ornatus necessitatisve causa.

⁴⁰ Sunt autem tropi tredecim: metaphora, catachresis, metalepsis, metonymia, antonomasia, epitheton, synecdoche, onomatopoeia, periphrasis, hyperbaton, hyperbole, allegoria, homoeosis (ibid.).

egy főnév és egy melléknév összekapcsolása minden külön kritérium nélkül. Csak akkor számíthatna trópusnak, ha metaforikus vagy metonimikus értelmezési stratégiát igényelne. Az onomatopoeia és az antonomázia valójában egy új név alkalmazásai, szintén nem szükségszerűen eredményeznek szóképet. A trópusok között vannak úgynevezett fölérendelt trópusok, mint például az allegória, amely további trópuskategóriákat foglal magába:

Allegoria est tropus, quo aliud significatur quam dicitur,
[...] Huius species multae sunt, ex quibus eminent septem:
ironia, antiphrasis, aenigma, charientismos, paroemia,
sarcasmos, astismos.

A trópusok díszítőjellegét hangsúlyozza Isidorus is (I, 37, 1-2):

[...] *tropos* Graeco nomine grammatici vocant, qui Latine modi locutionum interpretantur; fiunt autem a propria significatione ad non propriam similitudinem; (*tropi*) ad ea, quae intelligenda sunt, propterea figuratis amictibus obteguntur, ut sensus legentis exerceant et ne nuda atque in promptu vilescant.

2. 3. 2. A trópusok osztályáról alkotott ókori definíciókat áttekintve megállapítható, hogy a nyelvi képek mibenlétének fő kritériumaként a jelentésváltozást tekintették. A quintilianusi trópusfelfogás, amely a nyelvi jel referenciájából kiindulva a trópus fogalmát egyszerű helyettesítési viszonyként (*substitutio*) írja le, eljut a nyelvi kép szemiotikai jellegű megközelítéséhez, amely már a jelentésváltozást tekinti a trópusok fő ismérvének.⁴¹ Ez a szemiotikai megközelítés csiráiban már megtalálható a cicerói *verborum immutatio* fogalmában is (Meyer, B. 1993, p. 24). A Quintilianus által közölt trópus-meghatározás azonban felfedi, hogy a jelentésváltozás és a jel használatának változása között a szerző még nem érzi pontosan a különbséget.

2. 3. 3. Az antik trópusfelfogások egységes jellemzője, hogy feltételeznek egy kiindulási pontot, egy eredeti jelentést (*propria*), amelyhez képest a trópus művelte révén egy újabb, megváltozott jelentés (*non propria, aliena*) jön létre. A *significatio* és a *designatio* fogalma azonban még nem különül el egyértelműen egymástól, ez a két fogalom csak az ókort követő századokban kristályosodik ki. Mint az idézett trópus-meghatározásokból is kitűnik, az ókori retorikusok szerint a trópusok, mint elméleti műveletek a *designatio* változását eredményezik.

⁴¹ Quintilianus a korábbi, pusztán helyettesítési viszonyként leírt trópusok definícióján módosít, amikor a hagyományosan trópusként osztályozott hyperbaton, epitheton és onomatopoeia problémájához érkezik. Megjegyzi, hogy e a formációknak a szóalakzatok közt lenne a helye, mivel nem járnak együtt jelentésváltozással, lásd: *inst. or.* VIII. 6, 3: esse alios verbis propriis, alios in tralatis, vertique formas non verborum modo, sed et sensuum et compositionis. Quare mihi videntur errasse qui non alios crediderunt tropus quam in quibus verbum verbo poneretur.

3. Kitekintés: A *sensus figuralis* megragadása

3. 1. Az *immutatio*

3. 1. 1. A klasszikus retorikák a trópusok immutáció-jellegét emelik ki, a művelet lényege, hogy a gondolatot nem a neki a közhasználatban pontosan megfelelő terminussal fejezi ki a beszélő, hanem ennek helyére szándékosan egy másik terminust helyez. Ilyenformán már a szinonimák közötti választás is megfeleltethető az *immutatio* műveletének (Martinkó 1993). A trópus tehát ellentétes a *perspicuitas* elvárásával, de hiba volna mégis egyszerű stílushibaként kezelni, hiszen nem pusztán pontatlanság, hanem mentális műveletvégzés eredménye.

3. 1. 2. A műveletvégzés célja pedig nem kizárólag csak a mondanivaló díszítése (*ornatus*) lehet, mint már Quintilianus is megállapította. A trópus egyrészt megnevez olyan dolgokat, amelyre a szövegalkotó nem tud a saját nyelvéből megfelelő kifejezést találni. Ugyanakkor a nyelvi képek segítségével olyan jelentéstárat is, amelynek érzékeltetésére az eredeti szó (*verbum proprium*) nem képes.⁴² Felkeltheti a befogadó érdeklődését a szöveg iránt, arra invitál, hogy a képek rejtvényét a befogadó sikeresen megfejtse. A jelentésváltozásra, azaz az *immutatio* műveletére az hívja fel a befogadó figyelmét, hogy az adott terminus köznyelvi jelentését alapul véve a kijelentés hiteltelen volna (*incredibilitas in ordine*). Quintilianus azt is felismeri, hogy önmagukban, a szöveggörnyezetből kiragadva a szavakról nem állapítható meg, hogy eredeti, vagy figurális (*translata*) értelemben használja őket a beszélő.⁴³ Az aktuális értelem csak a beszédszituációból és a kontextusból (*contextio sermonis*) világlik ki.

3. 2. *Sensus figuralis* versus *sensus litteralis*

3. 2. 1. A trópusok dekódolásának problémáját nem is annyira a klasszikus ókor, hanem inkább a kései antikvitás és a korai középkor elméletirői igyekeztek megoldani. A problémafelvetés maga a biblikus szövegek értelmezésének kapcsán került előtérbe. Milánó püspöke, Ambrosius fogalmazza meg, hogy a trópusok lényege, hogy a betű szerinti (*secundum litteram*) jelentés⁴⁴ és a kontextus (*series verborum*) sugallta, grammatikai és szemantikai viszonyok által meghatározott jelentés (*significatio*) között ellentmondás áll fenn. Ambrosius tehát megkülönböztet egy elsődleges jelentést (*littera*), és egy másodlagos, a szövegben implicit módon jelenlévő, de kikövetkeztethető jelentést (*quod expressit scriptum*, *De Noe* 15, 53):

⁴² *inst. or.* VIII, 6, 6: Id facimus aut quia necesse est aut quia significantius est aut, ut dixi, quia decentius. Vbi nihil horum praestabit quod transferetur, in proprium erit.

⁴³ *inst. or.* VIII, 3, 38: translata probari nisi in contextu sermonis non possunt.

⁴⁴ *De Noe* 22, 79: littera evidens est.

proprie ac naturaliter carnis corruptelam indicio procellosae commotionis expressit [...] commotio enim vitiosa non est nisi per affectus commotionem; movet enim voluptates caro et ipsa voluptatibus commovetur, talis autem commotio corruptelam creat. Causa ergo corruptelae commotio istius mundi est, per quam anima uniuscuiusque degenerat.⁴⁵

Ez a másodlagos jelentés többféle interpretációs stratégiát is magában foglalhat, lehet allegorikus, tropologikus vagy allegorikus, a szöveg jellegétől függően, és ezek az olvasatok egyszerre jelenhetnek akár egy szónyi terjedelmű szövegen belül is. A trópusok megalkotásának és megfejtésének képességével pedig minden ember rendelkezik, csak éppen nem egyformán, mint már Arisztotelész is felfedezte.⁴⁶

3. 2. 2. Ambrosius tanítványa, Augustinus szintén csak kontextusba helyezve vizsgálja a jelentést (*significatio*).⁴⁷ Ha ugyanis egy kanonizált szöveg elsődleges olvasata – ez az ambrosiusi *littera* – nem szakrális, akkor szükségszerűen lennie kell egy másodlagos, figurális olvasatának is.⁴⁸ Ez a másodlagos, figurális olvasat pedig már meg fogja feleltetni a szöveget a bibliai tanításoknak.⁴⁹ A másodlagos interpretáció, azaz az allegorikus olvasat szintjén a külső asszociációk alakítják ki a lehetséges jelentést, de ezek az asszociációk nem szükségszerűen nyelvi jelenségek.⁵⁰ A trópusok megfejtésében, az implicit jelentés megragadásában nem ritkán a

---

⁴⁵ Bureau kiemelése 1999, p. 217.

⁴⁶ *poet.* 1459a 6.

⁴⁷ *doctr. Christ.* III, 4, 8-9: rarissime igitur et difficillime inveniri potest ambiguitas in propriis verbis [...] quam non aut circumstantia ipsa sermonis [...] aut interpretum collatio, aut praecedentis linguae soluat inspectio. Sed verborum translatorum ambiguitates [...] non mediocrem curam industriamque desiderant.

⁴⁸ *doctr. Christ.* III, 10, 14: Demonstrandum est igitur prius modus inveniendae locutionis propriae an figurata sit. Et si iste omnino modus est, ut quidquid in sermone divino neque ad morum honestatem neque ad fidei veritatem proprie referri potest, figuratum esse cognoscas.

⁴⁹ *doctr. Christ.* III, 15, 23: Servabitur ergo in locutionibus figuratis regula huiusmodi, ut tam diu versetur diligenti consideratione quod legitur, donec ad regnum caritatis interpretatio perducatur. Si autem hos iam proprie sonat, nulla putetur figurata locutio.” Ennek a felismerésnek másik híres megfogalmazása Aquinoi Szent Tamástól: [...] auctor Sanctae Scripturae est Deus, in cuius potestate est ut non solum voces ad significandum accomodet (quod etiam homo facere potest), sed etiam res ipsas. Et ideo, cum in omnibus scientiis voces significant, hoc habet proprium ista scientia, quod ipsae res significatae per voces, etiam significant aliquid. Illa ergo prima significatio, qua voces significant res pertinet ad primum sensum, qui est *sensus historicus vel litteralis*. Illa vero significatio qua res significatae per voces, iterum res alias significant, dicitur *sensus spiritualis*; qui super litteralem fundatur, et eum supponit.

⁵⁰ *De Noe* 15, 54.

gyakorlat, az *usus* segíti a befogadót.⁵¹Ezzel nem kevesebbet mond ki Augustinus, mint hogy az egyes trópusok nem egyforma gyakorisággal bukkannak fel a beszédben. Vannak „gyakrabban használt” trópusok, ezért automatikusan az annak megfelelő értelmezést választja a befogadó, hogy általa eljuthasson a figurális jelentéshez (*significatio altior*) és megragadhassa a szöveg értelmét (*sensus*).

3. 2. 3. Augustinus rámutat, hogy a szövegek tipizálhatók annak függvényében, hogy milyen interpretációs lehetőségeket rejtenek magukban. Megkülönböztet egyféleképpen értelmezhető szövegeket (*verba propria*), többféleképpen értelmezhető, de nem figurális jelentésű szövegeket, amelyek esetében az interpretációk forrása rossz kiejtés, barbarizmus vagy központosási hiba (*cum verba propria faciunt ambiguum scripturam*), és figurális jelentésű szövegeket (*verborum translatorum ambiguitates*). A figurális jelentésű szövegeken belül Augustinus további értelmezési szinteket határoz meg (*doct. Christ. III, 24, 34*):

Maxime itaque investigandum est utrum propria sit, an figurata locutio quam intellegere conamur. Nam comperto quod figurata sit, adhibitis regulis rerum quas in primo libro digessimus, facile est eam versare omnibus modis, donec perveniamus ad sententiam veritatis, praesertim cum usus accesserit pietatis exercitatione roboratus. Invenimus autem utrum propria sit an figurata locutio, illa intuentes quae supra dicta sunt.⁵²

3. 3. A négy értelmezési lehetőség elmélete

3. 3. 1. A kanonizált szövegek értelmezése kapcsán vetődött fel az a probléma, hogy milyen módon lehet megfeleltetni a bibliai tanításoknak bizonyos ószövetségi könyveket, melyek betű szerinti olvasata teljesen ellentmondott a hivatalos tanításoknak. Augustinus előtt már az alexandriai iskola és Órigenés is foglalkozott ezzel a problémával, ez utóbbi szerint egy kanonizált szövegnek három olvasati szintje lehet: egy betű szerinti, egy morális olvasat és egy misztikus értelmezés.

3. 3. 2. Órigenés és Augustinus nyomán a középkor jeles retorikusa, Beda Venerabilis arra a megállapításra jut, hogy egy szöveg legfeljebb négyféleképpen értelmezhető. A betű szerinti és a morális olvasatok mellett létezik egy allegorikus és egy anagogikus interpretáció – ez utóbbi három gyakorlatilag az ágostoni *sensus spiritualis* három aspektusát foglalja magában. Beda véleménye szerint, melyet Dumarsais is átvesz, nem szükségszerű, hogy egy szövegben jelen legyen mind a négyféle értelmezési lehetőség, hiszen a lehetséges interpretációk száma a szöveg-

---

⁵¹ *cons. Ev. III, 25, 82.*

⁵² *doct. Christ. III, 24, 34: Maxime itaque investigandum est utrum propria sit, an figurata locutio quam intellegere conamur. Nam comperto quod figurata sit, adhibitis regulis rerum quas in primo libro digessimus, facile est eam versare omnibus modis, donec perveniamus ad sententiam veritatis, praesertim cum usus accesserit pietatis exercitatione roboratus. Invenimus autem utrum propria sit an figurata locutio, illa intuentes quae supra dicta sunt.*

típus függvénye. A morális olvasat implicit erkölcsi tanítás, a szöveg által sugalmazott követendő magatartási forma. Az allegorikus interpretáció nem más, mint a szövegbe rejtett történet felfedése, amelyben a befogadót a szövegben elszórt utalások segítik. Az utolsó, anagogikus (felvezető) értelmezés az isteni kinyilatkoztatások felfedezése a szövegben – mint Beda nyomán Dumarsais megfogalmazta – a misztikus értelmezés, amely a földi dolgokat az isteni igazságok fényében láttatja. Melanchthon, aki szintén részletesen foglalkozik a *sensus figuralis* aspektusaival, Rabanus Maurus nyomán a Jeruzsálem kifejezés példájával világítja meg, mit is jelent a négyféle interpretációs lehetőség.⁵³ A *sensus litteralis/historicus* a betű szerinti olvasat, ennek értelmében a Jeruzsálem szó az egykori Júdea fővárosa, Dávid király székhelye. A második, azaz a *sensus tropologicus* szerint az eszményi város-állam. Melanchthon megjegyzi, hogy egyesek ezt nevezik morális olvasatnak, holt ez a jelentés valamelyik trópus művelete révén jön létre.⁵⁴ Ez a két értelmezési lehetőség, a *sensus historicus* és *tropologicus* együttes jelenléte a trópusok legfőbb kritériuma. Az allegorikus és az anagogikus értelmezés megléte már nem jellemző minden szövegtípusra, csak speciális esetekre, mint már Epiphanius első könyvében is rámutat.⁵⁵ Allegorikus értelemben Jeruzsálem maga az egyház, anagogikusan pedig a Mennyei Királyság, az örök élet (1532, pp. 36-38). Ez utóbbi jelentés a dolgok és jelenségek világának végső, Isten országába vezető értelmét jelentette, abból a meggyőződésből kiindulva, hogy a világon semmi sem önmagáért való, hanem rejtett, megfejtésre váró értelemmel rendelkezik. A szerző megjegyzi, hogy a négy értelmezési szint felismerése és megragadása kizárólag a befogadó nyelvi-irodalmi kompetenciájától függ. A *sensus figuralis* mindig csak a betű szerinti, másképpen szólva elsődleges (*proprius*) olvasattal szemben ragadható meg, emiatt sokszor másodlagos jelentésként értelmezik. A szó szerinti, elsődleges

⁵³ Rabanus Maurus, *Patrologia Latina* 107-108 és 112: quidquid in sermone divino neque ad morum honestatem neque ad fidei veritatem proprie referri potest, figuratum esse cognoscas. [...] *historia* namque est, cum res aliqua quomodo secundum litteram facta sive dicta sit, plano sermone refertur (Hierusalem est) secundum litteram civitas Iudaeorum. [...] *Allegoria* est, cum verbis sive rebus mysticis praesentia Christi et Ecclesiae sacramenta signatur. (Hierusalem est) secundum allegoriam Ecclesia Christi. [...] *Tropologia* id est moralis locutio ad institutionem et correctionem morum, sive apertis seu figuratis prolata sermonibus, respicit. (Hierusalem est) secundum tropologicum anima hominis, quae frequenter hoc nomine aut increpatur aut laudatur a Domino. *Anagoge*, id est ad superiora ducens locutio, est, quae de premiis futuris et ea quae in caelis est vita futura, sive mysticis seu apertis sermonibus disputat. (Hierusalem est) secundum anagogen civitas Dei, illa caelestis, quae est mater omnium nostrum. (Lausberg kiemelése § 900)

⁵⁴ Nam tropologia in genere significat figurate dictum, nec significat sermonem de moribus. Nam *τρόπος* hic non significat mores, sed vocem versam a nativa significatione ad vicinam.

⁵⁵ τὰ ῥήματα θεοῦ οὐ πάντα ἀλληγορίας δεῖται, ἀλλ' ὡς ἔχει θεωρίας δὲ δεῖται, καὶ αἰσθήσεως, εἰς τὸ εἰδέναις ἐκάστης ὑποθέσεως τὴν δύναμιν (idézi Dresser 1606/2000, p. 121).

olvasat és a figurális értelmezés egyszerre, egyidejűleg jelen vannak a szövegekben. A *sensus figuralis* XX. századi kutatói közül J. Gardes-Tamine J. Cohen kutatásai alapján (1970)⁵⁶ feltételezi, hogy a *sensus litteralis* és a *sensus figuralis* között hierarchikus viszony áll fenn (1996, p. 128),⁵⁷ a befogadó az elsődleges jelentésből kiindulva alkotja meg a figurális, implicit jelentést.

4. Az alakzat-trópus dichotómia felülírása – XVI. századi klasszifikációk

4. 1. A quintilianusi merev alakzat – trópus dichotómiához való ragaszkodás jellemzi a klasszikus és kései antikvitást követő századok retorikai irodalmát, a rendszer felülírására legkorábban a reneszánsz idején tesznek kísérletet. Ilyen vállalkozásnak számít J. C. Scaliger poétikája (*Poetics libri septem*, 1561) és az angol George Puttenham retorikája (*The arte of English Poesie, The Third Booke of Ornament*), amelyekben a beszéd ékesítésének eszközeit egységesen alakzatoknak (*figurae, figures*) nevezik a szerzők. Scaliger értelmezésében a *figura* fogalma sok mindent képes magába olvasztani: a tényben vagy a kifejezésben felbukkanó változatosságot, a szokásostól eltérő és a díszítettséget szolgáló nyelvhasználatot, az ismeretek elfogadható leírását (Scaliger III/26, 198b). Puttenham szerint a nyelvi alakzatok közös tulajdonsága, hogy a köznyelvi megnyilatkozások határait átlépve, a normát valamilyen módon megsértve díszesebbé teszik a beszédet (Puttenham 1589: 128).⁵⁸

4. 2. Az alakzatokon belül Puttenham két nagy csoportot különít el: egyrészt a gondolatalakzatokat (*sententious figures*), amelyeknek fő ismérve, hogy egy adott nyelvi egység (akár egy mondat vagy mondatszekvencia) értelmét változtatják meg, és ezzel a változással képesek hatni a befogadóra: *figures altering and affecting the mynde by alteration of sense or intendments in whole clauses or speeches* (1589: 159). A gondolatalakzatok halmaza tartalmazza a quintilianusi trópusokat, ezek külön alkategóriát alkotnak, mint átvitelrel létrejövő alakzatok (*figures of translation*). Átvitel alatt a szerző jelentésátvitelt, névátvitelt, név- vagy jelentésváltozást ért, amelyek egy adott szón mennek végbe.⁵⁹ Ez a felvetés mintegy megelőlegezi azt a Lakoff-i felismerést, miszerint a metonímia és a metafora

⁵⁶ Toute figure, en fait, comporte un processus de décodage en deux temps, dont le premier est la perception de l'anomalie, et le second sa correction.

⁵⁷ Sens propre et sens figuré n'ont donc pas le même statut. Non seulement le sens figuré est donné comme postérieur au sens propre, mais il apparaît comme un avatar, et son interprétation est généralement présente comme devant se faire à partir du premier.

⁵⁸ Puttenham, *The arte of English Poesie III* 1588, p. 128 (a szerző helyesírása eltér a mai angolétól): as figures be the instruments of ornament in euery language, so be they also in a sorte abuses or rather trespasses in speach, because they passe the ordinary limits of common utterance.

⁵⁹ [...] single words haue their sence and vnderstanding altered and figured many wayes, to wit, by transport, abuse, crosse-naming, new naming, change of name. (Puttenham, *Ibid.*)

között összefüggés fedezhető fel, az egyikből le lehet vezetni a másikat (Kocsány 2000: 263). A másik csoportba (*figures sensible or auricular*) tartoznak a mai értelemben vett szintaktikai és hangalakzatok, amelyek homológ sort alkothatnak, és amelyek a négy művelet révén jöhetnek létre: hozzáadással, elvonással, felcseréléssel vagy éppen átvitelrel.⁶⁰ A puttenhami felosztás számos, a mai nyelvtudomány számára értékes gondolatot is magában foglal. Egyrészt megpróbálja kiküszöbölni, hogy egymással rokonítható jelenségek, mint a metafora és a hasonlat, ne kerüljenek túlságosan távol egymástól a rendszerben, másrészt rávilágít arra, a mai nyelvtudomány számára is releváns problémára, hogy tekinthetjük-e a metonímiát vagy a metaforát pusztán az *ornatus* lehetőségének, ugyanolyan rangú formációnak, mint akár az *aposiopesist* vagy az *amplificatiót*.⁶¹

4. 3. Puttenham rendszerének elemzése azonban azt is feltárja, hogy akár megőrizzük a hagyományos (quintilianusi) értelemben vett trópus-figura dichotómiát, akár megtartjuk a trópusokat az *ornatus* egészének valamilyen rendszerében, mindenképpen szembesülnünk kell az *ornatus* eszköztárában bizonyos formációknak a többitől eltérő sokoldalúságával és antropológiai gyökereivel (Kocsány–Szikszainé 2003, p. 7). Emiatt valamilyen módon kezelniük kell az *ornatus* eszköztárát mint hagyományozott, tudatosított kifejezésformák rendszerét és azokat az általános képességeinkre visszavezethető mentális és kommunikációs műveleteket, amelyek a retorizált formációk némelyikénél jól megragadhatóan érvényesülnek.

---

⁶⁰ Puttenham 1588, p. 119: (*figures sensible*) by certaine intendments of sence of such wordes & speaches inwardly working a stirre it the minde. This latter they (Greeks) called *Energia* of *ergon*, because it wrought with a strong and vertuous operation.

⁶¹ A Puttenham által felvázolt rendszerhez nagyon sokban hasonlít Fontanier XIX. századi taxonómiája, amely az alakzatok közé sorolja a trópusokat, mondván, hogy a trópusok olyan alakzatok, amelyek egyetlen szóba sűrítenek egy figuratív jelentéstartalmat (1821/1977, p. 77). A fontanier-i rendszerben az alakzatok két csoportot alkotnak: a trópusokét és a nem-trópusokét (*non-tropes, figures du discours*), ez utóbbi jóformán minden olyan jelenséget magában foglal, amelyek nem csak egyetlen szót érintenek, ide tartozik például a hagyományos értelemben vett figurák jelentős része. A nem-trópusok közös vonása, hogy valamennyien olyan kifejezések, amelyek bizonyos mértékben eltávolodtak a köznapi nyelvhasználatától. Míg a valódi trópusok a beszéd természetes jellemzői, addig a nem-trópusok az *ornatus* elemei, nem jelentésváltozás eredményei. A történeti szempontot nyelvészetileg nem tartja relevánsnak, mert a nyelv használója az adott beszédszituációban nem mérlegeli, hogy az a jelentés, amelyet a szónak kölcsönöz elsődleges-e vagy csak másodlagos. A kétfajta alakzat – trópus és nem-trópus – között Fontanier a régi retorikusokhoz hasonlóan csak vízszintes megkülönböztetést tesz, elmélete szerint minden alakzat eltérés, csak éppen az egyik az érzékek, a másik a hangalak, a harmadik a szintaxis tartományában. Így az inverzió csupán egy mondattani szabályt hág át, amikor megcseréli az alany és az állítmány kanonikus sorrendjét, a metafora viszont szemantikai szabályt sért meg. Ezért a trópusok és nem-trópusok mindegyike izomorf, a különbségtétel pedig csak abból származhat, hogy a szabálysértés melyik szinten megy végbe.

5. A trópus mint kategória meghatározása a ramista felfogásban

5. 1. 1. Ramée *De imitatione* című dialógusában az *ornatus* három eszközt különíti el: a szokványostól eltérően használt, átvitt értelmű, illetve újonnan alkotott szavakat és szófüzéseket különböztet meg (1618/2000, p. 135). A háromféle eszközre könnyű ráismerni: a szerző valójában az alakzatként, trópusként és neologizmusként ismert formációkat írja le. Az *ornatus*nak a retorikai vizsgálódások szempontjából elsősorban releváns két csoportját, az alakzatokat és a trópusokat egyszerre díszítményként és funkcióként (*modus mutationis*) ragadja meg (1547/49, p. 95). Retorikájában a trópusokat úgy határozza meg, mint retorikai jelenségeket, amelyek esetében az eredeti (saját) jelentés helyére egy másik, alkalmi jelentés kerül (1547/1581, p. 65):

Tropus igitur definiendus erat, elocutio, qua verbi significatio a proprio loco in alium mutatur.

A trópusokat Talon legkorábbi retorikája is jelentésváltozással létrejövő nyelvi jelenségeknek nevezi (1549, p. 6):

Tropus est elocutio, qua propria significatio in aliam mutatur, a verbo *τρέπω*, id est muto.

Fouquelin sem változtat ezen a definíción (1555/1990, p. 323):

Tropes est une élocution, par laquelle la propre et naturelle signification du mot est changée en une autre: ce que déclare ce mot Tropes qui signifie en français mutation.

5. 1. 2. Az 1572-es retorika szerint is a trópusok az *elocutio* azon elemei, amelyek jelentésváltozás révén keletkeznek (*Tropus est elocutio, qua propria significatio in aliam mutatur*. 1572, p. 6). A trópusok azonban nem csak a *delectare* funkciót, az ékesítést szolgálják. Quintilianus nyomán⁶² a szerző elismeri, hogy a trópusok szükségszerű elemei a nyelvnek, a nyelvhasználat során a beszélők mindig használnak trópusokat (1572, p. 7):

Tropus est elocutio, qua verbum a nativa significatione in aliam mutatur [...] et certe tropum necessitas genuit, inopia coacta et angustiis: post autem delectatio iucunditasque celebravit.

A trópusokkal a definíció értelmében akkor is élnek a nyelvhasználók, amikor valamilyen ismeretlen dologról kívánnak beszélni, és egy már ismert jelenségen keresztül próbálják az ismeretlent megmagyarázni. Talon tehát kiemeli a trópusok

---

⁶²A trópusok szemantikai funkciójáról lásd: *inst. or.* VIII, 6, 6; a nem költői nyelvhasználatról: VIII, 6, 19-21 és VIII, 3, 86.

(különösen a metafora) egyik alapvető, már Aristotelés által is felismert funkcióját, hogy rajtuk keresztül megérthetők, vagy legalábbis megsejthetők a számunkra ismeretlen dolgok.⁶³

5. 2. 1. Az alakzatok, mint nem-trópusok ezzel szemben az *elocutio* azon részeinek tekinthetők, amelyeknek alkalmazásával a létrejött szöveg eltér a hagyományos használattól. Azonban szerepük nem korlátozható pusztán a díszítésre, mint gondolták a korábbi retorikusok, ugyanis az alakzatok előfordulnak a köznapi beszédben is, csak ritkábban, mint a művészi szövegekben. A görög elnevezés tökéletesen meg is feleltethető a definícióban foglaltaknak (Talon 1549, p. 20):

Figura est elocutio, qua oratio a vulgari consuetudine mutatur: non quod vulgus nunquam his Rhetoricis ornamentis utatur, sed quod ista orationis lumina in hominum imperitorum populari sermone rarius eniteant. Figuram Græci σχήμα vocant, id est, habitum et quasi gestum orationis recte et eleganter conformatum.

Fouquelin is a nyelvi norma felől közelíti meg a retorikai alakzatokat, a köznapi használattól való eltérésként, vagyis szoloicizmusként értelmezi őket (1555/1990, p. 347):

Figure donc, est une espèce d'élocution par laquelle le langage est changé de la simple et vulgaire manière de parler.

A beszéd ugyanis kétféle lehet: egyrészt normától⁶⁴ nem különböző (*simple ou vulgaire*) forma, amelynek csak egy interpretációja lehetséges, másrészt vannak átvitt értelmű, azaz figuratív (*figuratif ou transféré*) szövegek. Fouquelin is úgy véli, hogy a figuralitás egyformán fellelhető a köznapi megnyilvánulásokban és a művészi igényű megnyilatkozásokban, csak nem egyenlő mértékben.

A trópusok jellemzői a ramista felfogásban:

- jelentésváltozással jönnek létre
- a jelentésváltozás logikailag megszabott módjai szerint ragadhatók meg
- egyszerre műveletek és a művelet eredményeként létrejövő díszítmények
- díszítményjellegük mellett a nyelv szükségszerű elemei
- a megismerés lehetséges eszközei
- figurális jelentésük van

⁶³ *top.* 140, 9: ἡ μὲν γὰρ μεταφορὰ ποιεῖ πως γνῶριμον τὸ σημαί νόμενον διὰ τὴν ὁμοιότητα.

⁶⁴ A norma fogalma alatt Cicero már idézett *De Oratore* c. művében olvasható kritériumrendszer értik, amelynek két pillére a grammatika és a beszélő közösség által a gyakorlatban megvalósított *usus*.

- szónyi, szófűzésnyi, esetleg egész szövegnyi terjedelműek → lehetnek egyszerűek és összetettek / halmozottak
- a trópusok mint műveletek egymással kombinálhatók

5. 2. 2. A trópusoktól a nem-trópusnak minősülő retorikai jelenségek az elvégzett művelet hatókörének sugarában különböznek. Mint már Cicero is észrevette,⁶⁵ a trópus esetében a változás csak egyetlen szót érint, azonban az alakzat esetében már szintagmákat és szófűzéseket. Ramée ennek megfelelően így különböztette meg a trópusokat és figurákat (Ramée 1547/1581, p. 66):

Tropus igitur definiendus erat elocutio, qua verbi significatio a proprio loco in alium mutatur [...] elocutio in coniunctis verbis qua mutatur habitus orationis figura definienda fuerat.

Hasonlóan Ramée megfogalmazásához, Talon a szófűzésekre is kiterjedő jelentésváltozásokat már alakzatként értelmezte (Talon 1572, p. 29):

Figura est elocutio, qua orationis habitus a recta et simplici consuetudine mutatur: ut enim tropus est singularum vocum: sic figura conjunctarum est: utque vocum alia est propria, alia modificata: sic orationum, alia est recta, alia figurata [...] figura igitur est dictionis aut sententiae.

Fouquelin és Ramée Quintilianus trópus-meghatározását következetlennek tartja, mert szerinte a quintilianusi rendszerben olyan formációk is trópusként vannak jelen, amelyek nem csak egy szónyi terjedelműek, hanem már szófűzések is, ezeket ő gondolatalakzatként osztályozná, és nem trópusként (Ramée 1549, p. 70).

5. 2. 3. Lényeges kritériuma az alakzatoknak a trópusokkal szemben, hogy létrejöttüket nem lehet kizárólag jelentésváltozással magyarázni (Melanchthon 1532, p. 43).⁶⁶ A melanchthoni felfogás szerint a trópusok legfőbb tulajdonsága, hogy jelentésváltozással jönnek létre, viszont az alakzatoknál a jelentésváltozás nem szükségszerű kritérium. Ennek megfelelően az alakzatok maguk is tovább csoportosíthatók, aszerint, hogy az őket létrehozó művelet révén történik-e jelentésváltozás, vagy a változás pusztán formális, magát a közlemény jelentését nem érinti. Ezért különböztethetjük meg egymástól a szintaktikai alakzatokat (*σχήματα λέξεως*) és a gondolatalakzatokat (*σχήματα διανοίας*).

5. 3. 1. A trópusok, mint jelentésváltozások négy alaptípusra vezethetők vissza, ezek a típusok a metonímia, a metafora, a synecdoche és az irónia (Ramée

⁶⁵ *de or.* III, 37, 11.

⁶⁶ *Σχήμα* est gestus in quo non est necesse vocis significationem mutari.

1547/1581, p. 65; 1547/1549, p. 95 és Fouquelin 1555/1990, p. 323).⁶⁷ A ramista gondolkodás lényegében a jelentésátvitel logikailag megszabott módjai szerint különíti el a trópusok alaptípusait, mondván, hogy a jelentésátvitel, mint a trópus eredményező művelet négyféleképpen mehet végbe. Lehet ok-okozati összefüggés alapján, lényeges-járulékos, rész-egész oppozíciók szerint, illetve hasonlóság vagy analógia is vezethet jelentésátvitelhez. A négy típus között – mondja Ramée – Cicero helytelenül csak a metaforának tulajdonított kitüntetett szerepet, csak ennek a mechanizmusát írja le, holott a metafora csak egy a trópusokat eredményező műveletek közül (1547/49, p. 95).⁶⁸ Ugyanakkor belátja, hogy ez a trópus szemlélteti legtökéletesebben a jelentésváltozás mechanizmusát (Ramée 1547/1581, p. 65). A többi trópus ennek a négy formációnak valamely alcsoportjába sorolható be, de tulajdonképpen indokolatlannak tartják megsokszorozni a szóképek számát, mert ezek csak alkategóriái a négy nyelvi képnek. Ragaszkodva a négy alapvető trópushoz, a korábbi elméletírók által önálló formációként kezelt képleteket Ramée és munkatársai nem is veszik fel önálló címszóként, hanem a négy nagy fejezetben belül tárgyalják, mintegy alkategóriaként. Véleményük szerint az összes többi, korábban autonóm formációként felvett nyelvi kép felfogható a négy alapvető trópus változataként.

5. 3. 2. A trópusok lehetnek egyszerűek (*singulares*) és összetettek, másképpen szólva halmozottak (*continuat* et *coniuncti*) ez utóbbiak kiváltképp fokozzák a szöveg díszítettségét (Talon 1572, p. 8). Az összetett trópusok már tulajdonképpen szófüzések, azaz a szónál nagyobb nyelvi egységek, így a szerző ellentmondásba kerül saját definíciójával, amelynek értelmében a trópusok egy szónyi terjedelmű, jelentésváltozással létrejövő retorikai jelenségek. Az összetett trópusok halmazának egyik legjellegzetesebb eleme az allegória, amelyet egyes szerzők halmozott metaforának, mások pedig gondolatalakzatnak tekintenek, de hasonlóképpen nem sikerül egyértelműen meghatározni az allegóriával rokon formációk és az ironia hovatartozását. Az összetett trópusok a meghatározás értelmében – ha a ramisták által használt latin elnevezésekből indulunk ki – kétféleképpen jöhetnek létre: egyrészt a művelet hatókörének kiterjesztésével (*continuat*), másrészt a művelet többszöri ismétlésével (*coniuncti*).

5. 3. 3. Ramée ugyanakkor a cicerói alakzatelmélet bírálatában kifejti, hogy a trópusok egyik legfontosabb tulajdonsága, hogy egyetlen szóra terjednek ki,⁶⁹ és ez

⁶⁷ *Tropus* igitur distribuendus in Metonymiam, Ironiam, Metaphoram, Synecdochen: quia omnis verbi significatio quattuor illis generibus continetur. Hasonló megfogalmazásban lásd még: Talon (1549): Tropi genera quattuor sunt, Metonymia, Ironia, Metaphora, Synecdoche.

Fouquelin (1555): Il y a quatre sortes de Trope: Métonymie, Ironie, Métaphore, Synecdoque.

⁶⁸ [...] de troporum generibus unicam metaphoram attingis, hoc ipso loco, quo tibi fuerant species omnes accurate describendae [...] et translationis nomine tropos omnes comprehendis.

⁶⁹ Ramée 1547/1549, p. 95: tropi autem in singulis verbis partitione prima locantur.

a tulajdonság kizárja a trópusok halmazából a szónál nagyobb egységekben, szófüzésekben végbement jelentésváltozásokat. Ez utóbbiak már szükségszerűen alakzatoknak fognak minősülni (Ramée 1547/1581, p. 66). Így már maga Cicero is következtelen, mikor a halmazozott metaforát felveszi a trópusok közé.⁷⁰ Ez a fogalmi következtelenség azonban rávilágít arra a tényre, hogy a trópusok és a gondolatalkzatok osztályának elkülönítése mennyire problematikus, illetve, hogy az adott rendszeralkotó nyelvi-retorikai kompetenciájának függvényében kerül be egy adott formáció egyszer a trópusok, másszor pedig a gondolatalakzatok közé.⁷¹

5. 3. 4. A ramisták nemcsak a hatókör terjedelme szerint osztályozták a trópusokat. Megkülönböztettek egyszerű és társított formációkat, mert mint Fouquelin megjegyzi, esetenként az egyik trópus magában foglalhat egy másik nyelvi képet.⁷² Fouquelin kifejti, hogy bár minden trópus egy-egy külön művelet, ezek a műveletek egymással kombinálhatók, amelynek révén összetett nyelvi kép jön létre (1555/1990, p. 345):

Toutes lesquelles sortes et manières de Tropes, sont bien souvent plus distinctes par raison, que par la nature des choses, vu que souvent en un même mot, plusieurs Tropes de diverses sortes s'entrecroisent.

5. 4. A trópusokat a ramisták egységesen a következő sorrendben mutatják be: metonímia, irónia, metafora és synecdoche. A sorrend, mint Fouquelin előrebocsátja, önkényesnek tűnhet annak fényében, hogy a metafora a legfontosabb, legszemléletesebb trópus, az irónia a maga sajátos fanyarságával a második, a metonímia a harmadik, a synecdoche pedig a legkevésbé gyönyörködtető, ezért szorul az utolsó helyre. A beszédben való előfordulásuk szerint azonban másféle sorrendiséget lehetne megállapítani (1555/1990, p. 346):

Mais si quelqu'un veut considérer la singularité et excellence des Tropes les uns avec les autres, la Métaphore pour la splendeur de sa signification tiendra le premier rang: Ironie le second, laquelle point de son amertume: la

⁷⁰ Ramée 1547/1581, p. 66: Metaphoram in conjunctis verbis esse ais; nam Metonymia, Synecdoche, Ironia, in singulis verbis versantur.

⁷¹ A kognitív tudományok már figyelembe veszik azt a tényt, hogy a fogalmak elhatárolása, a kategorizáció nem lehet egyértelmű, a lényegesnek minősülő tulajdonságok megragadása sem szükségszerűen elégséges ahhoz, hogy egy-egy jelenséget csak egy adott osztályba sorolhassunk be, tehát nem törvényszerű, hogy egy nyelvi képlet kizárólag csak egy csoporthoz tartozhat. Ez a bizonytalanság okozza azt is, hogy egy-egy problematikus formáció egy másik olvasatban átkerülhet másik kategóriába. A trópusok vizsgálata felfedi, hogy egy-egy jelenség egyszerre több trópus jellegzetességeit is magában foglalja, ezért a rendszerképzés valamilyen mértékben mindig önkényes, attól függ, hogy a rendszeralkotó az adott nyelvi formációnak mely tulajdonságát tekinti dominánsnak.

⁷² 1555/1990, p. 346: Quelque fois un Trope est engendré de l'autre. A Fouquelin által használt *engendrer* kifejezés arra utal, hogy az egyik trópus a másiktól „születik”.

Métonymie le troisième: Synecdoque le dernier, laquelle non tant pour plaisir, que pour nécessité semble avoir été premièrement trouvée Mais si nous avons égard à l'usage, Synecdoque aura le premier lieu, Métonymie le second, Métaphore le troisième, Ironie le quatrième, comme plus rare et infréquente que tous les autres.

Rhetorica (doctrina bene dicendi)			
elocutio (orationis exornatio)			pronuntiatio (apta conceptæ elocutionis enuntiatio)
tropi (propria significatio in aliam mutatur)	figuræ (figura est elocutio, qua oratio a vulgari consuetudine mutatur)		VOX
metonymia: - ut cum inventorem vel auctorem rerum pro rebus ponimus - cum ex effectis causæ significatur - cum nomen proprium rei subiectæ ad significandam rem adiunctam traducitur - cum ex adiunctis res subiectas intellegimus	figuræ sententiarum (<i>διαβολία</i>) figura <i>διαβολία</i> id est, mentis, sensus, sententiæ est figura in totius comprehensione, aut idcirco mutatis verbis omnino retineri potest	figuræ verborum (<i>λέξεως</i>) figura, quæ non spectatur in orationis sententia, sed in confirmatione et concinnitate verbi unius aut multorum	gestus
metafora (cum ex simili simile significatur) allegoria (quæ ex multis verbis translatis constat) hyperbole (si tota comparatio exponatur)	petitio & responsio (primum itaque genus est aut in petitione, aut in responsione, aut in utraque positum.) - genera simplicis petitionis: optatio, deprecatio, addubitatio, communicatio - quæ ex simplici responsione constant: permissio, concessio - figura in petitione et responsione: subiectio	repetitio (iteratio eiusdem verbi) - repetitio similis (sine ulla commutatione vel ordinis, vel casus, vel significationis): epizeuxis, anaphora, symploche, epistrophe - repetitio dissimilis (cum verbum idem non eodem sententiæ loco repetitur): regressio, epanalepsis anadiplosis	
synecdoche (cum ex parte totum, aut ex toto pars significatur) - membrum pro re integra - ex specie significatur genus	prosopopeia (sermocinatio) fictæ personæ orationem nos ipsi actione nostra sustinemus prosopopeia plena (continens ~ conversa) dialogismus prosopopeia obliqua, prætermissio	commutatio et eius generis: - ordinis: gradatio - casus: polyptoton - significationis: correctio, anominatio (paronomasia)	
dissimulatio (illusio, quia aliud quam quod dicit, intelligi vult)	abruptio et eius species: digressio (longa et brevis), aversio, reticentia, correctio	numerus , per quam figuram oratio suaviter et modulate componitur ⇒ versificatio	
	amplificatio et eius species: - exclamatio (orationis elatio): execratio, epiphonema - licentia - sustentatio (suspensio sententiæ)		

4. ábra: A trópusok és alakzatok helye a retorika felépítményében O. Talon *Rhetorica ad Carolum Lotharingum* c. műve szerint

A metonímia és változatai

1. Az elnevezés értelmezése: metonímia
(*metonymia*,⁷³ *denominatio*,⁷⁴ *μετωνυμία*,⁷⁵ *ύπαλλαγή*,⁷⁶ *transnominatio*⁷⁷,
métonymie)

1. 1. A metonímia elnevezés etimológiáját Talon első retorikájában találjuk részletesen kifejtve. Maga a kifejezés egy görög szóösszetételre vezethető vissza, amelynek előtagja a *μετά* prepozíció „át, keresztül” jelentésben és az *ὄνομα*, azaz „név” főnév, ilyenformán maga az összetétel névátvitelként (*nominis traditio*) fordítható. A *Rhetorica ad Herennium* szerzője még *denominationak* nevezte a metonímiát,⁷⁸ és mivel nem tesz különbséget alakzatok és trópusok között, egységesen minden retorikai jelenséget, köztük a metonímiát is alakzatként veszi fel rendszerébe.

1. 2. Cicerónál és Quintilianusnál már a hangsúly az átvitel helyett a helyettesítés műveletére tevődik át,⁷⁹ míg a *Rhetorica ad Herenniumban* és Tryphónnál⁸⁰ az átvitel művelete számít legfontosabb ismérvnek,⁸¹ hiszen e művelet eredményezi a metonímia vagy *denominatio* néven jegyzett nyelvi képet. Donatus *Ars minorjában* a metonímia elnevezés helyett a *transnominatio* terminust ajánlja,⁸² ezzel is hangsúlyozva az átvitel műveletét, mint lényegi kritériumot.

⁷³ *inst. or.* VIII, 6, 23: Nec procul ab hoc genere discedit *metonymia*, quae est nominis pro nomine positio, [cuius vis est pro eo quod dicitur causam propter quam dicitur ponere] sed, ut ait Cicero, *hypallagen* rhetores dicunt. Haec inventas ab inventore et subiectas res ab optinentibus significat.

⁷⁴ *rhet. Her.* IV, 32, 43.

⁷⁵ Tryphón *Περὶ τρόπων* 195, 20.

⁷⁶ *or.* 27, 93.

⁷⁷ Melanchthon 1529, p. 20.

⁷⁸ *rhet. Her.* (ibid.) *Denominatio* est, quae ab rebus propinquis et finitimis trahit orationem, qua possit intellegi res, quae non suo vocabulo sit appellata. Lausberg ezt a definíciót a következőképpen értelmezi: „Die Metonymie verwendet also ein Wort in der Bedeutung eines anderen Wortes, das semantisch mit dem verwendeten Wort in einer realen Beziehung steht.” (Lausberg Hb. §565.)

⁷⁹ *or.* 27, 95: [...] mutata, in quibus pro verbo proprio subicitur aliud, quod idem significet, sumptum ex re aliqua consequenti. Lásd még: *inst. or.* VIII, 6, 23: *metonymia* est nominis pro nomine positio.

⁸⁰ *Περὶ τρόπων* ibid.

⁸¹ Eggs–Ueding 2003, p. 1199.

⁸² *Ars minor* III, *De tropis* 4: *Metonymia* est [dictio] quaedam veluti *transnominatio*. Huius multae sunt species. aut enim per id quod continet id quod continetur ostendit, ut `nunc pateras libate Iovi'; aut contra, ut `vina coronant'; aut per inventorem id quod inventum est [ostendit], ut sine Cerere et Libero friget Venus; aut contra, ut vinum precamur, nam hic deus praesens adest. haec exempli causa diligentibus posita etiam reliqua demonstrabunt.

1. 3. A ramista gondolkodást nagymértékben meghatározó melanchthoni retorikában a metonímia kifejezés mellett a szerző Donatushoz hasonlóan a *transnominatio* elnevezést ajánlja, amely felfedi, hogy Melanchthon és Latomus szerint a metonímia lényege az átnevezés művelete, a névként álló terminus átvonódik egy másik objektumra.⁸³ Scaliger *translatiónak* nevezi a metonímiát.

1. 4. A kortársak közül említésre méltók Sherry és Puttenham metonímia-megközelítései, már csak sajátos rendszerezési elveik miatt is. Sherrynél a metonímia kifejezés – az ő szóhasználatával élve *transnominacion* – azt a jelenséget jelöli, amikor egy adott szó jelentése már nem az eredeti dolgot jelöli, hanem egy másikat.⁸⁴ Puttenham, aki következetesen felülírta a klasszikus trópus / nem trópus- felosztást, a metonímiát és a vele valóban nagyon sok rokon vonást mutató synecdochét egyaránt a gondolatalakzatok osztályába sorolja. A metonímiát röviden csak hibás megnevezésnek (*false or otherwise naming, misnamer*) nevezi.⁸⁵

1. 6. 1. Metonímia alatt a klasszikus hagyományban minden esetben a névszók egymással való helyettesítését, illetve névként álló terminusok átvitelét értik. Az átvitel mint művelet nemcsak a főneveken végezhető el, hanem melléknév is helyettesíthet egy vele valamilyen érintkezésben lévő főnevet (Kiss 1975), de ebben az esetben nem metonímiáról, hanem *hypallagéről* ill. *enallagéről* beszélünk (*quia quasi summutantur verba pro verbis*. Talon 1549, p. 6).⁸⁶

2. A metonímia rendszertani besorolása és definíciói

2. 1. A metonímia lényege retorikatörténeti szempontból

2. 1. 1. A metonímiát a retorika tudománytörténete során az *inventio* (vagyis megnevezés mint meggyőző beszéd), illetve az *elocutio* (*ornatus*) lehetőségének tekintették. Az *ornatus* részeként értelmezett metonímia a korai retorikákban még az alakzatok közt szerepel, azon belül is szóalakzatként, mivel felcserélés (*immutatio*) vagy helyettesítés (*substitutio*) révén létrejött formációnak tekintették. Szerepeltették a gondolatalakzatok között is, ebben a minőségében a szerzők arra a mentális műveletre összpontosítottak, amely során egy fogalomra vagy tényállásra egy azzal természetes logikai összefüggésben álló másik fogalom vagy tényállás kifejtésével utalunk. A metonímia egyúttal szókép, vagyis a fogalom, a szó, a je-

⁸³ Latomus (1527): Metonymia, id est transnominatio, cum nomen pro nomine ponitur.

⁸⁴ Sherry (a szerző helyesírása eltér a mai angoltól): „when a word that hath a proper signification of his owne, beyng referred to another thing, hath another.”

⁸⁵ Puttenham 1589, p. 151: [...] where ye take the name of the Author for the thing it selfe; or the thing conteining, for that which is contained; & in many other cases do as it were wrong name the person or the thing. So neuerthesse as it may be vnderstood, it is by the figure metonymia, or *misnamer*.

⁸⁶ *or.* 27, 93: hanc *ὑπαλλαγήν* rhetores qui quasi summutantur verba pro verbis, *μετωνυμίαν* grammatici vocant, quod nomina transferuntur.

lentés és a referencia közötti viszonyok adta lehetőségeket felhasználó jelenség (Kocsány–Szikszainé 2007).

2. 1. 2. A *Rhetorica ad Herennium* szerzőjétől származik a metonímia első ismert definíció-kísérlete. Olyan névátvitelen nyugvó nyelvi jelenséggént értelmezi, amely szomszédos (*finitimus*) és a közeli (*propinquus*) fogalmak nevét veszi át. A meghatározás kitér a metonímiának a megismerésben játszott szerepére is, amikor kimondja, hogy a metonímia művelete révén megérthetjük azt a dolgot, amelyet nem saját nevével nevezünk meg. Ezzel a definícióval szerző megragadta a metonímia két lényeges, de a modern nyelvudomány számára is problematikus vonását. Először rávilágít arra, hogy pontosításra szorul, mit értünk szomszédos illetve közeli fogalmakon, másodszer pedig, hogy miben áll a metonímia hatása, és a létrejött nyelvi kép hogyan interpretálható. Tryphón trópusai között megtalálható, és Quintilianus is trópusnak tekintette. Cicero *Orator* c. munkájában megkülönböztet átvittel létrejövő (*verba translata*) és felcseréléssel létrejövő szóképeket (*verba immutata*). Az előbbiek a metaforának, az utóbbiak a metonímiának feleltethetők meg. Mint a definíció is jelzi, a metonímia lényege, hogy a beszélő egy kifejezést egy másik, vele logikai összefüggésben álló (*consequens*) kifejezésre cserél fel.⁸⁷ Egy földrajzi név, Afrika példájával illusztrálja, és megjegyzi, hogy az Afrika név jelentheti Afrika lakóit, a „tartalmazó” terminus neve áll a „tartalmazott” helyett, mert a két kifejezés között egyértelmű kapcsolat (hely-lakók) fedezhető fel.⁸⁸

2. 2. A metonímia a ramista definíciók tükrében

2. 2. 1. A metonímia legegyszerűbben és legtömörebben megfogalmazva a Collège de Presles munkacsoportjának olvasatában tehát nem más, mint névátvitel (*nominis traductio*), ez egyébként a görög kifejezés tükörfordítása is (Talon 1549, p. 6):

Metonymia, tropus est, ex causis effecta, aut subiectis adiuncta, contrave significamus: a μετα, id est trans et ὄνομα, nomen.

Fouquelin az általános definícióban a metonímiát egyrészt mint egyetlen szóba sűrített ok-okozati viszonyt jeleníti meg. Másrészt – így folytatódik a definíció – a metonímia lehet olyan átvitel is, amikor a létrehozó körülmény neve vonódik át a produktumra, illetve a tulajdonos neve a tulajdonában álló dologra (1555/1990, p. 323):

---

⁸⁷ Cic. *or.* 27, 92: illustrant (orationem) [...] quasi stellae quaedam translata verba atque immutata; translata dico [...] quae per similitudinem ab alia re aut suavitatis aut inopiae causa transferuntur; immutata, in quibus pro verbo proprio subicitur aliud quod idem significet sumptum ex re aliqua consequenti.

⁸⁸ Quod quamquam transferendo fit, tamen alio modo transtulit cum dixit Ennius arce et urbe orba sum, alio modo, [si pro patria arcem dixisset; et] horridam Africam terribili tremere tumultu [cum dicit pro Afris immutate Africam] (ibid.).

Métonymie est un Trope, par lequel la diction trouvée et instituée pour signifier proprement la cause de quelque chose que ce soit, est mise et usurpée pour signifier l'effet. Celle [diction] qui est proprement usurpée par le sujet, est transférée de cette propre et naturelle signification, pour signifier la circonstance: ou au contraire, comme quand les mots destinés à signifier les effets, ou circonstances, sont convertis à signifier les causes, et choses sujettes.

A meghatározás szóhasználata felfedi, hogy ezt a trópuszt a Collège de Presles munkacsoport tagjai használatként (*usurpation*) fogták fel, vagyis egy objektum elbirtokolja egy másik objektum nevét oksági viszony, tulajdonlás vagy érintkezés jogcímén.

1. 3. Talon Ramée előadásai alapján összeállított retorikájában a metonímia az iróniával együtt külön alosztályt alkot a trópusokon belül, míg a metafora és a synecdoche egy másik kategóriát képez. A trópusok felosztása már Melanchthonnál is megvan, ő azzal indokolja a csoportok elkülönítését, hogy az első csoportban, a metonímia, a metalepszis és a synecdoche esetében az érintkezés, a másodikban a hasonlóság a jelentésváltozás előidézője (Melanchthon 1532, p. 35). A melanchthoni megfogalmazásban a metonímia szoros kapcsolatban áll a synecdochéval és a metalepszissel, de azoknál lényegesen gyengébb, kevésbé hatásos szóképet eredményez.⁸⁹ A metonímia tehát olyan fogalmi érintkezés révén létrejött trópus, amelyben az ok neve az okozatra, a létrehozó neve a létrehozottra vonódik át és fordítva (Talon 1572, pp. 8-9):

Metonymia est tropus causae ad effectum, subjecti ad adjunctum, vel contra: metonymia causae est efficientis aut materiae. Efficientis, ut cum inventor & author pro ipsis effectis rebus usurpantur.

3. A metonímia tipológiája

3. 1. A metonímia tipizálási lehetőségei a klasszikus hagyomány szerint

3. 1. 1. Mint már a meghatározások is sugallták, a metonímia tipizálható az átvitelben szereplő terminusok egymáshoz való viszonyának függvényében. Mivel metonímia alatt kizárólag a névszók (elsősorban a főnevek) egymással történő felcserélését ill. helyettesítését értették, a tipológia alapjául az átvitelben szereplő terminusok egymáshoz való viszonya, alá-fölrendeltsége szolgált.

3. 1. 2. A ramista retorikát nagymértékben befolyásoló Quintilianus alapján a metonímiáknak öt csoportját lehet elkülöníteni (Lausberg §568). Egy csoportot

---

⁸⁹Melanchthon (1532): Metonymia, partim metalepsis, partim synecdoche cognata: verum videtur mollior figura esse, quam illae.

alkotnak azok a metonimikus képek, amelyekben egy személyt jelölő terminus vonódik át egy dologra. Az átvitel alapja lehet egyrészt az, hogy a személy feltalálója, alkotója, tulajdonosa a dolognak, tehát a dolog a személynek valamilyen módon a hatalmában áll.⁹⁰Másik csoportba kerülnek azok a képletek, amelyekben a tartalmazó dolog neve helyettesíti a tartalmat,⁹¹bár ebben az esetben a jelenség számos ponton interferál a synecdochéval, attól függően, hogy egy dolog tartalma az adott dolog részének minősül-e.

3. 1. 3. Quintilianusnál és a *Rhetorica ad Herennium* szerzője szerint külön csoportot képeznek azok a metonímiák, amelyekben az előidézőre vonódik át az általa előidézett jelenség neve vagy tulajdonsága.⁹² Ez utóbbi kitétel már megelőlegezi, hogy a metonímia és az enallagénak nevezett formáció, amely a jelzős szerkezet átrendezésén nyugszik, a klasszikus szerzőknél nincs egyértelműen elválasztva. Ez a következetlenség jellemzi a quintilianusi példaanyagot átvevő reneszánsz retorikákat is, attól függetlenül, hogy szerepeltetik-e vagy sem az enallagét és a hypallagét önálló formációként.

3. 1. 4. A quintilianusi metonímia-tipológia negyedik kategóriájában kapnak helyet azok a nyelvi képek, amelyekben egy absztrakt és egy konkrét jelentésű terminus kerül egymással metonimikus viszonyba.⁹³Az absztrakt terminus általában annak az erénynek, hibának, tulajdonságnak a megnevezése, amellyel a konkrét, általában személyt jelölő terminus rendelkezik. Lényeges, hogy minden esetben elvont jelentésű főnév áll a konkrét helyett, nem pedig melléknév, mint ahogy az előző csoportban előfordulhatott. Cicero és Quintilianus példái azonban már nem feltétlenül metonímiák, hanem synecdochék, mert nem pusztán érintkezésen vagy oksági viszonyon nyugszanak, hanem a terminusok denotátumai konceptuálisan vagy referenciálisan részei egymásnak.

3. 1. 5. A quintilianusi tipológia utolsó csoportjában szereplő kifejezések közös jellemzője, hogy egy elvont jelentésű *A* terminus helyett egy olyan konkrét *B* terminus áll, amelynek denotátuma szimbolikusan utal az *A* denotátumára.⁹⁴Erről a jelenségről már Cicerónál is olvashatunk. Tipikus esete, mikor a beszélő a béke helyett a toga, háború helyett a fegyver kifejezést használja.⁹⁵Ilyenformán a *B* ter-

⁹⁰ *inst. or.* VIII, 6, 23-25: *inventas ab inventore et subiectas res ab obtinentibus significat [...] a possessore quod possidetur.* Lásd még: Tryphón 195, 24.

⁹¹ *rhet. Her.* IV, 32, 43 és Isidorus: *etym.* I, 37, 8: *per id quod continet id quod continetur ostendit*

⁹² *rhet. Her.* IV, 32, 43: *quod facit ab eo quod fit,* és *inst. or.* VIII, 6, 26: *illud quoque et poetis et oratoribus frequens, quo id quod efficit ex eo quod efficitur ostendimus.* Lásd még: *etym.* I, 37, 10: *per efficientem id quod efficitur*

⁹³ *inst. or.* VIII, 6, 26, részletesebben kifejtve már Cicerónál is megtalálható, lásd: *de or.* III, 42, 168: *quo item in genere et virtutes et vitia pro ipsis in quibus illa sunt, appellantur.*

⁹⁴ *inst. or.* *ibid.*

⁹⁵ *Cic. de or.* III, 42, 167: *„cedant arma togae”, „togam” pro pace, „arma” ac „tela” pro bello*

minus az *A* terminus szimbóluma (*signum*).⁹⁶ Mint az előző kategóriánál, úgy itt is megfigyelhető, hogy a szerzők által közölt példák nem pusztán metonímiaként interpretálhatók, interferenciájuk a *synecdoche* egyik kategóriájával nagyon is nyilvánvaló (Meyer, B. 1993, p. 120).

3. 2. A kortárs szerzők metonímia-csoportosításai

3. 2. 1. A Melanchthon által javasolt tipológia egyfajta szintézise a cicerói és quintilianusi metonímia-csoportosításoknak. A rövid leírásban a metonímia forrásaként a terminusok közötti szomszédságot (*vicinitas*) jelöli meg, ezt követően felsorolja azokat a viszonyokat, amelyek révén metonímia jöhet létre. Elsődlegesen a pusztá érintkezést említi (*vicinum nomen pro vicino sumitur*), majd az elvont jelentésű szó helyettesítését konkrét jelentésű szóval (*signum pro signato*), majd a létrehozó-produktum viszonyt (*inventorum seu auctorum pro rebus*). A szerző nem tesz említést arról, hogy ezeken a viszonyokon belül a névátvitel iránya megfordítható-e. Kisszámú, elsősorban biblikus eredetű példán mutatja be az említett kategóriákat, ezek között akad olyan, amelynél felmerül, hogy nem feltétlenül metonímia, hanem más trópus értelmezési stratégiáját igényli a létrejött nyelvi kép, mint például a Dávid király = felkent, kehely = szenvedés szóképek esetében. Az előbbi lehet *synecdoche*, hiszen Sámuel Dávid fejét kente meg olajjal, így az uralkodóra a szövegalkotó zsoltáros egy testrészével utal. A kehely (*calix*) használata szenvedés (*afflictio*) jelentésben pedig az antik irodalomban is meglévő „szenvedés = keserű ital” metaforára vezet vissza. A beszélő – azaz maga Krisztus – a tartalomra (szenvedés) a tartalmazó (kehely) nevével utal, ilyenformán a teljes, összetett nyelvi kép értelmezése egy ismert, gyakori metaforából indul ki, ehhez járul a következő lépésben a tartalmazó-tartalom viszony felismerése, amelyet egyes retorikák metonímiaként, mások – köztük maga Melanchthon is – *synecdochéként* írnak le.

3. 2. 2. A kortárs angol retorikai irodalomban sem találunk az ókorinál pontosabban kidolgozott, lényegretörőbb tipológiát. Susenbrotusnál a következő nyolc viszony eredményez metonímiát: feltaláló-feltalált dolog, tartalmazó-tartalom, tulajdonos-tulajdon, jelenség-létrehozó, egyed-alárendelt csoport, szerző-mű, szimbólum-elvont fogalom, tett-elkövető.⁹⁷ Nem vizsgálja, hogy az átvitel iránya megfordulhat-e, és ha igen, mely típusoknál. A felsorolt, többnyire Quintilianustól

⁹⁶ Lausberg § 568.

⁹⁷ Metonymia [...] fit compluribus modis. Primo, cum inventorem pro re inventa ponimus: ut Ceres pro frumento, Bacchus pro vino, Venus pro libidine [...] Secundo, quotiens continens, pro eo quod continetur [...] coelo gratissimus amnis, id est, coelitus [...] Tertio, quando contentum pro continente accipitur: ut vina coronant, vicinus ardet etc. [...], ubi dominus rei pro re ipsa ponitur. [...] Quarto, cum ex effectu efficiens intellegitur: ut pallida mors, maestus timor, audax iuventa [...] Quinto, cum duces pro his qui subsint, ponimus: Caesus Hannibal. Sextio, quotiens auctorem pro opere accipimus, ut [...] Terentius emitur. Septimo, quando signum pro signato usurpamus, ut fasces et securae pro imperio consulari, sceptrum pro regno [...] Octavo denique, cum facinus pro eo, qui illum designavit, accipimus: ut sacrilegium et deprehensum pro sacrilego (1576, p. 5).

származó példák között nemcsak metonimikus eredetű nyelvi képeket találunk, mert a tipológiába a szerző felvett olyan kategóriákat, amelyek a synecdoche mechanizmusára vezethetők vissza. Jellegzetesen synecdochét generáló viszony az egyed-sokaság, de a tartalmazó-tartalom, illetve a szimbólum-elvont fogalom viszonyok is ide sorolhatók. Puttenham mindössze két lehetséges típust nevez meg konkrétan: az egyikben a feltaláló, alkotó neve vonódik át a produktumra, vagy a tartalom neve a tartalmazóéra.⁹⁸

3. 3. Ramée és társai tipizálási kísérletei

3. 3. 1. A jelenség jellegzetes altípusai Ramée és tanítványai szerint négy nagy alcsoportban különíthetők el a metonímián belül. A csoportképzés indoka az ő felfogásuk szerint is a terminusok egymáshoz való viszonya, azonban ezek a csoportok némiképpen különböznek a quintilianusi taxonómiától. A csoportok leírása megegyezik Talon és Fouquelin munkáiban, eltérések csak az általuk megválasztott példák szintjén fordulnak elő. A különböző metonímia-kategóriák kapcsán Fouquelin felveti annak lehetőségét is, hogy nem lenne-e célszerűbb az egyes csoportokat, vagy azok közül némelyiket önálló trópusként felvenni a rendszerbe. Talon és Ramée ezt a lehetőséget elvetik, mondván, hogy mind a négy kategória ugyanarra a műveletre vezethető vissza, így célszerűbb a metonímián belül tárgyalni őket, mint újabb trópusokat bevezetni.

3. 3. 2. A kategorizálás alapját a terminusok esetleges alá-fölérendeltsége, ok-okozati érintkezése képezik. Az első csoportnál a fölérendelt terminus helyettesíti az alárendeltet, ez lényegében megfelel a quintilianusi első kategóriának. A második csoportba azok a metonímiák kerülnek, amelyeknél a terminusok között ok-okozati összefüggés fedezhető fel. Ok-okozati érintkezésen Ramée és társai azokat az előfordulásokat értették, amelyekben az alárendelt terminus, azaz a produktum helyettesítette a fölérendelt terminust, azaz a létrehozót. Ilyenformán a négy kategórián belül még szerepelhetne két osztály aszerint, hogy a metonimikus viszonyba kerülő terminusok között van-e alá- vagy fölérendeltség. Ez utóbbi kitétel egyúttal a klasszikus hagyomány alapján magában foglalhatja a rész-egész viszonyt is, azonban az ilyen viszony már nem metonímiát, hanem synecdochét eredményez.

3. 3. 3. A másik két kategóriába, azaz a metonímia harmadik és negyedik típusába tartoznak azok a metonímiának minősülő nyelvi képek, amelyekben a helyettesítés alapja vagy tulajdonlás, vagy pedig rész-egész viszony. A névátvitel végbemeget úgy, mint látható a harmadik csoport példáin, hogy a fölérendelt terminus helyettesíti az alárendeltet, vagy éppen ennek fordítottjaként a tulajdont jelentő terminus szerepel a tulajdonosa helyén. A rész-egész viszonyt Ramée és társai a metonímiához sorolják, de ugyanez a kritérium bukkan fel a synecdochénak nevezett formáció definícióiban is. A ramista retorikák szerzői nyilván figyelmen kívül

---

⁹⁸ where ye take the name of the Author for the thing it selfe, or the thing containing for that which contained, & many other cases do as it were wrong name the person or the thing (1589, p. 152).

hagyták azt a tényt, hogy a synecdoche lényege, hogy a műveletben szereplő két terminus közül az egyik részhalmaza a másiknak, míg a metonimikus viszonyban szereplő terminusok együttesen elemei egy nagyobb halmaznak (Kemény 2005, p. 43).

3. 4. A metonímiák négy csoportja a ramista olvasatban:

3. 4. 1. Metonymia efficientis

3. 4. 1. A teremtő/létrehozó v. feltaláló neve vonódik át a produktumra, tehát a fölérendelt terminus az alárendeltje helyett áll (Talon 1549, p. 7):

Metonymiae quatuor sunt modi: primus ex causis effecta significans, ut cum inventorem et authorem rerum pro rebus ipsis ponimus.

Fouquelin megfogalmazásában a definíció nem változik (1555/1990, p. 324):

[...] l'effet est étendu, par la diction qui signifie la cause: comme, quand nous usurpons le mot signifiant proprement l'auteur et inventeur de quelque chose, pour les choses mêmes qu'il aura trouvées et inventées.

Talon későbbi művében, Ramée előadásainak szintézisében ez a formáció *metonymia efficientis* néven szerepel, de lényegét tekintve a definíció változatlan marad.⁹⁹ A görög szerzők közül Tryphonnál fordul elő ennek a kategóriának a megfelelője.¹⁰⁰ Ennek a metonímiatípusnak a felvétele Quintilianusnál is felfedezhető,¹⁰¹ azonban Quintilianus ezt a csoportot egy másik metonímia-kategória alosztályaként fogja fel,¹⁰² amelynek lényege, hogy egy személy neve vonódik át egy dologra, a névátvitel művelete pedig azért valósulhat meg, mert a fölérendelt terminus feltalálója, létrehozója vagy tulajdonosa az alárendeltnek.¹⁰³ Melanchthon összesen két típusát nevezi meg a metonímiáknak, ebből a második a tulajdonképpeni *metonymia effecti*, amely a metalepszisnek nevezett nyelvi képpel interferál, mint maga a szerző is megjegyzi (Melanchthon 1532, p. 37).

⁹⁹ Talon 1572, p. 9: efficientis, ut cum inventor et auctor pro ipsis effectis rebus usurpantur.

¹⁰⁰ Tryphon *Περί τρόπων* 195, 24: ἀπὸ τῶν εὐρόντων τὰ εὐρήματα.

¹⁰¹ *inst. or.* VIII, 6, 26: dicimus [...] carmina Vergilii «Vergilium».

¹⁰² Lausberg Hb. §568: „... in der die Person als Erzeuger, Eigentümer, Funktionär zur Sache in einer realen Beziehung steht und umgekehrt.”

¹⁰³ *inst. or.* VIII, 6, 23: Nec procul ab hoc genere discedit metonymia, quae est nominis pro nomine positio, [cuius vis est pro eo quod dicitur causam propter quam dicitur ponere] sed, ut ait Cicero, *hypallagen* rhetores dicunt. Haec inventas ab inventore et subiectas res ab optinentibus significat, ut "Cererem corruptam undis", et „receptus terra Neptunus classes aquilonibus arcet”.

A latin nyelvű példaanyag szinte teljesen megegyezik a Quintilianusnál előforduló idézetekkel.¹⁰⁴Talon mindkét művében a quintilianusi példák közül kiemelt vergiliusi verssorokkal illusztrálja ezt a metonímiatípust:

*Tum Cererem corruptam undis Cerealiaque arma
expediunt fessi rerum, frugesque receptas
et torrere parant flammis et frangere saxo.*

(*Aen.* I, 177-179)

Az istennő neve itt valójában a védnöksége alá tartozó növények, azaz a gabona és a gyümölcsök (*fruges*) helyett áll. Hasonló példákat lehet találni a Ramée előadásából összeállított retorikában, ahol szintén a quintilianusi példaanyag volt a kiindulópont, a példák szinte kizárólag a görög istenek neveire épülő metonímiákat mutatják be. Egyik legszemléletesebb a következő Terentius- idézet:

Sine Cerere et Libero friget Venus.

Talon szerint, ha megfejtjük a metonímiákat, az idézet annyit tesz, mint hogy étel és bor nélkül a szerelem nem ér semmit. Az étel és a bor, valamint a szerelem terminusok helyett azonban a fölöttük rendelkező istenek neve áll, vagyis a fölérendelt terminus helyettesíti az alárendeltet.

Fouquelin a francia kortárs szerzők munkáiból választva szemelvényeket elsőként Héliodórosz Aithiopiájának Amyot-féle korabeli francia fordításából idéz:

*En quoi il me semble que vous entendez très bien
la nature de la divinité, de colloquer Mercure
auprès de Bacchus.*

Mercurius isten neve a szellemesség fogalma helyett áll, a tréfák helyett, mert ezeknek – legalábbis a költők tanúsága szerint – Mercurius a feltalálójuk, Bacchusé pedig természetesen a bor isteneként a lakoma és az ital helyett. *Ceres* istennő nevét is megtaláljuk a példák közt, ezek közül elegendő kiemelni az egyik Ronsard-óda két sorát:

*Il bénit de Cérès le présent favorable,
Et du gentil Bacchus la liqueur secourable.*

A mitológiai eredetű metonímiákon túl szerepel továbbá egy olyan szemelvény is, amelyben Ronsard olvasmányairól írva a költők neveivel helyettesíti azoknak műveit:

*Çà page, donne ce Catulle,
Donne ce Tibulle et Marulle,
Donne ma lyre et mon archet.*

---

¹⁰⁴ Vö. *inst. or.* VIII, 6, 23.

A szerzők nevének szerepeltetése azonban még nem feltételezi azoknak metonimikus használatát. Fouquelin második példája Rémi Belleau kedves kis verse a pillangóhoz:

*Va-t'-en, mignon, à mon Ronsard,
Que j'aime mieux que la lumière
De mes yeux, et dont se tient fière
Ma Muse, car il daigne bien
Lire mes vers qui ne sont rien.
Tu le trouveras dessus Nicandre
Sur Callimaque, ou sur la cendre
D'Anacréon qui reste encor.*

A magyarázat szerint a régi görög költők: Nikandrosz, Kallimakhosz és Anakreón nevei valójában az életművük, áttételesen pedig az életművet tartalmazó kötetek helyett állnak.

3. 4. 2. Metonymia effecti

3. 4. 2. Az átvitel a terminusok között ok-okozati érintkezésen nyugszik.¹⁰⁵ A Ramée-féle retorikában ez a kategória *metonymia effecti* címszóval szerepel, és azok a jelenségek sorolhatók ide, amikor a létrejött dolog neve vonódik át a létrehozójára, azaz az alárendelt terminus a fölrendelt helyett áll. Talon egy sokat idézett horatiusi példával, az Ódák könyvéből vett idézettel szemlélteti a jelenséget (*carm.* I. 3):

*Pallida mors aequo pulsat pede pauperum
tabernas,
regumque turres, o beate Sesti...*

A halottak arcszíne mindig sápadt, tehát a sápadtság (*pallor*) mint tulajdonság az előidézőre, a halálra vonódott át. Másik példája Quintilianus nyomán az *Aeneis* VI. énekéből vett szemelvény: *Pallentesque habitant morbi, tristisque senectus*. A *pallentes morbi* a *pallida morshoz* hasonlóan metonímiának minősül, mert a betegek sápadt arcszíne jellemzi magát a betegséget. Tüzetesebben vizsgálva ezt a két nyelvi képet kiderül, hogy nem jellemezhetők pusztán egy metonimikus viszony-nyal, annál többről van itt szó: a halál és a betegség perszónifikációjáról. Mindkét jelenség személyként konceptualizálódik a szövegalkotó számára, és ebben a minőségében már emberi cselekvéssel, emberre jellemző tulajdonsággal (sápadtság) ruházható fel. Ha összevetjük a metonímia definíciójával a példához fűzött kommentárt, amelyet szóról-szóra Melanchthon művéből (1532) emeltek át, az említett példában nem találunk metonímiát. A meghatározásokban ugyanis nevek felcserélése, egymással való behelyettesítése szerepelt, mint metonímiát eredményező

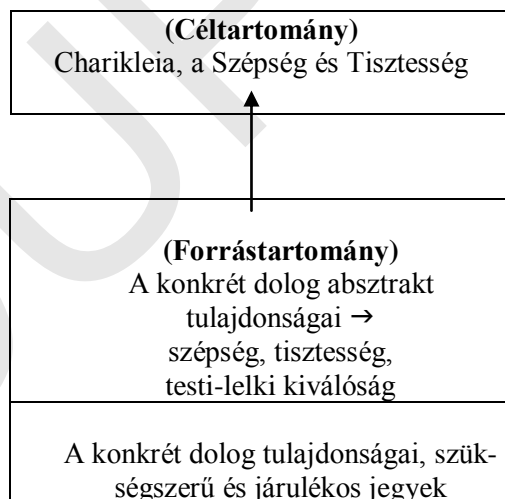
¹⁰⁵ Talon: cum ex effectis causae significantur; Fouquelin: quand on usurpe la diction signifiant l'effet, pour signifier la cause.

művelet, csak hogy a kommentárszöveg felfedi, hogy ebben az esetben nem beszélhetünk semmiféle átvitelről. A halál jelzője (*pallida*) nem csak sápadtat jelent, hanem azt, hogy sápasztó. A *pallida Mors* kifejezés nem minősülhet metonímiának, hiszen a halál nem sápadt, csak sápasztó. Ha a *pallida* melléknevet a szerzők „sápadt” értelemben használnák, akkor valóban metonimikus művelettel létrejött szóképről van szó. A halottak arca sápadt, és ez a tulajdonság vonódott át annak előidézőjére, a halálra. A sápadtság pedig szinte állandó jelzője a holtaknak, így nem csupán metonímia, hanem enallagé is lehet a *pallida Mors* kifejezés, ugyanis felfogható jelzőcsereként. Ha pedig a *pallida* melléknév Talon és Melanchthon által javasolt jelentésében, azaz sápasztóként áll, akkor a modern retorikai gondolkodás szerint a kifejezés se nem valódi alakzat, se nem valódi trópus, nem nyer figurális jelentéstartalmat. Melanchthon retorikájában az epitheton, azaz az állandó jelző még retorikai formációként szerepel, ilyenformán a *pallida Mors* is lehet retorizált nyelvi képlet, de az epithetont már Ramée nem veszi fel a trópusok közé.

Fouquelin elsőként a már idézett görög regény, Héliodóros *Aithiopikájának* korabeli francia fordításából emel ki egy szemelvényt az adott trópus szemléltetésére (3, 45):

*Et bien avez-vous vu ma fille Chariclée, l'honneur
et l'embellissement de la ville de Delphi et de
moi?*

A metonímia úgy jött létre, mondja Fouquelin, hogy Charikleiaira átvonódott két legfőbb tulajdonságának neve: a tisztesség és a szépség:

5. ábra: metonimikus perszónifikáció

A tisztesség és szépség pedig nem pusztán csak személyes tulajdonsága volt, hanem személye révén szülővárosa, Delphoi is rendelkezett vele, így máris kettős átvitel jön létre a metonímia-láncolatot generáló érintkezések szerint.

Fouquelin magyarázatának kiegészítéseképpen érdemes megvizsgálni a Charikleia = szépség, tisztaság nyelvi képet. Vajon kizárólag metonimikusan értelmezhető? Mi történik, ha a befogadó nem névátvitelként, hanem perszonifikációként ragadja meg az idézett trópust, azaz Charikleia karaktere egy kiváló tulajdonság megtestesülése? Ebben az esetben a metafora értelmezési stratégiáját kell alkalmaznunk, hiszen a perszonifikáció lényege, hogy élettelen dolgokat, fiktív entitásokat cselekvőként képzelünk el, mint történt a *pallida mors*-példa esetében is. A perszonifikáció egyike a leggyakoribb, legtöbbet használt, már az ókorban is ismert metaforáknak. A metaforaként értelmezett nyelvi kép forrástartományában egy személyt – itt konkrétan Charikleiat – találunk, a céltartományban pedig egy elvont fogalmat, amely a forrástartományban szereplő személy révén nyeri el perszonifikált státusát. Charikleia megszemélyesíti a szépséget, a tisztaságot, így jön létre a megtestesült szépség. Fouquelin további, eredeti francia nyelvű példái közül a legszemléletesebb Ronsard egyik költeménye, amely ugyancsak a korábban idézett Horatius-óda metonímiájára alludál:

*Tu peux maugré la mort blême,
Mieux qu'une plume ou tableau,
T'arracher vivant toi-même
Hors de l'oublieux tombeau.*

A trópus azonosításához a kulcsszó a *blême* kifejezés, ez áll a sápadtság előidézőjének neve helyett. A másik idézett példa Baïf Méline-hez írott verse, amelyben a szabadság és a szolgaság jelzője (*franche* és *contraint*) utal arra, hogy a szabadság mentesít minden - szerelmes versről lévén szó, tehát érzelmi – kötöttségtől, míg a szolgaság, az elkötelezettség gúzsba köt és rabbá tesz (*asujettir*):

*Mets-moi en joie ou douleur longue et brève,
Liberté franche, ou servage contraint.*

Hasonlóképpen a horatiusi szókapcsolathoz, a francia költészetből vett példákban is valójában enallagék szerepelnek, amelyek kétségkívül a metonímia interpretációs stratégiáját igénylik a befogadótól, de a metonímiától jól elkülöníthető alakzatok már a klasszikus retorikai anyagban is.

3. 4. 3. Metonymia subiecti

3. 4. 3. metonymia subiecti, a fölérendelt helyzetben lévő dolog neve vonódik át az alávetett dologra, ennek is arról a speciális esetéről van szó, amikor a tartalmazó dolog neve áll a tartalom helyett (*cum nomen proprium rei subiectæ ad significandam rem adiunctam traducitur: ut cum ponitur continens pro contenta*, Talon 1549, p. 7 és Talon 1572, p. 11). Leggyakrabban úgy jelenik meg ez a metonímiatípus, hogy egy város vagy ország neve jeleníti meg annak lakosait (*cum nomina locis accomodata pro incolis ipsis sumuntur*. 1549, p. 8), mint már korábban Cicero is megjegyezte, illetve az egész dolog neve áll a rész helyett (*totum pro parte*), mint például a börtön (*carcer*) a benne fogvatartottak helyett, bár ebben az

esetben a metonímia interferál a synecdochéval. Melanchthon retorikájában az ilyen viszony már nem metonímia, hanem egyértelműen synecdoche.

Másik jellemző előfordulása ennek a metonímatípusnak, amikor a dolog neve helyett a tulajdonosáé szerepel. Melanchthon retorikájában a metonímia definíciója tulajdonképpen csak erre a típusra illik: *metonymiae dicuntur etiam, cum inventorum seu authorum nomina sumuntur pro rebus* (Melanchthon 1532, p. 36). A klasszikus példa erre, mondja Talon, Vergilius sokszor idézett verssora: *iam proximus ardet Ucalegon*. Ebben az esetben az *Ucalegon* tulajdonnév valójában a szóban forgó személy házáat jelöli, amelyet a görögök már felgyújtottak. Ezt az előfordulást azonban célszerűbb lett volna az első csoportba felvenni, amelyben személyek neveként álló terminusok helyettesítették az általuk létrehozott dolgot. A quintilianusi tipológia ebben a tekintetben logikusabbnak bizonyul.

Fouquelin megfogalmazásában a definíció így szól: *quand le nom propre à signifier le sujet, est transféré pour signifier l'accident et la circonstance*, vagyis a dolog létrejöttét okozó körülmény vagy esemény neve vonódik át az adott dologra. A leggyakoribb megjelenési formája ennek a metonímatípusnak szerinte is az, amikor egy város neve szerepel a városlakók helyett (1555/1990, p. 328). Ezzel a lehetőséggel él Ronsard is, amikor IV. Henrikhez írott himnuszában például a *Metz* városnév az adott település polgárait jelenti, hasonlóképpen a Burgundia vagy Spanyolország földrajzi nevek is az ott élő népeket jelölik:

*Metz nous est pour exemple, et Lamiraude aussi,
Où l'Empereur avait, piqué d'un grand souci,
Pour les prendre, conduit l'Espagne et la
Bourgogne:
Mais en lieu de les prendre, il prit une vergogne.*

Fouquelin megemlíti a továbbiakban, hogy ebbe a kategóriába tartoznak még olyan esetek is, amikor az istenek nevei a hatalmukban tartott dolgok nevei helyett állnak, tehát amikor például a *Neptunus* név magát a tengert, *Hymen* pedig az esküvőt jelenti. Ezek azonban sokkal inkább az első kategóriába illenek, hiszen személyre utaló terminus helyettesít dologra utalót.

3. 4. 4. Metonymia adiuncti

3. 4. 4. *metonymia adiuncti*, az előző kategória ellentettje, a névátvitel iránya megfordul, az alávetett dolog neve szerepel a fölérendelt helyett. Ennek a típusnak a modellje lehet, amikor egy erény vagy egy hiba neve szerepel az adott tulajdonosság birtokosa helyett, vagy a tulajdonos helyett a tulajdonában vagy birtokában álló dolog neve áll (Talon 1549, p. 8):

Cum ex adiunctis res subiectas intelligimus: cuius usus latissime patet, ut in nominibus virtutum, quæ pro viris bonis: aut vitiorum pro malis: aut aliarum rerum, quæ pro personis ipsi, quibus adiunctae sunt, usurpantur.

Fouquelin is felveszi könyvébe ezt a metonímiatípust, amelyben az alávett terminusra vonódik át a fölérendelt körülmény (1555/1990, p. 329):

quand par les circonstances, le sujet est entendu: comme
quand les noms des vertus et vices sont mis pour les
vertueux et vicieux

Mint az idézet is sugallja, az esetek többségében ez a névátvitel úgy valósul meg, hogy egy tulajdonság neve szerepel az adott tulajdonsággal rendelkező személy neve helyett. Ezzel a lehetőséggel élt Du Bellay is, amikor a *Défense et illustration de la langue françoise* című művében így ír:

*Cette arrogance Grecque, admiratrice seulement
de ses inventions, n'avait loi ni privilège, de
légitimer ainsi sa nation.*

Fouquelin szerint ez az idézet annyit tesz: a görögök arrogánsak és beképzettek, mert csak saját alkotásaikat értékelik. A görög nép neve helyett azonban a görögség egyik jellemző tulajdonsága, az arrogancia áll, vagyis a tulajdonság neve átvonódott a tulajdonsággal rendelkező egyénekre. Csakhogy ez – hasonlóan a korábbi példához – inkább enallagé, mint a definíciók alapján metonímiának nevezett nyelvi kép.

3. 5. A metonímia-tipológiák tanulságai

3. 5. 1. Az antik tipológia-kísérletekből is kitűnik, hogy az aprólékosan kidolgozott kategóriák nem lesznek elégségesek a metonímia összes lehetőségének rendszerezéséhez. A megismerés végtelen mivoltából, illetve a lehetséges kontextusok nyitottságából adódóan nem mérhető fel, hogy milyen természetes logikai érintkezések alakulhatnak ki két objektum között (Kocsány 2007). A sok apró alosztály helyett ezért célszerűbbnek bizonyulnak az átfogóbb kategóriák. Mint az eddig bemutatott tipológiák is bizonyítják, a kialakított osztályok nem képesek lefedni a metonímia valamennyi lehetséges típusát, már csak azért sem, mert az egyes típusok sem működnek egyformán minden esetben. Fontos következtetéseket lehetett volna levonni már csak az átvitel irányának vizsgálatából. A quintilianusi retorika a metonímiát még reciprok műveletként értelmezte, ezzel szemben a reneszánsz retorikák többnyire csak egy irányban, a fölérendeltről az alárendeltre történő átvitelekkel számoltak. A ramista retorikákban a quintilianusi elképzelés fogalmazódik újra, és a kisszámú, többnyire a hagyományozott anyagból válogatott példa alapján nem tudtak más következtetést levonni. Az átvitel iránya, mint a modern nyelvtudomány igazolta, valóban nem fordítható meg minden típus esetében, ami arra enged következtetni, hogy léteznek olyan kognitív szabályok, amelyek az érintkező fogalmak közül az egyiket a másik fölé rendelik. Eggs ebből kiindulva feltételezi, hogy a metonímia azért olyan természetes, magától értetődő jelensége a nyelvhasználatnak, mert közvetlenül arra irányítja a figyelmet, ami az adott észlelés számára egy-egy fogalmi területen könnyen azonosítható (Eggs – Ueding 2003, pp. 1218-1220).

3. 5. 2. Tovább bonyolítja a tipologizálást, hogy a felállított kategóriák sem azonos súlyúak, vannak gyakrabban használt metonímia-fajták, amelyeknél akkor is automatikusan az annak megfelelő interpretációt választjuk, amikor kiderül, hogy mégiscsak valami másról van szó. A korábban idézett Belleau-versben a szerző és a mű kapcsolata felülírta az egyéb lehetséges kapcsolatokat, Fouquelin automatikusan úgy magyarázta a szöveget, hogy Nikandros és Kallimakhos neve a műveiket tartalmazó könyvekre vonódott át, holott egyéb dologra is asszociálhatna a költemény olvasója. Ez az automatikus értelmezés felfedi, hogy ennél, és a többi kitüntetett metonímia-típusnál számolnunk kell az interpretáció egyfajta kognitív begyakorlottságával (Kocsány 2007). Az értelmezés másik fogódzója a mindenkori kontextus, de számolnunk kell olyan mértékben rögzült formációkkal, amelyek értelmezése már a kontextusra sem érzékeny.

3. 5. 3. A modern nyelvtudomány ezért a metonímia értelmezéséhez, a tipológia megalkotásához már azt is figyelembe veszi, hogy mennyire automatikus az adott típus értelmezési stratégiája, mennyire gyakori az előfordulása, és ebből adódóan mennyire idiomatizált, valamint vizsgálja, hogy mi az az észlelés számára lényeges tulajdonság, amelyből kiindulva a metonímia létrejön. A metonímia modern kognitív kutatása során mindezek a tényezők kiegészülnek a mindenkori kontextusra irányuló vizsgálatokkal, beleértve a szövegalkotó és a befogadó egyéni történeti-tapasztalati tudását.

4. A metonímiával rokonítható nyelvi képek és alakzatok

4. 1. Metalepszisek

Elnevezései: gr. *μετάληψις*, lat. *metalepsis*, *transsumptio*, *transpositio* fr. *Métalepse*. Az elnevezés két görög szóra vezethető vissza: *μετά* + *λαμβάνω* [át, keresztül + megfog, elér].

4. 1. 1. A metalepszis elnevezés – mint a hagyományozott retorikai anyag áttekintéséből is kitűnik – több, egymástól erősen elkülönülő jelenséget is takar. Nem tartozik a legtöbbször tárgyalt és legrészletesebben bemutatott trópusok közé, gyakran be sem kerül a rendszerbe, vagy ha igen, előfordul, hogy csak a metonímia altípusaként. A ramista retorikákban sem szerepelnek önálló trópusként, csak említést tesznek róla, hogy egyes szerzőknél szerepel ez a formáció. A metalepszis egyike azon retorikai formációknak, amikor egy elnevezés egyszerre több jelenséget is takar. A klasszikus retorikai hagyomány három különböző metalepszis-értelmezést ismer, megkülönbözteti a tryphóni és quintilianusi szóhasználat szerinti, a donatusi és a melanchthoni értelemben vett metalepsziseket (Burkhardt–Ueding 2001, p. 1087).

4. 1. 2. A metalepszis elnevezés a görög *μεταλαμβάνειν* igéből származtatható. A Pseudo-Plutarkhosnak tulajdonított *De vita et poesi Homeri* című munkában felsorolt trópusok között már találkozhatunk a metalepszisnek nevezett formá-

cióval. Tryphón a metalepsziseket még a szövegösszefüggésbe nem illő szinonimaként definiálja.¹⁰⁶ Olvasatában a metalepszis erősen nyelvspecifikus jelenség, a görög nyelvnek abból a sajátosságából indul ki, hogy bizonyos szövegekörnyezetben bizonyos szavak szinonimái lehetnek egymásnak, de más, ettől eltérő kontextusban már nem. Az Odysseia XV. énekének 299. sorát hozza fel példaként arra, hogy a *θοός* és az *ὄξυς* melléknevek bizonyos kontextusban egymással rokon értelmű kifejezések is lehetnek. A *Rhetorica ad Herennium*ban nem találkozhatunk a metalepszisnek nevezett nyelvi képpel. Quintilianus, bár nem hivatkozik Tryphón munkájára (Adamik 2005, p. 25), egyfajta szójátékként értelmezi a metalepszist, azaz az ő szóhasználatában a *transsumptiót*, amelynek alapja két, egymással részlegesen szinonim terminus közötti helyettesítési viszony.¹⁰⁷ A két terminus közötti helyettesítési viszony pedig a metonímia értelmezési stratégiáját igényli. Azonban ez a metonimikus interpretáció nem olyan egyszerű: a metalepszisben szereplő terminusok között feltételez egy ún. köztes terminust, amelynek denotátuma mindkét terminus denotátumával érintkezésben van.¹⁰⁸ Ennek a köztes terminusnak a posztulálásával Quintilianus egyértelműen elkülöníti a metalepsziseket a katakrézisektől, amelyekkel való interferenciájára korábban felhívta az olvasó figyelmét. A metalepszis ebben az olvasatban tehát olyan metonimikus interpretációt igénylő nyelvi kép, amelyben az átvitel egy köztes terminuson keresztül valósulhat meg, nem pedig közvetlenül, mint a metonímia esetében. Bonyolultnak tűnő értelmezési stratégiája miatt Quintilianus *tropus rarissimus et improbissimus*nak nevezi.

4. 1. 3. A metalepsziseket a latin nyelvű retorikák közül Donatus retorikája veszi fel az eredeti görög néven a maga tizenhárom trópusa közé.¹⁰⁹ A donatusi értelemben vett metalepszisek szintén a metonímiával rokonítható nyelvi képletek, de Quintilianusszal ellentétben nem feltételez egy közbeékelődő meta-trópuszt. Ezt a gondolatot visszahangozza Isidorus és Beda is.¹¹⁰ A reneszánsz szerzők közül Latomus is ezt a metalepszis-értelmezést veszi át.¹¹¹ Mindannyian ugyanazt a vergiliusi verssort emelik ki: *Post aliquot mea regna videns mirabor aristas*. A hozzá-

¹⁰⁶ *Περὶ τρόπων*, 195: *λέξις ἐκ συνωνυμίας τὸ ὁμώνυμον δηλοῦσα*

¹⁰⁷ *inst. or.* VIII, 6, 37: *superest ex his quae aliter significant metalepsis, id est transumptio, quae ex alio tropo in alium velut viam praestat*. Lásd még: VI, 3, 52.

¹⁰⁸ *inst. or.* VIII, 6, 38: *ut inter id, quod transfertur, et id, quo transfertur, sit medius quidem gradus, nihil ipse significans, sed praebens transitum*.

¹⁰⁹ *Ars minor* III, *De tropis*: *Metalepsis est dictio gradatim pergens ad id quod ostendit, ut «speluncis abdidit atris» et «post aliquot mea regna videns mirabor aristas»*.

¹¹⁰ *etym.* I, 37, 7-9: *metalepsis est tropus a praecedente quod sequitur; és De schematibus et tropis* 612, 25: *dictio gradatim pergens ad id quod ostendit, et ab eo quod praecedit id quod sequitur insinuans, ut Labores fructuum tuorum manducabis; labores enim posuit pro his quae laborando adquiruntur bonis*.

¹¹¹ Latomus (1527): *Metalepsis, id est transumptio, quod ex alio in aliud velut viam praestat. Hoc est cum non accipitur id quod dicitur, sed aliud per medium quendam gradum transsumitur*.

fűzött magyarázat szerint a kalász (*arista*) metonimikusan az aratás helyett áll, az aratás pedig magát az évet helyettesíti.

4. 1. 4. A metalepszisek harmadik lehetséges értelmezését Melanchthonnál találjuk. Mint Melanchthon maga is megjegyzi, a retorikusok általában nem különítik el a metalepsziseket a metonimiáktól, hiszen ugyanaz a művelet – a névátvitel – hozza létre mindkettőt, azonban a görögökre hivatkozva mégis indokoltnak érzi a külön kategória kialakítását.¹¹² A metalepszis a melanchthoni retorikában olyan névátvitellel létrejövő trópus, amelyben a produktum neve vonódik át az őt előidéző vagy létrehozó dologra vagy elvont fogalomra: *μετάληψις dicitur, ubi non transfertur nomen a simili, ut supra: sed sumitur a causa aut effectu* (Melanchthon 1532, p. 36). A már korábban is példaként idézett horatiusi szóképet (*pallida Mors*) hozza fel Melanchthon, mint a metalepszis, más néven *transsumptio* (Melanchthon 1529: 20) legszemléletesebb előfordulását, emellett szokásához híven biblikus szóképekkel is illusztrálja a definíciókat. Szerinte metalepszisek vannak a következő evangéliumi versben: „Én vagyok a feltámadás és az élet”, ugyanis Krisztus a holtak feltámasztója (*resuscitator*) és az élet forrása (*vivificator*). Amikor tehát Krisztus kijelenti, hogy ő a feltámadás és az élet, akkor a saját isteni cselekvésének produktumaival azonosítja önmagát, így alakul ki az a metonimikus viszony, amelyben a produktum neve helyettesíti a létrehozóját.

4. 2. Metalepszis: sorjázó metonimiák

4. 2. 1. Az angol Puttenham szintén megkülönbözteti a metalepsziseket (*farfet, farrafet*) a metonimiáktól, mondván, hogy a metalepszisek esetében nagyobb mértékű a jelentésváltozás, mint a metonimiáknál (Puttenham 1589, p. 152). Latin nyelvű példája a Quintilianus és Donatus által is idézett vergiliusi verssor: *Post multas mea regna videns mirabor aristas*. A kalász (*arista*) az aratás kifejezést, azaz az egymás után következő éveket jelenti ebben a sorban. A versrészlet így annyit tesz, hogy a beszélő több év elteltével pillanthatja csak meg országát. A kalász kifejezés azonban felfogható több lépcsős érintkezés révén értelmezhető synecdocheként, amennyiben a kalászt, mint a nyár „tartozékaként”, és így közvetett formában az év részeként ragadjuk meg. A szerző még azt is megjegyzi, hogy ez az alakzatípus sokkal gyakoribb a nők beszédében, mint a férfiakéban. Példaképpen ezért Médeia egyik monológjának részletét idézi korabeli angol fordításban, amelyben a hősnő elátkozza azt a hegyet, amelyen az a fenyőfa nőtt, amelyből az Argó készült:

*Woe worth the mountaine that the maste bare
Which was the first causer of all my care.*

---

¹¹² Melanchthon (1532): Fortasse grammatici dixerint haec esse metonymias; sed non sunt superstitiose discernendae figurae. Ego nomina sumpta a causis aut affectibus Graecorum more in hac figura colloco, ac maius quoddam intervallum et discrimen facio inter Metalepsin et Metonymiam, quam alii faciunt, ut facilius agnosci et discerni possint.

A példából kitűnik, hogy mit is értett Puttenham a metonímiánál nagyobb mértékű jelentésváltozáson. A hegy (*mountaine*) kifejezés valójában a hűtlen Jászont helyettesíti, hiszen őt átkozza meg kétségbeesett dühében Médeia. Az idézetben egy többszörös metonímia-láncolat szerepel. Jászón helyett először a hajója, az Argó értendő, ezt viszont metonimikusan helyettesíti saját anyaga, a hegyen nőtt fenyőfa, a fenyőfa helyett pedig termőterületének neve áll. Ilyenformán a metalepszis Puttenham értelmezésében, mint a példából is kitűnik, egy összetett metonímia-láncolatként értelmezhető, ezért indokolt lehet az elkülönítése az egyszerű metonímiáktól, ahol csak egy egyszeres helyettesítési viszony alakul ki.

4. 3. A metalepszisek a ramista rendszerben: a rendszer korrekciója

4. 3. 1. Melanchthonnal és Puttenhammal ellentétben Ramée és munkatársai nem érzik indokoltnak a különbségtételt a metonímiák és a metalepszisek között, így a fentebb tárgyalt jelenségek szerintük egyszerűen metonímiák és nem külön trópusok. Ha Melanchthon metalepszis- megközelítése nem is indokolja a jelenség önálló trópusként való tárgyalását, Puttenham gondolatmenete logikusnak tűnhet annak fényében, hogy a klasszikus retorikai hagyomány ismeri és használja a halmozott trópus fogalmát. A halmozott trópus két hagyományos változata az irónia és az allegória, ez utóbbit szokás halmozott metaforának tekinteni. Ha a metafora ismétlésével hozható létre önálló nyelvi kép, akkor mindez megtörténhet a metonímiával is, hiszen hagyományosan a metafora mellett a metonímia is a fölérendelt trópusok egyike.

4. 3. 2. A későbbi századok retorikáiban a metalepsziseket főként a metonímia alcsoportjaként értelmezik. Dumarsais olyan metonímiaként írja le, amelynek esetében az átvitelben szereplő terminusok között időbeli érintkezés valósul meg: a beszélő az ok nevével utal az okozatra, illetve az előidéző nevével nevezi meg a bekövetkezett eseményt. Dumarsais gondolatát viszi tovább G. Molinié is, aki olyan széni terjedelmű retorikai-stilisztikai jelenségként írja le a metalepsziseket, amelyek közeli rokonai a metonímiának, ilyenformán az előzmény és a következmény, az előidéző és az eredmény, mint egymással időben érintkező dolgok vagy tényállások nevének felcserélésével jönnek létre (1992, p. 212).¹¹³ Ez a megközelítés, amely a metalepszist a metonímia egyik lehetséges változataként látja, a metalepszis elnevezést kizárólag időbeli érintkezésen nyugvó átvitelekre terjeszti ki, és nem vizsgálja a logikai viszonyokon nyugvó formációkat. Fontanier viszont olyan gondolatalakzatként ragadja meg a metalepszist, amely minimum propozícionyi terjedelmű, és amely indirekt módon jelenít meg egy időbeli érintkezési viszonyt vagy egy „kiemelt” tényállást vagy dolgot nevez meg egy járulékos, „kisé-

---

¹¹³ (la métalepse) est un type de rapport sémantique qui a reçu une dénomination spécifique dans la tradition rhétorique. Il s'agit d'une manipulation sur le jeu avant-après, antécédent-conséquent, préalable-résultat [...] on qualifie un terme d'indication (sous la forme d'un verbe, d'un adjectif ou d'un complément caractérisant quelconque) qui en réalité n'est légitimement affectable qu'à un stade ultérieur ou antérieur du processus.

rő” tényállás vagy dolog nevével, és fordítva. Az időbeli érintkezés megvalósulhat úgy is, hogy az egyik esemény megelőzi a másikat, de lehet szimultán jellegű is (1821/1977, pp. 127-128).¹¹⁴

4. 3. 3. M. Bonhomme vizsgálatai sokkal szélesebb perspektívába helyezik a metalepszist, mint nyelvi-retorikai jelenséget. Elméletének lényege, hogy a metalepszist a synecdochéval együtt a metonímia variánsának tekinti. A három rokon formáció: a metonímia, a synecdoche és a metalepszis az azonos kognitív területhez tartozó terminusok egymáshoz való viszonyait jelenítik meg. A metonímia két dolog vagy tényállás érintkezése, a synecdoche bennfoglalás (merologikus érintkezés) a metalepszis időbeli összefüggés (kronologikus érintkezés) révén jöhet létre (Bonhomme 2005, p. 204).¹¹⁵ Bonhomme érvelését követve megállapíthatjuk, hogy kétféle viszony eredményezhet metalepszist: egy adott kognitív univerzumban egy adott entitás két egymást követő állapotát jelölő terminusok felcserélése, illetve egymással kapcsolatban (érintkezési viszonyban) álló entitások nevének felcserélése.

4. 4. A hypallagé és az enallagé

4. 4. 1. A hypallagé és az enallagé meghatározása, besorolása

4. 4. 1. A hypallagét a klasszikus retorikai rendszerek többnyire a szintaktikai alakzatok közé sorolják, hiszen a mondatbéli viszonyok alapján lehetséges felcserélés eredményeképpen jön létre, csakúgy, mint a vele rokon enallagé. A hypallagé tulajdonképpen nem más, mint az állítmányhoz kapcsolódó argumentumok egymás közti felcserélése (Kocsány 2000, p. 266). Ilyen módon olyan mondatrészek kerülnek egymás mellé, melyek az általuk jelzett valóságelemek nyelven kívüli kapcsolatának ellentmondanak. Ez a denotátumok közötti inkompatibilitás minden esetben erős érzelmi hatást eredményez. Az enallagéban ezzel szemben a jelzős szerkezet rendeződik át, a jelző nem a kollokációk alapján várható jelzett szó mellé, hanem egy másik, a jelzett szóval összefüggő szó mellé kerül, és így látszólag inkompatibilis kifejezések kerülnek egymás mellé, mint példázza ezt a sokszor idézett vergiliusi verssor: *Ibant obscuri sola sub nocte per umbram* (*Aen.* VI, 268), ahol a költő az éjszaka jelzőjét (*obscura*) az Alvilágba alászálló Aeneas és a Sibylla jelzőjével (*solis*) cseréli fel, és ezzel páratlan erejű költői képet teremt. Az enallagé, mint szűkebb értelemben vett hypallagé lényege tehát, hogy a jelző kiszakad az eredeti, logikai kapcsolatból, és egy másik szó mellé kerül (Branca-

---

¹¹⁴ (La métalepse) n'est jamais un mot seul mais toujours une proposition. [...] Elle fait entendre une chose par une autre, qui la précède, la suit, ou l'accompagne, en est [...] une circonstance quelconque, ou enfin s'y rapporte de manière à la rappeler aussitôt à l'esprit.

¹¹⁵ Elles produisent, à des fins de refonctionnalisation du discours, des décalages isotopiques entre des termes associés dans un même univers cognitif. [...] la spécificité de chaque figure vient de la nature des relations qui les fondent: contiguïté pour la métonymie, inclusion (ou contiguïté mérologique) pour la synecdoque, successivité (ou contiguïté chronologique) pour la métalepse.

Rosoff–Zinsmaier–Ueding 1998, p. 106).¹¹⁶Az affektivitás forrása az enallagé esetében az, hogy a jelző szemantikailag továbbra is visszautal arra a szóra, amelytől elszakadt. A minőségjelzős szerkezet mellett tipikusan a birtokos jelzős szerkezetek alkalmasak erre a műveletre (Kiss 1975).

4. 4. 2. Klasszikus szerzők a hypallagéről és az enallagéről

4. 4. 2. Cicerónál¹¹⁷és Quintilianusnál a hypallagé (*immutatio, permutatio, submutatio*) a metonímia egy speciális eseteként szerepel, tehát besorolható a trópusok közé is.¹¹⁸ Szintaktikai alakzatjellege mellett szól az az érv, hogy az argumentumok felcserélése (*transmutatio*) hozza létre (Szabó–Szörényi 1998, p. 125), viszont a trópusjellegét erősíti, hogy ez a jelenség felfogható szemantikai alakzatként is, amelyben az egyik objektum neve átvonódik egy másikra (*immutatio*).¹¹⁹ Ahhoz, hogy ez a formáció valóban hatásos legyen, szükség van egy speciális interpretációs stratégiára, a terminusok közötti metonimikus viszony azonosítására. Isidorus szintén a trópusjellegét érzi dominánsnak, ezért a hypallagét a szóképek köté veszi fel.¹²⁰Az enallagé a quintilianusi értelmezésben olyan szintaktikai alakzat, amelynek lényege a morfológiai kategóriák – egyes vagy többes szám, nemek – felcserélése.¹²¹

4. 4. 3. A hypallagé és az enallagé XVI. századi megközelítései

4. 4. 3. Susenbrotus nem tett különbséget a metonímia és a hypallage között, a trópusok felsorolásában csak annyit találunk, hogy a metonímia egyik elnevezése a hypallage (Susenbrotus 1540, p. 6). Puttenham viszont külön képletként kezeli, és az enallagét a hypallagéval együtt a szintaktikai alakzatok (*figures auricular*) közé sorolja. Az enallagé és a hypallagé (*underchange*) számára tipikusan a felcserélés alakzatai (*figure of exchange*), két külön alakzatra pedig azért van szükség, mert a hypallagé az esetek felcserélése, azaz a mondaton belüli szerepcseré, az állítmány argumentumai egymás közt felcserélik mondatbéli funkcióikat. Az enallagé lényege pedig, hogy az egyes elemek megváltoztatják az egymáshoz viszonyított mondatbéli helyüket. Azonban ezek a felcserélések a mondat értelmének

---

¹¹⁶ Der Begriff *Hypallage* steht für eine nicht fest umschriebene Gruppe von sprachlichen Erscheinungen, die durch die von der Logik oder vom Sprachgebrauch abweichende Stellung eines oder mehrerer Wörter im Satzganzen, meist durch Vertauschung der syntaktischen Beziehungen zustandekommen. Die bekannteste und häufigste Form ist die heute meist *Enallage adiectivi* genannte Versetzung eines adjektivischen Attributs von einem Substantiv A, zu dem es logisch zu gehören scheint, zu logisch problematische, aber immer noch verständliche bildet.

¹¹⁷ *or.* 27, 93.

¹¹⁸ *ibid.*

¹¹⁹ Durch die syntaktische Vertauschung findet auch eine semantische Verschiebung statt. (*Ibid.*)

¹²⁰ *etym.* I, 36, 22 (hypallage): Hypallage, quotienscumque per contrarium verba intelleguntur, lásd még a metonímiáról mondottakat: I, 37, 8

¹²¹ *inst. or.* X, 3, 6-13.

megváltozásához is vezethetnek (Puttenham 1589, p. 141).¹²²Ilyenformán az enallagé és a hypallagé meghaladja a pusztán szintaktikai alakzat- kategóriát, mert általuk jelentésváltozás is végbemehet. Megemlíti, hogy a hypallagé és különösen az enallagé nem univerzális, hanem nyelvspecifikus formációk, így például az angol nyelvben, amelynek morfológiája a klasszikus nyelvekéhez képest meglehetősen szegényes, és a mondatrészek helye erősen kötött, ez a két trópus csak korlátozott mértékben valósítható meg a mondat értelmének teljes megváltozása nélkül (Puttenham 1589, p. 142).

4. 4. 4. Melanchthon felveszi rendszerébe a hypallagét, mégpedig az alakzatok első típusába, a szintaktikai alakzatok (*figurae constructionis*) közé *submutatio* néven, de az enallagét nem tekinti önálló alakzatnak. A hypallagét a következőképpen definiálja: *hypallage est, quotiens oratio ordine rerum converso effertur*. Az általa idézett példa viszonyítási pontok felcserélése. Nem a hüvelytől üres a kard, hanem a hüvely üres, miután a kardot kivonták belőle. Az alakzat tehát az ablativus rei efficientisek felcserélésével jött létre. Figyelmen kívül hagyja azonban a hüvely és a kard közötti szoros kapcsolatot, amely miatt a létrejött alakzat metonimikus interpretációs stratégiát igényelne.

4. 5. Hypallagé és enallagé: két mellőzött formáció

4. 5. 1. A melanchthoni megközelítésen nyugvó latin nyelvű ramista retorikák nem tárgyalják a hypallagét önálló trópusként, és alakzatként sem kap helyet a rendszerben. Nem hagyható azonban figyelmen kívül, hiszen, mint az idézett példák is mutatják, a metonímiával számos ponton interferál, éppen ezért az általuk felsorolt metonímiák között találhatók olyan képletek, amelyek inkább hypallagénak, vagy a vele rokon enallagénak tekinthetők. A legtöbbet idézett horatiusi metonímia, a *pallida mors* jelzős szerkezet enallagéként is interpretálható. A halottakat jellemző sápadt jelző a felcserélés művelete révén az előidéző, a halál jelzője lett, a létrejött alakzat egy tipikus *enallage adiectivi*.

4. 5. 2. Hasonlóan a XVI. századi angolhoz, Fouquelin korában már a francia nyelvből is eltűntek a főnévi esetek, ezért a francia nyelvű retorikában már kitér arra, hogy a hypallagé és az enallagé alakzatai a francia nyelvben meglehetősen ritkák, és csak rendkívül korlátozottan valósíthatók meg. Ez a két alakzat, különösen a hypallagé, tipikusan azokban a nyelvekben gyakori, amelyeknek változatos a morfológiája, és az egyes mondatrészek tematikus szerepeit nem a mondaton belül elfoglalt helyük határozza meg. Ezzel magyarázzák, hogy sem az enallagé, sem pedig a hypallagé nem szerepel önállóan a francia nyelvű retorikában. Századokkal később Fontanier is azt írja retorikájában, hogy az enallagé csak háromféleképpen

---

¹²² We do likewise use, not changing one word for another, by their accidents or cases, as the *Enallage*, nor by the places [...] but changing their true construction and application, whereby the sence is quite peruerted and made very absurd.

létezhets a francia nyelvben: az idő, a szám vagy a személy felcserélése révén (Fontanier 1821/1977, p. 293).¹²³

4. 5. 3. A fouquelin-i megállapítás figyelmen kívül hagyja, hogy mind az enallagé, mind pedig a hypallagé lényege, hogy egymással inkompatibilisnak tűnő elemek összekapcsolásával jönnek létre, mint azt már a klasszikus definíciók is hangsúlyozzák. A modern nyelvtudomány később igazolta, hogy a hypallagét és az enallagét eredményező művelet nem tekinthető nyelvspecifikusnak, hanem egyike a nyelvi univerzáléknak, ugyanis minden nyelvben létrehozhatók ilyen formációk (Weinreich 1967, p. 167), hiszen mind a hypallagé, mind az enallagé esetében az elemeket felcserélő jelenségről van szó a jelentések szintjén.

5. Következtetések a metonímia tudománytörténetéből: a metonímia fogalmi tisztázatlansága

5. 1. A retorikatörténetben kétfajta metonímia-elképzelés alakult ki: értelmeztek helyettesítésként és átvitelként egyaránt. Névátviteli minőségében a metonímia egy fogalmat vagy tényállást nevez meg egybizonyos módon – ezt a módot az érintkezés fogalma pontosítja. A helyettesítés ellenben a szavak cseréjét jelenti. Ez a kétféle metonímia-szemlélet párhuzamosan, egyidejűleg van jelen a tudománytörténetben (Eggs–Ueding 2003, pp. 1204-1205). A metonímiát mint retorikai jelenséget létrehozó viszonya, az érintkezés függvényében próbálták meg tipizálni.

5. 2. A metonímia trópusként épül be a retorika rendszerébe azoknál a szerzőknél, akik megtartják a klasszikus alakzat-trópus dichotómiát. Mivel a trópusok maguk is sokféleképpen csoportosíthatók, a metonímia ezért vagy a hagyományos értelemben vett trópusok (a quintilianusi szó-trópusok) egyike, vagy kitüntetett szerepet kap a többi trópus között, és magában foglalja a synecdochét, mint alfajt, vagy egyenesen ő maga válik minden trópus alapjává. Ez utóbbi nézet egyik fő képviselője a modern nyelvtudományban Eco, aki szerint a metafora kettős metaforára épül, ennek lényege, hogy a metaforát mintegy megelőző metonimikus vagy synecdochéként értelmezhető jelentésszűkítés vagy jelentésbővülés alapozza meg magában a metaforában összefoglalt azonosítást.

5. 3. A XX. századi, már a kognitív megközelítésen nyugvó retorikák és stilisztikák az átvitelt tekintik a metonímiát létrehozó mentális műveletnek (Fauconnier 1984: 16 és Eggs – Ueding 2003, p. 1196). A metonímia kifejezés ebben az olvasatban már nem pusztán szókép, hanem az a kognitív művelet, amely egyrészt az ágostoni *aliquid stat pro aliquo* képlet legáltalánosabb megfogalmazása, másfelől pedig lehetővé teszi, hogy a nem konceptualizálható jelenségek helyett a konceptualizált objektumokról tegyünk kijelentéseket (Kocsány 2000, p. 263). Kövecses és Radden ezért a metonímia fogalmát kiterjeszti minden olyan esetre,

---

¹²³ (l'énallage) ne peut consister en français que dans l'échange d'un temps, d'un nombre, ou d'une personne, contre un autre temps, un autre nombre, ou une autre personne. Ainsi nous en avons de trois sortes: l'Énallage de temps, l'Énallage de nombre, et l'Énallage de personne.

amikor egy fogalomnak van nyelvi korrelátuma, nem kevesebbet állítva ezzel, hogy maga a nyelv, akárcsak a kommunikáció egyéb részrendszerei, szükségszerűen metonimikus (Kövecses–Radden 1998, p. 42).

5. 4. Napjainkban a metonímia-kutatás sarkítottan két irányba tart. Az egyik szerint a metonímia a lexikális-szintagmatikus viszonyokban rögzíthető és szabályozott érintkezés eredménye. Ezt a szintagmatikus érintkezést azonban tágan kell értelmeznünk ahhoz, hogy a klasszikusan metonimikusnak tekintett viszonyok beleférjenek. A másik felfogás szerint a metonímia fogalmi-jelentésbeli érintkezés eredménye. Ezt az érintkezést viszont nem mindig lehet egyértelműen elválasztani a hasonlóságtól, ami miatt a metafora és a metonímia közötti nyilvánvaló különbség egyre inkább eltűnik.

5. 5. Lakoff és Johnson elméletei a metonímiát a fogalmak szintjére emelik át, és az érintkezéseket az absztrakció szintjén modellálják. Elméletük lényege, hogy az összefüggéseket már nem önmagukban, hanem egy feltételezett kognitív fogalmi kereten (ICM, azaz idealizált kognitív modell) belül jeleníti meg. Elképzelésük szerint a metonímia, akárcsak a metafora, egy adott fogalmi-mentális kereten belül elvégzett kognitív művelet eredménye. Míg a metafora esetében két eltérő, heterogén mentális terület (a forrás- és a céltartomány) elemei kerülnek kölcsönhatásba, a metonimikus viszonyban szereplő elemek ugyanazon mentális terület részei. Ilyenformán a metonímia egy homogén területről emel ki bizonyos elemeket, míg a metaforában a mentálisan fókuszba kerülő forrástartomány vetítődik rá a céltartományra (Eggs–Ueding 2003, p. 1215). Ez a nézet azonban két újabb problémát vet fel: egyrészt kérdéses, hogy el lehet-e egyértelműen különíteni egymástól az egyes mentális területeket, másrészt meg kell határozni, hogy mitől és meddig számít homogénnek egy-egy mentális tartomány, azaz elkülöníthető-e egymástól a metafora és a metonímia.

5. 6. A kognitív metonímiát képviselő Dirven a lakoff-i metonímia-elképzelésekre reagálva felveti, hogy a metonímia művelete túllépheti egy adott homogén mentális terület határait, vagyis két különböző terület elemei is kerülhetnek metonimikus viszonyba. Ha pedig heterogén területek kölcsönhatása is eredményezhet metonímiát, akkor a metafora és a metonímia közötti különbségtételt csak az összekapcsolódott területek közti távolság nagysága indokolhatja. Ezt a távolságot, illetve annak mértékét a beszélők a jelentésben kódolt, mindenkori kulturális hagyomány és a közvetlen közeg, a beszédszituáció befolyására alakítják ki önmaguk számára (Kocsány–Szikszainé 2007). Mindezek miatt, mondja Dirven, az interakcióba lépő területek távolsága nem ad kellő támpontot a metafora és a metonímia sétválasztásához. Ez az érvelés kijelöli a fogalmi- kognitív kutatások további útját: feltárni a metafora és a metonímia érintkezési területeit abból kiindulva, hogy mindkét esetben valami hasonló történik, amelynek eredménye lehet egy olyan formáció, amely egyszerre metonímia és metafora.

Synecdoche

1. synecdoche, az elnevezés magyarázatai: (*συνεκδοχή*, lat. *synecdoche*, *intellectio*, *comprehensio*, *conceptio*, fr. *synecdoque*, *intelligence*, *conception*)

1. 1. 1. *Συνεκδοχή comprehensio dicitur, cum vel totum parte comprehendimus, [...] vel cum pro parte totum dicimus* – olvasható Melanchthon retorikájában a synecdoche címszó alatt (Melanchthon 1532, p. 36). Talon Melanchthonnál valamivel bővebben fejti ki az elnevezés etimológiáját. A synecdoche kifejezést a görög *συνεκδέχομαι* igéből vezeti le, melynek jelentése megegyezik a latin *concipio* ige jelentésével. Megjegyzi, hogy a latin szóhasználatban ez a trópus előfordul még *intellectio* illetve *conceptio* néven is, amely talán még tömörebb és lényegretörőbb, de hagyományosan a görög elnevezést használják (Talon 1549, p. 18):

Latini *intellectionem* vocant, et *conceptionem*: quod nomen licet amplioris significationis esse possit, tamen docendi gratia a rhetoribus ad hoc genus adstringuntur.

Fouquelin megpróbálkozik a latin elnevezések franciásított változataival (*conception*, *intelligence*), de a jelenség tárgyalása során mégis megmarad a görög elnevezés mellett. A jelenség korabeli angol megnevezései (*understanding*, *quick conceite*) is a synecdoche értelmezési stratégiájára, az együttértésre utalnak.

1. 1. 2. A klasszikus hagyományban a *συνεκδοχή* elnevezés már szerepel Tryphónnál (195, 28), Quintilianusnál¹²⁴ valamint Isidorusnál, aki a *conceptio* megnevezést javasolja.¹²⁵ A görög kifejezés helyett a *Rhetorica ad Herennium* szerzője az *intellectio* megnevezést használja, mintegy tükörfordításaként.¹²⁶ Arisztotelész még nem tárgyalja külön, de magát a synecdochénak nevezett jelenséget leírja, mint nagyságrendben különböző terminusok közötti átvitelt.¹²⁷

¹²⁴ *inst. or.* VIII, 6, 19 és VIII, 6, 28: Est etiam huic tropo quaedam cum synecdoche vicinia; nam cum dico "vultus hominis" pro vultu, dico pluraliter quod singulare est: sed non id ago, ut unum ex multis intellegatur (nam id est manifestum), sed nomen inmutato: et cum aurata tecta "aurea", pusillum ab ea discedo, quia non est pars auratura. Quae singula persequi minutioris est curae etiam non oratorem instruentibus.

¹²⁵ *etym.* II, 37, 13: synecdoche est conceptio, cum a parte totum vel a toto pars intellegitur

¹²⁶ *rhet. Her.* IV, 33, 44: intellectio est, cum res tota parva de parte cognoscitur aut de toto pars.

¹²⁷ *poet.* 1457b.

2. A synecdoche helye a retorika felépítményében, definíciói:

2. 1. A synecdoche a klasszikus hagyományban

2. 1. 1. Mint az antik synecdoche-definíciókból is kitetszik, a synecdochénak nevezett formációban két, nagyságrendileg különböző terminus szerepel (Lausberg §572).¹²⁸ A két terminus denotátumai közül az egyik része a másiknak, és magában a trópusban vagy a részt jelölő terminus áll az egészt jelölő helyett, vagy pedig az egészt jelölő áll a részt jelölő helyett. Quintilianus négy alapvető, synecdochét eredményező viszonyt különböztet meg: egyed-sokaság, egész-rész, nem-faj, előzmény-következmény.¹²⁹ A későbbi korok retorikusainak véleménye megoszlik arról, hogy a felsorolt viszonyok közül melyek minősülhetnek valóban synecdochénak, és az sem egyértelmű számukra, hogy a fentiek közül mindegyik retorizált formációként értelmezhető-e. Az antik retorikák által kínált magyarázatok tanulmányozásakor nem hagyható figyelmen kívül, hogy az arisztotelészi, cicerói felfogásban maga a trópus fogalma sem tisztázott.

2. 2. A synecdoche XVI. századi leírásai

2. 2. 1. Melanchthon *comprehension*nak fordítja a synecdoche elnevezést, ezzel is megvilágítva, hogy a jelenség lényege, hogy az egyik terminus helyett egy másik terminus értendő, és e terminusok által jelölt objektumok közül az egyik részhalmaza a másiknak. Ennélfogva a synecdoche tipizálható lesz annak függvényében, hogy a részt vagy az egészt jelölő terminus helyettesíti a másikat.

2. 2. 2. Az angol Susenbrotus *intellectio* néven tárgyalta a synecdochét a *tropi dictionum* kategórián belül, mert a művelet hatóköre nem terjed ki a beszéd egészére, csak annak egy minimális egységére, amely lehet egy szó vagy egy kisebb terjedelmű szófüzés.¹³⁰ Olvasatában a synecdoche olyan viszonyként jelenik meg, amelyben az egyik dolog a másiktól ismerhető fel valamilyen összefüggés alapján. Ez a nagyon is széles spektrumú definíció nem korlátozza a synecdochét a rész-egész viszonyra, hanem kiterjeszti olyan összefüggésekre is, amelyek más szerzőknél vagy a metonímia címszó alatt szerepelnek, vagy pedig nem minősülnek trópusnak.

2. 2. 3. Puttenham a szemantika alakzatai (*figures sensible*) közé sorolja a synecdochét, és megjegyzi, hogy nem csak egy szónyi terjedelmű lehet, hanem,

---

¹²⁸ „Die Metonymie quantitativer Beziehung zwischen dem verwendeten Wort und der gemeinten Bedeutung heißt synecdoche.” A lausbergi definícióban szereplő mennyiségi kritérium felfedi, hogy a synecdoche elnevezést egyes retorikák kiterjesztik a sokaság-egyed viszonyon nyugvó átvitelekre is.

¹²⁹ *inst. or.* VIII, 6, 19: synecdoche [...] variare sermonem potest, ut ex uno plures intellegamus, parte totum, specie genus, praecedentibus sequentia, vel omnia haec contra; liberior poetis quam oratoribus.

¹³⁰ Synecdoche est intellectio, est quoties aliud ex alio quocunque modo intellegitur (1576: 7).

az allegóriához hasonlóan, egész gondolati egységen is végigvonulhat. Magát trópust egy latin nyelvű, catullusi Homéros-reminiscencián szemlélteti: *Virgineam dissolvit zonam* (Cat. IIb, 3; LXI, 52-53; LXVII, 28).¹³¹ Az öv (*zona*) kifejezés az egész ruházat helyett áll, ennek kioldása pedig átvitt értelemben magát a nászt jelenti. Ebben az esetben csakugyan egy összetett nyelvi képpel van dolgunk, a befogadó először felismeri a rész- egész viszonyt, azaz a tulajdonképpeni synecdochét, majd felfedezi a két cselekmény közötti ok-okozati összefüggést, amely már metonímia.

2. 3. Ramista synecdoche-definíciók

2. 3. 1. A ramisták által tárgyalt negyedik trópuskategória a synecdoche. Egységesen minden szerzőnél a trópusok között kap helyet, és a csoport tagjai által adott definíciók minden szempontból egységesnek mondhatók. Ennek a formációnak az esetében fel sem merül, hogy esetleg alakzatnak minősülhet-e. Talon 1549-es retorikájában szinte szóról-szóra a melanchthoni definíciót közli: *synecdoche, quartum tropi genus, cum ex parte totum, aut ex toto pars significatur* (1549, p. 17). A szókép tehát a terminusok rész- egész viszonyán nyugszik, ez a viszony pedig hasonlítható a metonímiák kapcsán már tárgyalt ok-okozati viszonyhoz, a terminusok között itt is valamilyen érintkezés fedezhető fel. Bár a terminusok közötti érintkezés a metonimikus viszony előfeltétele, mégsem tekinthető a synecdoche a metonímia alfajának (ibid.):

Ac tametsi pars et totum quandam causa et
effectus comprehensionem habent, ratione tamen
distincta sunt, et melius separatim intelliguntur.

A művelet, azaz a *comprehensio* (együttes megragadás, együttértés) alapvetően a metonímia mechanizmusára vezethető vissza, és hasonló értelmezési stratégiát igényel, mégis célszerű a synecdochét külön trópusnak tekinteni, hiszen az érintkezésbe kerülő terminusok közül az egyik mindenképpen része a másiknak, míg a metonímia esetében nincs ilyen kitétel.

2. 3. 2. Fouquelin definíciója meglehetősen szűkszavú, és semmiben nem mond többet a taloni meghatározásnál: *quand par le nom de la partie, le tout est entendu, ou au contraire, quand par le nom du tout il faut entendre la partie*. A definíció nem tér ki arra, hogy a névátvitelben szereplő terminusok denotatívumai fizikálisan vagy csak referenciálisan részei-e egymásnak, a példák elemzése során azonban egyértelműen elkülöníti egymástól ezt a két jelenséget. Mint a definíció szóhasználatából is kiténik, Fouquelin is együttértésként, együttes megragadásként értelmezi a synecdochét, de nem emeli ki a metonímiához való hasonlóságát.

---

¹³¹ *Od.* XI, 245: *λύσε δὲ παρθενίην ζώνην.*

3. A synecdoche tipológiája

3. 1. A synecdoche típusai a hagyományozott retorikai anyagban

3. 1. 1. Rész-egész viszonyon nyugvó synecdochék

3. 1. 1. Az átvitelben szereplő terminusok egymás közötti viszonya szerinti tipológiára való törekvés már a klasszikus szerzők munkáiban is megfigyelhető. A synecdochét leíró szerzők mindannyian részletesen foglalkoznak azzal a névátvitel-típussal, amelyben a terminusok denotatívumai fizikálisan is részei egymásnak. Cicero ilyenformán megkülönböztet *ex parte totum* és *de toto pars* synecdochékat. Az első esetre példa, amikor az épület helyett csak falat vagy tetőt mondunk, a másodikra pedig, amikor egy kis lovasegységet római lovasságnak titulál a beszélő.¹³² Isidorus szépirodalmi példái az *Aeneis*ből származnak, a *pars a toto* synecdochét a következő verssorral magyarázza: *ubi frigidus annus / trans pontum fugat et terris immittit apricis* (*Aen.* VI, 311). A *frigidus annus* kifejezés itt magát a telet jelenti, az év leghűvösebb részét, nem pedig magát az egész évet. Ezzel szemben az *a parte totum* synecdochében a kisebb rész nevével utal a beszélő a nagyobb, bennfoglaló terminusra: *flammas cum regia puppis extulerat* (*Aen.* II, 256). A verssorban az árboc kifejezés az egész hajó, sőt az egész görög hajóhad helyett áll, de mindeme hajók közül Trója lerohanására a jelet csak egyetlen egy hajó adta meg, erre utal az *extulit* igealak.¹³³ Quintilianus a synecdoche műveletét nem korlátozza csak a főnevekre, szerinte mellékneven is elvégezhető, például, ha a beszélő az aranyozott háztetőt aranyrak mondja.¹³⁴ Ez a művelet pedig visszavezethető arra, hogy az egész dolog is jellemezhető egy részének valamely tulajdonsága alapján, mint a következő képlet is szemlélteti:

X (est) Y_{adj.} → X részlegesen Y_{adj.}

A *tecta aurea* jelzős szerkezetet hallva a befogadó azonnal képes korrigálni a kifejezést, és „aranyozott tető”-ként értelmezni. Erre a viszonyra vezethetők vissza a görög és római költők által egyaránt kedvelt tekintethatározói szerepű *accusativus Graecus*ok is (Lausberg §575).¹³⁵

¹³² *de or.* III, 42, 168: intellegi volumus aliquid aut ex parte totum, ut pro aedificiis cum *parietes* aut *tecta* dicimus; aut ex toto partem, ut cum unam turmam *equitatum populi Romani* dicimus.

¹³³ *etym.* I, 37, 13: a toto enim pars intellegitur, ut ubi *frigidus annus pontum fugat*: non enim totus annus frigidus est, sed pars anni, id est hiems; at contra a parte totum, ut *flammas cum regia puppis extulerat*, ubi non solum puppis, sed navis, et non navis, sed qui in ea, et non omnes, sed unus flammas extulit.

¹³⁴ *inst. or.* VIII, 6, 28: cum aurata tecta aurea, pusillum a vero dicendo, quia non est nisi pars auratura.

¹³⁵ Az *accusativus Graecus* tulajdonképpen eredményhatározói *accusativus*, amely annak jelölésére szolgál, hogy egy tulajdonság vagy állapot mire vonatkozik, lásd pl.: *Aen.* V, 720: *in curas animum diducitur omnes*.

3. 1. 2. Fajfogalom – nemfogalom átvitelen nyugvó synechdochék

3. 1. 2. Aristotelésnél a nemfogalom-fajfogalom közötti átvitelek már szerepelnek a fajról fajra, illetve analógia alapján történő átvitelek, mint elmebeli műveletek között, a metafora meghatározásában (Tamba–Veyne 1979, p. 84). A későbbi retorikai irodalom már túlnyomóan a synechdochén belül ismertette ezt az átvitel-típust. Quintilianus már megkülönböztet olyan synechdochékat, amelyekben az átvitelben szereplő egyik terminus denotátuma nem referenciálisan, hanem konceptuálisan része a másiknak.¹³⁶A görög Tryphón is szerepelteti ezt a kategóriát a maga retorikájában, az általa idézett homérosi példa, az aranypáncélt öltő Zeus: χρυσῶν δ'αὐτὸς ἔδυνε περὶ χροῖ (Il. VIII, 43) alapján a szerző ide sorolja azokat az eseteket is, amikor az anyagnév helyettesíti az adott anyagból készült tárgyat.¹³⁷A nem és a fajta viszonyának megragadása a fizikális értelemben vett részegész viszonynál sokkal bonyolultabb feladat. A Quintilianus által említett példában a beszélő a ló (*equus*) helyett a négylábú (*quadrupes*) terminust használta. A négylábú a lóhoz képest valóban nemfogalom, de más példák már korántsem ilyen egyértelműek. Az ugyancsak Quintilianus által idézett kard-vas, deszka-tábla párok nem feltétlenül a fajta és a nem érintkezését idézik fel a befogadóban. Ezek a párok metonimiák is lehetnek, egyes tipológiák, mint például Erasmusé, mégis a synechdochéhoz sorolják (Eggs–Ueding 2003, p. 1204). A synechoché és a metonímia interferenciáját bizonyítja, hogy az ehhez hasonló nemfogalom-fajfogalom viszonyokat egyes retorikusok a metonimiák közé vették fel. Hasonlóképpen metonimikus viszonyra is visszavezethetők a tartalom-tartalmazó viszonyon nyugvó synechochék, mint például, ha a beszélő a tárgy terminussal utal az ennivalóra, mint láthattuk a metonimiáról szóló fejezetben.

3. 1. 3. Egyes és többes szám felcserélésén nyugvó synechochék

3. 1. 3. A *Rhetorica ad Herennium* szerzőjénél fordul elő először ez a kategória, amelynek sajátossága, hogy a többes számú kifejezés egyes számban értendő, és fordítva, azaz a sokaságot az egyed helyettesíti, vagy az egyed neve áll a sokaságé helyett.¹³⁸Cicerónál is szerepel hasonló csoport a synechochék halmazán belül.¹³⁹Az ő példája a trójai faló (*Aen. II, 20*): *cavernas ingentes uterumque (ti. equi) armato milite complent*. Az egyes számban álló kifejezés – *miles armatus* – többes számban értendő, vagyis az egyed neve helyettesíti a sokaságét. Azonban a

¹³⁶ *inst. or.* VIII, 6, 19-20: ut intellegamus [...] specie genus vel contra; [...] pro equo *quadrupedem* recipiet. [...] abietem pro tabellis [...] pro gladio ferrum.

¹³⁷ *Περὶ τρόπων* 196, 5: ἀπὸ τῆς ὕλης τὸ ἀποτελεσμα, οἷον χρυσῶν δ'αὐτὸς ἔδυνε περὶ χροῖ, ἀντὶ τοῦ χρυσέην πανοπλίαν.

¹³⁸ *rhet. Her.* IV, 33, 45: ab uno hoc modo plura intellegitur: *Poenus fuit Hispanus auxilio*; a pluribus unum sic intellegitur: *atrox calamitas pectora maerore pulsabat*; nam in superioribus plures Hispani [...] et hic unum pectus intellegitur; et erit illic deminutus numerus festivitatis, his adauctus gravitatis gratia.

¹³⁹ *de or.* III, 42, 168: cum intellegi volumus [...] ex uno plures: *at Romanus homo, tametsi res bene gesta est / corde suo trepidat*, aut ex pluribus intellegitur unum: *Non sumus Romani, qui fuimus ante Rudini*.

katona konceptuálisan része a hadseregnek, ezért a cicerói gondolatmenet nem tudja ezzel a példával meggyőzően igazolni, hogy indokolt volna egy harmadik synecdoche-kategória kialakítása. Quintilianus megjegyzi, hogy a szövegalkotó olykor felcseréli az egyes és a többes számot, amely által a szöveg már retorizálttá válik.¹⁴⁰ Az egyes és a többes szám efféle felcserélése Beda retorikájában már a szintaktikai alakzatok közt kap helyet *syllapsis* néven.¹⁴¹ Azonban az egyes és a többes szám felcserélése révén nem egy lexikális jelentés helyett jelenik meg egy másik, hanem a grammatikai kategóriában megtestesülő jelentés szintjén történik eltolódás, és ebből az eltolódásból ered a létrejött nyelvi kép hatása (Kocsány 2007). A számszerűség felcserélésével működő esetek sokkal kevésbé gyakoriak, mint a synecdochénak mint retorikai alakzatnak tartalmat kínáló rész-egész viszonyon nyugvó formációk. Az antik példaanyag – és így, mint a későbbiekben láthatjuk, a reneszánsz is – szinte csak a népnevek egyes számú használatát ismétlik az adott nép harcosainak megnevezésére, az ezen felüli példák elsősorban idiomatikus kifejezések.

3. 2. XVI. századi tipológiák

3. 2. 1. A kortárs európai retorikai irodalom a quintilianusi kategóriákat többnyire leegyszerűsíti. A rész-egész viszony minden szerzőnél megjelenő alcsoportot képez, de a nemfogalom és fajfogalom közötti átvitelekkel már nem minden szerző foglalkozik, a sokaság-egyed viszony pedig csak kevés szerzőnél szerepel.¹⁴² Melanchthon az 1529-es retorikában egy, a későbbi művében két típusát nevezi meg a synecdochénak, aszerint, hogy a részt jelölő terminus áll az egész helyett, vagy fordítva, az egész halmazt jelölő terminus áll valamelyik részhalmaz neve helyett, és nem vizsgálja külön a konceptuális és a referenciális rész-egész viszonyokat. A *pars pro toto* synecdochéra az 1532-es retorikában szereplő példa a Rómaiakhoz írt levél 13. fejezetéből származik: *Omnis anima subdita sit potestatibus* (Róm 13, 1). Itt a lélek kifejezés magát az embert helyettesíti, mivel a lélek része az embernek, így a mondat interpretációja: mindenki engedelmeskedjék a feljebbvalóinak. A korábbi retorikában egy evangéliumi példa szerepel: *Si quis percusserit te in dexteram maxillam tuam, porrige ei et sinistram*, amelyben az állkapocs (*maxilla*) kifejezés áll a fél arc helyett. A másik változatot, azaz a *totum pro parte* viszonyt csak az 1532-es kiadvány veszi fel a rendszerbe, a következő példával illusztrálva: *sic dicimus exercitum esse caesum*. Mint a magyarázat is előrebocsátja, a beszélő azzal, hogy azt állítja, az egész hadsereget lekaszabták,

¹⁴⁰ *inst. or.* IX, 3, 20: sunt et illa non similia soloecismo quidem, sed tamen numerum mutantia, quae et tropis assignari solent, ut de uno pluraliter dicamus: *sed nos immensum spatii confecimus aequor*, et de pluribus singulariter: *haud secus ac patriis acer Romanus in armis*.

¹⁴¹ *De schematibus et tropis* 608, 34: sit etiam *syllapsis* in sensu, id est ubi pro multis unus vel pro uno multi ponuntur.

¹⁴² Lásd Sanctius: Huc (synecdoche speciei) refert singularem numerum pro plurali (1556/73, p. 347)

még nem zárja ki, hogy lehettek túlélők, ilyenformán a hadsereg mint egész neve vonódott át a katonákra, mint alkotóelemeire.

3. 2. 2. A Melanchthon- tanítvány Matthias Dresser sajátos tipológiát alakít ki. A synecdochén belül négy típust nevez meg: a *pars pro toto* és a *totum pro parte* synecdochék mellett ide sorolja azokat a jelenségeket is, amikor a tartalmazó objektumot jelölő terminus áll a tartalmat jelölő helyett, és azt, amikor egyik dolgot egy másik dologból ismerünk fel (Dresser 1606/2000, p. 116). Az utolsó típusra az Aeneis egyik híres részletét hozza fel példaként: *Fuit Ilion et fuimus Troes* (Aen. II, 311). Szerinte, mivel Aeneas a múltból a jelenre vonatkoztat – hogy Trója már nincs többé, és így már ők sem trójaiak – egy synecdochéval fejezi ki gondolatait. A példa arra játszik rá, hogy a múltból a jelen levezethető, a jelenben mintegy benne rejlik a múlt – ilyenformán megfeleltethető lenne a synecdochéről alkotott definícióknak, de a példának mégis figurális jelentése. A perfectumban álló ige implicálja, hogy valamikor állt Trója, és ez az állapot a beszédszituáció időpontjában már teljesen, helyrehozhatatlanul megszűnt, de értelmezése nem igényli a synecdoché interpretációs stratégiáját. Másik példája: *et Thebae steterant, altaque Troia fuit* (Prop. II, 8, 10) szintén a perfectumban álló igékre épül, a benne szereplő városnevek – Trója és Théba – viszont metonimikusan a lakosságuk helyett állnak.

3. 2. 3. Az angliai szerzők közül Susenbrotus synecdoche-tipológiája rendszerű, a fajfogalom és a nemfogalom közötti átvitelek mellett természetesen ismeri azt az esetet is, amikor egymással referenciálisan rész-egész viszonyban álló terminusokon végzi el a műveletet a beszélő. A hagyományos tipológiát kiegészíti az ok-okozati viszonytal, amely, mint friss érintkezési viszonyon nyugvó összefüggés, már tipikusan a metonimikus viszonyok egyike, illetve a Dresser által is említett igei synecdochékkal, azzal indokolva, hogy a synecdoche lényege, hogy egyik dolog felismerhető a másiktól.¹⁴³ Puttenham retorikájában a synecdochénak több változata ismeretes, az egyik, amikor egy dolog neve helyett annak egy alkotóelemét jelölő szó áll (*by part we are enforced to understand the whole*), illetve ennek megfordított változata, de synecdochénak tekinti azt is, ha egymással ok-okozati összefüggésben álló terminusok között jön létre az átvitel, vagy több dolog neve áll egy helyett és fordítva (Puttenham 1589, p. 154).¹⁴⁴

¹⁴³ Vel cum ex uno plura intellegitur: ut Romanus proelio victor, pro Romani victores. Vel ex parte totum: ut mucro pro gladio, tectum pro domo. Retroque, ut *ingens a vertice pontus*, id est procella et unda ponti [...] vel ex specie genus: ut Horatius, *iracundior Hadria* pro quovis tempestuoso mari. [...] Vel cum ex materia, res confecta significatur: ut ferrum pro gladio, abies et pinus pro navi. Vel ex praecedentibus sequentia: ut *virgineam solvit zonam*, id est, devirginavit. [...] Breviter, quoties aliud ex alio intellegitur, ut vixerunt, id est mortui sunt.

¹⁴⁴ [...] for by part we are enforced to understand the whole, by the whole part, by many things one thing, by one many, by a thing precedent, a thing consequent, and generally one thing out of another by manner of contrariety to the word which is spoken, *aliud ex alio*, which because it seemeth to aske a good, quick and pregnant capacite

3. 3. A synecdoche tipológiája a ramista retorikákban

3. 3. 1. A tipológia általános jellemzői

3. 3. 1. A ramista trópuselméletet meghatározó négyes felosztás szellemében a synecdochén belül is négy altípust különítenek el a Collège de Presles retorikusai az átvitelben szereplő terminusok minősége és az átvitel iránya szerint. A tipológiát legvilágosabban az első Talon- retorika vázolja fel: az átvitel iránya szerint két alaptípusra vezethető vissza minden synecdoche: *ex parte totum* és *ex toto pars* synecdoche. Az első esetben a részhalmaz neve helyettesíti az alaphalmazét, a második ennek megfordítása. Ez a két kategória további két alcsoportot foglal magában, a rendezői elv most már az, hogy az egyik terminus denotátuma fizikailag (referenciálisan) is része-e a másikénak, vagy csak konceptuálisan. Ha a terminusok denotátumai között fizikailag is fennáll a rész-egész viszony, az átvitel irányától függően megkülönböztethetünk *membrum pro re integra* és *totum integrum pro membro* synecdochékat. Ha az átvitelben szereplő terminusok denotátumai között csak konceptuálisan áll fenn a rész-egész viszony, vagyis korabeli szóhasználatból élve: az átvitelben nemfogalmak és fajfogalmak szerepelnek, akkor *ex specie genus* és *genus pro specie* synecdochék különíthetők el (Talon 1549, p. 18-20). Mindezek alapján a synecdoche típusai a következő mátrix segítségével szemléltethetők:

6. ábra: a synecdoche lehetőségei

Ramée is hasonló tipológiát alakít ki az egész trópuselméletet meghatározó *quadripartita ratio* alapján, bár a Talon által lejegyzett előadásszövegekben felv-

zolt tipológia bemutatása kevésbé rendszerszerű, mint a Charles de Guise-nek írt retorikáé. A synecdoche négyes felosztása mellett szól az a tény is, hogy a dolgok logikailag kétféleképpen bonthatók fel: adjunktíve és diszjunktíve, így a synecdochénak logikai értelemben négy változata lehetséges: egy dolgot jelölhetünk adjunktív vagy diszjunktív részének nevével, és megfordítva (Vigh 1981, p. 511). A mátrixban is feltüntetett csoportokon kívül a Quintilianus szerint egyed-sokaság viszonyon nyugvó synecdochékat (*synecdoque du nombre*) nem tekintik önálló alosztálynak, mint az elemzett példákból is kitűnik, a nemfogalom-fajfogalom közötti névátvitel közé sorolják, illetve a Donatus-féle syllepsis-felfogás értelmében a szintaktikai alakzatok között ismertetik

3. 3. 2. pars pro toto synecdochék

3. 3. 2. Fouquelin két alaptípusát különíti el a synecdochénak aszerint, hogy a kisebb dolog neve vonódik át a nagyobbra vagy fordítva. Az elsőként felvett esetben a dolog egy alkotóeleme helyettesíti maga az egész dolgot (*quand le membre est mis pour la chose entière*), ez a tulajdonképpeni *pars pro toto* synecdoche, melynek lényege, hogy egy *A* dolog, mint egész annak egy *B* alkotóeleme révén konceptualizálódik. Az *A* dolog minőségétől függően – egyszerű vagy összetett, konkrét vagy elvont, természetes vagy mesterséges – az átvitel többféle is lehet (B. Meyer 1993, p. 113).¹⁴⁵A ramista retorikákban ilyen differenciált csoportosítást nem találunk, ennek egyik oka, hogy a szerzők nem kívánnak elszakadni a cicerói-quintilianusi példaanyagtól. A jelenséget ezért csak olyan toposzokkal szemlélteti, amelyeknél az élettelen egészt jelölő *A* terminusnak a *B* terminus fizikálisan is alkotóeleme. Az antik irodalom nevezetes toposza az a *pars pro toto* synecdoche, amikor a tető magát az egész házat jelenti (Fouquelin 1555/1990, p. 343), mint azt a következő Ronsard- idézet is szemlélteti:

*Telle saison fut bien dorée,
En laquelle on se contentait
De voir de son tect la fumée.*

Talonnál egy másik toposz, egy vergiliusi sor szerepel példaként: *Haud aliter puppesque tuae, pubesque tuorum*. Itt az árboc magát az egész hajót jelenti (1549, p. 18). A hajó és az árboc példája toposzként a XVI. századi francia költészetben is gyakran szerepel, Fouquelin egy Ronsard- versrészlettel bizonyítja:

*Du couard la renommée
Ne fut onques estimée,
Soit au camp parmi les troupes,
Ou sur la mer dans les poupes
Lorsque l'on va bataillant.*

---

¹⁴⁵ Les synecdoques de la partie pour le tout donnent à concevoir un tout à partir de l'un de ses composants. Ce tout peut être de nature très diverse, concret ou abstrait, naturel ou artificiel [...] de sorte que son rapport à la partie, qui permet le transfert, n'est pas toujours exactement le même.

A toposzá vált példák nem szemléltetik kellőképpen, mennyire eleven nyelvi kép jöhet létre a *pars pro toto* synecdoche mechanizmusa révén.

A tulajdonképpeni *pars pro toto* synecdochék tárgyalása a legkevésbé problematikus, az idézett példák mindegyike megfelel a definícióban leírtaknak. A szerzők azonban nem vizsgálják meg azokat az eseteket, amikor a névátvitelben szereplő terminusok denotátumai elvont fogalmak, vagy a kisebb terminus csak kulturális egységet alkot a nagyobbal, holott ezek a quintilianusi példák között szerepelnek. Ennek tipikus példája a sokat idézett *cedant arma togae*, mely (B. Meyer 1993, p. 120) a quintilianusi *signum pro signato* metonímia-osztályba is sorolható. A probléma megoldását esetenként annak eldöntése jelentheti, hogy vajon a két terminus denotátumai esetleges vagy szükségszerű kapcsolatban állnak-e egymással: a szükségszerű kapcsolat synecdochét, az esetleges inkább metonímiát eredményez (Víg 1981, pp. 504-505).

3. 3. 3. synecdoche speciei

3. 3. 3. Talon Ramée előadásait összefoglaló retorikája elsőként azzal a változattal foglalkozik, amelyben a nemfogalmat a fajfogalom helyettesíti (*ex specie significatur genus*). A Talon önálló munkájának tekintett retorikában másodikként szerepel az ún. *synecdoche speciei*, amelyet az első Catilina-beszédből vett szemelvényen mutat be:

*Certe verendum non erat ne quid hoc parricida
civium interfecto, invidiae mihi in prosperitatem
redundaret.*

A szemelvényben az apagyilkos (*parricida*) terminus gyilkos értelemben szerepel, a szónok csak a hatáskeltés kedvéért használja, mint jókora túlzást, hiszen Catilina nem ölte meg a saját apját. A synecdoche úgy jött létre, hogy mivel az apagyilkos is részalmazza a gyilkosok halmazának, a kisebb halmaz neve átvonódott a bennfoglaló nagyobb halmazra.

Fouquelinél a tipológia fő rendezői elve az átvitel iránya, így ő nem külön csoportként veszi fel a *synecdoche speciei*t, csak a *pars pro toto* synecdochék kapcsán tesz említést arról, hogy ebbe a típusba tartoznak azok a formációk, amikor a fajfogalom áll a nemfogalom helyett (*espèce pour le genre*). Itt is a részalmaz neve helyettesíti magát az egész halmazt, mint azt egy másik Ronsard- szemelvény is mutatja. Ez az átvitel nemcsak köznevekkel, hanem tulajdonnevekkel is elvégezhető, mint történik a következő példák esetében (*par l' espèce le genre est signifié*):

*Par lui comme jadis, on ne voit plus d'Hectors,
d'Achille ni d'Ajax, hé dieu! Car les plus forts
sont aujourd'hui tués d'un poltron en cachette.*

Ronsard ebben a versében a trójai háború hőseinek nevét használja annak érzékeltetésére, hogy saját korában nem akadnak hozzá fogható hősök. A synecdoche mechanizmusa révén a három tulajdonnév: Hektór, Akhilleus és Aias neve áll a

„bátor emberek, hősök” csoportnév helyett, amely halmaznak ez a három személy is eleme.

Ide sorolhatók még azok a sajátos esetek is, amikor az átvitelben szereplő nyelvi elemek nem főnevek, hanem számnevek. Ez a sajátos kategória Fouquelin szerint a határozatlan és a határozott számnevek felcserélésével jöhet létre, leggyakrabban úgy, hogy határozott számnév helyettesíti a határozatlant (*quand nous usons d'un certain nombre pour un incertain*), mint a következő Baïf- versrészlet is mutatja:

*Mille et mille fois heureux,
Méline, les Amoureux
Qu'amour d'une couple lie!*

A versrészletben a határozott számnév (*mille*) valójában hiperbolikusan egy határozatlan számnév helyett áll (*beaucoup*). Ezzel a változattal Ramée és Talon műveiben nem találkozhatunk, és a kortársak által vizsgált példaanyagban sem fordul elő. A Fouquelin által választott példa és a kísérő kommentár antik előzményre vezethető vissza. Aristotelés a *Poétikában* már szerepelteti ezt az átvitel-típust.¹⁴⁶Példájában a beszélő Odysseusról állítja, hogy tízezer hőstettet vitt véghez (*Il. II, 272*). Ebben a kijelentésben a tízezer (*μυρίον*) kifejezést a beszélő generikusan a sok (*πολύ*) terminus helyett használja. A rész-egész viszony, mint a *synecdoche* archetípusa a generikus-konkrét viszonyban érhető tetten, konceptuálisan ugyanis az ezer része a nagy számok (azaz a „sok”) halmazának. Ez a *synecdoche*-típusra főként frazeologizmusokban bukkanhatunk (Lamy 1699/1998, p. 53). Aristotelés logikáját követve az átvitelben szereplő terminusok denotatívumai egy és ugyanazon nemhez, a számok halmazához tartoznak, így ezek az átvitelek beolvaszthatók a *synecdoche speciei* kategóriájába (B. Meyer 1993, p. 216).

3. 3. 4. totum pro parte synecdochék

3. 3. 4. Ezt egy vergiliusi példa illusztrálja: *Pabula gustassent Troiae, Xanthumque bibissent*. Talon és Ramée ezt a sort úgy magyarázzák, hogy a *pabula Troiae* és a *Xanthus* folyónév *synecdoche*, mert a harcosok lovai nem az összes trójai legelőt legelték le, és nem is itták ki a teljes Xanthus folyót, csak annak egy részét, amely helyett a szövegben az egész egység neve szerepelt. Hasonló megoldás szintén előfordul még a vergiliusi corpusban: *Aut Ararim Parthus bibet, aut Germania Tigrim* (*ecl. I. 162*).

Fouquelin is felismeri, hogy az átvitel iránya azonban megfordulhat, ez lesz a másik nagyobb csoport a *synecdochén* belül, és ilyenkor a bennfoglaló halmaz neve helyettesíti a részhalmazét (*le tout est pris par ses parties*). Ennek pedig kétféle módja lehet, elsőként, amikor az egész dolog neve áll annak egy része vagy alkotóeleme helyett (*la chose entière est mise pour l'un de ses membres et parties*). Erre példát Fouquelin Talon Ramée előadásain nyugvó retorikájából emel át, Clément Marot fordításában:

---

¹⁴⁶ *poet.* 1457b.

*Plus tôt bevront les Parthes Araris,
Le fleuve grand, et Tigris Germanie.*

Az *Araris* (ma: Saône) folyó neve helyettesíti a folyó vizét, vagyis az egészet jelentő terminus áll a rész helyett.

3. 3. 5. synecdoche generis

3. 3. 5. A synecdoche negyedik változata az ún. *synecdoche generis* (*ex genere species*), amikor az átvitel iránya megfordul: *quando ex integro significatur membrum* (Talon 1572, p. 25). Emellett ide sorolhatók még azok a synecdochék, amikor a nemfogalom helyettesíti a fajfogalmat (*le genre est mis pour l'espèce*). Erre jó példaként szolgálnak azok az esetek, amikor Pál apostolt csak apostolnak, Cicerót csak a szónoknak, Salamont pedig csak a bölcsnek nevezi a beszélő (Fouquelin 1555/1990, p. 344). Mint Fouquelin is felhívja rá a figyelmet, ezek a synecdochék már külön trópusnak, antonomáziának is minősülhetnek, amelyet a ramista trópuselmélet a synecdochéból származtatott nyelvi képletek között mutat be.

4. A synecdochével rokonított retorikai formációk

4. 1. A synecdoche viszonya a metonímiához

4. 1. 1. Fouquelin retorikájában szerepel egy példa, amely, mint a magyarázat is sugallja, egyszerre értelmezhető metonimiaként és synecdochéként:

*Disant tels mots, il apprête
Au combat ces membres forts:
De fer il arma sa tête,
Et de maille tout son corps.*

Ebben a Ronsard-szemelvényben a *fer* kifejezés minősülhet metonímiának, amennyiben az alapanyag neve vonódott át a belőle készült tárgyra. Ugyanakkor interpretálható synecdochéként is, amennyiben a vasszakot a teljes fegyverzet részeként fogjuk fel (1555/1990, p. 346):

En ce mot-là, il y a une Métonymie, car par la matière, il faut entendre ce qui est fait de la matière, c'est à savoir un armet ou morion de fer: Pareillement il y a une Synecdoque, car le fer est une des parties de l'armet ou morion, composé comme toutes autres choses, de matière et de forme.

A kiragadott példa érzékelteti, hogy a két trópusnak hasonló tulajdonságai lehetnek.

4. 1. 2. A synecdoche sokszor még a XX. századi retorikai-stilisztikai szakirodalomban is a metonímia egyik alfajaként szerepel (Víg 1981, p. 195 és Szikszainé 1994, p. 126) érintkezésen nyugvó szókép kettősségéből indultak ki.

Jakobson a nyelv kettős – szintagmatikus és paradigmikus kódolását rögzíti, ahol a paradigmikus tengelyen a hasonlóság alapján létrejövő metafora értelmezhető, a szintagmatikus tengelyen pedig az érintkezés révén formálódó metonímia (Kocsány 2007). Ebben a felfogásban a synecdoche a metonímia része. A metonímiától a *Rhétorique générale* választotta el egyértelműen, mondván, hogy a metonímia és a synecdoche önálló, egymástól lényegükben különböző trópusok (Dubois 1982, pp. 102-106). A liège-i iskola képviselői kiemelik a synecdochét a metaszemémák közül, és belőle vezetik le a metonímia és a metafora mechanizmusát mint a jelentésváltozás és jelentésszűkülés együtthatását. A kognitív nyelvészeti kutatások arra a megállapításra vezettek, hogy a rész-egész, illetve a fajta-nem viszonyon nyugvó synecdoche valamely nyelvi jelnek egy másik nyelvi jel helyett való használataként értelmezhető. Ennek a használatnak az oka az, hogy az egyik jel denotátuma konceptuálisan vagy referenciálisan (fizikailag) része a másik jel denotátumának, vagy ugyanilyen módon tartalmazza azt. Ezzel szemben a metonimikus viszonyban szereplő nyelvi jelek denotátumai egy és ugyanazon nagyobb halmaznak az elemei (Kemény 2002, p. 6 és 2005, p. 43). Ezen az alapon mindenképpen indokolt a synecdoche és a metonímia kategorikus szétválasztása, amelyre a ramista retorikák törekednek ugyan, de nem határolják el egymástól világosan a két trópus.

4. 1. 3. A synecdoche és a metonímia szétválasztása mellett szól a rész-egész viszonynak a megismerésben játszott szerepe és viszonylagos meghatározhatósága, azaz felállítható egy, az érintkezési típus tartalmára vonatkozó episztemikus, logikai, valamint a kulturális tudásra és hagyományra is támaszkodó történeti kritérium. Fogalmi-logikai szempontból az érintkezés értelmezésével lehet eljutni a két trópus közötti különbség megragadásáig.

4. 1. 4. A példák elemzéséből tűnik ki, hogy bár definíció szintjén mind az antik, mind pedig a reneszánsz retorikai irodalom törekedett a metonímia és a synecdoche szétválasztására, a gyakorlatban a különbséget mégsem mindig sikerült felfedezniük a két trópus között. Ebből a szempontból a ramista synecdoche-leírások rendkívül következetesek, fogalmi tisztázatlanságok inkább a metonímia tárgyalása során fordulnak elő, ezeknél gyakori, hogy metonímiaként elemeznek olyan nyelvi adatokat, amelyek vagy synecdochék, vagy pedig a metonímia mechanizmusán nyugvó egyéb trópusok vagy alakzatok.

4. 2. A synecdoche származtatott trópusai: antonomázia, perifrázis, syllepsis

4. 2. 1. A synecdoche és az antonomázia

4. 2. 1. Az antonomázia mint trópus synecdochéval feltételezett interferenciája már az ókori retorikákból is kitűnik, de a modern szakirodalom is hangsúlyozza a két jelenség rokon voltát (Eggs–Ueding 2003, p. 1207), és kiemeli, hogy az antonomázia a perifráziszól is származtatható (Plett 1971, p. 73). Maga a görög elnevezés etimológiája az *ἀντι* prepozícióra és az *ὀνομαζέειν* igére vezethető vissza, tulajdonképpen helyettesítő elnevezést jelent, a szóismétlés elkerülése végett egy név ismételt megnevezésére használják (Drews–Ueding 1992, p. 753 és Sza-

bó–Szörényi 1998, p. 139). Latin szerzőknél ez e nyelvi kép *periphrasis* vagy *pronominatio* néven szerepel, a ramista szóhasználat a görög elnevezés franciásított változatát (*antonomase*) használja. A *pronominatio* elnevezést találjuk a *Rhetorica ad Herenniumban*, ez a formáció azokban az esetekben használatos, amikor egy dolgot vagy személyt valamilyen oknál fogva nem lehet a nevével nevezni, hanem szükség van valamilyen nevet helyettesítő kifejezésre.¹⁴⁷

Tryphónnál és a görög retorikusoknál az antonomázia úgy jelenik meg, mint tulajdonnevet helyettesítő kifejezés (Lausberg §580), amely állhat egy szóból (λέξις), vagy akár hosszabb szófüzés (φράσις) is lehet.¹⁴⁸ Jellegzetes esetei ennek a trópusnak az eposzok *epitheton ornansai*, például amikor Athéné neve helyett a γλαυκῶπις kifejezés áll, de az antonomázia a definíció értelmében lehet a szónál nagyobb terjedelmű egység is, például határozott leírás, mint ahogy a következő homéroszi verssor (*Il. I, 8-9*) is mutatja, amelyben Apollón neve helyett a „Létó és Zeusz fia” leírás szerepel: τίς τ' ἄρ σφωε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι; Λητοῶς καὶ Διὸς υἱός. A tryphóni megközelítés felfedi az antonomázia és a synecdoche rokonításának alapját: az epithetonok gyakran az adott személy valamely testrészének tulajdonságát fejezik ki, mint például a λευκώλενος Ἥρη kifejezés. A csak önmagában álló jelző helyettesítheti magát a jelzett szót – ezt a gondolatot viszi tovább Tryphón, mikor azt mondja, hogy λευκώλενος epithetonban Héra helyett csak a karjai szerepelnek, vagyis a testrész neve helyettesíti magát a személyt.¹⁴⁹ A középkori retorikusok közül Isidorus már tipológiával is próbálkozott, megkülönböztetett *ab animo*, *a corpore* és *extrinsecus* antonomáziákat.¹⁵⁰ A tipológiát annak függvényében alakította ki, hogy az új elnevezés lelki, testi tulajdonságra vagy jellemző tevékenységre utal. Ebben az olvasatban az antonomázia már nem elsősorban a synecdochéval interferál, hanem a korai retorikákban ugyancsak trópusként szereplő epithetonnal.

4. 2. 2. Az antonomázia a ramista retorikákban

4. 2. 2. Az antonomázia, mint a synecdoche rokon trópusa Fouquelinnél szerepel, azzal a megjegyzéssel, hogy semmi nem indokolja a két formáció megkülönböztetését. Az antonomázia maga is lényegében synecdoche, annak is azon esete,

¹⁴⁷ *rhet. Her. IV, 31, 42*: pronominatio est, quae sicuti cognomine quodam extraneo demonstrat id quod suo nomine non potest appellari [...] hoc pacto non inornate poterimus et in laudando et in laedando in corpore aut animo aut extraneis rebus dicere, sic uti cognomen, quod pro certo nomine collocemus.

¹⁴⁸ Tryphón 204, 24: ἀντωνμασία ἐστὶ λέξις ἢ φράσις διὰ συνωνύμων ὀνομάτων τὸ κύριον παριστῶσα

¹⁴⁹ Περὶ τρόπων 196, 1: αἱ μὲν γὰρ ἀπὸ μέρους τὸ ὅλον δηλοῦσιν, ὡς ἀργυροπέζα Θέτις καὶ λευκώλενος Ἥρη ἢ ἀπὸ τοῦ ὅλου τὸ μέρος, οἷον χάλκεον ἔγχος

¹⁵⁰ *etym. I, 37, 11*: Antonomasia est pro nomine, id est vice nominis posita, ut 'Maia genitus' pro Mercurio.

amikor az általános terminus helyettesíti az egyedi terminust (*species pro individuo*, 1555/1990, p. 344):

Les Rhéteurs anciens ont noté une Antonomase, de nom assez convenable, mais en rien dissemblable et contraire à la Synecdoque: car Antonomase n'est autre chose, que Synecdoque, vu qu'en icelle, le général est mis pour le spécial.

Az antonomáziára olyan példákat hoz, amelyekben egy köznévfő vagy egy melléknév helyettesít egy tulajdonnevet, a helyettesítés alapja pedig az egyed jellemző tevékenysége vagy lényeges tulajdonsága. Így antonomáziának minősül, ha Salomont „a bölcs”-nek, Pált „az apostol”-nak, Jászónt az aranygyapjú megszerzőjének (*cestuy-là qui conquist la toison*) vagy Achilleust Péleusz fiának nevezzük. Ez utóbbi példával személtette Quintilianus is az antonomáziának nevezett nyelvi képet.¹⁵¹ Ezek az antonomáziák azonban nem kivétel nélkül a synecdoche értelmezési stratégiáját igénylik. Salomon vagy Pál apostol esetében valóban felfedezhető a rész- egész viszony is, amennyiben Salomon egy a világ bölcsei közül, vagy Pál az apostolok egyike, és Achilles Péleus legkisebb fia, és az aranygyapjú megszerzését is kollektív cselekedetnek tekintjük. A felsorolt példák azonban metonimikusan is értelmezhetők: Salomon bölcs volt, a tulajdonság neve áll a tulajdonosa helyett, Jásón esetében pedig az általa véghezvitt hőstett utal a végrehajtó személyre.

Talon is Achilles példájával személteti, mit is ért az antonomázia kifejezés alatt. Szerinte sem szükséges újabb trópusként felvenni ezt a jelenséget, hiszen maga az antonomázia ugyanarra a mechanizmusra vezethető vissza, mint a synecdoche: *est enim tropus hic Synecdoche, quia generale quiddam pro speciali ponitur* (1549, p. 19). A felsorolt példák mindegyike a *species pro individuo* esetet személtetik, ezek valóban synecdochék, mert Achilles valóban eleme a „Péleus fiai” halmaznak, tehát a halmaz neve helyettesíti a részhalmazt, a synecdoche műveletének megfelelően.

Ramée, társaival ellentétben nem tekinti trópusnak az antonomáziát: *antonomasia non est dictio translata a proprio loco* (1549, p. 149). A quintilianusi trópuselmélet bírálatában kifejti, hogy önmagukban a „Iuppiter = divum pater” típusú képletek nem igénylik a trópusok értelmezési stratégiáját, nem vezethetők vissza sem a metaforára, sem a synecdochéra, minthogy nem retorizált nyelvi képletek. Ramée ezen megállapítása meglehetősen vitatható. Az antonomázia lényege egy névként álló terminus helyettesítése egy másik terminussal, a befogadó ezt a formációt nem is tudná dekódolni, ha nem ismerné a helyettesítő és a helyettesítő terminus viszonyát. Iuppiter a legfőbb isten, és számos isten atyja is, de nem mind-

¹⁵¹ *inst. or.* VIII, 6, 29: Antonomasia, quae aliquid pro nomine ponit, poetis utroque modo frequentissima, et per epitheton, quod detracto eo cui adponitur valet pro nomine ("Tydides", "Pelides"), et ex iis quae in quoque sunt praecipua: "divum pater atque hominum rex". [Et ex factis quibus persona signatur: "thalamo quae fixa reliquit impius".]

egyiké. A *divum pater* nyelvi kép egy analóg viszonyra vezethető vissza: ahogy az atyának hatalma van gyermekei felett, és azok feltétlen engedelmisséggel tartoznak neki, úgy az uralkodó is irányítja alattvalói életét feltétlen engedelmisséggel követelve tőlük. A befogadó érzékeli az analógiát az atya-fiú, fölöttes-alárendelt viszonyok között, így megérti, miért nevezheti Iuppitert minden isten atyjának, függetlenül attól, hogy milyen fokú rokonságban állt velük.

4. 2. 3. Az antonomázia szövegbeli szerepe

4. 2. 3. Az antonomázia funkciója rendkívül sokrétű lehet a szövegben belül. Mint már a *Rhetorica ad Herennium* definíciója is rámutat, a helyettesítő elnevezés – ilyennek számít hagyományosan a római polgárok *cognomene* is – funkciója lehet a viselőjének dicsérete (*laudare*) vagy éppen ellenkezőleg, a nevetségesség tétele (*laedere*). A *cognomenek* egyrészt lehetnek bóknevek (*Nero, Pulcher*), másrészt a család ősnévének valamely jellegzetes, gyakran előnytelen tulajdonságát is kifejezhetik (*Caesar, Flaccus, Ahenobarbus*), vagy utalhatnak származási helyre, hőstetre (*Salonianus, Balearicus, Germanicus*). Az antonomázia elsődleges szerepének azonban hagyományosan a szóismétlés elkerülését tekintik. Mint latin elnevezése – *pronominatío* – is sugallja, a szövegben a névmásokhoz hasonlóan anaforikusan vagy kataforikusan utalhat egy tulajdonnévre. Másodsorban az antonomázia, mint az *ornatus* eszköze, a befogadó gyönyörködtetését is szolgálhatja. Használata jó alkalmat teremt a beszélőnek arra, hogy variációs készségét bemutassa (Drews–Ueding 1992, p.754).

4. 2. 4. Az antonomázia és a metonímia

4. 2. 4. Az antonomázia nemcsak a synecdochéval, hanem a metonímiával is interferál (Lausberg §568), ezt a lehetőséget azonban a ramisták nem tárgyalják. Quintilianus viszont felismeri az antonomáziának ezt az aspektusát is.¹⁵² Antonomáziának minősül az is, amikor a pun háborúk hősnévének, Fabius consulnak a neve helyett a *Cunctator* cognomen áll. Ezt a jelenséget azonban már úgy interpretáljuk, hogy a consul jellemző tulajdonsága volt, hogy bizonyos helyzetekben halogatta a döntést, habozott. A consul neve helyett egy jellemző tulajdonsága áll, tehát ebben az esetben a nyelvi kép értelmezéséhez a metonímia interpretációs stratégiájára volt szükség. A metonímia és az antonomázia efféle összefüggésére csak Puttenham és a XVII. századi retorikaszerző, Vossius hívja fel a figyelmet,¹⁵³ a korábbi szakirodalom, beleértve Ramée-t és csoportját, egységesen a synecdochéból vezette le és származtatta az antonomáziát.

---

¹⁵² *inst. or.* VIII, 2, 11: Etiam quae bene tralata sunt, propria dici solent. Interim autem quae sunt in quoque praecipua proprii locum accipiunt, ut Fabius inter plures imperatorias virtutes cunctator est appellatus. Possunt videri verba quae plus significant quam elocuntur in parte ponenda perspicuitatis: intellectum enim adiuvant; ego tamen libentius emphasim retulerim ad ornatum orationis, quia non ut intellegatur efficit sed ut plus intellegatur.

¹⁵³ Vossius II, 170: nam quemadmodum non tantum *μετωνυμία* est, cum causa pro effectu aut subiectum pro adiuncto ponitur, verum etiam fit contrarium; neque tantum *συνεκδοχή* est, cum totum pro parte accipitur, sed et cum pars usurpatur pro toto: itidem neque

4. 3. Az antonomázia és a perifrázis interferenciája

4. 3. 1. Mint az antonomázia latin elnevezései is sugallták, az antonomázia fogalma számos ponton interferál a perifrázissal, azaz a körülírással, és a synecdochéval, amely – mint Quintilianus is figyelmeztet – nem szükségszerűen egy jel, hanem több jel összefűzése is lehet. A két formáció között Puttenham szerint mindössze a terjedelemben lehet különbség, a perifrázis (*figure of ambage*) mindig hosszabb szófüzés, mint a pár szónyi antonomázia (*surnamer*).¹⁵⁴ Melanchthon is a perifrázist nevezi meg az antonomázia, és így a synecdoché rokon alakzataként (Melanchthon 1529, p. 20). A melanchthoni példák valójában a logikában határozott leírásoknak (*definite description*) nevezett kifejezések.¹⁵⁵

4. 3. 2. Az antonomázia és a perifrázis között azonban nem csak terjedelembeli különbség lehet, mert nehéz behatárolni, hogy pontosan milyen hosszúságú szófüzést lehet még antonomáziának tekinteni. A két formációt az őket létrehozó művelet szintjén is meg lehet különböztetni. A perifrázis nem csak a metonímia vagy a synecdoche műveletével jöhet létre, hanem megkülönböztethetünk a metafora mechanizmusán nyugvó perifrázisokat is (Lausberg § 595), sőt interferálhat az iróniával is (Puttenham 1589, p. 161).

4. 3. 3. A terjedelem és az értelmezési stratégia mellett a két formáció szövegbeli- megnyilatkozásbeli funkciója között is fedezhetők fel különbségek. Míg az antonomázia elsődlegesen a szóismétlés elkerülése végett helyettesíti a tulajdonnevet, addig a perifrázis elsődleges funkciója a beszéd ékesítése, azaz az *ornatus*.¹⁵⁶ Másik szerepe pedig – mint Isidorus is rámutatott – a *necessitas*ből fakad, akkor kap szerepet a perifrázis, ha a helyettesítendő szó vagy szófüzés sértené az illendőséget.¹⁵⁷ A perifrázis beszédet ékesítő funkcióját a reneszánsz retorikáirók sem felelték el, Puttenham ezért nevezte a legelegánsabb alakzatnak.

4. 4. A synecdoche és az allegória: sorjázó synecdochék

4. 4. 1. Az allegória önálló fejezetként szerepel valamennyi ramista retorikában, kizárólag nyelvi jelenségként értelmezve. Mivel rendkívül nehezen megra-

---

ἀντονομασία solum erit, cum commune sumitur pro proprio, quod Fabius et Isidorus existimarunt, verum etiam cum proprio utimur pro communi.

¹⁵⁴ Then haue ye the figure Periphrasis, holding somewhat of the dissembler, by reason of a secret intent not appearing by the words, as when we go about the bush, and will not in one or a few words expresse that thing which we desire to have knowen, but do chose rather to do it by many words (Puttenham 1589, p. 161).

¹⁵⁵ A Puttenham által idézett példa híven tükrözi az antonomázia és a perifrázis közti terjedelembeli különbségeket: *Whom Princes serve, and Realmes obey/ And greatest of Bryton kings begot:/ She came abroade even yesterday/When such as saw her, knew her not.*

¹⁵⁶ *inst. or.* VIII, 6, 60: interim ornatus petit solum, qui est apud poetas frequentissimus [...] et apud oratores non rarus, semper tamen adstrictior.

¹⁵⁷ *etym.* I, 37, 15: hic autem tropus geminus est: nam aut veritatem splendide producit, aut foeditatem circuitu evitat.

gadható jelenség, a szerzők megpróbálják az összes trópust eredményező műveletből levezetni, és ebbéli próbálkozásait a modern nyelvtudomány eredményei igazolják. Az allegória lehet metonimikus eredetű, sőt egyszerre metaforikus és metonimikus (Fauconnier–Turner 2000, p. 138); a ramisták vizsgálódásai is abba az irányba mutatnak, hogy az allegóriát korántsem lehet egyetlen mentális művelettípusra visszavezetni. Az allegória és a synecdoche lehetséges interferenciájára Ramée hívja fel a figyelmet előadásában. Egy Tacitus-idézeten (Agr. 2.) szemlélteti, hogyan kapcsolódhat össze ez a két trópus:

*Cum haberet haec Res Publica Lucinos,
Calatinos, Acidinos, homines non solum
honoribus populi, rebusque gestis, verum etiam
patientia paupertatis ornatos; et tum cum erant
Catones, Philippi, Laelii, quorum sapientiam
temperantiamque in publicis privatisque,
forensibus, domesticisque rebus perspexeratis:
tamen eiusmodi res commissa est nemini.*

A magyarázat szerint a Lucinusok, Calatinusok és Acidinusok családnevei azoknak az embereknek a neveit helyettesítik, akik az említettekhez hasonlóan a római nép megbecsülését élvezték, és megadással túrték szegénységüket, Cato, Philippus és Laelius neve pedig azok helyett áll, akik bölcsességük és mértékletességük miatt tűntek ki. A magyarázat eddig meg is felelteti a sorjázó nyelvi képeket a Quintilianus által leírt synecdochét eredményező egyed-sokaság viszonyának. Mint a kommentárból kitűnik, a halmozott synecdochét Ramée már allegóriának tekintette, hiszen egész szövegegységen végigvonuló komplex képet eredményezett. Egy másik példát is idéz, ezt már Vergiliustól (ecl. 4, 34-36):

*Alter erit tum Tiphys, et altera quae vehat Argo,
delectos heroas, erunt etiam altera bella,
atque iterum ad Troiam magnam mittetur Achilles.*

A sorjázó synecdochék úgy értelmezhetők, hogy lesznek még hajók, kormányosok és harcosok, akik ellenséges városokat vesznek be (Talon 1572, p. 25). Vagyis az *Argo* név áll a hajók, *Tiphys* a kormányosok, *Achilles* a hősök és *Trója* az ellenséges városok neve helyett. Az így létrejött nyelvi kép Ramée és az előadás szövegét gondozó Talon olvasatában már allegória, de a synecdoche interpretációs stratégiáját igényli. De valóban allegóriát eredményez egy trópus halmozása? Ha pedig halmozott trópusként fogjuk fel az allegóriát, a szövegalkotó csak egyféle műveletet ismételhet, vagy akár többet is? A Ramée által kiragadott példa, a IV. ecloga fő szövegszervező alakzata az allegória, amelynek csak egy részletét képezik a szemlényben szereplő synecdochék.

4. 5. A syllepsis, mint származtatott alakzat

4. 5. 1. Hagyományosan a syllepsis az ellipszisek egyik változata, ilyen minőségében pedig nem a trópusok osztályában tárgyalják a retorikusok. A kifejezés a görög *συν* prepozíció és a *ληψις* (megragadás) szó összetétele, a latin retorikák – a synecdochéhoz hasonlóan – *conceptio* néven említik. A korai középkorban a már idézett Beda-féle traktátus foglalkozott viszonylag részletesen a syllepsisszel, az ő olvasatában ez az alakzat megfeleltethető a quintilianusi ötödik synecdoche-kategóriának.¹⁵⁸ Azonban, mint a definícióból is kitűnik, a syllepsis elsősorban grammatikai művelet, a nembeli-számbeeli egyeztetés felcserélése. Maga a syllepsis elnevezés a későbbi szakirodalomban már többet jelent, mint az egyes és a többes szám felcserélését. Burton retorikájában már olyan formációként szerepel, amelyben egyetlen szó egyszerre több prozódia alá is beleértendő, de a zeugmával ellentétben a létrejött kifejezés szemantikailag inkongruens (2003-2006).¹⁵⁹ A következő, biblikus példa, melyet Burton is közöl, szemlélteti, hogy a syllepsis több pusztá felcserélésnél, általa a kifejezés figurális jelentést nyerhet: *A szívetekek szaggassátok meg, ne a ruháitokat.* (Joel 2, 13).

4. 6. Kiegészítés: Egyes és többes szám felcserélésén nyugvó synecdochék

4. 6. 1. Egyes és többes szám felcserélése a ramista retorikákban

4. 6. 1. A klasszikus és korai középkori definíciók szerinti syllepsis-felfogással párhuzamba állítható synecdoche-kategóriát (*synecdoque du nombre*) Talon művében találjuk, de a szerző a számok közötti átvitel lehetőségét csak a *synecdoche generis* estében tartja lehetségesnek, amikor a beszélő többes számot használ az egyes szám helyett, mint teszi azt Cicero is (*Ad Brutum*): *Nos populo imposuimus et oratores visi sumus*. Ebben a Quintilianus által is idézett részletben a beszélő saját cselekedeteiről tesz többes számú kijelentéseket¹⁶⁰ Arra vonatkozóan, hogy miért csak egy synecdoche-csoporton belül végezhető el ez a művelet, Talon nem ad választ.

4. 6. 2. Synecdoque du nombre – számok felcserélésén nyugvó synecdochék: a modern nyelvtudomány álláspontja

4. 6. 2. A számok felcserélésén nyugvó synecdochék, mint Bernard Meyer vizsgálatai igazolják, összesen háromféleképpen valósulhatnak meg. Létrejöhetnek az egyes és a többes szám felcserélésével – ezeket nevezte Beda syllepsisnek – valamint olyan módon, hogy egy határozott vagy határozatlan számnevet egy má-

¹⁵⁸ Originally, syllepsis named that grammatical incongruity resulting when a word governing two or more others could not agree with both or all of them; for example, when a singular verb serves as the predicate to two subjects, singular and plural (Burton 1996-2003).

¹⁵⁹ When a single word that governs or modifies two or more others must be understood differently with respect to each of those words. A combination of grammatical parallelism and semantic incongruity, often with witty or comical effect.

¹⁶⁰ *inst. or.* VIII, 6, 20.

sik (határozott vagy határozatlan) számnévvel helyettesít a beszélő. Azokban az esetekben, amikor az egyes szám helyettesíti a többes számot, a műveletet a beszélő a főnévi csoporton végzi, amelyben lehetőleg megszámlálható főnév szerepel (azaz potenciálisan megszámlálható egyedeket, entitásokat jelölő főnév). Mint az antikvitásban is idézett példák igazolják, tipikusan a népnevek szerepelnek az egész sokaságra vonatkoztatva: *Romanus proelio victor*. A liègei-i retorikusok, akik behatóbban tanulmányozták ezt a synecdoche-variációt, kimutatják, hogy ez a formáció referenciálisan a *pars pro toto* synecdoche mechanizmusára vezethető vissza: referenciálisan a római katona része a római hadseregnek.¹⁶¹ Az egyes számú alak (*Romanus*) és a többes számú, sokaságot jelölő alak (*Romani*) ugyanazt a konceptuális tartalmat (rómaiság) foglalják magukban. Azonban ez a formáció egy pontot túlmutat a pusztán rész-egész viszonyon: a sokaság nem alkot diszkrét, önálló megnevezéssel rendelkező egységet az egyeddel szemben, azaz kizárólag az őt alkotó egyedek révén konceptualizálódik.

4. 6. 3. Az egyes számú terminus többes számú terminussal való helyettesítéséről Quintilianus a metonimikus viszonyok elemzése során tesz említést.¹⁶² Mint Bernard Meyer megállapítja, ez az átvitel hagyományosan háromféleképpen végezhető el: ide tartoznak a latin nyelvben előforduló költői többes számok: *Atrox calamitas pectora maerore pulsabat*.¹⁶³ Itt a többes számú *pectora* alak utal az egyes számú dologra (*pectus*). Szintén ebbe a csoportba sorolhatók azok az esetek, amikor a beszélő saját magáról többes szám első személyben tesz kijelentéseket. Talon Cicerótól származó példája - *Nos populo imposuimus et oratores visi sumus* – jól szemlélteti ezt a nyelvi képet.¹⁶⁴ Végül ebben a csoportban szokás tárgyalni azokat a formációkat, amelyekben a beszélő névként álló terminusokat, elsősorban

¹⁶¹ A XVI. századi retorikaszerző, Sanctius, mint már láttuk, a *synecdoche speciei*hez sorolta ezt a jelenséget, a fordítottját, azaz az egyes szám helyettesítését többes számmal pedig a *synecdoche generis* kategóriájába vette fel. Ez a besorolás felfedi, hogy a XVI. századi gondolkodásban nem különül el egyértelműen egymástól a tisztán kvalitatív nem-faj és a tisztán kvantitatív jellegű egyed-sokaság, egyes szám-többes szám viszony.

¹⁶² *inst. or.* VIII, 6, 28: est etiam huic tropo (metonymia) quaedam cum synecdoche vicina: nam cum dico vultus hominis pro vultu, dico pluraliter quod singulare est; sed non id ago, ut unum ex multis intelligatur (nam id est manifestum), sed nomen immuto.

¹⁶³ *rhet. Her.* IV, 33.

¹⁶⁴ Fontanier rendszerében ez a formáció már nem tartozik a synecdochék közé, a szófüzésnyi terjedelmű trópusok (*tropes en plusieurs mots*) között említi meg, mint az asszociáció egyik megvalósulási lehetőségét. E trópus révén, a többes szám általánosító funkciójának segítségével a beszélő kimondhatja azt is, amit egyébként nem mert volna elmondani senkinek. Példaképpen az *Aeneis* III. énekét idézi (325-327), amikor Andromakhé elmeséli Trója eleste utáni viszontagságait Aeneasnak: *Nos, patria incensa, diversa per aequora vectae / stirpis Achilleae fastus iuvenemque superbum / servitio enixae, tulimus [...] me famulo famulamque Heleno transmissit habendam* (1821/1977, pp. 129-130). A befogadó számára a trópus dekódolásához segítséget jelent az utolsó sor, amelyben a beszélő hirtelen egyes számra vált, világossá téve, hogy végig róla volt szó. Dumarsais-nál viszont synecdochéként szerepel (1730/1988, p. 130).

személyneveket használ többes számban. Bernard Meyer emfatikus többes számnak nevezi ezt a jelenséget (1993, p. 212). A Ramée által allegóriaként idézett Tacitus- szemelvény sorjázó synecdochéi mind ebbe a típusba tartoznak

4. 6. 4. Az egyes és a többes szám felcserélése szintaktikai szempontból vizsgálva már nagyon sok különbséget mutat a *pars pro toto* és a *totum pro parte* synecdochékkal összevetve. A két utóbbiban a helyettesítő terminus lexikálisan nem feleltethető meg a helyettesített terminusnak, a beszélő nem ugyanazzal a szóval utal az átvitelben szereplő dolgokra. Az egyes szám és többes szám felcserélése során a beszélő egy tényállásra vagy dologra nem egy másik tényállás vagy dolog nevével utal, hanem ugyanazt a terminust használja, a változás csak a denotátumok számára utaló elemre vonatkozik. Douay-Soublin ennek alapján állapítja meg, hogy a trópus definícióját tovább kell finomítani: a műveletek némelyike a szónál kisebb terjedelmű grammatikai egységeken is elvégezhető (1988, p. 274).

5. A synecdoche alakzattársításokban

5. 1. Synecdoche és hyperbola

5. 1. A synecdoche összekapcsolódhat a hyperbolának nevezett trópusal, ebből az alakzattársításból olyan formáció származik, amely a synecdoche műveletével, névátvitellel jön létre egymással rész- egész viszonyban lévő terminusok között, de az így létrejött szókép „túl erős”, jókora túlzás. A Talon által idézett Ciceró-szemelvény az első Catilina elleni beszédből szemléleteti ezt a formációt, amikor a beszélő a beszéd tárgyát apagyilkosnak titulálja, csak azért, mert római polgárok meggyilkolását tervezte. A szókép azért synecdoche is, mert az apagyilkosok halmaza konceptuálisan része a gyilkosok halmazának, és a részalmaz neve vonódott át az alaphalmazra.

5. 2. Synecdoche és metafora

5. 2. Ennek a két trópusnak az összekapcsolására Fouquelin hoz példát egy Ronsard-versből:

*Goûtant le miel de mes chants,
Elle me guide par les champs.*

A versben a *miel* (méz) kifejezés nyert figurális jelentéstartalmat. A szókép valójában – mint Fouquelin maga is megjegyzi – összetett, szerinte ugyanis a méz metaforikusan a szerelmes vers kedvességét, édességét jelöli. Viszont ha a méz kifejezés magát az édességet, kellemet (*douceur*) mint nemfogalmat jelöli, akkor az már synecdoche is lehet (1555/1990, p. 345).

5. 3. Synecdoche és irónia

*La France d'Homère est pleine
Et d'eux lirait-on les faits,*

S'ils étaient tous satisfaits.

A fenti Ronsard-szemelvényvel illusztrálja Fouquelin, hogy a *synecdoche* milyen hatásos alakzattársulást hozhat létre az iróniával kombinálva. Az értelmezés kulcsa a *la France d'Homère* kifejezés, amelyben Homéros neve helyettesíti a költők – itt éppen a kortárs francia költők – halmazát, a *synecdoche speciei* kritériumainak megfelelően. A komplex nyelvi kép alapja a *synecdoche* mechanizmusa, a befogadó automatikusan a Homéros = nagy költő interpretációt választaná a formáció kognitív begyakorlottsága miatt, azonban a kontextus felülírja ezt az értelmezést. A szövegkörnyezetből kiderül, hogy a trópus teljes befogadásához szükség van az irónia „mást mondunk, mint amit gondolunk” mechanizmusára. A kontextus felfedi, hogy korántsem Homéros-hoz fogható költők élnek a korabeli Franciaországban, azaz a Homéros kifejezés, amely felfogható *synecdochéként*, amennyiben a Homéros név a nagy költők csoportja helyett áll, szövegbeli jelentése: fűzfapoéta, dilettáns.

6. A *synecdoche* fogalmi tisztázottsága a ramista retorikák tükrében

A *synecdoche* tudománytörténeti áttekintéséből kitűnik, hogy a trópusok tárgyalása során a rész-egész viszonytal, mint logikai és filozófiai szempontból is kitüntetett érintkezéssel elkerülhetetlenül szembesülünk. Annak ellenére, hogy a retorikatörténetben a *synecdochét* alkotó érintkezések típusai változhattak, a rész-egész viszony jelentősége folytán maga a *synecdoche* mindig fennmaradt: vagy mint a trópusok magyarázó elve, vagy mint önálló nyelvi kép, vagy mint a metonímia fontos alcsoportja (Kocsány 2007).

A metafora elméletei

1. A metafora elnevezése és meghatározásai

1. 1. A metafora elnevezése és fogalma az ókori retorikai hagyományban

1. 1. 1. Az elnevezés egy görög szóösszetételre vezethető vissza: *μετὰ + φέρειν* [át, túl + vinni], a latin nyelvű munkákban – főleg a reneszánsz anyagban – is gyakori a görög elnevezés használata, de nevezik *translatiónak*,¹⁶⁵ *tralatiónak* is. A francia nyelvű retorikákban a görögös *métaphore* névvel illetik, az angol nyelven író reneszánsz szerzők Quintilianus nyomán *translation* illetve *figure of transport* néven szerepeltetik.

1. 1. 2. Antik metafora-olvasatok

1. 1. 2. Hermogenés szerint a metafora egyidejűleg két dolgot is jelent egyetlen szóba sűrítve (Stanford 1936, p.18). A megállapítás felfedi, hogy egy olyan jelenséggel szembesülünk, amely egyetlen szóval két gondolatot közvetít, és ennek a szónak a jelentése az összekapcsolt terminusok kapcsolatából eredeztethető. A legtöbbet kutatott és talán legnehezebben megragadható szóképet Arisztotelész *Poétika* című művében úgy próbálta meg definiálni, mint olyan műveletet, amely révén egy szó jelentése átkerül egy másik szóra.¹⁶⁶ A definícióban szereplő *ἐπιφορά* kifejezés azonban nemcsak a műveletet, az átvitelt jelenti, hanem annak eredményét, a létrejött retorizált nyelvi képletet (Calboli Montefusco 2004, p. 116).

1. 1. 3. A metafora tehát az arisztotelési olvasatban a jelentés átvitele, egy kifejezés használata egy másik közegben, a normától eltérően, amely tipizálható az átvitelben szereplő dolgok függvényében.¹⁶⁷ Megjegyzendő, hogy az arisztotelészi metafora-fogalom sokszor kiterjeszthető egyúttal a metonímiára és a synecdochéra is, az arisztotelési szóhasználatban a „metafora” kifejezés nem kizárólag a szakirodalomban metaforaként tárgyalt trópust jelöli. Arisztotelész definíciójából a mai értelemben metaforának csak a hasonlóság vagy analógia alapján keletkezett nyelvi képek számítanak, vagyis akkor, ha minőséget, tény vagy faj jelölő kifejezést egy másfajta minőség, tény vagy faj megnevezésére használunk, illetve ha két tárgy egymáshoz való viszonyát jelölő kifejezéssel két további, azoktól eltérő tárgy egymáshoz való viszonyára utalunk.

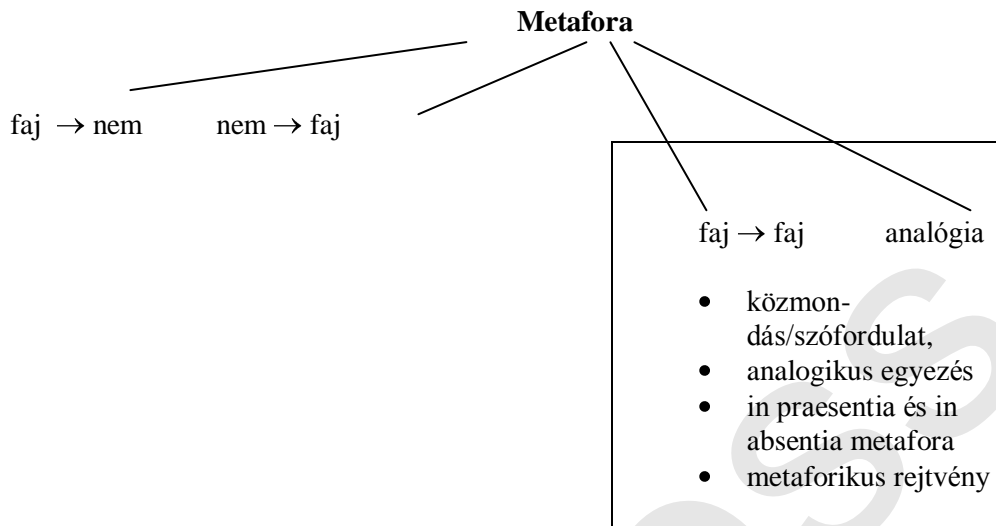
---

¹⁶⁵Lásd: *inst. or.* VIII, 6, 4 : (Metaphora) quidem cum ita est ab ipsa nobis concessa natura ut indocti quoque ac non sentientes ea frequenter utantur, tum ita iucunda atque nitida ut in oratione quamlibet clara proprio tamen lumine eluceat. Lásd még: *rhet. Her.* IV, 34, 45.

¹⁶⁶*poet.* 1457b 6.

¹⁶⁷*poet.* 1457b 6-9.

7. ábra: a metafora változatai

1. 1. 4. A római retorikusok egyszerűsítették az arisztotelészi definíciót, és a metaforát kizárólag hasonlóság alapján szerveződő nyelvi képnek tekintették. Azt, hogy ez a hasonlósági viszony milyen természetű és nagyságrendű dolgok között állhat fenn, nem definiálták. Cicero úgy vélte, a dolgok természetéből adódóan nincs olyan dologt vagy személyt jelölő terminus, amely ne utalhatna egy másik dologra, feltéve, ha a szóban forgó dolgok valamilyen mértékben hasonlóak egymáshoz.¹⁶⁸ Quintilianus is a metafora rövidített hasonlatként való értelmezése mellett érvel.

1. 2. A metafora XVI. századi definíciói

1. 2. 1. Melanchthon retorikájában a metafora olyan nyelvi kép, amelynek lényege, hogy egy dolgot egy másik, hozzá hasonló dolog nevével nevezünk meg. Ciceróra hivatkozva rövidített hasonlatként próbálja meg megragadni, és megjegyezni, hogy a hasonlat jóval könnyebben befogadható, ám a metafora jóval erőteljesebb, hatásosabb alakzat (1532, pp. 35-36).¹⁶⁹ Puttenham retorikájában a metafora átvitellet létrejövő nyelvi alakzat (*figure of transport*), amely úgy jöhet létre, hogy

¹⁶⁸ *de or.* III, 40, 161: nihil est enim in rerum natura, cuius nos non in aliis rebus possimus uti vocabulo et nomine; unde enim simile duci potest – potest autem ex omnibus -, indidem verbum unum, quod similitudinem continet, tralatum lumen afferet orationi.

¹⁶⁹ *Μεταφορά* est cum propter similitudinem transfertur vocabulum a propria significatione [...] Cicero miris laudibus vehit hoc genus, et vocat brevem similitudinem. Nam similitudine declaratur ea res quae per Metaphoram significatur. Valet autem omnis collatio ad augendam perspicuitatem, praesertim si admoveatur similitudo ad sensum.

a beszélő egy szót nem az eredeti jelentésében (*natural meaning*) használ, hanem egy másik szó denotációjára vonatkoztatva. Az átvitel alapja pedig a két jelöllet közötti „rokonság” (*affinity*) és hasonlóság (*convenience*). Ezért nevezheti a beszélő a fa legfelső részét a fa koronájának, mert ahogy a korona az uralkodó fejének díszje, úgy a lomb is széppé teszi a fát, a „korona” kifejezést természetes jelentésében nem szokás növényekkel kapcsolatban használni, csak figurális értelemben, azaz metaforikusan – magyarázza Puttenham (1589, pp.148-149).¹⁷⁰

1. 2. 2. Az angol Susenbrotus, megtartva a quintilianusi szó-és gondolattrópus-felosztást, a szóttrópusok tárgyalását a metaforával kezdi. Értelmezésében a metafora egyszerre a megismerés eszköze és a beszéd díszítménye, definíciója ötvözi az arisztotelészi megközelítést a római retorikusok elméleteivel. Felismeri, hogy a metaforikus viszonyba kerülő jelentéstartományok kölcsönhatása révén egy újabb, erőteljesebb jelentés jelenik meg. Mivel a metafora életrehívója a hasonlósági viszony, sűrített hasonlatként is felfogható, és ebben a minőségében a dagályos hasonlatokkal szemben a *brevitas* elvárásának képes eleget tenni. Arisztotelész nyomán megállapítja, hogy a metaforák komoly szerepet játszanak a megismerésben, a hasonlósági viszony alapján egy ismerős dolgon keresztül az ismeretlen is megragadható (Susenbrotus 1576, p. 6).¹⁷¹

1. 3. Ramus és társai metafora-elmélete

1. 3. 1. A metafora a leggyakoribb trópus, mert ez teszi legszemléletesebbé a beszédet. Legtömörebb meghatározása Ramée és társai megfogalmazásában sem tér el a Melanchthon-féle metafora-felfogástól, a latin nyelvű kiadványok szó szerint át is veszik a definíciót: *metaphora est cum propter similitudinem transfertur vocabulum a propria significatione* (Melanchthon 1532, p. 35). Ebben az értelemezésben a metafora nem más, mint sűrített hasonlat, mint ahogy már azt Cicero is megállapította, míg Arisztotelész, szemben a római retorikusokkal, sokkal inkább a metafora logikai aspektusát helyezi előtérbe.

1. 3. 2. Fouquelin a metaforát úgy definiálja, hogy egy szó kölcsönveszi, vagy ha úgy tetszik, elbirtokolja egy másik szó jelentését, és ennek az elbirtoklásnak az alapja a két szó denotációjai közötti hasonlóság (1555/1990, p. 333):

---

¹⁷⁰ (Metaphora) is a kinde of wresting of a single word from his owne right signification, to another not so naturall, but yet of some affinitie or convenience with it. [...] Or to call the top of a tree the crowne of the tree; for indeede crowne is the highest ornament of a Princes head, made like a close garland [...] and because such terme is not applyed naturally to a tree, but is transported from a man's head to a tree; therefore it is called metaphora, or the figure of transport.

¹⁷¹ Metaphora est, cum vox a propria ac genuina significatione ad alienam, sed cognatam transfertur. [...] Porro vox a propria significatione ad aliam transfertur vel necessitatis causa [...] vel necessitatis [...] vel emphaseos ac maioris significantiae gratia [...] vel denique ornatus causa.

La troisième espèce de Trope est appelée *Métaphore*, quand par le semblable, le semblable est entendu: c'est-à-dire quand un mot propre à signifier quelque chose, est usurpé pour une autre semblable à icelle.

Ő is, mesteréhez hasonlóan, a római retorikusok metafora-felfogását veszi át, és az analógiát, mint metaforát eredményező viszonyt nem említi, holott az általa közölt példák közt szerepelnek analógián nyugvó nyelvi képek.

1. 3. 3. Talon mestere előadásaiból összeállított munkájában a következőket olvashatjuk a metaforáról (1549, p. 11):

Metaphora dicitur, cum ex simili simile significatur, id est, transferendo, unde Latini translationem dixerunt.

A rövidke definícióból kitűnik, hogy Ramée szerint a metafora átvitelrel létrejövő trópus, a művelet elvégzésének feltétele dolgok vagy tényállások közötti hasonlóság. Talon önálló munkájában a cicerói meghatározást veszi át szó szerint (1572, p. 19):

Metaphora est, quando ex simili significatur simile. Itaque metaphora est ad unum verbum contracta similitudo.

Ebben az olvasatban a metafora tulajdonképpen sűrített hasonlat. Ezt követően megjegyzi, hogy a dolgok természetéből adódik, hogy az egyik dolog nevét a másik dolog „kölcönveheti”, ha van hozzá jogalapja – a metafora esetében ez a „jogalap” a két dolog hasonlósága. A nevek felcserélése pedig különös szépséget kölcsönözhet a beszédnek (1549, p. 11):

Nihil enim est in rerum natura cuius nos non in aliis rebus possimus uti vocabulo et nomine: unde enim simile duci potest indidem verbum unum quod similitudinem continet, translatum lumen adfert orationi.¹⁷²

1. 4. Metafora: trópus vagy alakzat?

1. 4. 1. A metaforát a retorikai szakirodalom hagyományosan trópusként határozza meg. A trópusokat a jel, a jelentés és a jelölt közötti viszonyoknak a konvencionálistól való eltérése alapozza meg. A metafora mechanizmusának lényege a jelentés átvitele, alkalmazása egy másik objektumra, ezért a metaforát jogosan sorolják a trópusok közé. Az alakzatok hatása a szavak egymáshoz viszonyított sorrendjén, alaki vagy jelentésbeli összefüggésein nyugszik. Egyes retorikák a metaforát is az alakzatok között helyezik el, olyan alakzatként, amely visszavezethető a felcserélés (*immutatio*) vagy a helyettesítés (*substitutio*) műveletére (Szabó–Szörényi 1997, p. 126). Ezek az elméletek nem a fogalmi jelentésre, hanem a kifejezések megválasztására helyezik a hangsúlyt, emiatt a metaforát pusztán stilisztikumként, az *ornatus* részeként értelmezik, eredeti funkciója, a megvilágítás, a láttatás háttér-

---

¹⁷² V. ö. *de or.* III, 40, 161.

be szorul. A metafora kettős természetét, hogy egyszerre a gondolkodás eszköze és a beszéd díszítőeleme, már az antik retorikák is érzékeltették azzal, hogy mind az *inventio*, mind az *elocutio* eszközeként és lehetőségeként mutatták be.

2. Hasonlóság és analógia – a metaforikus viszony megragadása

2. 1. A metafora és a hasonlat szétválasztása

2. 1. 1. A metafora a nyelvi kreativitás egyik legfontosabb tényezője. Olyan folyamat, amelynek révén egy adott konceptuális területről származó elemet úgy használunk, hogy egy másik konceptuális területről hívunk elő egy elemet. E folyamat egyik alapelve a hasonlóság. Aristotelés, aki *Rétorika* című írásának III. könyvében részletesen tárgyalja a metafora és a hasonlat problémáját Achilleus és az oroszlán példáján szemléltetve, nem vitatja, hogy a metafora és a hasonlat egymással rokonítható nyelvi jelenségek, hiszen a metafora létrejöttének egyik indítéka lehet a terminusok közötti hasonlósági viszony.¹⁷³ A definíció alapján a hasonlat és a metafora között pusztán annyi különbséget lehetne felfedezni, hogy a hasonlatban szerepel egy kötőszó (*ὠς*), amely a hasonló terminushoz kapcsolja a hasonlítottat (Barnes 1995, p. 266). Aristotelés számára a két formáció egy mozzanatra vezethető vissza, arra, hogy a beszélő felfedez valamilyen hasonlóságot két objektum között – ez az elméleti művelet pedig egyike a gondolkodás általa meghatározott négy alapvető összetevőjének (*ὄργανα*).¹⁷⁴ Hasonlósági viszonyt pedig nem csak az azonos nemhez tartozó terminusok között lehet felfedezni.¹⁷⁵ Az arisztotelészi gondolkodás a hasonlatot és a metaforát, mint felismert hasonlóságon vagy analógián alapuló átvitelt még egységben láttatja, ezzel pedig a metafora kognitív és megismerő funkcióját emeli ki (Eggs–Ueding 2003, p. 1103).

2. 1. 2. A római retorikák a kognitív aspektus helyett inkább a metafora stilisztikai tulajdonságait hangsúlyozzák. A *Rhetorica ad Herennium* szerzője a metafora funkcióinak felsorolását kizárólag a stilisztikai szerepekre korlátozza, mikor kimondja, hogy a metaforát a beszélő a szemléletesség kedvéért, az obszcenitás elkerülése végett, nagyítás vagy kicsinyítés céljából vagy pusztán díszítményként használja. Cicero úgy véli, hogy a metafora egyetlen szóba sűrít egy hasonlósági viszonyt, oly módon, hogy a szó kiszakad eredeti környezetéből, és az új szövegkörnyezetben egy olyan másik szó helyére kerül, amelynek denotátuma valamilyen módon hasonlít az ő denotátumához. Ha a hasonlóságot a befogadó felismeri, akkor képes dekódolni a trópust, ráadásul az így létrejött nyelvi kép esztétikai élvezetet is kelt. Ha viszont a hasonlóság nem ismerhető fel a denotátumok között, a me-

---

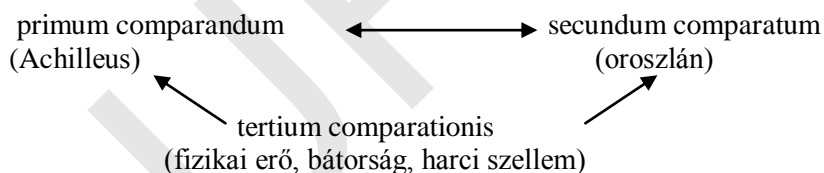
¹⁷³ *rhet.* 1406b, 20-24.

¹⁷⁴ *top.* 105a 21.

¹⁷⁵ *top.* 108a 7-15.

tafora „nem sikerült”, ügyetlen.¹⁷⁶ Quintilianus a maga retorikájában az arisztotelészi gondolatot fogalmazza újra, mikor azt mondja, a metafora valójában rövidített hasonlatként működik. A különbség csak annyiban mutatkozik meg, hogy a hasonlat esetében a beszélő azt mondja: a férfi úgy küzdött, mint egy oroszlán, míg, ha metaforával fejezi ki magát: ez a férfi egy oroszlán.¹⁷⁷ A metafora mint sűrített hasonlat esetében a trópusként felfogott metafora és a gondolatalakzatok közé sorolt hasonlat között tényleg csak a hatókör sugara jelenti a különbséget. A quintilianusi definícióban szereplő két fogalom: a *comparatio* és a *similitudo* valójában nem szinonimái egymásnak; a *similitudo* a valódi hasonlat, a *comparatio* viszont analógiás eljárás valaminek a szemléltetésére párhuzamba vagy ellentétbe állítással.

2. 1. 3. A rövidített hasonlatként értelmezett metafora a klasszikus hagyomány szerint három komponensre bontható. Első eleme (*primum comparandum*) az a dolog, amelyhez valamilyen módon hasonlít a második elem (*secundum comparatum*), harmadik eleme pedig a hasonlóság alapját képező momentum (*tertium comparationis*).¹⁷⁸ A reneszánsz retorikák némelyike leegyszerűsíti ezt a sémát, nem számol a *tertium comparationis* meglétével.¹⁷⁹ A hasonlat és a metafora interpretációja során a befogadó elsőként a *tertium comparationis*-t azonosítja, amely egyrészt kapcsolódási pont a két dolog – jelen esetben Achilles és az oroszlán – között, másrészt információt közöl a *primum comparandum*-ról. Természetesen az oroszlánnak vannak olyan tulajdonságai, amelyek nem jellemzők Akhilleuszra: ragadozó, négylábú, macskaféle, stb. A metafora interpretációja során a befogadó feladata, hogy megtalálja a hasonló vonásokat Akhilleusz és az oroszlán között, a hasonlatban viszont a *tertium comparationis* explicit formában is jelen van.

8. ábra: a metafora elemei

¹⁷⁶ *de or.* III, 39, 157: *trahatio similitudinis est ad verbum unum contracta brevis, quod verbum in alieno loco tamquam in suo positum, si agnoscitur, delectat; si simile nihil habet, repudiatur.*

¹⁷⁷ *inst. or.* VIII, 6, 8: *Metaphora brevior est similitudo, eoque distat, quod illa comparatur rei quam volumus exprimere, haec pro ipsa re dicitur; comparatio est, cum dico fecisse quid hominem «ut leonem», trahatio, cum dico de homine «leo est».*

¹⁷⁸ A klasszikus elnevezések helyett a modern nyelvtudomány a Richard által bevezetett *tenor* és *vehicle* terminusokat használja. A *vehicle* a *secundum comparatum*, a *tenor* pedig a létrejövő nyelvi kép.

¹⁷⁹ Lásd: Scaliger 130: *comparationis quemadmodum dicebamus esse partes duas, puta quae de Mezentio dicuntur et quae de leone, huic ille comparatur.*

2. 1. 4. A hasonlat és a metafora annyiban eltér egymástól, hogy a hasonlatban a tárgyi elem és a képi elem, a *primum comparandum* és a *secundum comparatum* nincs egymással azonosítva, csak párhuzamba vannak állítva olyan módon, hogy a képi elem (*secundum comparatum*) megvilágítja, szemlélteti, elképzelhetővé teszi a tárgyi elemet, illetve asszociációkat ébreszt vele kapcsolatban (Kemény 2005, p. 33). A klasszikus retorikai hagyományban már ilyen módon elkülönítették egymástól a metaforát és a hasonlatot (Zalabai 1998, p. 146), és a Cicero és Quintilianus műveire épülő iskolai és tudományos gyakorlat is igyekezett külön formációként kezelni ezt a két jelenséget, jóllehet rokon vonásaikat is hangsúlyozták. Az elkülönítés mellett szólt ugyanakkor az is, hogy a hasonlatban nincs névátvitel – ez a kritérium azonban csak az *in absentia* trópusoktól különbözteti meg a hasonlatot, a teljes (*in praesentia*) alakúaktól nem, hiszen névátvitel ezekben sincs (Kemény *ibid.*).

2. 1. 5. A retorika története során a metaforát elsősorban hasonlósági viszony nyugvó nyelvi képnek tekintették (Grady 1999, p. 88), azt már csak a XX. századi kognitív kutatások fedik fel, hogy nem minden metafora esetében lehet egyértelműen megragadni a hasonlóság alapját a két összekapcsolt tárgyterület között (Lakoff–Turner 1989, p. 198), ennek tipikus esetei többek között az ún. korreláción nyugvó metaforák (Grady *ibid.*). A kognitív nyelvtudomány eredményeit figyelembe véve, a tradicionális Achilleus = oroszlán példa vizsgálata felfedi, hogy ennek a metaforának az alapja nem a forrás- és a céltartomány hasonlósága, hanem egy metaforikus asszociáció, ezért pusztán a tradicionális példa alapján nem lehet a metaforát sűrített hasonlatként megragadni.

2. 2. Az analógia, mint metaforát generáló művelet

2. 2. 1. Az analógiát már Aristotelész is a metafora egyik mechanizmusának nevezte.¹⁸⁰ Számára az analógia nem más, mint a hasonlóság felismerése és megragadása, amely nélkül nem jöhet létre „jó” metafora.¹⁸¹ Analógia akkor jön létre, ha két, fogalmi síkon párhuzamos dolog találkozik, XX. századi szóhasználattal élve, ha a metafora forrástartományának (*source domain*) egy bizonyos részét hozzárendeljük a céltartomány (*target domain*) egy bizonyos részéhez (Fauconnier 1997, p. 102). Ez a megállapítás felfedi a kapcsolatot az analógiák kialakulása és a kognitív blending-elmélet által hangsúlyozott részleges projekció között. Az analógiát ezért a kognitív nyelvészeti szakirodalom Aristotelész nyomán¹⁸² XYZ- metaforának is nevezi (Turner 1996, pp. 197-200), mivel magában foglal három explicit (X, Y, Z) és egy implicit (W) terminust. Az analógia mechanizmusára példát Fouquelinnél találunk, Vergilius első eclogájának egy francia nyelvű fordításából:

Ô Mélibée ami cher et parfait,

---

¹⁸⁰ *rhet.* 1407a 14.

¹⁸¹ *poet.* 1459a 7. Aristotelész a metafora négy típusa közül az analógián nyugvó metaforát tekintette a leghatásosabbnak és lelegevenebbnek, lásd: *ret.* 1411b 1.

¹⁸² *met.* VIII, 2, 1043a 18-28.

*Un dieu fort grand ce bien ici m'a fait,
Lequel aussi toujours mon dieu sera.*

2. 2. 2. A tradicionális interpretáció szerint a szövegben szereplő istenség nem más, mint a polgárháborúkat követően földet osztó, adósrabszolgákat fölszabadító Octavianus. A rá utaló *dieu fort grand* kifejezés szemléltetésül álljon itt a következő ábra, amely bemutatja, hogyan jönnek létre az analogikus kapcsolódások a Fouquelin által kiválasztott Vergilius-versrészletben:

X	Y	Z
minden ember	Tityrus	az istenség (az istenek) Octavianus (W)

9. ábra: az analógia Vergilius I. eclogájában

Az analógia képlete ennek megfelelően: $X:Z = Y:W$, avagy

$$\begin{array}{ccc} X & & Y \\ & = & \\ Z & & W \end{array}$$

A táblázatban X-szel jelölt terminusok egy meghatározott viszonyban (alárendeltség, rászorultság, segítségnyújtás) állnak a Z terminussal. Ha ismeretes az X viszonya Z-hez, a W terminus helyét a befogadó képes kitölteni, vagyis az analógiát indukáló viszony (a közös vonás: *τὸ κοινόν*)¹⁸³ felfedezésével szekvencia jöhet létre. A képlettel megadott formula tulajdonképpen az analógia lehető legegyszerűbb formáját szemlélteti. Az analogikus kapcsolat X és Z között igényli, hogy az Y és a hiányzó W terminus kapcsolata kiegészüljön. Annak értelmezéséhez, hogy milyen viszony áll fenn Octavianus és a hozzá forduló Tityrus között, szükség van a befogadó már meglévő előzetes tudására. A befogadónak fel kell fedeznie az istenek és teremtményeik között fennálló szeretetteljes gondviselői viszonyt. Az istenség képes a legreménytelenebb helyzetből is kimenteni a hozzá forduló halandót. Ha sikerült észlelni ezt a viszonyt a terminusok között, akkor az analógiának nevezett (kognitív) modell egy pillanat alatt kiegészül. A háromelemű részleges projekció során a befogadó felismeri, melyik a hiányzó, negyedik terminus, és miután kiegészíti a kifejezést, képes megragadni a céltartomány jelentését, így jut el a metafora megfejtéséhez. Tityrus istene nem más, mint Octavianus, aki megadja a hozzá forduló öregembernek a régóta vágyott, de mindeddig elérhetetlen szabadságot. Az analógia elsődleges célja, hogy a generikus mezőt megerősítse, mert ez a mező az alapja azoknak a síkoknak, amelyek a vegyített tér bemeneti síkjául szolgálnak. Ilyenformán az „istenek megsegítik a hozzájuk fordulókat” analógia felerősíti a generikus mezőt (alárendeltség, kiszolgál-

¹⁸³ *top.* 108b.

tatottság, segítségnyújtás) a kapcsolódásokban, amelyek révén létrejön az Octavianus = istenség metafora. Az eképpen létrejött metafora interpretációjának alapfeltétele, hogy a befogadó is érzékelje az analógiát a két összekapcsolt mező között.

2. 2. 3. Analogikus viszonyba nem csak névszók, hanem igék is kerülhetnek, azaz a metaforának nevezett jelenség vizsgálatát ki kell terjeszteni az igékre is. Igei metaforát tartalmazó példát a névszói metaforákhoz képest keveset találunk. Puttenhamnél szerepel a következő példa: *I cannot digest your unkind words* (1589, p. 148).

2. 2. 4. Az összevethetőség lehetőségét nem lehet korlátlanul bővíteni és tetszőlegesen kijelölni egymással szembesített fogalmi mezőket, mint már Cícero is felismerte.¹⁸⁴ Ezért már az antik retorikák is elkülönítik a metaforától az oxymoront, a látszólagos képtelenséget (*dissimilitudo*) és a képzavarként értelmezett katakrézist, amelyet Fouquelin a következő Ronsard-idézzel világít meg:

*Las, force m'est qu'en brûlant je me taise,
Car d'autant plus qu'êteindre je me veux,
Plus le désir me rallume les feux,
Qui languissaient dessous la morte braise.*

A ramista retorikák, mint később láthatjuk, katakrézis alatt a „túl távoli” metaforákat értették, amelyeknél az összekapcsolt tárgyterületek azonosnak tűnő mozzanatát viszonylag nehezen tudja a befogadó megragadni.¹⁸⁵ A példában, mint Fouquelin kifejtí, a „hőérzet, tűz = szerelem” tradicionális metaforát alakítja át a beszélő, mikor a szerelmi vágyra utaló tűz (*feu*) kifejezéshez a szenved (*languir*) igét társítja, amelyet a befogadó képzavarként, túl merész metaforaként értékelhet. Ehhez képest másképpen „merészek” azok a metaforák, amelyek egymástól távol eső tárgyterületek (olykor képtelennek tűnő vagy egyenesen azonosíthatatlan) hasonlóságain vagy analógiáján nyugszanak. Ezek hatásmechanizmusa a mindenkori – tágra értelmezett – kontextusban eltérő lehet, a teljes befogadástól a teljes elutasításig. Mint a ramista katakrézis-magyarázatok is igazolják, egy-egy „merész” metafora értékelése egyrészt a mindenkori befogadó nyelvi-retorikai és irodalmi kompetenciájának függvénye, másrészt a befogadó tudatát meghatározó hagyományé. Így fordulhat elő, hogy

¹⁸⁴ *de or.* III, 41, 163: videndum est ne longe simile sit ductum.

¹⁸⁵ Harald Weinrich a modern nyelvtudomány eredményeit figyelembe véve arra figyelmeztet, hogy azok a metaforák is „túl merészeknek” tűnnek, amelyekben a két tárgyterület azonosnak tűnő eleme gyenge kontrasztot képez, vagyis a két tárgyterület nagyon hasonló egymáshoz, sőt, akár azonos. A megértés, a metafora megfejtése során a befogadónak egyfelől rögzítenie kell, hogy az egységesnek tekintett tárgyterületek mégis kontrasztot képeznek, másfelől fel kell ismerni, hogy ebben az ellentétben milyen azonosság működik, ami a metafora forrása lehet. Weinrich példája „ez a kutya macska” világítja meg, hogyan rekonstruálható a látszólagos kontrasztból a metaforát eredményező azonosság. A kijelentés azért tűnik merésznek, mert a forrástartomány (macska) és a céltartomány (kutya) kulturális tudásunk szerint összetartozó fogalmak, mindkettő háziállat, ugyanakkor az adott kontextusban mégis megértjük, milyen is egy olyan kutya, amelyik „macska” (1963, pp. 325-344).

egy korábban metaforaként értékelt jelenség egy későbbi korban már képzavarnak minősül, és fordítva. A következő Ronsard-szemelvény, a „szóból épült vár = költemény” metaforája szerepel a katakrézisek között is:

*L'un crie que trop je me vante,
L'autre que le vers que je chante,
N'est point bien joint ni maçonné.*

3. A metafora mint fölérendelt trópus

3. 1. A *Poétika* tanúsága szerint Aristotelész kitéüntetett szerepet tulajdonít a metaforának a többi formációval szemben.¹⁸⁶ Ez a kitéüntetett szerep elsősorban a metafora megismerésben játszott szerepével magyarázható. Mint a *Topikában* is olvashatjuk: a metafora bizonyos módon ($\pi\omega\zeta$) megsejtet valamit az általa jelölt dologról az átvitelben szereplő dolgok közötti hasonlóság révén.¹⁸⁷ Dalimier rávilágít arra, hogy Arisztotelész értelmezése szerint a metafora olyan tudást közvetít a céltartományában szereplő dologról, amelyet a dolog nevéként álló terminus nem képes tükrözni (2004, p. 134). Így a beszélő a metaforák segítségével képes a lehető legtöbbet mondani egy adott dologról vagy tényállásról, a jó metaforák ugyanis a jól megragadott hasonlóság révén¹⁸⁸ vagy a jól felismert analógia segítségével az adott dolog legfontosabb tulajdonságára engednek következtetni.¹⁸⁹ A római retorikusok már nem tekintik a metaforát a megismerés eszközének, számukra a metafora pusztán az *elocutio* egyik lehetősége.

3. 2. Fouquelin retorikájában a metafora úgy jelenik meg, mint a lelegegánsabb és legfontosabb nyelvi kép, amely fölötte áll az összes többi trópusnak:

[...] la cogitation d'une similitude, délecte l'esprit: de là vient que la Métaphore plaît, et est Trope élégant pardessus tous les autres, de quelque fontaine qu'ils soient puisés [...] Toutefois s'il faut avoir le choix des bonnes choses, afin d'avoir ce qui est très bon: les Rhéteurs admonestent, que le premier lieu est dû aux Métaphores, qui tombent dessous le sentiment, principalement des yeux, lequel est le plus vif de tous.

Fölérendeltsége nemcsak stiláris értékei, kifejező ereje miatt nyilvánvaló – magyarázza Fouquelin Cicero *De Oratore* c. műve alapján¹⁹⁰ – hanem, mert a különböző mentális területek összekapcsolásának lehetőségei végtelenek, így a beszélő több alkalommal élhet vele, azaz gyakoriságát tekintve is felülmúlja az összes többi nyelvi képet. Mint a megfogalmazásból kitűnik, a metafora kitéüntetett szerepét a klasszikus

¹⁸⁶ *poet.* 1411b24-1412a.

¹⁸⁷ *top.* 140a 9-10.

¹⁸⁸ *poet.* 1459a 7.

¹⁸⁹ *top.* 108b 7-14 és 19-32.

¹⁹⁰ *de or.* III, 40, 160.

antikvitas szerzői is hangsúlyozták, de míg Arisztotelész olvasatában a metafora privilegizált helyzete annak megismerésben játszott kitüntetett szerepéből származott, a későbbi retorikusok már csak az elocutio egyik lehetséges eszközeként értelmezték, így a kitüntetett szerep alatt elsősorban a gyakoriságát vagy stiláris értékeit értették.

4. Metafora a kommunikációban, a metafora interpretációja

4. 1. A metafora kommunikációelméleti aspektusai

4. 1. Aristotelész felismeri, hogy a metafora lényegesen hatásosabb eszköz a hasonlatnál, de a szónoknak ügyesen kell vele élnie. A metafora, mint az *ὄνομα κύριον*-nal oppozícióban álló jelenség, a beszédet élénkíti, és gyönyörködteti annak befogadját.¹⁹¹ A metaforát nem lehet pusztán az *ornatus* részeként értelmezni, mint például a neologizmusokat (*ὄνομα πεποιημένον*), a metaforaalkotás ugyanis az ember veleszületett képessége.¹⁹² Ez a képesség, mint Arisztotelész előre is bocsátja, személyfüggő, mindenki más-más mértékben rendelkezik vele, és amint a metafora alkotásának képessége is egyénekenként eltérő, úgy a metafora dekódolása is. Ezzel rámutat arra, hogy egy retorizált, metaforikus megnyilatkozás interpretációja is személyfüggő lesz, mert mindenki más-más mértékben rendelkezik az interpretációs kompetenciával. Emiatt Arisztotelész szerint a metaforák használatával az üzenet már nem lesz mindenki számára egyértelmű,¹⁹³ mert ahány ember, annyiféle interpretáció lenne elvileg lehetséges, ezért metaforák segítségével semmit sem magyarázhatnánk meg egyértelműen. Ezért, mint ahogy a *Második Analtikában* is olvasható, metaforákkal nem lehet sem hatékonyan érvelni a vitában, sem pedig pontos definíciókat adni.¹⁹⁴ A rosszul megválasztott, rosszul használt metaforák „hideggé” hatástalanná teszik a beszédet,¹⁹⁵ ugyanakkor a jó, találó metaforák segítségével a kommunikáció lényegesen hatékonyabb, a befogadó sokkal közelebb jut általa az üzenet lényegéhez.¹⁹⁶ A „jó” metaforák pedig akkor jöhetnek létre, ha a beszélő pontosan meg tudja ragadni a metaforikus viszonyba kerülő dolgok közötti hasonlóságot (Calboli Montefusco 2004, p. 116). Azonban, ha egy metafora csupán minőségbeli hasonlóságon nyugszik (szín, forma, méret), akkor csak a költői nyelvet gazdagítja, hiszen például a két dolog azonos színe hamis hasonlóságot is eredményezhet.¹⁹⁷

---

¹⁹¹ *rhēt.* 1404b 8: τὸ γὰρ ἐξαλλάξαι ποιεῖ φαίνεσθαι σεμνοτέρων; erre reflektál Cicero is: *delectat... quidquid est admirabile (part. or. 22. Calboli Montefusco kiemelése, 2004, p. 115)*

¹⁹² *poet.* 1459a 7 és *ret.* 1405a 9.

¹⁹³ *top.* 139b 34.

¹⁹⁴ *an. post.* 97b 37.

¹⁹⁵ *rhēt.* 1406b 5-9.

¹⁹⁶ *rhēt.* 1410b 31-33.

¹⁹⁷ *meteor.* 357a 25-30; Dalmier kiemelése (2004, p. 137).

4. 2. A kontextus szerepe az interpretációban

4. 2. A metafora – hasonlóan a többi trópushoz – nem választható el attól a kontextustól, amelyben a szövegalkotó használja. Interpretációja és működése egyrészt igényli a szűkebb (nyelvi) és tágabb (szituációs) kontextus ismeretét, kiegészítve a világról való tudásháttérrel. Eggs kiemeli, hogy a metafora szemiotikai folyamat is egyben, melynek során egy kifejezést úgy használunk egy megnyilatkozásban, ahogyan az csak akkor és az adott közegben működik, tehát a metafora csak kontextusban az, ami, de kizárólag a szövegösszefüggés szintjén nem interpretálható (Eggs–Ueding 2003, p. 1158).

4. 2. 1. A metaforák dekódolásának, és ezzel együtt a bennük foglalt implicit jelentésnek a megragadása nagymértékben függ attól, hogy a szűkebb vagy tágabb értelemben vett kontextusban megjelenik-e verbálisan kifejtve mindkét mentális mező, a forrás- és a céltartomány. A klasszikus hagyomány ezen az elven különbözteti meg az egyszerű (*in absentia*) és a kifejtett (*in praesentia*) metaforákat. A teljes metaforában verbálisan kifejtve jelen van az a tárgyterület (céltartomány) is, amelyre a beszélő alkalmazza a képi területről (forrástartomány) vett jelentést. A főnevek lehetnek egyszerű és teljes metaforák is, az igék és a melléknevek egyszerű metaforának számítanak. A ramista szerzők közül Fouquelin szentel nagyobb figyelmet az igei metaforáknak. Példája Du Bellay *Aeneis*-fordításából származik:

*Elle qui jà de la mort est certaine,
D'horrible et grand je ne sais quoi démaine
En son courage, et son ire enflammée
Fait reflotter sa poitrine allumée.*

A főnévi metaforák egyfelől, illetve az igei és melléknévi metaforák másfelől mind szerkezetükben, mind a feloldás lehetőségeit tekintve jelentősen eltérnek. A klasszikus antikvitás és a reneszánsz retorikusai elsősorban a főnévi metaforákat vizsgálták, mint egy-egy szó jelentésének és referenciájának lehetőségeit. A Fouquelin által választott példában egy alany-állítmány viszony együttesen alkotja meg a metaforikus kontextust. Az igei és melléknévi metaforák elvezetnek a metafora mindenkori (közvetlen szintaktikai és tágabb szituatív) kontextusának vizsgálatára felé (Gáspári 2001, p. 82).

5. A metafora tipológiája

5. 1. Klasszikus tipológia

5. 1. 1. A *Poétikában* Arisztotelész az átvitelben szereplő terminusok függvényében tipizálja a metaforákat. Megkülönböztet analógia alapján létrejövő metaforákat, fajfogalomról fajfogalomra, nemfogalomról fajfogalomra történő átviteleket illetve az utóbbi fordítottját.¹⁹⁸

---

¹⁹⁸ *poet.* 1457b 7.

5. 1. 2. A klasszikus hagyomány – Quintilianus nyomán – négy metaforatípust különböztet meg, aszerint, hogy az átvitelben szereplő terminusok denotatívumai élők vagy élettelenek.¹⁹⁹ Ezek a kategóriák szerepelnek Tryphón és Isidorus munkáiban.²⁰⁰ Quintilianus a metaforák első csoportjába az élőlényről élőlényre történő átviteleket sorolja, vagyis ezeknek a metaforáknak a forrás- és céltartományában egyaránt valamilyen élőlény található, mint amikor a költő Agamemnónt a népek pásztorának (*ποιμένα λαῶν*) nevezi (*Il. II*, 243).²⁰¹ A második csoportba kerülnek az élettelenről élettelenre történő átvitelek, mint amikor a tűz magja kifejezés (*σπέρμα*) jelöli a parazsat (*Od. V*, 490).²⁰² Ezekén felül ismeretes az a változat, amikor az élettelen jelentő kifejezés, vagy élőlénynek tulajdonított cselekvés utal metaforikusan egy élőlényre,²⁰³ és ennek fordítottja, mint amikor az eldobott dárda a földbe „szalad” (*Il. XI*, 574).²⁰⁴ Quintilianus megjegyzi, hogy a *translatio*, mint művelet kiterjeszhető az igékre is.²⁰⁵

5. 2. A metafora XVI. századi tipológiája

5. 2. 1. Puttenham retorikájában már felfedezhető valamiféle egyedi tipizálási kísérlet. A szerző megjegyzi, hogy egyes metaforák úgy jönnek létre, hogy a beszélő egy élettelen dologra vagy elvont fogalomra élő személlyel kapcsolatos szó-

¹⁹⁹ *inst. or.* VIII, 6, 9: translationis vis omnis quadruplex maxime videtur. Lásd még: *etym.* I, 37, 3: fiunt autem metaphoraes modis quattuor.

²⁰⁰ *etym.* I, 37, 3: ab animalis ad animale, ut *aligeros conscendit equos*, metaphorice loquens miscuit quadrupedi alas avis.

²⁰¹ *Περὶ τρόπων* p. 192: ἀπὸ ἐμψύχων ἐπὶ ἔμψυχα, οἷον ποιμένα λαῶν ἄμφω γὰρ ἔμψυχα. Lásd még: *inst. or.* VIII, 6, 9: in rebus animalibus aliud pro aliud ponitur, ut Livius Scipionem a Catone *allatrari* solitum refert.

²⁰² *Περὶ τρόπων*, ibid. ἀπὸ ἀμψύχων ἐπὶ ἄμψυχα, οἷον σπέρμα πυρὸς σφύζων. Továbbá: *inst. or.* VIII, 6, 10: inanima pro aliis generis eiusdem sumuntur, ut *classique immittit habenas*. Lásd még: *etym.* I, 37, 3: ab inanimali ad inanimale, ut *pontum pinus arat, sulcum premit alta carina*; miscuit usum terrae aquis, dum arare et sulcum premere ad terram pertineat, non ad mare.

²⁰³ *Περὶ τρόπων* p. 192, 18: ἀπὸ ἀψύχων ἐπὶ ἔμψυχα, οἷον ἄσβεστος δ' ἄρ' ἐνῶρτο γέλως μακάρεσσι θεοῖσι. Továbbá: *inst. or.* VIII, 6, 10: pro rebus animalibus inanima: *Ferrone an fato moerus Argivom occidit?* Lásd még: *etym.* I, 37, 4: ab inanimali ad animale, ut florida iuventus, miscuit flores inanimales iuventuti quae animam habet

²⁰⁴ *Περὶ τρόπων* p. 192, 14: ἀπὸ ἐμψύχων ἐπὶ ἄψυχα, οἷον ἐν γαίῃ ἴσταντο λιλαϊόμενα χρὸς ἄσαι. Lásd még: *inst. or.* VIII, 6, 11: praecipue [...] ex his oritur mira sublimitas, quae audaci et proxime periculum translatione tolluntur, cum rebus sensu carentibus actum quendam et animos damus, qualis est *pontem indignatus Araxes*.

²⁰⁵ *inst. or.* VIII, 6, 5-6: transfertur ergo nomen aut verbum ex eo loco in quo proprium est, in eum in quo aut proprium deest aut translatum proprium melius est; id facimus, aut quia necesse est, aut quia significatius est, aut [...] quia decentius; ubi nihil horum praestabit, quod transferetur improprium erit.

val utal (1589, p. 149).²⁰⁶A metaforák másik lehetséges csoportját azok a formációk alkotják, amelyben a beszélő élő személyre utal eredetileg élettelen dologra vagy fogalomra utaló kifejezéssel (ibid.).²⁰⁷A kor retorikusai általában a quintilianusi osztályozást követik, amennyiben kialakítanak valamiféle csoportokat a metafora kategóriáján belül.²⁰⁸

5. 3. Ramée metafora-tipológiája

5. 3. Az átvitel területeit, vagyis a tárgyi elem és a képi elem mibenlétét a ramisták is megpróbálták feltérképezni. Az általuk kialakított tipológia leginkább Fouquelin francia nyelvű munkája alapján rekonstruálható, a felvázolt kategóriák nem változtak jelentősen az antikvitás óta. Talon megjegyzi, hogy e trópus közkedveltsége és a beszédben való rendkívüli gyakorisága miatt lehetetlen felsorolni, hányféleképpen lehet csoportosítani a metaforákat (1549, p. 13):

Interdum etiam translatio ad humana aliqua arte ad rem aliam ducitur: ut veritatem in disputatione limare, crimen omnibus artis coloris pingere, orationem polire, usuram temporis officio farcire: omnes infinitum esset, enumerare, translatio ex singula pene rerum generibus gratiam et ornatum quaerit, propterea quod omnia pene nomina, quae proprie rebus accomodata sunt, in aliam significationem vicinam et similem decoris et elegantiae gratia saepissime transferuntur.

A ramista tipológia egyszerűsíti a quintilianusi rendszert, mindössze három alapvető csoportot különít el a metaforikus viszonyban álló dolgok minőségének függvényében. Ez a három csoport több szempontból is párhuzamba állítható a modern nyelvtudomány által meghatározott lehetőségekkel. A ramista felfogás megkülönböztet antropomorfisztikus metaforákat, amelyekben a szövegalkotó emberi tulajdonsággal vagy cselekvéssel ruház fel élettelen dolgokat vagy egyéb élőlényeket. Foglalkozik az absztrakt fogalmak és konkrét dolgok összekapcsolásából születő metaforákkal, valamint ismeri az ún. szinesztetikus metaforákat is, melyek különböző érzékterülethez tartozó dolgok közötti hasonlóságon (vagy analógián) nyugszanak. A ramista retorikákban szereplő példaanyag elemzése azonban felfedi, hogy nem alkalmazzák következetesen a kortársak tipizálási kísérleteihez képest árnyaltabb és pontosabb klasszifikációjuk kritériumait. Leginkább a szinesztetikus metaforák esetében érvényes, hogy a modern nyelvtudomány szempontjából is értékes definíciót követően nem megfelelő

²⁰⁶ (the speaker) for want an apter and more naturall word [...] which is onely proper to living creatures, and yet being so inverted, doth not so much swerve from the true sence, but that every man can easilie conceive the meaning thereof.

²⁰⁷ These words [...] are applied to living things & not to insensible.

²⁰⁸ Latomus (1527) retorikája szóról-szóra átveszi a quintilianusi szöveget a metafora tipológiájának ismertetéséhez; hasonlóan jár el Susenbrotus is.

példát választanak, amellyel nem lehet kielégítően szemléltetni az adott retorikai jelenséget.

5. 3. 1. Perszonifikáció: antropomorfisztikus metaforák

5. 3. 1. Fouquelin retorikájában Arisztotelészre hivatkozva a leghatásosabb metaforának nevezi a perszonifikációt, azaz élettelen objektum felruházását emberre jellemző tulajdonsággal vagy cselekvéssel: *mais principalement ce Trope plaît, quand quelque sens et mouvement est baillé aux choses inanimées, comme s'ils avaient une âme* (1555/1990, p. 342). Példája Ronsard egyik elégiájából [II, 58] származik:

*Hé, Scylle, Scylle, las! Cette dolente rive,
Voire son flot piteux, qui bruyant y arrive
Des salées campagnes,
Me plaint et lamente et ces rochers oyants
Mon deuil continuel, de moi sont larmoyants.*

A létrejött képben Ronsard személyként ábrázolja Scyllát, emberi cselekvésekkel ruházza fel. Az emberi alakként megjelenített absztrakciók szerepeltetése az irodalom egyik leggyakrabban használt toposza, hiszen az ember a világ dolgait gyakran akkor is cselekvőként képzei el, ha azok valójában élettelen tárgyak vagy elvont fogalmak, jelenségek. Ezt a jelenséget a modern nyelvtudomány úgy fogalmazza meg, hogy a metafora forrástartományában (*source domain*) lévő Scyllához a céltartományba (*target domain*) tartozó cselekvéssort (*voir, plaindre, lamenter*) rendeli. A két tartomány között létezik egy közös, vegyített fogalmi sík, amelyben maga a metafora létrejön (Grady–Oakley–Coulson 1997, p. 113). Talon mindkét retorikájában ugyanaz a vergiliusi példa szerepel: *Magnoque irarum fluctuat aestu* (*Aen.* IV, 532). A magyarázat szerint a hullámozás/hánykolódás a vízre mint élettelen anyagra jellemző, de itt a költő személytel kapcsolatban használja: *Fluctuare enim in aquis proprium est, hinc ad humanam personam traductum* (1549, p. 12).

A perszonifikáció nemcsak élettelen dolgot, hanem állatot vagy növényt is antropomorfizálhat, mint láthatjuk azt a következő szemelvényben, amelyben a fák fülüket hegyezik, hogy jobban hallhassák a költő énekét (Fouquelin, *ibid.*):

*Chantant de voix si sereine,
Que les chênes bien oyants
Et les pins en bas ployants
Leur oreille pour l'ouïr,
S'en voulurent réjouir.*

A megszemélyesítés, mint láhattuk, nem emberi tárgyat emberi képpel fejez ki vagy jellemez. Ellentétére, a „tárgyasításra”, absztrakcióra (Kemény 2005, p. 45) azonban a ramista retorikák nem keresnek példát, holott a többi trópus tárgyalásakor törekedtek arra, hogy az átvitel összes lehetséges irányát bemutassák.

5. 3. 2. Szinesztétikus metaforák

5. 3. 2. A szinesztézia alatt érzetkeverést, eltérő érzékterületekről származó fogalmak összekapcsolását értjük. Mint jelenség már a retorika kezdeteitől ismeretes, de fogalomként a klasszikus antik és korai retorikákban nem jelenik meg, a görög eredetű elnevezés – a *συν* és az *αἴσθησις* [együtt + érzet] – újabb keletű. A nyelvészet számára a szintesztézia mind a nyelvi univerzálék, mind a szókincs alakulása szempontjából érdekes problémákat vet fel. Vizsgálat tárgyát képezheti például, hogy milyen érzékterületről származó fogalmak hogyan vezethetnek újabb fogalmak, illetve megnevezések létrejöttéhez, és hogyan pótolhatók általuk a hiányzó megnevezések.

A retorika számára a szinesztézia a metafora egyik megvalósulási formája, ilyen minőségében említ meg Fouquelin is különböző érzékterületek összekapcsolásával létrejövő nyelvi képeket, mint a metafora egyik alfaját (1555/1990, p.335). Talon Cicerót idézi szó szerint, mondván, hogy a metafora az érzékekre ható nyelvi kép. A pszichológiából ismert érzethierarchia csúcsán a látás áll, emiatt, mint már Cicero is megfigyelte, emiatt elsősorban a látás, azon belül a fény- és színérzékelés tölti be a kápadó érzékterület szerepét (1572, p. 19):

Tropus autem nullus est florentior, quam metaphora, nec qui luminis afferat orationi: praesertim si ratione sumpta est, et ad sensus ipsos admovetur, maxime oculorum, qui est sensus acerrimus.²⁰⁹

Talon csak a cicerói példákat (bitokos jelzős szerkezetek) említi: *odor urbanitatis*, *mollitudo humanitatis*, *murmur maris*, *dulcedo orationis*. A szinesztézia legelemibb megjelenési formája a jelzői, de gyakran előfordul értelmezői vagy állítányi szószerkezetben, ahol a forrástartományban megjelenő érzet maga a jelző, az értelmező vagy az állítmány.

A szinesztézia történetében a legfontosabb kérdésfeltevés arra vonatkozik, hogy valójában miképpen viszonyul egymáshoz a metafora és a szinesztézia, azaz mennyiben kell a szinesztéziát minden specifikuma ellenére a metafora egyik megjelenési lehetőségének tekintenünk, vagy célszerűbb-e külön trópusként felvenni (Zalabai 1998, p. 168), és nem kell-e számolnunk metonimikus eredetű szinesztéziákkal is. A ramista retorikákban szereplő példaanyagból azonban arra következtethetünk, hogy a szerzők nem számoltak a metonimikusan létrejövő szinesztéziák lehetőségével.

A metafora alapja a mindenkori *tertium comparationis*, a képi és tárgyi elemet egymásra vetítő hasonlóság vagy analógia. Ez a szinesztézia esetében mint az inger

---

²⁰⁹ V. ö.: *de or.* III, 40, 160: *omnis tralatio [...] ad sensus ipsos admovetur, maxime oculorum, qui est acerrimus; nam et odor urbanitatis et mollitudo humanitatis et murmur maris et dulcitus orationis sunt ducta a ceteris sensibus; illa vero oculorum multo acriora quae paene ponunt in conspectu animi quae cernere et videre possumus.*

intenzitása és minősége ragadható meg. A kognitív indíttatású elméletek ugyanakkor igazolják, hogy az eltérő érzékterületek összekapcsolása nemcsak szinesztétikus, hanem ún. prototipikus (általános) metaforát is eredményezhet.

A szinesztéziától el kell különíteni az ún. álszinesztéziát, amely megőrzi az érzéki ingert mint képi elemet, de a tárgyi elem nem egy attól eltérő érzéki inger, hanem egy absztrakt fogalom. Az álszinesztézia tulajdonképpen „szabályos” metaforának tekinthető. Fouquelin példája az Aithiopika-fordításból származik: *Amollir et détremper l'esprit de plaisir*, ebben a szemelvényben a célhatározói mellékmondatot rövidítő főnévi igenevek alkotják az álszinesztétikus képet. A forrástartományban szereplő cselekvések – meglágyít, belemerít – a tapintás érzékterületét idézik fel.

5. 3. 3. Növény- és állatmetaforák

5. 3. 3. Fouquelin részletes metafora-leírásai említik azokat a jelentésátviteleket, amelyek forrástartományában növények és állatok, jellemző tulajdonságaik vagy tipikus cselekvéseik szerepelnek: *On peut aussi dériver des Métaphores des animaux et choses qui ont âme, comme des plantes et des arbres* (1555/1990, p. 343). Ezek a metaforák tulajdonképpen antropomorfizációk, Fouquelin csak azért veszi fel őket külön csoportként, mert az antropomorfiztikus metaforákban kizárólag emberi tulajdonságokat vagy attitűdöket, cselekvéseket tulajdonít a beszélő élettelen dolgoknak vagy entitásoknak. A Ronsard-tól származó példában a *planter* ige szerepel metaforikus értelemben: az Olymposzt alkotó gigászok a hegyet „elültették”, ahogy a növényeket szokás – de ez nem a növény jellemző cselekvése, hanem az emberé, aki elülteti, így a példa nem felel meg a definícióban foglaltaknak.

*La nuit que les Géants à toute peine entèrent
Pélion dessus Osse, et sur Osse plantèrent
Le nuageux Olympe.*

A csoport elkülönítését azzal indokolhatjuk, hogy a növények és állatok tulajdonságainak, cselekvéseinek átruházása élettelen dolgokra vagy fogalmakra nem tartozhat az antropomorfiztikus metaforák körébe. Kétségtelen, hogy nem célszerű tartalmiszemantikai alapon túl sok alosztályt megállapítani egy kategórián belül, ezért ebben az esetben indokolt lett volna a perszifikáció és a növény-/állatmetaforák csoportjának összeolvasztása.

5. 3. 4. Konkrétumról absztrakturna történő átvitelek

5. 3. 4. A metafora nem pusztán retorikai eszköz, és semmiképpen sem egyszerű stilisztikum. Része a nyelvi kreativitásnak, mert egyik legfontosabb tényezője, és tükrözi az egymással valamilyen fokú hasonlóság révén összekapcsolt kognitív mezőket. Ilyenformán társulhat elvont fogalom szubsztanciával is, amennyiben a létező dolog képes megjeleníteni az absztrakt entitásban foglalt tulajdonságot. A konkrétumról absztrakturna való átvitelek Fouquelin retorikájában a mesterségek és művészetek kifejezéseinek felhasználásával alkotott metaforák között szerepelnek (*Des arts et des métiers des hommes sont prises plusieurs Métaphores* 1555/1990, p. 335). Első példája az Aithiopika egy részlete:

*Il faut vite ment sceller et boucler ce mariage,
cependant que le vouloir contraint, que je lui en ai
imprimé par mon art, lui dure encore.*

A kiragadott részletben a *sceller et boucler ce mariage* kifejezés igényli a metafora értelmezési stratégiáját Fouquelin szerint, amelyeket a szövegalkotó két foglalkozás szókincséből emelt ki és használt átvitt értelemben. A két főnévi igenév azonban metonimikusan is utalhat a házasság fogalmára. A *sceller* a házassági okmányokon (szerződéseken) megjelenő pecsétre utal, a *boucler* pedig a házasságkötésekkor szokásos szimbolikus gesztusra, amikor az eskető pap a házasulandók kezét összeköti a stólvával. A létrejövő nyelvi kép ilyenformán nem hasonlóságra vagy analógiára, hanem érintkezési viszonyra vezethető vissza.

A modern nyelvtudomány már rámutat arra, hogy a vizsgált nyelvi kép a világban fellelhető cselekvési formák és az agyunkban tárolt kulturális minták közötti kapcsolatot jeleníti meg. Az absztrakt fogalmak pedig az ún. idealizált kognitív modellek segítségével képezhetők le a legjobban. Idealizált kognitív modellen az a szervezett tudás értendő, amely a világ tárgyaival és eseményeivel kapcsolatos, és ezek az idealizált modellek valamennyien inherensen metaforikusak (Kövecses 1997, p. 173).

5. 3. 5. Élő és holt metaforák – a modern nyelvtudományban

5. 3. 5. A metafora nem más, mint az emberi gondolkodás egyik legpontosabb modellje, az a retorikai alakzat, amely az alapterminusról (*topic term*) állít valamit, és ezt a mondanivalót számunkra a hordozó terminus (*vehicle term*) közvetíti (Croft–Cruse 2004, p. 193). A két dolog kölcsönhatásba kerül egymással, az alapterminus-hoz és a hordozóhoz egyaránt asszociációk társulnak, amelyek kapcsolatba lépnek. Ennek során új jelentés alakulhat ki, amely a két kiinduló kifejezés egyikéhez sem társítható. A metafora használata során egyszerre két gondolat aktiválódik, de ezt a két gondolatot egyetlen szó közvetíti, melynek jelentése az alakzatot alkotó terminusok kapcsolatából ered (Kerbrat-Orecchioni 1994, p. 60). Ha ez az interakció megszűnik, a metafora kiüresedik, ezért annál elevebb, erőteljesebb ez a költői kép (vagy alakzat), minél intenzívebb a két összekapcsolt jelentésmező kölcsönhatása (Lausberg § 561).²¹⁰

5. 3. 6. A kognitív metaforatan képviselői számára kiemelten fontosak az elhalványult metaforák, melyeknek vizsgálata során sikerült megragadni azokat a forrástartományokat, amelyeket a mindenkori céltartományon belül seregnyi metaforikus eredetű kifejezés képvisel. A forrástartományt alkotó fogalmaknak minden esetben empirikus alapjai vannak, ezek lehetnek egyrészt az ember közvetlen testi élményei, vagy a létfenntartás tapasztalataiból eredő, esetleg mágikus-misztikus élmények. Ez

---

²¹⁰ Es gibt also mehrere Habitualisierungsgrade der Metapher: die semantische Urschöpfung einer Metapher zeigt das Maximum an Okkasionalität, während mit der Wiederholung und Einbürgerung der Metapher (etwa in bestimmten literarischen Genera) die Habitualität wächst.

utóbbi élményvilág lehetett a forrása a minden nyelvben gyakori antropomorfisztikus metaforáknak.

5. 4. A fogalmi metafora – az elmélet alapvetése a ramista retorikában

5. 4. 1. A metafora – mint már a ramisták megfigyelései is sugallják – nem írható le egyszerű propozícióként, több annál: fogalmi megfelelések konvencionizált rendszere. E fogalmi megfelelések ismertek a beszélő közösség számára, mi több: egységes fogalomszint mutatható ki bizonyos tárgykörökben a nyelvi kifejezések különbözősége mögött, legyen szó művészi vagy nem művészi igényű szövegekről (Lakoff–Johnson 1980, p. 19).²¹¹ Ez az egységes fogalomszint egyrészt a közösség tárgyi ismereteiből, tapasztalaton nyugvó értékítéletéből, másrészt az adott közösség kulturális és nyelvi ismereteiből tevődik össze. Az így kialakuló szervezett tudás toposzokba, azaz fogalmi közhelyekbe rendeződik. A művészi igényű szövegalkotás során a szövegalkotó eredeti módon képes alkalmazni a fogalmi közhelyek mögött meghúzódó fogalmi struktúrákat. A konvencionális metaforák ismeretének hiányában a művészi metaforákat sem értenénk. A korabeli szóhasználattal élve „tradicionális” metaforára a Fouquelin a „szerelem = hőérzet, tűz” motívumot emeli ki, amelyre példát a szerző Ronsard egy költeményéből vesz:

*En vain elle dissimule
Ne sentir le mal qui croît:
Car la flamme qui la brûle
Claire au visage apparait.*

Hasonló példát találunk Talonnál az *Aeneis* IV. énekéből: *Vulnus alit venis, et caeco carpitur igni* (1549, p. 12). Az idézett toposz alapja, mint a vergiliusi sor sugallja, a tapasztalat: a tűz pusztít, elemészt. Az idézetben szereplő Dido zavart viselkedése, szétszórtsága a szerelemnek a személyiségre gyakorolt destruktív hatását bizonyítja, ezzel máris adott az analógia (pusztítás) a tűzhöz és a szerelemhez társított cselekvés között. A következő, szintén Ronsard-tól származó szemelvényben még kifejezőbb, erőteljesebb formában jelenik meg ez a fogalmi metafora (*métaphore traditionnelle*):

*Las, force m'est qu'en brûlant je me taisse,
Car d'autant plus qu'êteindre je me veux,
Plus le désir me rallume les feux,
Qui languissaient dessous la morte braise.*

A hőérzettel, az égéssel kapcsolatos szavak, névszók és igék (*flamme, brûler*) a szerelem fogalmi tartományában válnak többjelentésűvé. Mikor több, akár más szófajhoz tartozó szó azonos irányban válik poliszémává, az már egy kialakult fogalmi metafora, egy idealizált kognitív modell létezését bizonyítja (Kövecses 1998, p. 64).

---

²¹¹ We feel that no metaphor can ever be comprehended or even adequately represented independently of its experimental basis.

A fogalmi metafora nem más, mint egy fogalom eltolódása egy éppen ezzel a fogalommal megalkotott, általa formát öltő másik fogalom irányába, azaz a másik, új fogalom leképezése (*mapping*). A forrástartomány (hőérzet) és a céltartomány (szerelem) közötti metaforikus megfelelések egyszerre motiválják és magyarázzák azt, hogy az emberek miért rendelkeznek konzisztens mentális képekkel, illetve specifikus ismeretekkel egy adott dologgal – jelen példánkban a szerelemmel – kapcsolatos idiómák értelmezéséhez. A forrástartományt alkotó entitásokról és azok összefüggéseiről sok ismerettel rendelkezünk, ezeket használjuk fel, amikor állításokat teszünk a céltartományról. Következésképpen a „szerelem = tűz” idealizált, inherensen kognitív modell tükrözi mindazt a szervezett tudást, amellyel a beszélő közösség a szerelemről rendelkezik.

5. 4. 2. Ugyanakkor a metafora megjeleníthet olyan motívumokat, olyan tudást is, amely nem fér bele az alaphoz tekintett fogalmi forrástartomány-céltartomány viszonyba. A kreatív, művészi igényű metafora szükségszerűen túllép a fogalmi metafora forrástartományként és céltartományként kijelölhető területén. A művészi metaforák, még ha visszavezethetők is egy-egy feltárható fogalmi forrás- és céltartományra, hatásukban, a művészeti, esztétikai megismerés szempontjából eltérhetnek a nem művészi metaforáktól. Az eltérés forrása lehet a konnotáció hangulata, a megjelenített képek összhatása, a lehetséges beleértett jelentések, a felidézett tudáshorizont (Kocsány 2007). Számolnunk kell egyúttal azzal a lehetőséggel, hogy egy új, kreatív metafora önmagában is indukálhat olyan szervezett tudást, és így újabb fogalmi metaforát, amely az emberi gondolkodást tovább irányítja.

5. 4. 3. A fogalmi metaforák kutatása ráirányítja a figyelmet két nagyon fontos problémára. Egyfelől, hogy miképpen magyarázhatók meg a forrástartományaik, honnan erednek, hogyan ragadhatók meg. Másfelől magyarázatra szorul a forrás-és céltartomány egymáshoz való viszonya. Mindkét kérdés a metafora kutatásának kezdetéhez vezet vissza: az analógia, az azonos jegy megtalálásának lehetőségét veti fel új szempontokra rávilágítva.

A metaforával rokonítható, metaforából származtatott formációk

1. Katakrézis

Elnevezései: *κατάχρησις*, *abusio*, *abusus*, *catachresis*, fr. *catachrèse*.

1. 1. Az elnevezés magyarázatai, definíciók

1. 1. 1. Az elnevezés etimológiája

1. 1. 1. A katakrézis elnevezés a retorikában több jelenséget is takar. Katakrézisnek minősül, ha egy nyelvben még nem született egy fogalomra megfelelő szó, és ezt a hiányosságot próbálják a nyelvhasználók valamilyen kreatív megoldással pótolni: idegen szó átvételével, vagy egy már meglévő, de eredetileg más jelentésű szót használnak az adott kontextusban az ismeretlen dolog megnevezésére. Ez utóbbi már természetesen jelentésmódosulással járhat, ebből is adódik a katakrézis trópusjellege (Szabó–Szörényi 1998, p. 134). Van azonban egy másik jelenség is, amelyet szintén katakrézisnek nevez a retorikatudomány: ez a formáció a metaforához hasonlóan egy szóba sűriti két összekapcsolt terminus jelentését, csakhogy ebben az esetben a terminusok összekapcsolódása nem analógia vagy részleges azonosság eredménye, közöttük éles ellentét feszül.

Az elnevezés etimológiája két görög szóra vezethető vissza: *κατά* + *χρησις* [ellen + használat], a *Rhetorica ad Herennium* már ismerteti *abusio* néven, ez annyit tesz, mint visszaélés, hibás használat, képzavar. A XVI. századi francia retorikai szóhasználat az eredeti görög elnevezést veszi át franciásított formában, a latinul író szerzőknél egyforma arányban fordul elő a görög ill. a latinra fordított terminus *technicus*. A katakrézis a *ramista* retorikákban a metafora egyik származtatott trópusaként jelenik meg, amely számos ponton interferál más trópusokkal, a metonímiával és a *synecdochéval*. Katakrézis alatt mindhárman a képzavart értik, ezért egységesen valamennyi retorikában trópusként szerepel, mint a metafora alkategóriája. Külön fejezetben, részletesen csak Fouquelin foglalkozik a katakrézisekkel, ezért a jelenség leírásában elsősorban az ő megfigyeléseire támaszkodhatunk. A *Rhétorique française* a jelenség számos aspektusát feltárja, többek között vizsgálja a katakrézist és annak más alakzattal társított formáit funkcionális és pragmatikai szempontból is, megállapításai a modern nyelvtudomány szempontjából is figyelemreméltók.

1. 1. 2. A katakrézis a hagyományozott retorikai anyagban

1. 1. 2. A katakrézis egyike a barbarizmusoknak (Szabó–Szörényi 1998, p. 134), de a szükség (*inopia*) szülte, és akár még a hallgatóság gyönyörködtetését is szolgálhatja – kezdi Cicero a jelenség meghatározását. Ha nincs megfelelő kifejezés egy jelenségre, akkor egy, a nyelvben már meglévő szót kell használni, amelynek jelentéstartalma valamennyire képes visszaadni magát a jelenséget, bár ezzel a

művelettel a kölcsönvett szó eredeti jelentése megváltozik.²¹² Tryphón a metaforából vezette le, de nem került el a figyelmét, hogy a jelenség interferálhat más trópussal is, mert egy terminus nemcsak analógia, hanem érintkezés alapján is helyettesíthet egy másikat.²¹³ Quintilianusnál kétféle katakrézis-olvasatot találunk. Az első katakrézis-értelmezés szerint katakrézisnek nevezett nyelvi képpel akkor találkozunk, ha eddig meg nem nevezett dologra a beszélő valamilyen, már létező elnevezést terjeszt ki. A másik értelmezés szerint katakrézisnek a „szokatlan” kép-társításon nyugvó metaforákat vagy metonímiákat tekinthetjük.²¹⁴ A szerző tehát egyrészt megtartja a cicerói definíciót, másrészt kiegészíti azzal, hogy amint Tryphón is megírta, katakrézist többféle művelet is eredményezhet. Mindez sejteti, hogy a többszörös interferenciák besorolási problémákat okozhatnak. Lényeges azonban, hogy az ókori retorikusok mind önálló formációként kezelik, és valamennyien trópusként veszik fel a rendszerükbe, esetleges alakzatjellegére nem térnek ki.

1. 1. 3. Kitekintés: a katakrézis a XVI. század retorikáiban

1. 1. 3. Melanchthon a szó jelentésével való visszaélésnek (*verbi abusus*) nevezte a katakrézist, amelyre, mint megjegyzi, a legtöbb példát a Bibliából lehetne idézni (Melanchthon 1532, p. 30). Katakrézis például, ha valaki a közeli rokon gyilkosát apagyilkosnak (*parricida*) nevezi, de az is, ha egy-egy erény helyett az ellene elkövethető vétség nevét használja a beszélő vagy fordítva. A melanchthoni – jórészt Quintilianustól átvett – példák alapján a katakrézis nem csak a metafora,

²¹² *de or.* III, 38, 155: *modus transferendi verbi late patet, quem necessitas genuit inopia coacta et angustiis, post autem iucunditas delectatione celebravit; nam ut vestis frigoris depellendi causa reperta primo, post adhiberi coepta est ad ornatum etiam corporis et dignitatem, sic verbi translatio instituta est inopiae causa, frequentata delectionis; nam "gemmare vites" "luxuriam esse in herbis", "laetas segetes" etiam rustici dicunt; quod enim declarari vix verbo proprio potest, id tralato cum est dictum, illustrat id, quod intellegi volumus, eius rei, quam alieno verbo posuimus, similitudo; ergo hae tralationes quasi mutationes sunt, cum quod non habeas aliunde sumas; illae paulo audaciores, quae non inopiam vindicant, sed orationi splendoris aliquid arcessunt.*

²¹³ *Περὶ τρόπων* 192, 21. A metonímia és a synecdoche katakrézissel lehetséges kapcsolatról lásd: *Περὶ τρόπων* 192, 26.

²¹⁴ *inst. or.* VIII, 6, 34-36: *Eo magis necessaria κατάχρησις, quam recte dicimus abusionem, quae non habentibus nomen suum accommodat quod in proximo est, sic: "equum +ogra putant+ aedificant", et apud tragicos "Aegialeo parentat pater". Mille sunt haec: "acetabula" quidquid habent et "pyxides" cuiuscumque materiae sunt et "parricida" matris quoque aut fratris interfector. Discernendumque est ab hoc totum tralationis istud genus, quod abusio est ubi nomen defuit, tralatio ubi aliud fuit. Nam poetae solent abusive etiam in iis rebus quibus nomina sua sunt vicinis potius uti, quod rarum in prorsa est. Illa quoque quidam κατάχρησις volunt esse, cum pro temeritate "virtus" aut pro luxuria "liberalitas" dicitur. A quibus equidem dissentio: namque in his non verbum pro verbo ponitur, sed res pro re. Neque enim quisquam putat [et] "luxuriam" et "liberalitatem" idem significare, verum id quod fit alius luxuriam esse dicit, alius liberalitatem, quamvis neutri dubium sit haec esse diversa.*

hanem a metonímia rokon trópusa is lehet, mint azt az első példa is mutatja. Donatus és Quintilianus nyomán önálló trópusként osztályozza.

1. 1. 4. Puttenham retorikájában a katakrézis (*figure of abuse*) a metafora származtatott alakzata, lényege, hogy a két terminus között nem fedezhető fel természetes összetartozás, nincs analóg viszony közöttük. A katakrézis „hibás” nyelvi kép, mint amikor a költő így panaszodik: *I lent my love to losse, and gaged my life in vaine*. Az idézetben a *to lent* ige nyer figurális jelentést. Ez az ige a pénzügyi szókincsből kerül át a költői szövegbe, Puttenham szerint képzavart eredményez, ha a szerelemmel kapcsolatban használják, mert a két terület – a pénzpiac és a szerelem – egymással hagyományosan nem kapcsolható össze (1589, p. 150). Sztereotipikusan az érzelmek nem értékesíthetők, így a befogadó a két terület között nem analógiát, hanem ellentétet (oxymoron) azonosít, mely a hasonlóság alapján szolgáló kontrasztot ellentmondásba fordítja (Neumann–Ueding 1998, p. 912).

1. 2. Ramée és társai a katakrézisről

1. 2. 1. A ramista gondolkodás lényegében a jelentésátvitel logikailag megszabott módjai szerint különíti el a trópusok alaptípusait, ennek megfelelően a korábbi retorikákban szereplő trópusokat megpróbálták a négy alapvető logikai műveletnek megfeleltetni. E sajátos *quadripartita ratio* arra készítette a Collège de Presles retorikusait, hogy a fölös számú nyelvi képeket megpróbálják valamelyik alapvető trópusból: a metaforából, a metonímiából, a synecdochéból vagy az iróniából levezetni (Ramée 1549, p. 95). Nyilvánvaló, hogy ez a nagyon is merev rendezői elv nem lesz alkalmas arra, hogy a trópusok közötti interferenciákat érzékeltesse, hogy egy-egy jelenséget minden lehetséges aspektusból bemutasson.

Ramée felfogása a quintilianusi katakrézis-definíció nyugszik, szinte szó szerint emeli át a vonatkozó részeket az *Institutio Oratoria* VIII. könyvéből. Talon feljegyezi, hogy a katakrézis egyike annak a három problematikus formációnak, amelyről mestere megemlékezik, mint nehezen besorolható és értelmezhető jelenségről. Ramée szerint a trópusokban a helyettesítő terminus használata nem befolyásolhatja semmilyen módon a kifejezés igazságtartalmát:

Sed tamen verecundus debet esse tropus, ut deductus esse in alienum locum, non irruisse: atque ut precario, non vi venisse videatur.

Ha ugyanis egy trópus létrejöttkor a helyettesítő terminus és a helyettesített terminus (azaz a forrás- és a céltartomány) között érzékelhető nagyságrendbeli eltérés van, vagy a terminusok nem összeegyeztethetők, katakrézisről beszélünk: *Quod si durior vel inaequalior fuerit, κατάχρησις abusio dicitur* (Talon 1572: 8). Mivel azonban csak négyféle művelet eredményezhet trópus, a katakrézis esetében is meg kell találni azt a műveletípust, amelyre visszavezethető. Ez a művelet pedig a metafora lesz a ramisták szerint, akik nehezményezik, hogy egyes retorikusok önálló képletként kezelik a katakréziseket (Talon 1549, p. 15):

[...] sed quod a Metaphora separarunt ineleganter et indistincte, cum utrobique similitudo sit, et omnis tropis catachresis dici possit.

Ez az idézet azonban felfedi a katakrézis lehetséges interferenciáját a metaforával rokon hasonlattal (*similitudo*), amely viszont már egyértelműen alakzatként szerepel a rendszerben.

Fouquelin foglalkozott legrészletesebben a katakrézissel, mint „távoli metaforával” (*métaphore de loin prise*). Mint a kortársak közül az angol Puttenham is felvetette, a katakrézis lényege, hogy egyetlen szóba olyan jelentéstartalmakat sűrít, amelyek „hagyományosan” nem kapcsolhatók össze, azaz a katakrézis tulajdonképpen szakítás a hagyománnyal, amely egészen a XVIII. századig meghatározza a képalkotást (De Man 1996, p. 9), s így már megsejtet valamit a szimbólum lényegéből is, amely már a szubjektum-objektum szintézisét lehetővé tevő nyelvi alakzatként szorítja háttérbe a figurális nyelvhasználat hagyományos eszközeit, mint például a metaforát és az allegóriát. Fouquelin példái közül elsőként egy Clément Marot-versrészleten mutatja be, mit is ért katakrézisen:

*Dieu gard en fin toute la fleur de lys
Lime et rabot des hommes mal polis.*

A szemelvényben a *lime* és a *rabot* kifejezések katakrézisek – mondja Fouquelin. A beszélő azt kívánja, bár finomodna a sok faragatlan ember modora, mindehhez pedig az asztalosmesterség műszavaiból kölcsönöz kifejezéseket. A képzavar forrása tehát az, hogy a beszélő két egymástól nagyon távol eső konceptuális síkot kapcsol össze: a fa megmunkálását és a helyes viselkedés elsajátítását. A katakrézis mechanizmusa ilyenformán megegyezik a metaforával, azonban a befogadó túl távolinak érzi az analógiát a két cselekvés között.

1. 3. A katakrézis származtatása

1. 3. 1. Metaforából levezethető katakrézisek

1. 3. 1. A korábbi retorikákat áttekintve elmondható, hogy a katakrézis forrásának és alapmechanizmusának többnyire minden szerző elsősorban a metaforát tekinti. Fouquelin is a metafora egy sajátos változataként fogta fel, amelyben hagyományosan nem analóg terminusok kapcsolódnak össze. A katakrézis lényeges ismérve már a mai viszonylatban naivnak ható definícióból is felismerhető: nem hagyományos metafora. De mit ért Fouquelin nem hagyományos, távoli metaforán? Ronsard szerelmes verseiből a következő sorokkal illusztrálja ezt a nyelvi képet:

*Je te veux bâtir une ode,
la maçonnant à la mode.*

A Ronsard-vers egy, a középkori francia költészetben különösen gyakori metaforára alludál, az ún. architekturális metaforára (Quilligan 1991: 3). Ennek a metaforának a lényege, hogy a beszélő számára az írás munkaként, építkezésként

konceptualizálódik, lényegi aspektusai az építészet nyelvéből származtathatók. Ebben az esetben azonban nem egy, hanem két, szorosán összekapcsolt metaforával van dolgunk: írás = építkezés, szerelmes vers = építőanyag. A metafora két tartománya elkülönül egymástól, de a kapcsolódásokat már a befogadó hozza létre a négy mező között. A forrástartományban szereplő építőipari kifejezések sugallják, hogy a céltartományban szereplő költészet is alkotó tevékenység, amely szakmai ismereteket igényel, és amelynek komoly produktuma van. Ezt a középkori allegorikus költészetben még eleven metaforát a reneszánsz retorikus már képzavarként interpretálta, bár megjegyzi, hogy valami nagyon távoli párhuzamot még fel lehet fedezni a két terület között, lévén mindkettő valamilyen művészi- alkotói tevékenység (Fouquelin 1555/1990, p. 337), de ez az analógia annyira távolra mutat, hogy a befogadó már nem konvencionális metaforaként, hanem katakrézisként észleli, és nem tekinti az aktív metaforarendszerek részének (Plett 1977/1990, p. 137). A katakrézis esetében, mint ez a példa is igazolja, az idő konstitutív tényező lehet, csakúgy, mint az allegóriánál, mert a retorikáiró egy korábban konvencionális metaforát már képzavarként értékeli (Eco 1984, p. 135). Ilyenformán a katakrézis nemcsak a metaforából, hanem a történeti fogalomként megragadható allegóriából is származtatható lehetne.

A metafora és a katakrézis egymástól való elhatárolása a ramista retorikákban korántsem következetes. Fouquelin – ugyancsak egy Ronsard-verssel – ugyanezt a nyelvi képet, az architekturális metaforát, a metaforák közt is szerepelteti (1555/1990, p. 336):

*L'un crie que trop je me vante,
l'autre que le vers que je chante
n'est point bien joint ni maçonné.*

1. 3. 2. A metonímia és a katakrézis

1. 3. 2. Talon nyomán is Fouquelin megjegyzi, hogy tulajdonképpen minden trópus lehet „merész” (*hardiment pris*), és minősülhet képzavarnak (Fouquelin 1555/ 1990, p. 337). A katakrézis és a metonímia, illetve a synecdoche összekapcsolódására már az ókori retorikusok is felhívták a figyelmet (Lausberg §577). Már a *Rhetorica ad Herennium* is felveti, hogy egymással érintkező terminusok (*verba finitima*) összekapcsolása is eredményezhet képzavart (*abusio*).²¹⁵ Quintilianus, amellet, hogy a katakrézis elsődleges forrásaként a metaforát jelöli meg, szintén kitér a metonimikus viszonyból eredő képzavarokra, a szinte minden latin nyelvű retorikában szereplő klasszikus példával, a trójai falóval. *Instar montis equum divina Palladis arte / aedificant* – a képzavar forrása az ige, amely a házépítést jelöli a latinban, és amelyet Vergilius a faló elkészítésének folyamatára használt

²¹⁵ *rhet. Her.* IV, 33, 45: *abusio est, quae verbo simili et propinquo pro certo et proprio abutitur [...] nam hic facile est intellectu finitima verba rerum dissimilium ratione abusionis esse traducta.*

(Aen. II, 15-16).²¹⁶ Az *aedificare* ige metonimikusan áll a *construere* helyett, a szókép – mint a hozzáfűzött magyarázat is sugallja – a metonímia értelmezési stratégiáját igényli, ebből is kitűnik, hogy a katakrézis nem írható le pusztán egy nyelvi képből származtatva. Quintilianusszal ellentétben Talon metaforikus eredetű katakrézisként elemzi ezt a vergiliusi sort: *Aliquando metaphora duriuscula est, concessa tamen, ut instar montis equum divina Palladis arte / aedificant. Metaphora est ab aedificiis, quae proprie aedificari dicuntur: catachresin rhetores et abusionem appellarunt* (1549, p. 15). Valóban szerencsésebb Talon értelmezése, ugyanis az *aedificare* és a *construere* igék közötti érintkezés tisztán szemantikai jellegű, tehát nem oldható fel a metonimikusan. A metonimikus viszonyban a terminusok közötti érintkezés pusztán szerkezeti, az elmozdulás két különböző tengelyen történik.

1. 3. 3. Katakrézis synecdochéból

1. 3. 3. Quintilianus a synecdoche tárgyalása során már megelőlegezte, hogy a helyettesítő terminus szokatlan megválasztása képzavarhoz vezethet. Fouquelinnél található egy példa arra, amikor a *pars pro toto* synecdoche katakrézist eredményez: ha a gazember (*larron*) kifejezés helyett a szentségtörőt (*sacrilège*) használja a beszélő. Ez a *pars pro toto* synecdochénak az a változata, amikor a fajfogalom helyettesíti a nemfogalmat (*l'espèce est mise pour le genre*), mert a bűnelkövetők halmazának a szentségtörők csoportja csak egy részhalmaza, de kétségkívül túl erősen fogalmaz a beszélő, ha minden bűnözőt szentségtörőnek nevez (Fouquelin *ibid.*).

1. 4. A katakrézis mechanizmusa és hatása

1. 4. Nehezen megragadható jelenségként a befogadó tudásától, nyelvi-retorikai kompetenciájától és ingerküszöbétől függ, hogy mi számít katakrézisnek és mi nem. Létrejöttének okai működéséből mutathatók ki, Fouquelin példái és a hozzáfűzött magyarázatok alapján a következőképpen:

1. 4. 1. A szövegalkotó erős érzelmi felindultságában a metafora forrástartományába olyan terminust helyez, amely nagyságrendileg felülmúlja a céltartományban lévő terminust, amely tulajdonság alapján a katakrézis a hyperbolával is interferál, ugyanakkor a terminusok közötti analógia nehezen, több lépcsőben azonosítható. Ilyen módon jön létre az idézett Marot-szemelvény katakrézise, amely a befogadóban is erőteljes érzelmi reakciókat indukál, együttérez az udvartól búcsúzó költővel.

1. 4. 2. A beszélő a beszéd tárgyával szembeni negatív érzéseit kívánja kinyilvánítani, olyan módon, hogy a beszéd tárgyának egy tulajdonságát felnagyítja, és ennek analógiájára hozzárendel egy, a tulajdonsággal szintén rendelkező, de a beszéd tárgyánál mindenképpen alacsonyabbrendű terminust. Ez a köznyelvben gyakori sértések mechanizmusa, mint Puttenham megjegyzi a csirkefogó (*rascall*)

---

²¹⁶ *inst. or.* VIII, 6, 34: *Eo magis necessaria catachresis, quam recte dicimus abusionem, quae non habentibus nomen suum accommodat quod in proximo est.*

példája kapcsán (Puttenham 1588, p. 150). Ramée munkatársai nem foglalkoznak köznyelvi példákkal, bár Fouquelin utal arra, hogy a katakrézisek némelyike sérteti a befogadók, különösen a hölgyek fülét.

1. 4. 3. A szövegalkotó egy, a szöveg keletkezése idején már feledésbe merült metaforát elevenít fel, amelyet a befogadó már nem konvencionális metaforaként észlel, így akár képzavarként interpretálhatja. Ez történt a Ronsard-vers esetében is: Fouquelin számára a korábban mindenki által ismert architekturális metafora meghökkenítő, erőltetett nyelvi kép. A befogadó számára nem konvencionális metaforának minősülnek a más nyelvi-stilisztikai rétegből átemelt metaforikus kifejezések is, amelyeket ezért katakrézisként is értékelhet, ezzel a megoldással élt Du Bellay is a *La Défense de la langue française* Fouquelin által idézett szemelvényében.

1. 4. 4. Mivel olyan jelenséget kell leírnia, amelyre nincs külön kifejezés, a beszélő egy hasonló terminust választ, amely jelentésárnyalataiban mégiscsak eltér az eredetileg jelölendő dologtól – ebben a minőségben a katakrézist csak Talon vizsgálta a vergiliusi példa felhasználásával. Ebben a minőségében a katakrézis lehet metaforikus eredetű. Mint Quintilianus nyomán Fouquelin is rámutatott, a katakrézis nem csak egy műveletre vezethető vissza, éppen ezért a beszélő nem csak hasonlóság alapján választhatja ki azt a bizonyos terminust, amellyel az ismeretlen jelenségre utalhat. A metonimikus eredetű katakrézisre azonban a Collège de Presles retorikáiban nincs kielégítő magyarázat, és nem találunk rá példát sem.

1. 5. A katakrézis előfordulása meghatározott szövegtípusokban

1. 5. Az elemzett példaanyag alapján elmondható, hogy a katakrézis a legváltozatosabb szövegtípusokban bukkan fel. Megjelenik a hősi eposzokban, szerelmes-udvarló versekben, satírákban, mint a francia nyelvű példák igazolják. Melanchthon a páli leveleket említi, mint a katakrézisek leggyakoribb előfordulási helyeit.

1. 6. Alakzattársítások: a katakrézis összekapcsolása más nyelvi képletekkel

1. 6. 1. Katakrézis praemunitióval

1. 6. 1. Fouquelin szerint a katakrézisek, mint túl erős nyelvi képek megijesztenek az érzékeny lelkű női befogadókat, ezért javasolja, hogy a beszélők hölgyek jelenlétében a klasszikus retorikában *praemunitió*nak nevezett alakzattal kapcsolják össze a katakrézist (1555/1990, p. 337):

Si les métaphores de cette manière semblent un peu dures et âpres aux oreilles, on les pourra amollir et adoucir par telles et semblables excuses, que les Latins appellent prémunitions.

A *praemunitio* nem más, mint a beszélő színlelt bocsánatkérése a hallgatóság felé,²¹⁷ mint ahogy azt a következő példa is illusztrálja:

*Et par même moyen nous ont laissé notre langue
si pauvre et nue, qu'elle a besoin des ornements,
et (s'il faut ainsi parler) des plumes d'autrui.*

A Fouquelin által idézett Du Bellay-esszében (*La Défense de la langue française* III, 22) a beszélő kora francia nyelvét csupasznak (*nue*) nevezi, majd egy népies kiszólást (más tollával ékeskedni) is megenged magának. Hogy jelezze hallgatósága felé, hogy tudatában van az általa használt nyelvi képek nyersségének, elnézést kér, mintegy tompítva a kifejezések élet. A színlelt elnézésekésnek azonban figyelemfelkeltő funkciója is van: Du Bellay idézett röpirata a francia nyelv megújítását szorgalmazta, amelyhez elengedhetetlen a szókincs gazdagítása más nyelvekből származó (elsősorban latin és olasz) jövevényszavakkal, a népies szófordulat is erre utal. A bocsánatkérő formula megfelelő hatásszünettel párosítva kiemeli, hogy a francia nyelv olyan leromlott állapotban van, szókinccse olyan szegény, hogy kénytelen más nyelvektől kölcsönözni.

A *praemunitio* figyelemfelkeltő szerepe mellett lehet az irónia, a színlelés (*simulation*) hordozója is a szövegben, a reneszánszban kötelező költői álszerénység toposzának egyik eszköze, mint a már idézett Du Bellay-szöveg egy másik részletében megfigyelhető:

*Et si j'étais du nombre de ces anciens Critiques,
Juges des poèmes, comme un Aristarque, ou
Aristophane, ou (s'il faut ainsi parler) un sergent
de Bande en notre langue Française.*

A *sergent de Bande* kifejezés Du Bellay korában hadvezért, vezénylő tábornokot jelentett, ezt minősíti Fouquelin képzavarnak, hiszen két, egymással klasszikusan ellentétes tevékenységet, a művészetet és a háborút kapcsolja össze. A *praemunitio* itt azért színlelt, mert a beszélő pontosan tudatában van a küldetésének és saját tehetségének – mi másért is hallatná a hangját a francia nyelvújítás polémiáiban?

A *praemunitio* pragmatikailag rokon alakzatai a már Cicero által is leírt *deprecatio* és az *obsecratio* (Fontanier 1821/1977, p. 440), ezeknek katakrézissel való összekapcsolására már Fouquelin nem tér ki.

1. 7. Összegzés

1. 7. 1. Mint a hagyományozott retorikai anyagból is kitűnik, a katakrézis elnevezés egyszerre több jelenséget is takar, amelyek közül nem mindegyik eredményez retorizált nyelvi képletet. A ramista retorika egységesen azokat a jelenségeket tekinti katakrézisnek, amelyben a kifejezésnek van figurális jelentése, és visszavezethető a trópusokat létrehozó műveletek valamelyikére. Ebben az értelemben a

---

²¹⁷ *de or.* II, 304.

katakrézis vagy metaforikus, vagy metonimikus értelmezési stratégiát igényel. Ismerve a katakrézist generáló műveleteket és a lehetséges interpretációs stratégiákat, célszerű lett volna önálló jelenséggént kezelni a katakrézist, mert a metaforikus értelmezés csak egy a lehetőségek közül, de korántsem az egyetlen, mint arra Fouquelin is rámutatott. Fogalmi tisztázatlansághoz vezet tehát, ha a katakrézist kizárólag a trópus létrehozó mechanizmus alapján kívánjuk megragadni, mert annál sokkal összetettebb jelenség.

1. 7. 2. A katakrézist mint jelenséget nem a benne foglalt művelet, hanem a hagyományhoz való viszonya alapján lehet és célszerű meghatározni. Lényege, hogy az összekapcsolt terminusok között a befogadó nem, vagy csak részlegesen ismeri fel az analógiát, a hasonlóságot, a rész-egész viszonyt vagy az érintkezést. Nem véletlen, hogy a legszabadabb trópusnak is nevezik, mert a katakrézisben a beszélő a befogadó szempontjából akár teljesen önkényesen sűrít egy szóba vagy szófüzésbe akár egymással merőben ellentétes jelentéstartalmakat (Lamy 1699/1998, p. 170).

2. Hyperbola

2. 1. A hyperbola elnevezései és definíciói

2. 1. 1. Elnevezései

2. 1. 1. *ὑπερβολή*, *superlatio*, *superiectio*, *dementiens*, *excessus*, *argumentum*, *transcessus*, fr. *superlation*, *hyperbole*. A hyperbola kifejezés görög eredetű, jelentése a *ὑπερ* + *βάλλω* [fölötte + vetek, dobok] szavakból eredeztetve föléhelyezés, meghaladás, átvitt értelemben: túlzás kifejezésből származtatható. Latin elnevezései egyrészt a görög kifejezés tükörfordításai (*superiectio*, *superlatio*, *transcessus*), másrészt a jelenség összetett voltára irányítják a figyelmet. Az *argumentum* elnevezés arra utal, hogy az érvelés egyik jellegzetes mechanizmusa, a beszéd tárgyának szemléletessé tevője. Az *excessus* / *excès* szóhasználat már egy másik jellegzetes szövegbeli funkcióját, a beszéd tárgyának eltúlozását emeli ki, míg a *dementiens* megnevezés azt sejteti, hogy a hyperbola révén a retorizált kifejezés igazságértéke fog megváltozni. A hyperbola a klasszikus retorikai hagyományban nem minősül egyértelműen besorolható jelenségnek, az egyes szerzők hol a trópus, hol pedig az alakzatjellegzetet érzik dominánsnak. Melanchthon hatására Ramée és társai is a trópusok között tárgyalják, bár nem egységes az álláspontjuk abban sem, hogy tényleg trópus-e a hyperbola.

A metafora egyik származtatott trópusaként került be a ramista retorikákba, bár a szerzők előrebocsátják, hogy besorolása nem kis gondot okoz. A hagyomány szerint a metafora interpretációs stratégiáját igényli (Lausberg §579), de a művelet hatóköre szófüzésekre terjed ki, azaz meghaladja a trópusok esetében meghatározott terjedelmet. Hogy mégis a trópusok közt kapott helyet, azt azzal indokolják, hogy a metaforára vezethető vissza, annak egyik változata (Fouquelin 1555/1990, p. 339), ezért nem lenne célszerű, ha két, egymáshoz ennyire hasonló, egyazon művelettel létrehozható formáció túlságosan távol kerülne egymástól. Áttekintve

azonban a Ramée fellépését megelőző korok hyperbola-értelmezéseit, kiderül, hogy korántsem csak a metaforával interferál ez a jelenség. Származtatható a metonímiából és emiatt a synecdochéból is (Fónagy 1975), sőt az iróniával is számos ponton érintkezik. Mindemellett alakzatjellegéről sem lehet elfeledkezni, felfogható a fokozást szolgáló szó- illetve gondolatalakzatként is (Szabó–Szörényi 1998, p. 139), az *evidentia* erősítőjeként, sőt, sorjázó alakzat is eredményezhet hyperbolát. Mint az eddig megelölegezettekben is kitűnik, a hyperbola rendkívül összetett, nehezen tipizálható jelenség, amelyet Ramée és csoportja, bár számos aspektusból megvizsgált, de nem tudott egyértelműen definiálni.

2. 1. 2. A hyperbola a hagyományozott görög-latin retorikai anyagban

2. 1. 2. A *Rhetorica ad Herennium*ban már megjelenik *superlatio*, azaz túlzás néven a szóalakzatok (*verborum exornationes*) között, ahová a hyperbolával rokonítható másik formáció, a *gradatio*, vagy a *climax* is tartozik. Tryphón is a fokozás egyik eszközeként veszi fel.²¹⁸ Mindkét szerző megjegyzi, hogy a hyperbola téves kijelentés, amely nemcsak felnagyít, hanem kicsinyít is a beszélő szándékának megfelelően.²¹⁹ A hyperbola – mondja a *Rhetorica ad Herennium* szerzője – állhat önmagában, vagy párosulhat hasonlattal, tehát hyperbolának minősíti a *sermo melle dulcior, corpore niveum candorem* típusú szófűzéseket. Quintilianusnál ugyan csak a fokozás egyik alakzata a hyperbola, amelynek célja a beszéd tárgyának kicsinyítése vagy felnagyítása, de költői értéke csak akkor van, ha a beszéd túlmegy az igazságon.²²⁰ Az, hogy a beszéd túlmegy az igazságon, még nem jelenti azt, hogy a hyperbolikus kifejezések teljességgel hazugságok, mert valamilyen módon a valóságot közvetítik, csak éppen nagyságrendi eltérésekkel, ahogy Seneca is megállapította: *in hoc omnis hyperbole extenditur ut ad verum mendacio veniat*.²²¹

A quintilianusi példák többnyire az *Aeneis* híressé vált hasonlataiból vett szemelvények, az epikus költészet kötelező formulái (Létoublon–Montanari 2004, p. 31). A hyperbola általában szófűzésekre terjed ki, ezek pedig a quintilianusi logika szerint alakzatok és nem trópusok, akárcsak a hasonlat. A hasonlat és a metafora interferenciájára azonban már Aristotelés is felhívta a figyelmet, ezért lehetséges, hogy a trópusok közé is felvehető.

A hyperbola, mint már az ókori retorikákból is kitűnik, műveletként, a fokozás műveleteként ragadható meg. A klasszikus retorikák olyan eseteken szemléltetik a hyperbola mechanizmusát, amikor egy dolog valamilyen tulajdonságát nagyítja fel, vagy kicsinyíti a beszélő. Amennyiben a művelet révén felfokozott tulajdonság

²¹⁸ *Περὶ τρῶπων* 198, 31: ὑπερβολὴ ἐστὶ φράσις ὑπεραίρουσα τὴν ἀλήθειαν ἀυξήσεως ἢ μειώσεως χάριν.

²¹⁹ *rhet. Her.* IV, 33, 44: *superlatio est oratio superans veritatem alicuius augendi minuendive causa, haec sumitur separatim aut cum comparatione.*

²²⁰ *inst. or.* VIII, 6, 67: *hyperbolen audacioris ornatus summo loco posui; est haec decens veri superiectio, virtus eius ex diverso par, augendi atque minuendi; fit pluribus modis [...] aut res per similitudinem attollimus [...] aut per comparationem.*

²²¹ *Sen. ben.* VII, 23.

abszolúttá válik, már nem hyperboláról, hanem hyosztázisról beszélünk (Fónagy 1975).

2. 1. 3. Kortárs hyperbola- értelmezések

2. 1. 3. A ramista retorikára a legnagyobb hatást gyakorló melanchthoni elméletben a hyperbola helyet kap mind a trópusok, mind pedig az alakzatok között, mint az *amplificatio* egyik eszköze. Melanchthon az *Elementorum rhetorices libri II*-ban szűkszavúan csak annyit jegyez meg a hyperboláról, hogy tulajdonságai alapján inkább trópus, mint alakzat, lényege pedig, hogy a kifejezés beszédshituációra vonatkoztatott igazságértéke megváltozik (*ex contraria extenuatio*). Az igazságérték változása pedig jelentésváltozást eredményez, ezért indokolt a hyperbola trópusként való értelmezése, holott a művelet hatóköre alapján a gondolatalakzatok közé is fel lehetne venni. Korábbi retorikájában a hyperbola állandósult metaforaként (*metaphora perpetua*) szerepel (Melanchthon 1529, p. 18), amely által a beszélő szavahihetősége megkérdőjeleződik, hiszen a hyperbola vagy túl nagy, vagy túl kicsinynek láttatja a beszéd tárgyát. Melanchthon nem tesz különbséget az igazságérték teljes vagy részleges megváltozása között, számára hyperbola az, ha a beszélő csak nagyságrendileg eltérő, de egyébként analóg terminusokat kapcsol össze. A hyperbola hasonló értelmezésével Scaliger poétikájában is találkozhatunk (1561, p. 121), ebben a műben egy adott művelet révén összekapcsolt terminusok közötti nagyságrendi eltérés tekinthető a trópus forrásának. Latomus megjegyzi, hogy a hyperbola hasonlósági viszonyhoz vagy a névátvitel műveletéhez társul, olyan módon, hogy vagy negatív, vagy pozitív irányban felerősíti a létrejött trópus vagy alakzat képi síkját, ami miatt a befogadó már túlzónak érzi az adott nyelvi képet (1527).²²²

2. 1. 4. A kortárs angol retorikus, R. Sherry olvasatában a hyperbola (*increase*) gondolatalakzat (*figure of sentence*), lényege, hogy általa a beszélő többet mond el a tárgyról, mint amennyi valóban igaz is rá, tehát felnagyítja a dolgokat (Sherry 1550). Az *amplificatio* egyik típusaként szerepel a rendszerben, számos altípusa ismeretes, ezek közül a trópuselmélet szempontjából az a kategória érdemel figyelmet, amelynek lényege, hogy a beszélő által elmondottak és a kontextus között ellentmondás áll fenn (*ibid.*) – ez az ismérv pedig már nem feltétlenül a metaforával, hanem az iróniával rokonítja. Puttenhamnál is a quintilianusi definíció szerepel, a hyperbola elnevezés helyett pedig a *dementiens* (*lying figure*) elnevezést javasolja, mivel a hyperbola révén az eredeti kifejezés igazságértéke megváltozik (Puttenham 1588, pp. 159-160). Melanchthon nyomán megkülönböztet *ultra fidem* és *ultra modum* hyperbolákat, attól függően, hogy a világ tényleges állapota és a szöveg tartalma, vagy pedig a kifejezés módja között alakul-e ki inkongruencia. Az igazságérték fogalmát azonban Puttenham és Melanchthon nem elsősorban logikai terminus technikusként használja. Az igazságérték megváltozása az ő olvasatukban

---

²²² Hyperbole, superlatio, dementiens superiectio – ea tam in augendo quam minuendo valet. In augendo, ut fulminis ocyor alis, in minuendo, ut testudine tardior. Fit multis modis, simpliciter per similitudinem, per translationem, per comparisonem.

úgy interpretálható, hogy a nagyságrendi eltérések miatt a befogadó reakciója eltérhet a beszélőtől elvárt magatartástól. Mindazáltal minden szerző egyetért abban, hogy – amint a XIX. században Fontanier megfogalmazta – a hyperbola túllép az igazságon, de valamilyen hasonlóság mindig felismerhető marad a világ adott állapota és a hyperbolikus kifejezés tartalma között, máskülönben ez a nyelvi képlet dekódolhatatlanná válna a befogadó számára (1830/1977, p. 124).²²³

2. 2. A hyperbola meghatározása a ramista retorikákban

2. 2. 1. Talon, aki a melanchthoni *metaphora perpetua*-elméletet veszi át, az allegóriát és a hyperbolát együttesen tárgyalja, és mindkettőt állandósult, egy szónál nagyobb terjedelmű metaforaként mutatja be a mestere előadásából összeállított retorikában (1572, p. 20):

Hyperbole vero et Allegoria in metaphoris praecipuam
laudem obtinent: et hic vulgo etiam praecipue collocantur.

Aristotelésre hivatkozva felhívja a figyelmet arra, hogy a hyperbolák használata csodálatraméltó szépséget és fenséget (*sublimitas*) kölcsönöz a beszédnek. Stiliztikai funkciója mellett a hyperbola az angol szerzők által különösen kiemelt iróniával való interferenciáját is hangsúlyozza. A befogadó reakciói alapján Talon kétfajta hyperbolát különböztet meg, célszerűnek látja a negatív túlzást külön formációként felvenni *ἀπόφασις* néven. A negatív túlzások egészen más irányba viszik el a beszédet, a befogadóból a beszélő szándékával ellentétes reakciót vált-hatják ki. Az apofázist a ramisták elsősorban az irónia egyik származtatott trópusaként értelmezik, amely – egyebek mellett – a hyperbolával is interferálhat. Talon egyébként a Charles de Guise-nek címzett retorikájában a hyperbolát *argumentum* néven tárgyalja. A hasonlat azon változataként definiálja, amelyben az egész hasonlítás kifejtett formában van jelen, és ez párosul a hasonlósági viszony valamilyen irányban való eltúlozásával (1549, p. 15):

In unius autem verbi Hyperbole, si tota comparatio
exponatur, protasis aliquid interdum maius ad
amplificandum, interdum minus ad extenuandum habebit.

2. 2. 2. Fouquelin külön fejezetben foglalkozott a hyperbolával, amelynek francia elnevezése – *superlation* – a *Rhetorica ad Herennium* szóhasználatát idézi. Közvetlenül az allegória és az enigma után veszi fel, mint a melanchthoni *metaphora perpetua* egyik alfaját. A fejezetet bevezető rövid fogalom-meghatározásban röviden csak kitérésnek (*excès*) illetve a jelentés fokozásának (*superlation de signification*) nevezi. Mindkét kifejezés megsejtet valamit a hyperbola lényeges tulajdonságaiból, és a jelenség olyan funkcionális aspektusaira is rávilágít, amelyekre a korabeli szakirodalom nem sok figyelmet fordít. Mint a

²²³ Tout cela suppose que l'Hyperbole, en passant la croyance, ne doit pas passer la mesure; qu'elle ne dit pas heurter la vraisemblance en heurtant la vérité.

Talon által idézett vergiliusi hasonlatból (*Aen.* VII, 808-809) is kitűnik, a ramisták olvasatában a hyperbola, mint többszörös, összetett hasonlósági viszony valóban felerősíti a hasonló és a hasonlított dolog közötti analogikus viszonyt vagy hasonlóságot, a metafora valamely alapmechanizmusát, ugyanakkor a szövegen belül számos funkciót tölthet be, mint az az idézett példákban is kitűnik.

2. 3. Fogalmi következtetések a hyperbolával kapcsolatban

2. 3. 1. A rendelkezésre álló példanyag szemlélteti, hogy maga a hyperbola fogalma mennyire tisztázatlan a XVI. századi franciaországi retorikai gondolkodásban is. Fouquelin részletes hyperbola-elemzéseiből kitűnik, hogy a Collège de Presles retorikusai, akárcsak elődeik, több jelenséget is hyperbolaként osztályoztak, és ilyen módon a trópusok közé soroltak, holott – mint a francia nyelvű példák is bizonyítják – nem minden esetben nyert az adott kifejezés figurális jelentéstartalmat.

2. 3. 2. Trópusjellege abból adódik, hogy különféle trópusokkal kiegészülve – mint a példák is igazolják, összekapcsolódhat metaforával, synecdochéval, iróniával – retorizált nyelvi képletet eredményez azáltal, hogy a hozzá kapcsolt trópus forrástartományát rendkívüli mértékben felerősíti, olyan mértékben, ahogy azt a metafora vagy akár a metonímia már nem képes. Az így létrejött jelenség funkcionális-pragmatikai szempontból már sok eltérést mutat az elsődleges formációhoz képest, és annál összetettebb interpretációs stratégiát igényel – ezekre a tulajdonságokra már Fouquelin is felhívja a figyelmet a kor nyelvészeti eszköztárával. Ha viszont a hyperbolát hasonlatként értelmezzük, akkor a hagyományos retorikai gondolkodás szerint már nem lehet trópus, csak alakzat.

2. 4. A hyperbola mint mechanizmus a ramista retorikák tükrében

2. 4. 1. A hyperbola létrejöttének indítékai működésében érhetők tetten. Részletesen Fouquelin foglalkozik a jelenség mechanizmusával, és az általa kínált értelmezési stratégia, ha szóhasználata a reneszánsz gyakorlatát tükrözi is, meglepően sokat megelőlegez a XX. századi, már a kognitív szemléleten nyugvó interpretációkból. A hyperbola mint jelenség komplex szemantikai és pragmatikai szempontokat is felvonultató elemzésére álljon itt egy konkrét példa. A szövegalkotó – Fouquelin példái közül egy Ronsard- szemelvényben – azt kívánja érzékeltetni, hogy Céphale (Kephalos) milyen sokat sírt bánatában, és így pillantotta meg őt az arra repülő Auróra:

*Elle vit dans un bocage
Céphale parmi les fleurs
Faire un large marécage
De la pluie de ses pleurs.*

2. 4. 2. A formáció két kulcsszava a *marécage* és a *pluie* – mondja Fouquelin, ezen a két kifejezésen keresztül ragadható meg a versrészlet interpretációja. A retorizált forma nyilván sokkal hatásosabb, mintha csak annyit mondana a beszélő:

Elle vit les larmes distillant des yeux de Céphale. De miért hatásosabb? Céphale nem csak egyszerűen sírt, hanem könnyei sűrű esőcseppként hullottak, olyan mennyiségben, hogy a lugast (*bocage*) hatalmas mocsárrá változtatták. Fouquelin mai szemmel kissé naiv, de a jelenség lényegét mindenképpen sejtető magyarázatai felfedik a hyperbola hatásának okait. Maga a hyperbola két metaforán nyugszik, egy főnév (könnyezés = eső) és egy igein (könnyezik = ingoványra változtatja a talajt). A két metafora szoros egységet alkot, mivel a részletben domináns cselekvéshez, a síráshoz kapcsolódnak, ezt a jelenséget nevezték Melanchthon nyomán a ramisták *metaphora perpetuának*. Azonban ez a metafora a befogadó számára erős túlzásnak hat, a „hagyományos” könnyezés = eső metaforán jóval túlmutató képet eredményez, amely nemcsak a végletekig felfokozott (*amplifiée*), hanem nagyon erős érzelmi töltete is van (*affectée*) (1555/1990, p. 340). Modern megfogalmazásban azt mondhatnánk, hogy a metafora forrástartományában szereplő cselekvés (*faire un large marécage*) azonban olyan mértékben felerősíti a céltartományt, hogy az így létrejött kifejezés a befogadó számára nem csupán a metafora interpretációs stratégiáját igényli. Érzékelnie kell, hogy a szövegben megjelenő tevékenység és a céltartományban rejlő cselekvés, a sírás között jelentős nagyságrendbeli eltérés van. Emiatt az eltérés miatt a metafora a „visszajára fordul”, azaz az „elvárt” reakcióval (együttérzés) ellentétes megnyilvánulást válthatja ki a befogadóból, komikus hatást kelt.

2. 4. 3. A szöveg befogadója éppen fordítva járja végig ezt a gondolati utat: először „korrigálja” a metaforát, azaz érzékeli, hogy a forrástartományban szereplő dolog vagy cselekvési forma és a céltartomány között nagyságrendbeli eltérés van, amelyet csökkentve a metafora értelmezési stratégiájának segítségével megfejt a szóképet. A műveletek végrehajtásához a befogadó fogódzókat is kap, jelen esetben, hogy a hyperbola alapmetaforája egy mindenki által ismert prototipikus nyelvi képre vezethető vissza. Ennek jócskán felnagyított, ironikus színezetű változata kerül a metafora forrástartományába. Nyelvi- kognitív kompetenciája révén a befogadó dekódolja a hyperbolikus metaforát (*métaphore hyperbolique*), és éppen ez a többlépcsős aktív interpretáció lesz a hatékony kommunikáció alapja.

2. 4. 4. A hyperbola létrejötté visszavezethető különféle kommunikatív szándékokra, úgy is, mint a fokozás (*amplification*), amelynek hatékony eszköze is a költői szövegekben (Fouquelin 1555/1990, p. 340), valamint az előző példából is felismerhető nyelvi humor, a játékosság attitűdje. Ennek illusztrálására Fouquelin Ronsard II. Henrikhez írt ódáját citálja, amelyben az alattvalóknak a király iránt érzett hódolatát, tiszteletét érzékelteti humoros formában. Bármilyen nagy kiterjedésű is Franciaország, a király, ha egyet köhint, azt mindenütt meghallják:

*Tu es tant obéi quelque part où tu sois,
Que de la mer Bretonne à la mer Provençale,
Et des monts Pyrénés aux portes de l'Itale,
Bien que ton règne soit largement étendu,
Si tu avais toussé, tu serais entendu.*

A klasszikus óda-szövegtípus újbóli konfigurációja mellett az idézetben humorforrásként szolgál a cselekvő személyének fogalmi integrációja is. A király fogalmáról a szöveg befogadója a szöveggel való találkozása pillanatában megalkot egy kognitív modellt, azaz lényegében identifikálja a beszéd megszólítottját (Attardo 2002, p. 232), ezzel aktivál egy adott fogalmi keretet, jelen esetben az „uralkodó, felsőbb hatalom” fogalmi keretét. Ez a kognitív modell arra ösztönzi a befogadót, hogy előzetes elvárásokat alakítson ki a szöveggel kapcsolatban, amelyek azonban esetünkben nem fognak beteljesedni, így pusztán a fogalmi keretek aktiválása révén inkongruencia lép fel. Sztereotipikusan ugyanis nem a köhécselés az uralkodók jellemző, prototipikus tevékenysége.

2. 5. A hyperbola hatása és szövegbeli működése

2. 5. 1. A hyperbola hatása

2. 5. 1. A hyperbola – mint már említettük – az egyszerű trópusoknál lényegesen erősebb érzelmi reakciót vált ki a befogadóból (Fouquelin *ibid.*), nem pusztán csak információt közöl, azaz általánosan jellemzi ezt a formációt egy olyan pszichikai hatás, amelynek következtében a befogadóban a beszéd tárgyával kapcsolatban – gyakran szélsőséges – érzelmek ébrednek. A befogadó attitűdje annak függvényében, hogy a hyperbola társul-e egy másik formációval, sokféle lehet, a végtelékig felerősített hyperbola pedig az elvárttal ellentétes reakciót is kiválthatja. Alapvetően a szöveg élénkítése (*vivacitas*), díszítése, a mondanivaló nyomatékosításának vágya hívja életre, mert az ilyen módon felnagyított nyelvi képek sokkal többet megsejtetnek a mondanivaló lényegéről.²²⁴

2. 5. 2. A hyperbola működése szövegbeli helyének megfelelően

2. 5. 2. Arról, hogy a szöveg egyes pontjain milyen gyakorisággal fordulhat elő a hyperbola, és hogy a hyperbola szempontjából beszélhetünk-e kitüntetett szöveg-helyekről, sem Fouquelin, sem pedig Talon – így áttételesen Ramée sem – tesz említést. Az általuk idézett vagy hivatkozott példák elemzése alapján elmondható, hogy a hyperbola a szöveg bármely pontján előfordulhat, terjedelmét kizárólag a szövegalkotó ízlése és belátása szabja meg, ahogy Geoffroy de Vinsauf középkori verses retorikájában is olvashatjuk: *Curat yperbolicus, sed non discurrat inepte / sermo: refrenet eum ratio placeatque modestus / finis, ut excessum nec mens abhorreat auris (Poetria nova 1013-15).*

2. 6. A hyperbola előfordulása különböző szövegtípusokban

2. 6. 1. Bár Ramée előrebocsátja, hogy ez a formáció minden szövegtípusban megfigyelhető (Ramée 1547/1581, p. 147), a XVI. századi gyakorlatnak megfelelően, Ramée és társai is kizárólag szépirodalmi igényű szövegekkel illusztrálják a hyperbola magyarázatát. A klasszikus hagyományban az epikus költők élnek vele, már Homérosznál megtalálhatók a halmozott, hyperbolikus hasonlatok

---

²²⁴ *inst. or.* VIII, 6, 76: Conceditur amplius dicere, quia dici quantum est, non potest: meliusque ultra, quam citra stat oratio.

(Letoublon–Montanari 2004, pp. 32-33). A szónoklat érvelésének is kiváló eszköze, különösen a *genus demonstrativum*ban a *laudatio* vagy a *vituperatio* részeként, erre francia nyelvű példát nem közölnek, mert a politikai szónoklatok elemzése nem szerepelt a nők retorikaoktatásában.

2. 6. 2. A kortárs lírikusok, a Pléiade költői azonban a legkülönbözőbb műfajokban élnek vele, kezdve Ronsard himnusz-paródiájától, a görög szerelmes regény fordításán vagy Baif szerelmes versein keresztül egészen Du Bellay verses Biblia-parafrazisáig. Fouquelin a hyperbolához nem keres példát a kortárs értekező prózából, sem a vallásos irodalomból, a példaanyag kivétel nélkül a kortárs lírai költészetből vagy regényirodalomból származik.

2. 7. A hyperbola bennfoglalt alakzatai és alakzattársításai

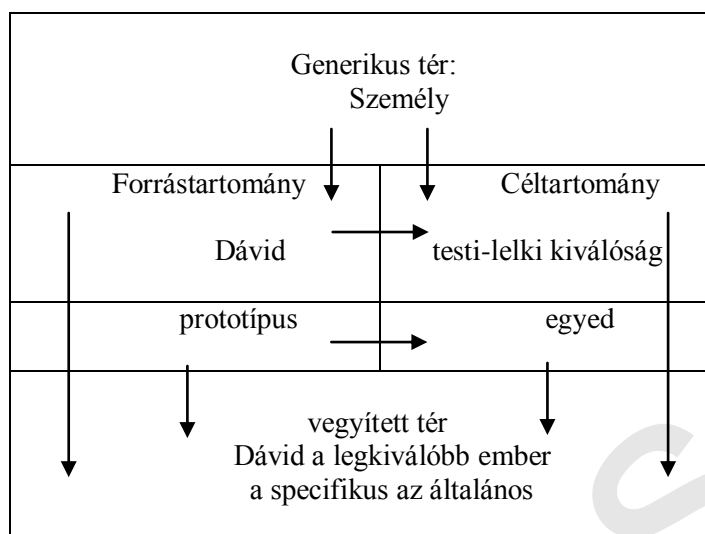
Ramée munkacsoportja nagyon részletesen vizsgálta a hyperbola lehetséges alakzattársításait – ide értendő természetesen minden olyan formáció, amelyben a hyperbola egy másik retorizált képlettel, trópussal vagy hasonlattal együtt áll. A hyperbolával társítható alakzatokat és trópusokat a XVI. századi retorikák nem tárgyalták ilyen részletességgel, de hasonló vizsgálatokat már találunk például Susenbrotus retorikájában, aki már megemlítette, hogy a hyperbola összekapcsolódhat *adagium*mal, hasonlattal, *denominatio*val vagy epithetonnal – ám ezek a formációk nem mind minősülnek retorizált nyelvi jelenségnek, az *adagium* elsősorban szövegtípus, az epithetonnak pedig a XVI. században már többnyire nem tulajdonítanak figurális jelentést. A Ramée-féle alakzattársítás-vizsgálat nagyon részletes, ám nem tartalmazza a lehetséges összes kombinációt, emiatt a felvázolt rendszer kiegészítést igényel.

2. 7. 1. Kataktrizis

2. 7. 1. Mint a példák is igazolják, a hyperbolának nevezett jelenség számos formációval rokonítható vagy társítható. A ramista retorikák elsősorban a metaforával való összekapcsolódását emelik ki, ebben az esetben, mint a Ronsard-versben is láthattuk, a metafora forrástartománya olyan mértékben felerősödik, hogy jelentős nagyságrendbeli eltérés alakul ki a céltartomány és a forrástartomány elemei között. Fouquelin ezen a jelenségen belül megkülönböztet egyszerű és hyperbolikus/túlzó metaforákat (*métaphore excessive ou superlative*), amennyiben ugyanazt a reakciót váltják ki a befogadóból, mint az „egyszerű” metaforák. Azonban, mint a síró Céphale példája is mutatta, a túlzó (*trop hardie*) metafora a beszélő szándékával, elvárásával merőben ellentétes hatást kelthet. Ezek a metaforák már a ramista szóhasználatban nem is metaforák, hanem kataktrizisek, így a hyperbola nem csupán metaforával, hanem kataktrizissel is társulhat, így jön létre a kataktrizises hyperbola (*hyperbole catachrétique*). Du Bellay *Monomachie de David et Goliath* című versében Góliát így szól a kis Dávidhoz:

*Dis-moi chétif de ta vie ennuyé,
Petit bout d'homme, et honte de nature*

Fouquelin a *bout d'homme* kifejezést emeli ki, hogy szemléltesse a hyperbolikus metaforának nevezett jelenséget. Góliát válogatott sértésekkel illeti Dávidot, hogy az félelemmel eltelve visszalépjen a küzdelemtől. Sértései közül azonban a „természet szégyene” (*honte de nature*) metafora, ha lehet, még kifejezőbb és erőteljesebb, talán jobban visszaadja, hogy milyen módon is foglalja magában a hyperbola a katakrézist. A „Dávid = természet szégyene” metafora a megszemélyesítés kanonizált trópusa, Dávid személyében egy absztrakció, a létező legnagyobb csúfság, a szégyen antropomorfizálódik. A perszonalifikáció lényege, hogy a képzeletbeli entitás emberi lényként konceptualizálódik, egyike az emberi gondolkodásban kódolt alapmetaforáknak, mivel a világ dolgait eleve úgy szemléljük, mintha azok is cselekvő, emberi lények lennének. E kognitív prediszpozíció segítségével a befogadó – és a szöveg által sugallt beszédhelyzetben a címzett, tehát maga Dávid – azonnal képes konceptualizálni magát a karaktert, azaz Dávidot. A leképezés egy megszemélyesített forrástartomány és egy absztrakt céltartomány között jött létre, ez utóbbi a forrástartomány révén nyeri el perszonalifikált státusát. Dávidot ellenfele felruházta minden elképzelhető negatív tulajdonsággal, mint ahogy a megelőző verssorok is érzékeltetik: satnya, életunt, rosszindulatú törpe – ezeket az emberi tulajdonságokat a befogadó tudata a forrástartományból (Dávid) a céltartományhoz (szégyen, csúfság, a „természet megcsúfolása”) kapcsolja. Fouquelin rámutat, hogy a szókép nem csak egyszerű metafora, hanem már katakrézis: Góliát ugyanis nem akárkit, hanem Izrael legnagyobb hősét nevezi a természet megcsúfolásának, azaz a forrás- és a céltartomány elemei között nem hasonlóság, hanem erős ellentét feszül. Prototipikusan ugyanis Dávid király alakjához csupa pozitív tulajdonság kapcsolódik: szépség, erő, hősiesség, bátorság. Így a létrejött katakrézis ellentétjére változtatja a hagyományos „Dávid = a természet csodája” metaforát, amelynek hatását a sorjázó negatív metaforák tovább erősítik. Az alapmetafora a következőképpen épül fel. A metafora forrástartományába Dávid király alakja kerül, míg a céltartományban a neki tulajdonított válogatott kiváló tulajdonságokat találjuk: szépség, jóság, bátorság. A két tartomány összekapcsolódása eredményezi a vegyített térben létrejövő „Dávid = a legderékabb ember” képet, amelynek révén Dávid mint minden emberi kiválóság prototípusa jelenik meg:

10. ábra: prototipikus metafora

A sértések címzettje, Dávid, érzékelve az ellentmondást Góliát szóképe és a valóság között, és dekódolva az egymás után sorjázó metaforákat, nemhogy megfutmodik, hanem annál inkább ég a harci vágtyól. A Fouquelin által kiemelt erős affektív tartalom ebben a példában is felfedezhető.

2. 7. 2. A hyperbola és az irónia

2. 7. 2. A két formáció összekapcsolásával viszonylag részletesen csak Ramée foglalkozik a quintilianusi trópuselmélet bírálatában (Ramée 1547/1581, p. 147). A hyperbola és az irónia összekapcsolódását *ironia hyperbolicának* nevezi, és példaként Iuvenalis szatírát hozza fel. Mivel a ramista irónia-értelmezés szerint az irónia lényege, hogy az implicit és az explicit jelentés között ellentét feszül, a hyperbolával társított irónia révén ez az ellentét fokozódik egészen a túlzásig. Az, hogy mi számít *ironia hyperbolicának*, mint a szűkszavú definícióból is kitűnik, rendkívül nehezen ragadható meg, hiszen az, hogy mi számít túlzásnak és mi „egyszerű” iróniának, az a befogadó nyelvi-retorikai kompetenciájának, a beszéd tárgyához való viszonyának és a beszédhelyzethez meghatározó tényezőknek a függvénye. Sajnálatos módon Ramée nem közöl semmilyen konkrét nyelvi példát a jelenség pontosabb bemutatására, a kortársak műveiben pedig nem szerepel ez az alakzattársítás. Az *ironia hyperbolica* feltételezését indokolhatja az a tény, hogy hasonlóan a többi trópus eredményező művelethez, az irónia műveletével is jöhet létre olyan nyelvi kép, amelyben a megjelölt minőség vagy mennyiség mérhetően nem reális.

2. 7. 3. Hyperbola és hasonlat – sorjázó hasonlatok

A hasonlat és a hyperbola társítására Talon első retorikájában az Aeneis VII. énekéből idéz:

Illa vel intactae segetis per summa volaret

gramina, nec teneras cursu laeisset aristas

Az akkoriban mindenki számára közismert részletnek Talon csak két sorát idézi, így a szöveget felületesen ismerő olvasó nem ismeri fel a hyperbolát a szemelvényben.²²⁵ Az idézet maga annak a hasonlatnak a részlete, amelyben Turnus seregszemléjében a hadra kelt latiumiak között megjelenik Camilla, a volscus amazon. A több soron keresztül kibomló hasonlatban Vergilius a lovagló Camilla ügyességét hangsúlyozza. Camilla vágató lovával szinte repül, mint ahogy a magvető kezéből szétszállnak a magvak a levegőben, még a sarló nem érte, gyenge kalászkok fejét sem súrolja, akár a tajtékos tenger vizén is járhatna, gyors lába nem merülne a vízbe. Az epikus költészetben gyakori hasonlatok Vergiliusnál gyakorta egymás után sorjáznak, mintegy egymásra rálicitálva, hogy még jobban érzékeltessék a beszéd tárgyának rendkívüliségét, amelynek visszaadására a „hétköznapi” szóképek már nem alkalmasak (Lamy 1699/1998, p. 169). A hyperbola alapfunkciója, a túlzás itt abban érhető tetten, hogy a földi halandó Camilla nagyon is hétköznapi cselekvését (lovaglás) természeti jelenségekhez (tajtékos tenger, szél) hasonlítja egyre erősödő képek segítségével.

2. 8. Következtetések levonása a hyperbola tudománytörténetéből

2. 8. A hyperbola a klasszikus trópusfelfogás értelmében, amely a nyelvi képet egyszerre műveletként és funkcióként látatja, a nehezen megragadható, sokféleképpen megközelíthető jelenségek közé tartozik. Mint a retorikatörténeti összefoglalások és a ramisták leírásai is sugallják, a formáció helyet kaphat a trópusok között, mint átvitt értelmű beszédet eredményező művelet, mert a megjelölt mennyiség vagy minőség bizonyos értelemben mérhetően nem reális, tehát a megnyilatkozás jelentése nem lehet szó szerinti. Alakzatként való értelmezése mellett az szólhat, hogy a művelet hatóköre szófűzésekre is kiterjedhet. Mind a trópusként, mind az alakzatként értelmezett hyperboláról elmondható, hogy általában valamilyen másik formációval társítva fordul elő. Trópusként a hyperbola a vele összekapcsolt nyelvi kép, a metonímia, a metafora vagy a synecdoche forrástartományát erősíti fel olyan mértékben, amelyre önmagában az analógia, a hasonlóság vagy az érintkezési viszony nem képes, emiatt válik irreálissá a beszéd tárgyának mennyisége vagy minősége. Mivel a ramista trópuselmélet csak négy műveletet feltételez, nem kerülhetett be önálló műveletként a rendszerbe, holott a szerzők által közölt példák inkább azt bizonyítják, hogy nem kötődik kizárólagosan egy művelethez sem.

---

²²⁵ A teljes hyperbola: *Hos super advenit Volsca de gente Camilla / agmen agens equitum et florentes aere catervas / bellatrix, non illa colo calathisve Minervae / femineas assueta manus, sed proelia virgo / dura pati cursuque pedum praevertere ventos; / illa vel intactae segetis per summa volaret / gramina, nec teneras cursu laeisset aristas, / vel mare per medium fluctu suspensa tumentis / ferret iter, celeres nec tingeret aequore plantas. (Aen. VII, 803-811 skk.)*

3. Allegória: trópus vagy gondolatalakzat?

3. 1. Az allegória meghatározásai

3. 1. 1. Az allegória klasszikus megfogalmazásban

3. 1. 1. Az allegória naiv megfogalmazásban olyan beszéd vagy szöveg, amely mást mond és mást jelent, erre utal a görög eredetű elnevezés is: másképp elbeszélni. Latin elnevezései: *inversio*, *permutatio* is azt tükrözik, hogy az allegória révén a beszélő mást mond, mint amit gondol (Susenbrotus 1576, p. 11).²²⁶ Az antik elméletírók közül Quintilianus *metaphora continuaként*, azaz állandósult metaforaként definiálta az allegóriát,²²⁷ illetve sorjázó metaforák révén létrejött sajátos szövegtípusként.²²⁸ A görög Tryphón az Íliás egyik részletén, Odysseus Akhilleuszhoz intézett szavain magyarázza ennek a formációnak a működését: ἦς τε πλείστην μὲν καλάμην χθονὶ χαλκὸς ἔχευεν (Il. XIX, 222). A sarlóról és az aratáskor levágott gabonáról szóló idézet, mint a szövegkörnyezet sugallja – Patroklosért Achilleus azonnal bosszút akar állni – arra utal, hogy az indulattól fűtött hős a csata hevében csak pillanatnyi megnyugvást nyerhet gyászában. Olvasatában az allegória olyan beszédmód, amelyben a szövegalkotó által kimondott szavak túlmutatnak elsődleges jelentésükön, egy ki nem mondott, másik jelentésre utalnak.²²⁹ A „mást mondunk, mint amit gondolunk”- tételből kiinduló antik megfogalmazásokban az allegória és az irónia egymáshoz rendkívül hasonló nyelvi-retorikai jelenségek, de míg az iróniában az explicit és az implicit jelentés egymással ellenkező, az allegóriában az explicit jelentés nem kioltja, hanem felerősíti az implicit jelentést.

Quintilianus megkülönböztet teljes (*tota*) és kevert (*permixta*) allegóriákat, aszerint, hogy az allegorikus értelem a megjelenő szövegben explicit módon is ki van-e fejtve.²³⁰ A teljes, más néven implikatív allegóriában a szöveg csak önmagát

²²⁶ Allegoria, inversio, transmutatio est cum aliud verbis, aliud sensu proponitur.

²²⁷ *inst. or.* IX, 2, 46: ἀλληγορίαν facit continua μεταφορά.

²²⁸ *inst. or.* VIII, 6, 44: Allegoria, quam inversionem interpretantur, aut aliud verbis, aliud sensu ostendit, aut etiam interim contrarium. Prius fit genus plerumque continuatis translationibus, ut "O navis, referent in mare te novi / fluctus: o quid agis? Fortiter occupa / portum", totusque ille Horati locus, quo navem pro re publica, fluctus et tempestates pro bellis civilibus, portum pro pace atque concordia dicit.

²²⁹ Περὶ τρόπων III, 193, 9.

²³⁰ *inst. or.* VIII, 6, 47: Habet usum talis allegoriae frequenter oratio, sed raro totius, plerumque apertis permixta est. Tota apud Ciceronem talis est: *hoc miror, hoc queror, quemquam hominem ita pessumdare alterum velle ut etiam navem perforet in qua ipse naviget.* Illud commixtum frequentissimum: *equidem ceteras tempestates et procellas in illis dumtaxat fluctibus contionum semper Miloni putavi esse subeundas.* Nisi adiecisset *dumtaxat contionum*, esset allegoria: nunc eam miscuit. Quo in genere et species ex accessit verbis venit et intellectus ex propriis.

látszik adni, míg a kevert (explikatív) allegória jellemzője, hogy a szöveg többé-kevésbé kifejtetten tartalmazza az allegorikus jelentést (Lausberg § 897). Implikatív allegória például Horatius híres ódája az állam hajójához (*carm.* I, 14):

*O, navis referent in mare te novi
fluctus: o quid agis? Fortiter occupa
portum!*

A horatiusi óda kifejtetlenül, de a művelt közönség számára azonosíthatóan tartalmazza az előzetes, rejtett értelmet, a római állam iránti aggodalmat. Explikatív allegóriára jó példát találunk Cicero Piso elleni beszédéből (*pis.* IX, 20), amelyet Talon retorikája is kiemel – bár a ramisták, mint látni fogjuk, nem tesznek ilyen szempontok alapján különbséget az allegóriák között:

*Neque tam fui timidus, ut qui in maximis turbinibus ac
fluctibus Rei publicae navem gubernassem, salvamque in
portu collocassem, frontis tuae nubeculam, tum collegae
tui contaminatum spiritum permiscerem.*

A *rei publicae navis* szószerkezet a kevert allegóriát megalapozó metonimikus eredetű metafora, inentől kezdve a befogadó biztosan tudja, hogy a hajó a római állam allegóriája. Maga az állam hajója sokkal régebbi allegória, felbukkan a Theognis-corpusban, az egyik Alkaios-vers is ezzel kezdődött, de valódi előzménye az Íliász monumentális hajó-hasonlata (XV, 623-629). Az általuk invokált nyelvi kép forrástartományában találjuk magát a hajót, a céltartományba kerül a közösség – általában egy egész nép. A létrejövő allegória egyszerre metaforikus és metonimikus eredetű, az egész közösséget megszemélyesítő hajó nyelvi képe egybeolvasztja a metonímia és a metafora mechanizmusát. Az allegóriát megalkotó görög nyelvű közösség jellemzően hajózással foglalkozott, a közösség és az általa leggyakrabban használt jármű között tulajdonos-tulajdon, tárgy-használó viszony áll fenn, ilyenformán a hajó magát a tulajdonló közösséget képviseli. A metonímia mellett ugyanakkor a hajó mint élettelen objektum jelenít meg élő személyeket metaforaként. A beszélő szövegében szereplő felszólítások is mind érzékeltetik az objektum perszónifikált státusát. A hajó a tengeren halad, ezzel is felerősíti, kiszélesíti az élet = utazás, élet = tenger idealizált kognitív modelljét, és azt mintegy történelmi perspektívába helyezi. Az úticél a kikötő, azaz a béke – metaforikus megfeleltetés, a befogadó a forrástartományban szereplő konkrét dolgot (kikötő) kapcsolja össze a céltartományban szereplő elvont fogalommal (béke). A metonimikus-metaforikus nyelvi kép, a hajó-toposz azáltal válik allegóriává, hogy egy konkrét jelentésre utal (állam, közösség), de ezt a jelentést nem maga alkotja meg (de Man 1996, p. 7).

3. 1. 2. Az allegória XVI. századi meghatározásai

3. 1. 2. Scaliger is rámutat az allegória lényegére: mást mondunk, mint amit gondolunk.²³¹ Ugyanakkor az allegóriában egymással szembesül és megőrződik mindkét értelem: a valós szöveg értelme és a vele együtt értett, belőle megfejthető implicit értelem. Melanchthon szerint az allegória, akár a metafora, hasonlósági viszonyon nyugvó retorikai jelenség, de terjedelme minimum szófüzésnyi, ezért helyesebb lenne alakzatnak tekinteni. A quintilianusi *metaphora perpetua*-elmélet mellett az enthymémából is eredeztethető, ugyanis mind a hasonló dolog, mind a hasonlított dolog explicit módon jelen van a szövegben (1532, pp. 36-37).²³²

3. 2. Besorolási problémák: lehet-e gondolatalakzat az allegória?

3. 2. A quintilianusi definíció, amely mintegy kiindulási pontként szolgál a ramisták allegória- értelmezéseihez, elvezet ahhoz a problémához, hogy létezik-e halmozott trópus, vagy pedig egy-egy trópus halmozásával már automatikusan alakzat jön létre? Ha pedig a halmozott trópus alakzatot eredményez, akkor a létrejövő formáció szó-, mondat- vagy gondolatalakzat lesz-e? Az allegória esetében ugyanis minden nyelvi példa minimum szófüzésnyi terjedelmű, ez pedig a hagyományos trópus-definíció újragondolására készteti a szerzőket. A probléma pontosabb megközelítése végett érdemes áttekinteni, hogy klasszikus értelemben milyen nyelvi képletek minősülnek gondolatalakzatnak, és ebből a hagyományból a Collège de Presles retorikusai milyen ismérveket emelnek át saját gondolatalakzat-értelmezéseikbe.

3. 2. 1. Kitekintés: a gondolatalakzatok elmélete a klasszikus hagyományban és ennek ramista adaptációjában

3. 2. 1. A gondolatalakzatok esetében nem pusztán az alakzatot alkotó elemek lexikális és/vagy referenciális jelentésének relevanciája szorul magyarázatra. A szintaktikai alakzatokkal összevetve a gondolatalakzatokról már az antikvitásban megállapították, hogy olyan tartalmi okokból létrejött és kategorizált formációk, amelyek nem minden esetben függenek a kifejezés lexikális (formai és jelentésbeli) megvalósulásától. Mint a cicerói definíció is kimondja, a verbális alakzat eltűnik, ha a szavak megváltoznak, a gondolatalakzat azonban független az őt alkotó szavaktól. Míg a szóalakzatok rendszerét már az ókorban sikerült többé-kevésbé pontosan kidolgozni, addig a gondolatalakzatok meghatározása és lehetőség szerinti csoportosítása állandó problémát jelentett. Az optimális rendszer kialakításában az egyik legfontosabb rendező elvnek az a felismerés számíthatna, hogy a gondolat nem nyelvi jelenség, ilyenformán a hang-, szó-, mondat- és gondolatalakzatok nem alkothatnak homológ sort (Tolcsvai Nagy 2003, p. 2). Ezek alapján

²³¹ *Poetices libri septem* III, 53: Allegoria fit figura, qua aliud dicimus, aliud intellegimus id quod sub alio membro divisionis recensebatur.

²³² *Ἀλληγορία* non est in verbo, sed in sententia, cum aliqua res significatur similitudine quadam [...] est eiusmodi collatio, in qua simile ostenditur: nec tamen additur expresse altera pars collationis. Seu ut dicam aliter, allegoria est mutilatum enthymema.

egyértelmű, hogy a gondolatalakzatok csoportját a szóalakzatok hierarchiájától elkülönítve kell a rendszerbe felvenni. A problémát azonban nem az elkülönítés jelenti, hanem az a tény, hogy míg a szintaktika alakzatait a művelet hatóköre szerint lehet alosztályokba sorolni, a gondolatalakzatok halmaza számos retorikai rendszerben olyan halmazként jelenik meg, amelybe a szerző minden olyan jelenséget is elhelyez, amelyet nem tud megmagyarázni. Gyakorlatilag a gondolatalakzatok osztálya olyan mértékben nyitott, hogy tipizálhatatlan, bár sokan megkísérelték az osztályozásukat különböző szempontok szerint.

Gorgias kezdte értékelni és alkalmazni az alakzatokat, Aristotelés pedig már az illőség és a kifejezés eszközeinek tekintette ezeket a nyelvi formációkat, amelyek a beszédet érdekessé, idegenszerűvé és szemléletessé teszik. A hellenisztikus korban – bár az ekkor keletkezett retorikákból legfeljebb csak töredékek maradtak fenn – a *λέξις*, az *elocutio* nagyobb részét alkották az alakzatok, és már voltak próbálkozások a csoportosításukra (Adamik 2004, p. 54). Ismerték már a szóalakzat és a gondolatalakzat fogalmát, és a szóalakzatokon belül külön csoportban tárgyalták a szóképeket, amelyeknek lényeges jegyét, a jelentés megváltozását felismerték, de nem nevezték még meg őket.

Cicero három dologgal gazdagította az alakzatok tanát: logikailag megállapította a szóalakzat és a gondolatalakzat közti különbséget, ő alkalmazta elsőként a *τρόπος* terminust „szókép” jelentésben, és kidolgozta, hogy a három stílusnem függvényében milyen alakzatokat lehet használni a beszédben. Az alakzatok klaszszikusnak mondott rendszerét Quintilianus alakította ki, ő általánosította a *figura* elnevezést, és ő állapította meg elsőként az alakzatok funkcióit (díszítő, érzelemfelkeltő és érvelő). A *quadripartita ratio*, a négy változtatási művelet segítségével pedig megkísérli modellezni a létrejöttüket.

Quintilianus a már korábban is ismert két alaptípust különíti el, a szóalakzatokat és a gondolatalakzatokat.²³³Bár az általa használt *figura sententiae* kifejezés jelentheti a mondatalakzatokat is, a fogalom kétféle értelmezési lehetősége rávilágít arra a problémára, hogy az alakzat a szónál nagyobb nyelvi egységre is kiterjeszhető jelenség, másfelől vannak olyan nyelvi formációk amelyek nem függenek a kifejezés formai és jelentésbeli megvalósulásától, ahogy azt már Cicero is felismerte. A gondolatalakzatok rendszerezése rendkívül problematikus. Esetükben a legegyszerűbb csoportosítási lehetőség a beszédaktusok szerinti, észlelésük pedig a befogadó kommunikációra vonatkozó tudásának függvénye (Kocsány–Szikszainé 2003, p. 29). Quintilianus nem kísérelte meg a gondolatalakzatok csoportosítását, pusztán megállapította, hogy osztályukat világosan el lehet különíteni a szóalakzatok halmazától, mert nem lehet egyszerűen szoloicizmusnak tekinteni őket, hanem valamilyen más magyarázatot kell találni létezésükre. Erre a gondolatra reflektál Scaliger is, mikor a figurák osztályán belül megkülönböztet szó- illetve gon-

---

²³³ *inst. or.* IX, 1, 17: inter plurimos enim, quod sciam, consensum est duas eius esse partes, dianoiias, id est mentis vel sensus vel sententiarum (nam his omnibus modis dictum est), et lexeos, id est verborum vel dictionis vel elocutionis vel sermonis vel orationis.

dolatalakzatokat, ezek között pedig azokat a jelenségeket is tárgyalja, amelyeket a hagyományos dichotómia hívei trópusnak neveznek.²³⁴

A reneszánsz retorikusai szerint lényeges kritériuma az alakzatoknak, hogy létrejöttüket nem lehet kizárólag jelentésváltozással magyarázni.²³⁵ A gondolatalakzatok definíciója Talon 1549-es megfogalmazásában rávilágít a jelenség összetettségére (1549, p. 20):

Figura *διανοίας*, id est mentis, sensus, sententiæ est figura, in totius orationis comprehensione, ac idcirco mutatis verbis omnino retineri potest.

A meghatározás kulcsszavai – *mens, sensus, sententia* – azt sugallják, hogy míg az előző csoport alkotóelemei olyan alakzatok voltak, amelyekben a művelet hatóköre egy szóra korlátozódik, ebben az osztályban olyan elemek vannak, ahol a szónál nagyobb terjedelmű egység (*sententia*) kap figurális jelentéstartalmat, illetve az alakzatjelleg nem nyelvi jelenségre vonatkozik (*mens, sensus*). A gondolatalakzatnak mint jelenségnek másik fontos ismérve a definíció alapján, hogy a szöveg egészének is képes megváltoztatni az értelmét, még akkor is, ha a benne szereplő szavak megváltoznak vagy felcserélődnek. A gondolatalakzatok halmaza ebben a megközelítésben megfeleltethető az antik elképzeléseknek, ugyanis a *differentia specifica* a hatókör és az elemek felcserélhetősége marad. A szerző mégsem képes helytálló tipológia megalkotására, mert számára minden gondolatalakzat, ami nem szóalakzat, így az osztályozás nem fedi fel azokat a tényleges kritériumokat, amelyek értelmében egy adott jelenséget besorolhat valamelyik kategóriába.

A gondolatalakzatok az 1572-es Talon- féle változatban már a beszéd affektivitását fokozó eszközökként tűnnek fel (1572, p. 55):

Figura sententiæ est figura quæ totam sententiam aliquo animi motu afficit. Virilem quandam dignitatem, præ superiorum molli et delicata venustate obtinet: ut illic color et sanguis orationis, hic nervi thorique esse videantur.

A definíció értelmében a neutrális, érzelemmentes, semleges közlést valamilyen érzellemmel töltik meg, a beszélő valamilyen speciális attitűdöt vesz fel általuk. A továbbiakban a szerző az antikvitás jeles szónokaira hivatkozik, Démoszthenészre és Ciceróra, akik a gondolatalakzatokat az *ornatus* legfőbb alkotóelem-

²³⁴ *Poetices libri septem* III, 31: An vero una figura communis et rei et verbis? Si sunt vera haec genera, figura scientiae, figura dictionis: non potest una esse, sane puto duas. Rei enim res est: verborum autem affectus ab rebus alii Graeci illas *σχήματα διανοίας*, hasce *σχήματα λέξεως* alii illas simplici nomine *σχήματα*, has aequè simplici *τρόποις*. Non igitur recte factum fit a Quintiliano qui in octavo *τρόποις* quum per species recensuit.

²³⁵ *σχήματα* vocant, quasi *gestus orationis, in quibus non est necesse mutare significationem vocum* (Melanchthon 1532, p. 35).

ének és a beszéd legnagyobb ékítményeinek tekintették. Az 1572-es retorikában Talon a gondolatalakzatok árnyaltabb felosztását adja, mivel újabb két csoportot vezet be (1572, pp. 56-72):

Figura sententiæ, est in logismo aut dialogismo: logismus est, quando sine collocutione sententia figuratur: estque exclamatio et sui ipsius revocatio, apostrophe et prosopopœia. [...] Logismus sententiarum adhuc fuit, sequitur dialogismus, qui est in interrogatione et responsione.

A dialogizmusok halmazának tehát azok az alakzatok lesznek az elemei, amelyek valamiféle fiktív kérdés-felelet sémára vezethetők vissza, vagy egyszerű kérdésalakzatok, vagy válaszok egy korábban elhangzott kérdésre, vagy a kettő kombinációi. Ezek az alakzatok az üzenet mellett a visszacsatolást, az esetleges reakciót is magukba foglalják, szemben a logizmusok halmazával, amelyek szerepe pusztán az üzenetek átadására korlátozódik. Fouquelin a gondolatalakzatokról így ír (1555/1990, p. 371):

La figure de sentence, est une mise et étendue en la continuation de toute la sentence de l'oraison, et pourtant elle peut être retenue en icelle, voire même les mots changés, ce qui ne se peut faire en la figure de diction. En laquelle si la diction est changée ou transportée, l'ornement est perdu.

Az idézetből kitűnik, miért is volt szükség arra, hogy elkülönítse a gondolatalakzatokat a trópusoktól: a *figure de diction* esetében a szavakat sem megváltoztatni, sem felcserélni nem lehet, míg a *figure de sentence* esetében a gondolat sajátosságán nyugszik a figurális jelleg.

A klasszikus antik és reneszánsz gondolatalakzat-értelmezések vizsgálata arra engednek következtetni, hogy a gondolatalakzatok gyakorlatilag tipizálhatatlanok, vagy csak részben osztályozhatók. Mivel minden eddig létrehozott rendszer önkényes, teljes mértékben az adott szerző ismereteinek és osztályozó szándékának függvénye, a szerzőnek megvan az a szabadsága, hogy rendszerébe csak azt a jelenséget vegye fel, amelyet valamilyen rendezői elv szerint valamilyen kategóriába el tud helyezni. Másik lehetőség, amellyel az antikvitás szerzői is éltek, hogy „gondolatalakzat” címen kategorizáltak minden olyan formációt, amely nem illet sem a szintaktikai alakzatok, sem pedig a trópusok közé.

A meglehetősen önkényes csoportképzésekre lehetséges válaszokat jelentenek azok a XX. századi elgondolások, amelyek a gondolatalakzatok halmazának szűkítését vagy megszüntetését javasolják. Az osztályozás problémáját Cohen 1976-os tanulmányában drasztikus módon oldotta meg. Szerinte a régi terminus technicusok már nem használhatók a modern retorikatudományban, és a retorika vizsgálati vizsgálati tárgyát is újra meg kell határozni. A retorika nyelvtudomány, a

gondolat pedig nem nyelvi, hanem nyelv feletti jelenség. A beszélő gondolataira való hivatkozás nyelvészetileg sosem lehet helytálló, így a gondolatalakzatok osztályát gyakorlatilag nem érdemes fenntartani (Cohen 1996, p. 99).²³⁶

3. 2. 2. Az allegória mint gondolatalakzat

3. 2. 2. Gondolatalakzatként az allegória hagyományosan az *immutatio* alakzatai között kap helyet (Lausberg § 894), mint akár egy egész mondatra kiterjeszhető, gigantikus metafora.²³⁷ Quintilianus *metaphora continuaként*, azaz állandósult metaforaként definiálta az allegóriát, amelyet a gondolat-trópusok (emfázis, hyperbola, synecdoche, irónia) között említett. Mint Talon már idézett gondolatalakzat-definíciója is rámutat: a gondolatalakzatok jellemzője, hogy a figurális jelleg eltűnik, ha az alakzatot alkotó elemeket felcseréljük vagy egyes részeit elveszük. Az allegória esetében a szavak átrendezése nem változtat a közlemény implicit jelentésén, ezért több rokon vonást mutat a trópusokkal. A quintilianusi gondolat-trópusok (*sermonis a propria significatione in aliam cum virtute mutatio*) fogalmának bevezetése kiküszöbölni látszik ezt a besorolási problémát, azonban a ramisták – ragaszkodva a *quadripartita ratio* következetes alkalmazásához – nem vették át Quintilianus rendszerezési elveit.

3. 2. 3. Az allegória elhelyezése trópusként a retorika rendszerében

3. 2. 3. Az allegória azoknál a szerzőknél, akik feltételeznek sorjázó vagy halmozott trópusokat, trópusként szerepel, mert jelentésváltozással jön létre. A sorjázó vagy halmozott trópus fogalmát azért vezetik be, hogy a művelet hatókörét kiterjeszthessék szöfűzésekre is (Melanchthon 1532, p. 36). Mint már korábban is láttuk, Quintilianus az allegóriát egyetlen gigantikus metaforának fogta fel (*metaphora perpetua*).²³⁸ Ebből a kijelentésből indulnak ki Ramée és követői, mikor az allegóriát és a metaforát kapcsolatba hozzák egymással. Ha pedig a két jelenség rokonítható egymással, akkor, amennyiben az allegóriáról mint nyelvi jelenségről beszélnek, arra a következtetésre jutnak, hogy az allegória maga is trópus. Quintilianus allegória-értelmezése még az adott nyelvi képet generáló művelet, az *immutatio* hatókörének nagyságából indult ki. Számára a trópus fő ismérve, hogy a művelet hatósugara nem terjed ki egy szónál nagyobb egységre. Ilyenfor-

---

²³⁶ En réalité, la référence à la pensée du locuteur est toujours linguistiquement non pertinente et il faut éliminer définitivement du champ de la rhétorique, ainsi que le souhaite Bally, la classe des figures de pensée.

²³⁷ Die Allegorie ist für den Gedanken, was die Metapher für das Einzelwort ist: die Allegorie steht also zum gemeinten Ernstgedanken in einem Vergleichsverhältnis. Das Verhältnis der Allegorie zur Metapher ist quantitativ: die Allegorie ist eine in einem ganzen Satz durchgeführte Metapher.

²³⁸ *inst. or. IX, 2, 46*: Ergo etiam brevior est tropus. At in figura totius voluntatis fictio est, apparens magis quam confessa, ut illic verba sint verbis diversa, hic sensus sermonis et loci et tota interim causae conformatio, cum etiam vita universa ironiam habere videatur, qualis est visa Socratis (nam ideo dictus eiron, agens imperitum et admiratorem aliorum tamquam sapientium), ut, quem ad modum allegoriam facit continua metaphora, sic hoc schema faciat tropus ille contextus.

mán az allegória nem felel meg a trópus-definíció követelményeinek. Cicero halmozott metaforaként értelmezte az allegóriát.²³⁹

A klasszikus dichotómiát következetesen felülírni próbáló Puttenham sem szakad el lényegében a quintilianusi halmozott metafora-elképzeléstől, amikor az allegóriát egy óriásivá növelt, hosszantartó metaforaként tárgyalja. A szemantika alakzatai (*figures sensible*) közé veszi fel az allegóriát, ezek lényegében megfeleltethetők a klasszikus értelemben vett nyelvi képeknek.²⁴⁰ Az allegóriát generáló mechanizmusok megegyeznek a metaforát létrehozó műveletekkel, ezért kerülhet egy csoportba a klasszikus hagyományban trópusként szereplő formációkkal. Szerinte az allegória lényege a „mást mondunk, mint amit gondolunk” elve, vagyis a beszélő által használt szavak elsődleges jelentése és a mögöttes gondolati tartalom között ellentét feszül, de ez az ellentét feloldható. A metaforától annyiban különbözik, hogy nem egy szóra terjed ki, hanem hosszabb szekvenciákon is végigvonulhat.²⁴¹

Fouquelin a metaforákról szóló fejezetben belül tárgyalja az allegóriát, amely szerinte nem más, mint halmozott és kiterjesztett metafora (*métaphore multipilée et continuée*). A francia nyelvű definíció felfedi, hogy nemcsak a művelet hatókörének kiterjesztése, hanem egy művelet többszöri ismétlése is allegóriát eredményezhet. Ez a trópus átvitt értelmű szavak szekvenciájából áll, a metaforától csak terjedelmében különbözik, ezért nem szükséges, hogy a metaforától elkülönítve, önálló formációként kezeljék (1555/1990, p. 338):

Allégorie donc constituée de plusieurs mots transférés,
est une espèce de Métaphore, et non un Trope distinct et
séparé d'icelle.

Klasszikus példaként az allegóriát *metaphora perpetua*ként értelmező szerzők Quintilianus nyomán²⁴² Horatius az állam hajójához írott ódáját (*carm.* I, 14) idézik. Erre reflektál Talon példaválasztása Cicero Piso elleni beszédéből. Fouquelinnél a horatiusi pretextusra visszautaló Ronsard-vers szerepel:

Verrai-je point que ces astres jumeaux,

²³⁹ *de or.* III: (allegoria) non est in uno verbo translato, ex pluribus continuatis.

²⁴⁰ Allegorie is figure sensible, which hath its sence and understanding altered and figured many wayes, to wit, by transport, abuse, cross-naming, new naming, change of name.

²⁴¹ Allegoria which is when we speake one thing and thinke another, and that our wordes and our meanings meete not [...] properly & in his principall vertue Allegories is when we do speake in sence translative and wrested from the owne signification, nevertheless applied to another not altogether contrary, but having much obvenience with it as before we said of the metaphore [...] such inversion of sence is one single worde is by the figure Metaphore, and this manner of inversion extending to whole and large speeches, it maketh the figure allegorie to be called a long and perpetuall Metaphore.

²⁴² *inst. or.* VIII, 6, 44: fit [...] plerumque continuatis translationibus, ut O navis, totusque ille Horati locus, quo navem pro re publica, fluctus et tempestates pro bellis civilibus, portum pro pace atque concordia dicit.

*En ma faveur encore par les eaux
Montrent leur flamme à ma carène lasse?
Verrai-je point tant de vœux s'accorder
Et calmement mon navire aborder,
Comme il soulait, au havre de sa grâce?*

Az ókori irodalomban több lehetséges interpretációja létezett ennek az allegóriának: a Quintilianus által felidézett, és már korábban ismertetett kollektív asszociáción túl számolnunk kell individuális olvasatokkal is, amelyekben a hajó az élet, a költészet vagy a testi szerelem allegóriájaként értelmezhető.²⁴³ Az allegória szexuális aktusként való olvasata mellett a hellenisztikus irodalomban elterjed a szerelem érzelmi aspektusaira épülő interpretáció. A „szerelem tengere” fogalmi metafora Meleagrosz költészetében egy újabb elemmel gazdagodik: a hajót, azaz a beszelőt a tengeren maga Erósz kalauzolja, a hajót szelek (a Vágy) hajtják előre.²⁴⁴ A szerelmes férfit a tengeren viszontagságok várnak, a víz erős hullámokat vet.²⁴⁵ A hullámozás, a tengeri vihar olykor megroppantja a hajógerincet (*carina*), amely *pars pro toto* synecdochéként magát az egész hajót jelenti, metaforikusan pedig magát a szerelmes férfit.²⁴⁶ Az antikvitás irodalmát jól ismerő, az allegorikus irodalmi alkotásokat rendszeresen olvasó korabeli közönség számára a szerelemhajó-allegória

---

²⁴³ P. Murgatroyd tanulmánya (1995) a „szerelem = tenger” fogalmi metafora történeti áttekintése kapcsán a hajó allegóriájának individuális olvasatát szorgalmazza. Vélekedése szerint sem Alkaios, sem Theognis költeménye nem egyértelmű átvétele az Íliásban megjelenő hajó-hasonlatnak, ugyanis az allegória céltartományában nem egy közösség szerepel. Sokkal valószínűbb, hogy Alkaios hajója valójában egy öreg kurtizán (1995, p. 9), aki a szerelem tengerén utazásának végéhez, a kikötőhöz (szexuálisan inaktív állapot) igyekszik eljutni. A Theognis-költemény allegóriája pedig értelmezhető úgy, hogy a hajó a házasságtörő feleséget jelenti, akit öregecske férje nem képes megfegyvelni (a kormány nem képes őt irányítani), és aki titokban minden éjjel más férfiak után jár (más kikötőben horgonyoz). Pindarosnál is felbukkan az említett allegória (Frag. 108), a komédiaíró Aristophanész pedig különösen gyakran alkalmazza (*Lys.* 671-79; *Ran.* 45-50, *Av.* 1253-56): a teljes allegória magát a szexuális aktust jelenti, a hajó a férfi (az árboc, mint fallikus szimbólum szerepe teljesen nyilvánvaló), a kikötő a nő, a tenger maga a szerelem metaforája.

²⁴⁴ Mel. Coll. Alex. 12. 84: *Κύπρις ἔμοι ναύκληρος, Ἔρωσ δ'οἶακα φυλάσσει / ἄκρον ἔχων ψυχῆς ἐν χειρὶ πηδάλιον / χεμαίνει δ'ὁ βαρὺς πνεύσας Πόθος, οὐνεκα δὴ νῦν / παμφύλῳ παίδων νήχομαι ἐν πελάγει.*

²⁴⁵ Lucr. IV, 1077: *fluctuat incertis erroribus ardor amantum.* A metafora nem szükségszerűen csak férfira vonatkoztatva jelenik meg, lásd pl. Cat. 64, 62 a Théseus hűtlensége miatt bántódó Ariadnéről: *magnis curarum fluctuat undis.* A hajó-hasonlat másik megfogalmazása szintén Catullusnál 68, 63-66 (skk.): *ac velut in nigro iactatis turbine nautis / lenius aspirans aura secunda venit / iam prece Pollucis, iam Castoris implorata, / tale fuit nobis Allius auxilium.*

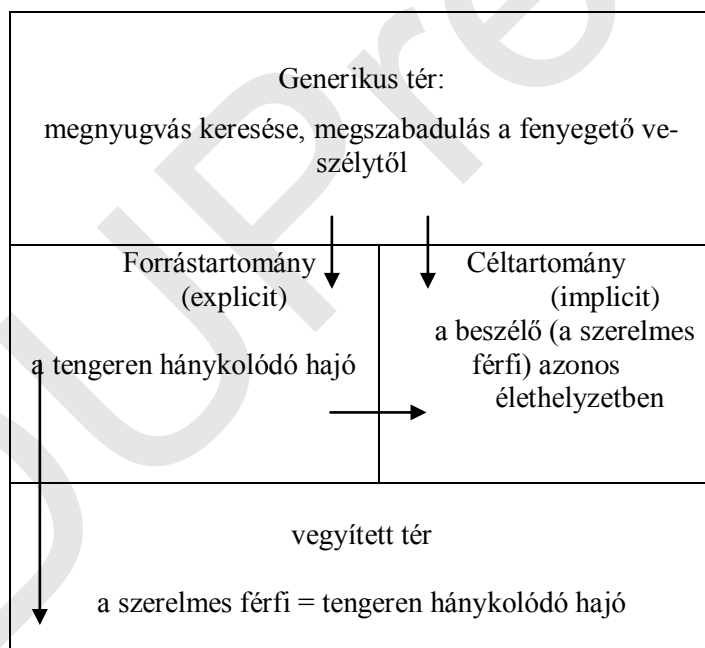
²⁴⁶ Lásd: Prop. III, 24, 15: *an quisquam in mediis persolvit vota procellis, / cum saepe in portu fracta carina natet?* (Murgatroyd kiemelése 1995, p. 20)

értelmezése nem okozott problémát (többek között ezzel magyarázható a példa részletes kifejtésének elmaradása), a modern befogadó számára azonban az allegorikus művek olykor magyarázatra szorulnak.

3. 3. Excursus: Az allegória mechanizmusa és hatása egy Ronsard-szemelvényben

Tekintsük át a Fouquelin által kiválasztott példát a modern nyelvtudomány eszköztárának felhasználásával is, hogyan épül fel ez a reneszánsz költészetben is kedvelt allegória!

3. 3. 1. A beszélő az antik irodalomból jól ismert szerelemhajón hajózik – vagy csak szeretne hajózni – a kikötő felé. Jármű és utasa nem különül el, szoros egységet alkot: a beszélő szinte egyggyé válik a hajóval, ezt sugallják a hajóalkatrészek előtt sorjázó birtokos determinánsok is. Az allegória alapmetaforája, a szerelmes férfi = hajó (a francia *navire* kifejezés hímnemű, ezzel is felerősíti a forrás- és a céltartomány kölcsönhatását) a következőképpen épül fel. A forrástartományban szereplő élettelen objektum jeleníti meg a céltartományban található humán egyedet, a beszélőt. A két elem összekapcsolásának alapja a magatartásuk közötti analógia. A következő ábra bemutatja, hogyan is épül fel az alapmetafora:

11. ábra: az allegória alapmetaforája

A generikus térben – ez a metafora bemeneti síkja – szerepel az a magatartásforma, amely az analogikus viszonyt megteremti a két mentális mező, a forrás- és a céltartomány között. A viharos tenger veszedelmeinek kitett hajó bizonytalansága, ingadozása, veszélyeztetettsége, kiszolgáltatása képes érzékeltetni a kétségek közt ör-

lódó szerelmes zaklatottságát, egyúttal megfelel a nyugati kultúra szerelem-felfogásának: a szerelem szenvedések és kínok forrása.

A hajó a kikötőbe igyekszik – ez a másik alapvető fontosságú metaforikus kifejezés a szonett szövegében. A szövegalkotó a metafora forrástartományában szereplő kikötőhöz a céltartományban a szeretett nő alakját rendeli, szintén az analógia alapján: ahogy a kikötőben kijavítják a sérült hajókat, és az utasok és személyzet megpihenhetnek, úgy az epekedő szerelmes számára is megnyugvást, boldogságot jelent, ha elnyerheti a kedvese kegyeit.

A hajó nyílt vízen, a szerelem tengerén halad, erre utal a többes számú főnév (*les eaux*) és a hullámok (*flots*) kifejezés, megfelelően a szerelem = tengeri utazás fogalmi metaforájának. Az utazónak konkrét célja van, a megtett út a kapcsolat előrehaladottságát mutatja, az úticél pedig a kapcsolat célja, azaz maga a beteljesülés. A fogalmi metaforák gyakran szerveződnek nagyobb egységekbe bizonyos fölérendelt céltartományok (jelen esetben a szerelem) jobb megértése céljából. E fölérendelt fogalmak alkotják az alapszintű fogalmak különféle jelentésdimenzióit. Ezért az alapszintű absztrakt fogalmak metaforikus konceptualizációja a fölérendelt fogalmak integrációjától függ. Esetünkben a fölérendelt céltartomány az érzellem fogalma, a forrástartományban pedig a fizikai objektumok tulajdonságai találhatók. Így jön létre a szerelem = utazás idealizált kognitív modelljének fölérendelt fogalmi metaforája: az „érzelem = két objektum vagy entitás közötti távolság”.

A modern nyelvtudomány igazolta, hogy az allegória lehet metonimikus eredetű, sőt egyszerre metaforikus és metonimikus (Fauconnier–Turner 2000, p. 138). A hajó (*navire*) kifejezés nem csak metaforikusan, hanem metonimikusan is utal a beszélőre, aki a hajón utazik. Lakoff és Johnson vizsgálódásaiból kiindulva ezt a szóhasználatot a tárgy-használó viszony idealizált kognitív modelljének, fogalmi metonímiájának példaként értelmezhetjük. A fogalmi metonímiák fogalmának bevezetése azonban komoly feladat elé állítja a kutatókat: értelmezniük kell a metonímiában megtestesülő jelentéstartományt, és azon belül meg kell ragadni az érintkező mentális síkokat. Mivel a metonímiának nincs olyan lényegi kritériuma, mint a metaforának a hasonlóság vagy az analógia, lényegében végteleníti az érintkezés lehetőségeit (Kocsány–Szikszainé 2007), így az érintkező fogalmakat a lehető legáltalánosabban igyekszik megragadni (például: egész-rész, fogalom-forma). Ez történik Kövecses és Radden tanulmányában (1998) is, akik három kategóriát állapítanak meg a metonímiák halmazán belül. Jelmetonímiának tekintik a fogalom helyett álló formát (dollár a pénz helyett), referenciametonímiának a forma és a fogalom együttesét megjelenítő szót a dolog vagy az esemény helyett (tehén, a tehénre mint dologra vonatkoztatva). Ezeken felül fogalmi metonímiának vesznek minden olyan esetet, amelyben a fogalom és a forma együttese másfajta fogalom és forma együttesére vonatkozik. Ide sorolhatók azok az esetek, amikor a beszélő a „hajó” szót használja a hajó utasa vagy vezetője helyett, ilyen módon a ronsard-i szóhasználat egyszerre aktívál egy metaforikus és egy metonimikus úton keletkező idealizált kognitív modellt.

3. 3. 2. A nyelvi jelenségként értelmezett allegória alapja minden esetben egy „előzetes szöveg”, azaz egy olyan előzetes tudásháttér, amely magában foglalja mindazon ismereteket, képzeteket, eseményeket, amelyek megelőlegezik az allegóriát, és amelyeket az allegória új megvilágításba helyez (Mesterházy 2001, p. 86). Kurz hangsúlyozza, hogy pretextus nemcsak szöveg lehet, hanem akár esemény vagy szituáció, azaz valamilyen közös paradigmaticus mező. Ezzel összefüggésben különbözteti meg Kurz az ontologikus és a hermeneutikus allegóriákat. Ontológikus allegóriának azt a formációt tekinti, amelynek kizárólag egy pretextusa lehet, mint például a Biblia. Ezzel szemben a hermeneutikus allegóriakoncepció az allegória hagyományos meghatározásait képes befogadni anélkül, hogy egyetlen ontologikus jelentéshez ragaszkodna (Kurz 1982, p. 40, Mesterházy kiemelése).

3. 3. 2. Az allegória a kettős szöveg – az explicit és a feltételezett implicit szöveg – egyfajta hasonlóságán vagy analogikus összefüggésén nyugszik. Ahhoz, hogy az explicit szövegből a befogadó felismerhesse a rejtett célszöveget, utalásokra és kommentárookra van szüksége. A XX. században Maureen Quilligan mutatott rá ennek a formációnak a legfontosabb aspektusára: hogy az allegória értelmezhetetlen kommentár nélkül (Quilligan 1991, p. 2), illetve, hogy az allegória szekvenciális felépítése arra ösztönzi az olvasót, hogy tematikus kapcsolatokat keressen (Quilligan 1991, p. 130). A kommentár feladata, hogy megjelölje vagy pontosítsa a céltartományt és annak elemeit, ha ez elmarad, az olvasó nem feltétlenül figyel fel a szövegek közötti átfedésekre, a fogalmi síkok interferenciáira. A már idézett Ronsard-szemelvény példájánál maradván vizsgáljuk meg, hogy miként formálódnak a szöveget átszövő tematikus szekvenciák és hogyan épülnek fel a kommentárszövegek! A szonett műfajának szabályai nem teszik lehetővé hosszasan kifejtett kommentárszövegek beillesztését, azonban a szövegben elszórt utalások számos ponton segítséget kínálnak az allegória megfejtéséhez. Kommentárként funkcionál a najád (*Naiade*) kifejezés:

*Verrai-je point que ma Naiade sorte
d'entre les flots pour m'enseigner le port?*

A habokból kibukkanó najád figurája az antik irodalom egyik kedvelt motívuma, általában ő mutatja a helyes irányt a hajózó hősöknek, így a Kolchisból hazatérő Jásónnak is (Cat. 64, 14-15). Az utat mutató tengeri istennő szerepeltetése ugyanakkor alludálhat egy híres Horatius-ódára, mint pretextusra. A hajó-allegóriát felhasználó 14. számú óda után következő költeményben a Trója felé hajózó Parist a tengerből kibukkanó Néreus figyelmezteti a helyes útirányra: forduljon vissza Spárta felé, és próbálja kiengesztelni Menelaost, majd megjövendöli Trója pusztulását. A najád szerepeltetése nem pusztán horatiusi reminiscencia, lehet a beszélő kedvese is, a vele való találkozás az élet tengerén fordulópontot jelent: az eddig rossz útirányba (rossz kikötő = méltatlan szerelmek) haladó, vagy éppenséggel céltalanul (szerelem nélkül) bolyongó beszélőt a megfelelő útirány, a hozzá méltó hölgy (kikötő) felé orientálja.

A szerelem tengerén rengeteg veszélynek van kitéve az utazó: nagy a kísértés, hogy letérjen a helyes útról, engedvén a csábításnak. Az állhatatos szerelmes ezt a próbát is kiállja, odakötözi magát a szerelem hajójának árbocához, ahogy Kirké tanácsára Odysseus is védekezett a Szirének éneke ellen (*Od.* XII, 40-55, 161-165 és 177-179). Azonban, mint a forrásszöveggént szolgáló homéroszi eposz is sugallja, a vihar az utazót minden óvintézkedés dacára is elsodorhatja. Odysseus hiába menekül meg a Szirénektől, Ithaka helyett Ogygié szigetén találja magát, ahol Calypso nimfa veszi gondjaiba:

*Viendrai-je point ainsi qu'Ulysse à bord
ayant au flanc son linge pour escorte?*

A görög forrásszöveg ismeretében – és a korabeli befogadó minden bizonnyal jól ismerte Odysseus történetét – az allegória újabb üzenetét fejthetjük meg. A szerelmes úton-útfélen ki van téve a csábításnak, de szerelme iránti állhatatos vonzalma minden nehézségen átsegíti, még akkor is, ha pillanatnyilag alulmaradni látszik a csábítójával szemben (Odysseus Pénélope iránti szerelmét természetesen nem befolyásolja Calypsóval folytatott viszonya).

Horatiusi pretextusra utal vissza a páros csillag (*astres jumeaux*) kifejezés: a hajóra szálló Vergiliushoz írott ódában (*Carm.* I, 3) a beszélő az ikrek, Castor és Pollux, mint fényes csillagok (*lucida sidera*) oltalmát és útmutatását kéri a barátját szállító hajó számára. A horatiusi kifejezés átvétele azonban a hajó-allegória másik aspektusát, a költészet hajóját is felidézi a befogadóban. Ebben a fogalmi metaforában a tenger a fennkölt költészetet – például az eposzok írását – jelenti, az elhajózó barát, Vergilius épp az Aeneishez gyűjt anyagot és készül az eposz kidolgozásához.²⁴⁷ Ronsard igazi *poeta doctus*hoz illően ezzel a kifejezéssel képes egyidejűleg előhívni a hajó-allegória két olvasatát. A horatiusi corpust ismerő befogadó a szóhasználatból azonnal felismeri a pretextusként funkcionáló Vergiliushoz címzett ódát. Ronsard költői tehetségét mi sem bizonyítja jobban, mint hogy képes olyan komplex nyelvi képet, allegóriát alkotni, amelynek kommentárként funkcionáló elemei egyidejűleg képesek több, egymással nem vagy csak lazán összefüggő forrásszöveget is felidézni.²⁴⁸

²⁴⁷ Lásd: Kallimachos Apollón-himnusza. A himnuszban az Irigység megszemélyesített alakja (*Φθόνος*) Apollónhoz intézett szavaiban arra figyelmezteti az istenséget, hogy az eposzköltő énekesnek (*ἀοιδός*) úgy kell énekelnie, mint a tengeri hullám: *οὐκ ἄγαμαι τὸν ἀοιδόν, ὃς οὐδ' ὅσα πόντος ἀεῖδει* (skk.). Horatius a sokszor és sokféleképpen értelmezett I. 14-es óda mellett a IV, 15-ös ódában is felhasználta ezt az allegóriát: Phoebus volentem proelia me loqui / victas et urbes increpuit lyra / ne parva Tyrrhenum per aequor / vela darem (1-4, Zumwalt kiemelése 2004: 7), amelyben mentegetőzik, hogy nincs tehetsége a fennkölt témákhoz – azaz Phoebus Apollo maga tiltotta meg neki, hogy kis csónakja a Tirrén-tengerre merészkedjen. Propertiusnál is gyakran felbukkan, lásd: III, 3. 15-24; III, 9, 3.

²⁴⁸ Zumwalt megjegyzi, hogy a szerelem = hajó és a költészet = hajó fogalmi metafora között feltételezhető valamiféle összefüggés: a szerelem = hajó kognitív modellje hívta elő

A hellenisztikus és római szerelmi költészetben gyakori hajógerinc = hajó synecdoche (*carène*) szerepeltetése ismét horatiusi szöveget idéz: az I. 14-es ódában szintén szerepel.²⁴⁹ A hajót már megrongálta a kegyetlen szél és víz, evezői elvesztek, az árboc és a rudak nyögnek, hiányoznak a kötelek, hogy is lenne képes folytatni az utat a viharos tengeren? Ráadásul elvesztek a viharban az istenszobrocskák, akik védelmezheték volna a hajót. Ronsard hajója is megviselt, megfáradt (*lasse*) – újabb, melléknévi eredetű perszifikáció – de neki nincs szüksége szobrokra, hiszen reménykedhet abban, hogy a csillagok (a szeretett nő szeme) elvezetik őt a kikötőbe. A kikötő, a hölgy kegyeinek kikötője (*le havre de sa grâce*), ahol megkönnyebbülten lehorgonyozhat a megviselt hajó, mint a viszonzott szerelem metaforikus kifejezése maga is kommentárszöveg, a szonett utolsó szavaiként mintegy megerősíti a beszélő legfőbb kívánságát.

3. 3. 3. A kommentárszövegek által sugallt értelmezések felfedik az allegorikus szöveget alkotó tematikus szekvenciákat. A Ronsard-vers tematikus szekvenciái a következőképpen épülhetnek fel:

1. A hajó a tengeren halad a biztonságot jelentő kikötő felé.
2. Az úton isteni segítséget (útbaigazítást) kap.
3. A kikötőig számtalan veszélyt kell kiállnia, súlyosan megsérül.
4. Mert kiállta a veszélyeket és átvészelte a vihart, megpihenhet az áhított kikötőben.

A tematikus szekvenciákhoz a befogadó újabb magyarázatokat rendel az allegória befogadásának következő lépésében, amelyekből kiolvashatja az allegóriában implicit módon jelenlévő erkölcsi tanítást:

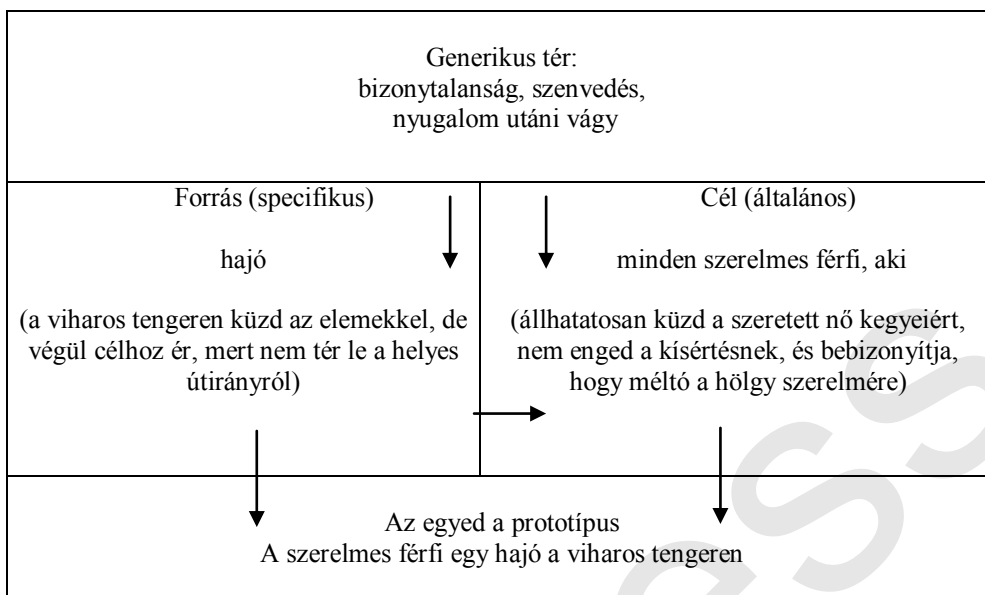
1. A szerelmes férfi igyekezzen elnyerni kedvese jóindulatát és kegyeit.
2. Ha érzelmei viszonzásra számíthatnak, a szeretett nő jelzéseket ad.
3. Bármilyen kísértésnek is van kitéve a férfi, nem engedhet, különben nem méltó arra, hogy viszonzszeressék.
4. Ha bebizonyította, hogy méltó a hölgy szerelmére, jutalma nem marad el.

A tematikus szekvenciák és a kommentárszövegek segítségével a befogadó következtetéseket vonhat le arról, hogyan viselkedhet a legmegfelelőbben egy hasonló élethelyzetben:

---

a költészet = hajó modellt, mert ennek a metaforának a konvenciói megengedik a beszélő és a hajó (szerető) elkülönítését (2004, p. 6).

²⁴⁹ *ac sine funibus / vix durare carinae / possint imperiosus / aequor?*

12. ábra: a hajó-allegória Ronsard LV. szonettjében

A generikus mező, a kiterjesztett allegória bemeneti síkja érzékelteti, hogyan szerveződik a teljes alakzat. Az általános és a specifikus eset, a forrás- és a céltartomány a bennük szereplő elemek attitűdje közti analógia alapján kölcsönhatásba kerül. A céltartományban szereplő beszélőnek rengeteg megpróbáltatást kell leküzdenie, hogy kiérdemelhesse a szeretett hölgy kegyeit, de kitartása meghozza gyümölcsét. Az allegorikus olvasat során a befogadó a beszélőt fogalmilag integrálja a szerelem = tengeri utazás kognitív modelljébe, és párhuzamot von közte és a tengeren hánykolódó, kikötőbe igyekvő hajó között, ezt az integrációt pedig az explicit kommentárszövegek – jelen esetben az antik reminiscenciák felismerése – segítik, ezek a kifejezések és szófüzések indítják el a befogadóban az asszociációs folyamatokat. A megvalósuló fogalmi integrációk pedig felfedik a szonett ki nem mondott, csak implicit megfogalmazott, a sorjázó retorikai kérdésekbe rejtett következtetését: az állhatatos és kitartó udvarlás meghallgatásra talál.

3. 3. 4. Hasolóan antik előzmények, a homéroszi eposzok világa az alapja a következő Du Bellay-szemelvénynek – a versrészletet Fouquelin az igei metaforák között idézi, de ez egy egyszerű metaforánál valójában összetettebb költői kép:

*Voilà comment sur le métier humain,
 Non les trois sœurs, mais Amour de sa main,
 Tist et retist la toile de ma vie.*

A három párka, a versben szereplő három nővér Zeus utasításai alapján alakítja az emberek életének fonalát: Klothó megfonja, Lakhésis kiméri, Atropos elvágja ollójával. A három nőalak, a három sorsistennő, akárcsak a többi görög isten, az emberi lét egy-egy aspektusát személyesíti meg, az általuk sodort és elvágott fonál az

emberi élet metaforája. Az allegória alapjául szolgáló mítoszban Zeus, a sors ura határozza meg egy-egy életfonal hosszúságát. Du Bellay versében az allegória kreatív módon átalakul: a beszélő életét nem a sors, hanem a szerelem irányítja: maga a szerelem istene fonja az élete fonalát.

3. 4. Az allegória szerepe a kommunikációban, jellegzetes szövegtípusai

3. 4. 1. Az allegória kommunikációs szerepe

3. 4. 1. Az allegória konkrét jelentésre utaló jel, de ez a jelentés nem az allegória által jön létre, és a jel megfejtésével ki is merül a formáció sugalmazó ereje (de Man 1996, p. 7). A képek megválasztását a hagyomány is meghatározza, mint láttuk a hajó-allegória áttekintése során, és egy-egy kép kisebb-nagyobb mértékben meg is változhat, új olvasatokkal gazdagodhat. Mint rejtett értelmet hordozó szöveg (amennyiben csak nyelvi jelenségként vizsgáljuk az allegóriát) lényegéből fakadóan egymással összefüggő, de több ponton ellentétes irányú funkciót tölthet be a kommunikációban. Kocsány Piroska vizsgálatai során (2007) négy alapvető funkciót emel ki: a védekező, a propagandisztikus és a kifejező funkciót. Az allegória mintegy álcázva közölte szerzője véleményét, ezzel védelmet biztosított egyrészt a mindenkori hatalom ellen, másrészt a hatalom vagy tudás birtokosainak, akik az allegória enigmatikus mivolta révén őrizhették meg különállásukat. Az allegória indirekt közlésmódja lehetővé tette, hogy általa szóljanak a megfoghatatlanról, az ismeretlenről, amit egyfelől csak így volt szabad megfogalmazni, másfelől csak így lehetett kifejezésre juttatni. Képi erejénél fogva az allegória az ismeretterjesztés, a népszerűsítés és a propaganda fontos eszköze. Minden allegória egyúttal ki is emel bizonyos tulajdonságokat, ezzel az ideológiai állásfoglalás egyik megnyilvánulási formája. Mindezek mellett elemi funkciója a tudományos és művészi megismerés szolgálata: gondolati és érzelmi tartalmakat megragadni és képekbe sűríteni. Enigmatikus mivoltából következően didaktikus hatást is tulajdoníthatunk neki, mert a rejtett értelem megfejtésével járó élmény növeli a gondolat maradandóságát, az együtt megjelenő kettős értelem esztétikai hatását.

3. 4. 2. Allegorikus műfajok

3. 4. 2. Az allegória mint retorikai fogalom megjelenhet egy szöveg részeként, de lehet egy mű egésze is (Bureau 1999, p. 226). Az allegória megjelenésének célszerű ezért több csoportját megkülönböztetni. Beszélhetünk szűkebb értelemben vett allegóriákról, allegorikus művekről, amelyek egy-egy átfogóbb allegóriára épülnek – mint például a Rózsa regénye vagy Christine de Pisan *Hölgyek városa* című verses regénye – illetve olyan allegorikus műfajokról, amelyek az allegória tényére épülnek (Kocsány–Szikszainé 2007). Számos parodisztikus vagy szatirikus mű, mint például a Rózsa-regény nyomán született Róka-regény is allegória formájában jelenik meg, de mindezek mellett az allegória létrehozott rá épülő, jellegzetes műfajokat, mint például a parabolát, az állatmesét, más néven fabulát és a reneszánsz kedvelt „multimédiás” műfaját, az emblémát, amely kép és szöveg konzisztens egysége (Freitag–Ueding 1992, p. 365).

3. 4. 3. A parabola

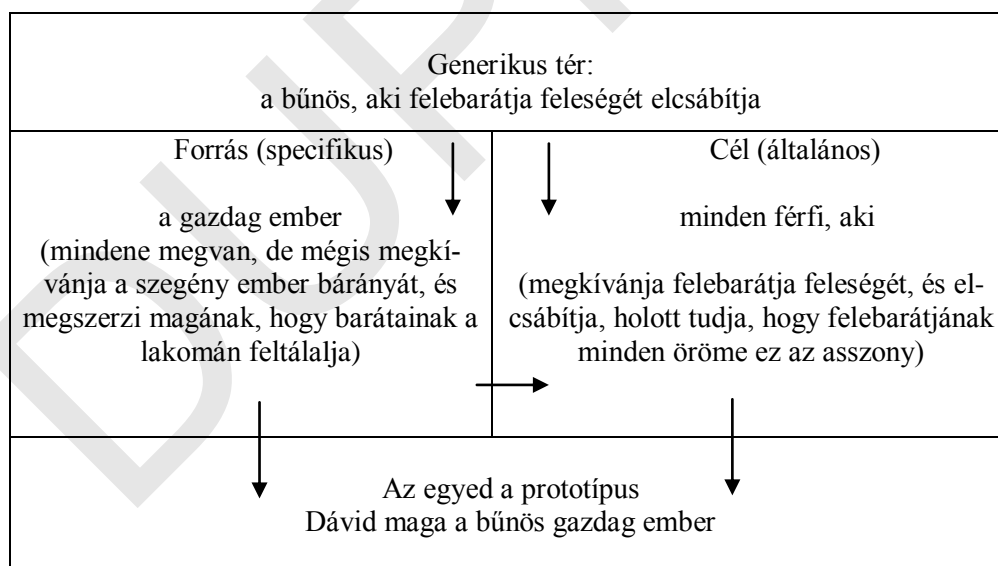
3. 4. 3. Az allegória parabolisztikus átfedéseket tartalmaz, ezért arra ösztönzi az olvasót, hogy az analógiákhoz hasonlóan kapcsolódási pontokat keressen a forrásszöveg és a célszöveg között. A „parabolisztikus” kifejezés már önmagában is utal arra, hogy a példabeszéd, azaz a parabola szövegszervező alakzata maga az allegória, amikor a beszélő egy konkrét problémára vetít rá egy történetet, és mindezt kommentálja is, hogy a hallgatóság okuljon belőle.²⁵⁰ Minden olvasat szükségszerűen allegorikus is egyben, hiszen a befogadó (olvasó) sorozatosan beleegyíti az egyik történetet a másikba, így valójában minden szöveg lehetséges asszociációk százait rejti. Ez a művelet, amit Turner parabolának nevez, a forrástörténetet összekapcsolja egy céltörténettel. A parabola fogalmát Arisztotelész vezette be. *Első Analitikájában* kétfajta figurális beszédmódot (λόγοι) határoz meg: a történeti példát (παράδειγμα), melynek lényege, hogy egy „erősebb” terminust alkalmazunk egy gyengébb helyettesítésére a denotátumaik között fennálló hasonlóság alapján, illetve a fiktív példázatot (ἐπαγωγή), benne az állatmesét (fabula) és a figurális nyelvhasználat archetípusát, a parabolát (παραβολή).²⁵¹

A biblikus parabolákban – legyenek azok akár széteső, akár összefüggő gnómák – különösen gyakori a sztereotip bevezetés, mint kommentárszöveg: X hasonló Y-hoz, másképpen fogalmazva: mint Y, olyan X, mint ahogy olvasható a Pélábészédekben (Mislé): *Mint a fiatal oroszán ordítása, olyan a királynak retentése; aki azt haragra ingerli, vétkezik a maga élete ellen* (Péld 20, 2). Adott tehát egy hasonlat, amelynek első része egy, a mindennapi életből vett szituáció, vagy egy rövid, fiktív történet (másál), ezt követi a tanulság kifejtése az első rész magyarázata alapján. Erre a sémára vezethetők vissza az ún. összefüggő gnómák, amelyeknek egyik reprezentatív példája a Pélábészédek 7. fejezete, a parázna ifjú története. A narrátor egy megtévedt fiatalember kalandját meséli el, aki este, a kihalt utcán találkozik egy férjes asszonnyal, aki férje távollétében alkalmi szeretővel próbál vigasztalódni. Az ifjú, buja vágyaitól vezérelve követi a csábító asszonyt – *mint ökör a vágóhídra* – nem tudván, hogy mi vár rá valójában, *miképpen siet a madár a tőrre, és nem tudja, hogy az az ő élete ellen van*. A mindennapi történet: az alkalmi szeretőit meggyilkoló prostituált és gyanútlan vendége históriája kapcsán fogalmazódik meg a megszívlelendő intés: ha az olvasó is úgy cselekszik, mint a történet hőse, rá is hasonló vég vár. Ilyenformán a parabola akár visszavezethető egy gigantikus méretű metaforára, ahogy a római retorikusok,

²⁵⁰ *Gen. litt.* 8, 7: de his fluminibus (Paradisi) quid amplius satagam confirmare, quod vera sint flumina nec figurate dicta, quae non sint, quasi tantummodo aliquid nomina ipsa significant, cum et regionibus per quas fluunt notissima sint et omnibus fere gentibus diffamata? [...] nos admoneri oportet cetera quoque primitus ad proprietatem accipere, nos is eis figuratam locutionem putare, sed res ipsas quae ita narrantur et esse et aliquid etiam figurare, non quia non posset parabola locutionis adsumere aliquid de re, quam proprie esse non constaret, sicut de illo dominus loquitur (Bruno kiemelése 1999, p. 226).

²⁵¹ *an. pr.* 68b

Cicero és Quintilianus értelmezték.²⁵² Az allegória, mint óriási metafora forrástományába kerül a parabola hőse, ide kerülhet a példában szereplő megtévedt fiatalember. Az implicit céltartományba kerül a történet befogadója egy hasonló szituációban, a vegyített tér pedig az általánosítás tere. A befogadó a prototipikus történet alapján következtethet arra, hogy hasonló szituációba keveredve hogyan alakulhatna a saját sorsa. A modellben megvalósuló fogalmi integrációkat, a céltartomány pontosítását a narrátor kommentárszövegei segítik, de a tanulságot a szöveg olykor csak implicit formában tartalmazza. Ebben az esetben a parabola második része tulajdonképpen hiányzik, a befogadó dolga, hogy a történet vagy kép alapján általánosítson, a forrástörténetet rávetítse saját sorsára, és hogy a forrástörténetből a saját életére vonatkoztatható leckét olvasson ki. A parabolikus történet általánosítása a prototipikus magyarázat, amelynek megalkotásához a befogadónak fel kell ismernie a parabolisztikus forrástörténet és a céltörténet közötti tematikus szekvenciákat. Ezt a folyamatot érdemes egy másik bibliai példán végigkövetni. Az egyik legismertebb biblikus parabola Náthán próféta meséje a szegény ember bárányáról (2Sám 12, 1-4). A parabola forrástörténete ebben az esetben a történet a kis nőtényi bárányról, aki a szegény ember egyetlen kincse és boldogsága, de a gazdag ember szemet vet rá, és megszerzi, hogy levághassa. A céltörténetet Dávid Batsheba iránt érzett szerelme szolgáltatja: a király szemet vet a hettita Uriás feleségére, és megöletti a férjet, leghűbb szolgáját, csak hogy megszerezze az asszonyt. Az allegorikus leképezés fogalmi keretét a házasságtörés, a gyilkosság motívuma alkotja — ez az integrációs kapcsolat hozza létre a parabola generikus szerkezetét:

13. a parabola mint allegorikus szövegtípus

²⁵² Cic. *inv.* I, 46-49; *top.* 68-71; lásd még: *inst. or.* V, 11, 5.

A parabolikus történet általánosítását a prototipikus magyarázat segíti, ehhez rekonstruálni kell a szöveget felépítő tematikus szekvenciákat:

1. A történet hőse egy szegény ember, akinek egyetlen kincse egy nőstény bárány.
2. A gazdag ember szemet vet a bárányra.
3. A gazdag ember levágja és megfőzi a bárányt.
4. A történet konklúzióját a narrátor, Náthán próféta Dáviddal mondhatja ki: a gazdag embernek bűnhődnie kell. (A király felháborodása elárulja, hogy Dávid még nem egészítette ki az analógiát)

A kommentárszövegek megjelölik és pontosítják a céltartomány elemeit. Az analógia kiegészítését segítő kommentárszövegek a következőképpen épülhetnek fel:

1. Volt egyszer egy férfi, akinek egyetlen kincse a felesége volt.
2. A király megkívánja a szegény ember feleségét, és elcsábítja, holott neki sok száz asszonya van.
3. Az asszony a király szeretője lesz, aki csak a kedvét tölti vele, míg a férj őszintén szerette.
4. Az Úr megbünteti a paráznákat.

A fentiek alapján a biblikus parabola, mint szövegtípus szerkezeti felépítése:

- sztereotip bevezetés, mint kommentárszöveg, a parabolát működtető analógia első rendezett párjának megadása az X olyan mint Y formulával
- a szövegalkotó megalkotja a forrástörténetet (mindennapos szituáció vagy rövid történet), amely tanulsággal zárul
- a befogadó megalkotja a céltörténetet, amelynek főszereplője ő maga, egy hasonló élethelyzetben
- a befogadó a történet alapján tanulságot von le saját életére vonatkoztatva; az implicit céltartomány kiegészítése analógia alapján

3. 4. 4. A fabula

3. 4. 4. A fabula kifejezés a parabolával ellentétben műfajmegjelölésként is használatos. Kezdetben olyan történetet jelentett, amelynek cselekménye nem történt meg, pusztán a képzelet szüleménye.²⁵³ A *fabula* mint irodalmi műfaj tulajdonképpen tanmese, melynek szereplői legtöbbször emberi tulajdonságokkal felruházott állatok (Melanchthon 1532, p. 41). Szövegszervező alakzata maga az allegória, amely olyan erkölcsi minőséget és gondolati tartalmat hordoz, amely önmagában nem érzékelhető, de a nyelv szintjén konzisztens egységet képez (de Man 1996, p. 7). A klasszikus értelemben vett állatmesének az évszázadok alatt sajátos narratív sémája alakult ki: az alapkonfliktus két, eltérő pozíciójú figura között bontakozik ki. A mese során az a szereplő kerül fölérendelt helyzetbe és diadalmasko-

---

²⁵³ *etym.* I, 40, 1: Fabulas poetae a fando nominaverunt, quia non sunt res factae, sed tantum loquendo fictae.

dik, aki a történet kezdetén kedvezőtlen helyzetben volt – ez ugyanakkor jelentheti a pozitív szereplő bukását is. A történet végén a szövegalkotó levonja a történet tanulságát, azaz felfedi a szöveg implicit jelentését (Vígh 1981, p. 489).

3. 4. 5. Az embléma

3. 4. 5. Az embléma XV-XVIII. század kedvelt kevert műfaja, amelynek három kötelező összetevője volt: egy kép, a hozzá tartozó felirat – azaz a kép címe – és egy interpretáló szöveg. A három rész egymáshoz való viszonyának felismerése megfeleltethető az allegória kettős értelmezésének.

3. 4. 6. A közmondások

3. 4. 6. A ramista retorikákban a közmondás, mint szövegtípus a példákban kap helyet, de Melanchthonnal ellentétben nem elemzik részletesen. A ramista retorikákra nagy hatást gyakorló Melanchthon 1529-es kiadású retorikájában az allegória egyik jellegzetes szövegtípusaként írja le a közmondásokat, mint minimalizált terjedelmű parabolákat. Érvelése szerint a közmondások sémája visszavezethető a bibliai gnómák struktúrájára: ha X esemény bekövetkezik, akkor Y is be fog következni. Melanchthon példája a következő: „aki a gyepűt elhánnya, megmarja azt a kígyó” (Péld. 10, 5). Azaz, magyarázza a szerző, aki az állam régi formáját meggyengíti, halált szerez magának. Ugyanis, miként a kígyók behatolnak a kertbe, ledőlve a kerítés, úgy terjed el a gonoszok által a szabadság az államban, miután a törvények tekintélye az új példa nyomán megrendült (1529/2000, pp. 72-73).²⁵⁴ 1532-es retorikájában egy másik ismert mondást idéz: *ne obiicias margaritam porcis*. Puttenham is az allegorikus műfajok közé sorolja a közmondást (*parimia, proverb*), mert az allegóriához hasonlóan valamilyen bölcs tanítást közvetít (1589, p. 157). Csakhogy nem minden közmondás parabola, és a rövidített parabola sem válik automatikusan közmondássá. A melanchthoni „rövidített parabola” értelmezés arra engedne következtetni, hogy a rendszerben vannak egyeből parabolák is, amelyek egyik lehetősége a közmondás.

3. 5. Az allegóriával rokon formációk

3. 5. 1. Az allegória és a metafora

3. 5. 1. A klasszikus hagyományokon nyugvó retorikák a metaforát mint az allegória alapmechanizmusát mutatták be, vizsgálatuk azonban csak a műveletre koncentrált. Összehasonlítható-e egyáltalán a metafora és az allegória? A kérdésre a korábban ismertetett megközelítések fényében nem adható egyértelműen igenlő válasz. A metafora egyszeri és megismételhetetlen nyelvi produktum, a megismerés mindenkor eszköze. A metafora két jelentést olvaszt egyé, az allegória ellenben megtartja azokat egymás mellett (Kurz 1982, p. 36). A jelentések kö-

---

²⁵⁴ Est et proverbium allegoriae species, quia fere nata sunt proverbialia ex similitudine. [...] In Salomone multa sunt huiusmodi. Qui dissipat sepem, mordetur a colubro, id est, qui veterem formam Rei Publicae labefacit ac dissolvit, is accessit sibi exitium. Sicut enim serpentes penetrant in hortum rupto pariete, ita conceditur improbis licentia grassandi in Rebus Publicis, postquam autoritas legum novo exemplo labefacta est.

zötti kapcsolat jellege az allegória esetében nem felel meg egyértelműen a hasonlító és a hasonlított közötti metaforikus viszonyoknak. G. Kurz vélekedése szerint a metaforában a szó szerinti és a metaforikus elem szintaktikailag összekapcsolódik egymással. Az allegorikus jelentést ezzel szemben nem mint a képi/iniciális jelentéssel azonosat rekonstruáljuk, hanem mint második, járulékos jelentést, azaz a második jelentés az elsőből alkotódik meg (1982, pp. 32-36, Mesterházy kiemelése 2001, p. 86).

A metafora egyszeri és megismételhetetlen alkotás – éppen ebben rejlik kifejező ereje. A metaforával szemben az allegóriának hagyománya van, történetileg kialakult jelenség, amelynek nem csak nyelvi megjelenési formái lehetnek. Az allegória, bár nyelvi szinten konzisztens egységnek tekinthető, éppen ezért nem nyelvi struktúrában értelmezendő, nyelvi-kognitív fogalom, hanem történeti kategória, amelynek nyelvi aspektusát a retorika-stilisztika vizsgálhatja. A modern nyelvveltség igazolta, hogy az allegória meghaladja a metaforát, mert olyan mértékben felerősíti a metafora forrástartományát, amilyen mértékben arra a metaforikus nyelv már nem képes.

Az allegória mindemellett nem szükségszerűen egy-egy metafora továbbvitele. Egy önmagában, szó szerint értelmezhető gondolat is lehet allegória. Ebben az esetben az allegorikus értelem megsejtése globálisan, a kép egészének hangulata révén történik.

3. 5. 2. Allegória és metonímia

3. 5. 2. Egy-egy allegória metonimikus eredetű is lehet, vagy létrejöhet a metafora és a metonímia műveletének kombinációjával. Fauconnier és Turner a Nagy Kaszás középkori allegóriájával szemlélteti a két művelet összekapcsolásának lehetőségeit. A halált megszemélyesítő, kámzsába bújtatott csontváz a kaszával egyszerre metaforikus és metonimikus fogalom. A halál és a csontváz ok-okozati összefüggésben áll, a halál és a temetést végző pap (akinek jellegzetes viselete a kámzsa) szintén érintkező területek. Ezek mellett a metonimikus viszonyok mellett a kámzsás figura önmagában, metaforikusan is megjeleníti a halált (2000, p. 138). Az allegória további része a kaszával suhintó, arató halál képe már sokkal régebbi forrásra utal, már az Odysseiában megjelenik a „sarlóval levágott kalász = halott harcosok” metafora, az arató halál allegóriájának egyik elemeként (*Od.* XIX, 222). A már ismertett hajó-allegória, mint már láthattuk szintén egyszerre metaforikus és metonimikus, mint azt Fouquelin is felismerte. A hajó metonimikusan utal a rajta utazó szerelmesre, a tenger a szerelem, a szél a vágyakozás. A hajó alkatrészei (gerinc, árboc, horgony, kötelek) pedig metaforikusan utalnak egy-egy szerelemmel kapcsolatos fogalomra: a kötelek a szerelmeseket összefűző érzelmek, a horgony a reménység, a gerinc maga a szerelmi kapcsolat. Az allegória kiegészítéseképpen Fouquelin az *Aithiopika* fordításából a következő szemelvényt emeli ki, amelyben megjelennek a remény horgonya és a vágy kötelékei, mint az antik szerelemhajó-allegória fontos elemei:

*Nous sommes à cette heure perdus, Chariclée
m'amie, tous nos câbles de répit sont rompus,
toutes nos ancres d'espérance sont arrachées.*

3. 5. 3. A szimbólum

3. 5. 3. A szimbólum kifejezést már Ambrosius is használta,²⁵⁵ de igazán a XVIII. század második feléig, mint Winckelmann írásai is tükrözik, az allegória szinonimájaként értelmezték (de Man 1996, p. 6), ezért az ennél korábbi retorikák – így a ramisták is - kihagyták a rendszerből. A XVIII. század második felében figyelhető meg az a folyamat, melynek során a szimbólum, mint jelenség mindinkább kiszorítja a figurális nyelv többi megnyilvánulását, beleértve az allegóriát. E folyamat egybeesik egy olyan esztétika kialakulásával, amely nem kíván különbséget tenni az élmény és annak reprezentációja közt. A szimbólum használatával a szövegalkotó egy individuális élményt alakíthat általános igazsággá, ugyanakkor az élményt közvetítő nyelvi forma megőrzi szubjektivitását. Ez a szubjektív tényező különbözteti meg legmarkánsabban a szimbólumot az allegóriától, amely egy konkrét jelentésre utaló jel, ilyenformán az implicit jelentés megfejtésével ki is merül sugalmazó ereje.

A szimbólum és az allegória azonos transzcendentális forrásra vezethető vissza, de a szimbólum annyiban különbözik az allegóriától, hogy nem egy általános, ideális jelentés érzéki megfelelője, hanem maga adja ezt a jelentést. Az allegorikus jel egy korábban már létező jelre utal, egy korábbi jel ismétlése, amellyel időben már nem eshet egybe. Ezzel szemben a szimbólum világában a kép egybeeshet a valósággal, mivel a valóság és annak reprezentációja csak kiterjedésében tér el egymástól. Kapcsolódásuk szimultán jellegű, az idő csak esetleges szerepet játszhat benne, míg az allegória esetében az idő konstitutív tényező.

4. Az allegória származtatott trópusa: Enigma

A formáció elnevezése a görög *αἴνιγμα* kifejezésre megy vissza mind latin (*aenigma*) mind francia (*énigme*) nyelven, amely visszavezethető az *αἴτιος* (mese) főnévre. Ez az elnevezés az enigma jellegzetes szövegtípusára, a találós mesére utal. A latin nyelvű retorikai irodalomban előfordul még *sermo obscurus* néven is, amely utal ennek a trópusnak az értelmezési nehézségeire (König–Ueding 1992, p. 187). Az enigma révén a szöveg (beszéd) mást mond és mást jelent, az elsődleges, explicit értelem mellett megőrződik egy rejtett, implicit értelem is, csak hogy ez a rejtett értelem nem fedhető fel egykönnyen, és csak a kiválasztott kevesek számára hozzáférhető.

---

²⁵⁵ *De Abraham* I, 3, 15.

4. 1. Az enigma definíciói

4. 1. 1. Antik szerzők az enigmáról

4. 1. 1. Hagyományosan az allegória, és így a metafora egyik altípusa az enigma. Az elnevezés első előfordulása Arisztotelésznél található, ő olyan nyelvi képként fogta fel az enigmát, amely a metaforával mutat rokon vonásokat. Ha egy beszélő sorozatosan csak metaforákat használ a beszédben, akkor a beszédéből rejtvény, azaz enigma lesz.²⁵⁶ A sorjázó metafora tehát nemcsak allegóriát, hanem enigmát is eredményezhet, attól függően, hogy a befogadónak sikerül-e az analógiák láncolatát felismernie és megfejtenie. Cicero csak említést tesz az enigmáról, mint legalább szófüzésnyi terjedelmű homályos, megfejthetetlen szövegről. Szerinte az enigma a *perspicuitas* elvárása elleni súlyos vétség, épp ezért lehetőleg kerülendő.²⁵⁷ Quintilianus értelmezésében az enigma nem más, mint homályos allegória, vagyis a befogadó egyáltalán nem, vagy csak korlátozott mértékben képes az analogikus kapcsolódások felfedezésére, ezáltal a forrás- és a céltartomány összekapcsolására.²⁵⁸ A görög Tryphón is az allegória felől közelítette meg az enigmát, mint olyan szöveget, amelynek a betű szerinti jelentése mellett van még egy titkos, rejtett jelentése,²⁵⁹ ugyanakkor rámutat, hogy az enigma szintaktikai alakzatként is megragadható, ilyenformán túlmutat a jelentés változásán nyugvó trópusokon. Összesen hatféle viszony eredményezhet enigmát: hasonlóság (*ὁμοίον*), ellentét (*ἐναντίον*), szójáték (*γλῶττα*), történetileg kialakult hagyomány (*ἱστορία*), azonosság (*ὁμονιμία*) és ok-okozati viszony (*συμβεβηκός*).²⁶⁰ Isidorus olyan kérdésalakzatként fogta fel az enigmát, amelynek értelme a befogadó számára csak nehezen fejthető meg, épp ezért gyakran nem képes rá kielégítő választ adni.²⁶¹ Az enigma azonban nem kizárólag a metafora értelmezési stratégiájával közelíthető meg. A példaként idézett bibliai idézet Sámson találós kérdése a filiszteusokhoz (Bír 14, 14). Sámson megkérdezi, mit jelent, hogy az evőből éték jött ki, az erősből pedig édesség. A filiszteusoknak ez megfejthetetlen rejtvény, mert nem tudhatják, hogy Sámson korábban széttépett egy oroszlánt, amelynek a darabjaiba méhek fészkeltek be magukat, és odavitték a mézet. Sámson enigmájában az oroszlán és a méz helyett azoknak tulajdonságai állnak, tehát a kérdés megfejtőjének nem a me-

²⁵⁶ *poet.* 1458a.

²⁵⁷ *de or.* III, 42, 167: est hoc magnum ornamentum orationis, in quo obscuritas fugienda est; etenim hoc fere genere fiunt ea, quae dicuntur aenigmata; non est autem in verbo modus hic, sed in oratione, id est in continuatione verborum.

²⁵⁸ *inst. or.* VIII, VI, 52 skk: Est in exemplis allegoria, si non praedicta ratione ponantur [...] sed allegoria quae est obscurior aenigma dicitur.

²⁵⁹ *Περὶ τρόπων* 193, 14: αἴνιγμα ἐστὶ φράσις ἐπιτετηδευμένη κακοσχόλωσ εἰς ἀσάφειαν ἀποκρύπτουσα τὸ νοούμενον, ἢ ἀδύνατον τι καὶ ἀμήχανον παριστάνουσα

²⁶⁰ *Περὶ τρόπων* 194.

²⁶¹ *etym.* XX, 1, 37: Aenigma est quaestio obscura quae difficile intelligitur, ut est illud: de comedente exivit cibus, et de forti egressa est dulcedo.

tafora, hanem a metonímia mechanizmusát kell felismernie ahhoz, hogy értelmezhesse a feladványt. Sámson egyébként is azokat a tulajdonságokat használja föl a rejtvényben, amelyek prototipikusan az oroszlánhoz (erős, ragadozó) és a mézhez (édes enivaló) kötődnek, de ezek nem szolgáltatnak a rejtvény interpretálásához elégséges prototipikus magyarázatot, így a filiszteusok maguktól nem is lesznek képesek eljutni a megfejtésig.

4. 1. 2. Reneszánsz retorikák az enigmáról

4. 1. 2. Scaliger szerint az enigma nem más, mint homályos beszédmód, amelyet a befogadó nem tud egyértelműen interpretálni.²⁶² Melanchthon és Latomus elhomályosult allegóriának nevezik (1529/2000, p. 71, ill. 1527). Susenbrotus a beszéd trópusai, más néven gondolattrópusok (*tropi orationum*) csoportjában szerepelteti az enigmát, homályos allegóriaként (*allegoria obscura*) értelmezve. Az allegóriától annyiban különbözik, hogy míg az allegória lényege, hogy a befogadó minél tökéletesebben interpretálhassa a beszéd mondanivalóját, addig az enigma több interpretációs lehetőséget is felkínál, amelyek közül a befogadó választhat, de homályban marad, hogy melyik interpretáció azonos a beszélő szándéka szerinti megfejtéssel.²⁶³ Puttenham retorikájában az enigma az allegória altípusaként kap helyet, a szerző a hagyományos értelemben vett teljes (*full*) allegória mellett megállapít egy újabb kategóriát, a vegyes (*mixt*) allegóriák osztályát, amelyben a két tartomány (a forrás és a céltartomány) közötti összekapcsolódás nem valósul meg tökéletesen, épp ezért a teljes allegóriánál nagyobb lehetőséget kap a befogadó az értelmezésben.²⁶⁴ A vegyes allegória önálló formációként az enigma (*riddle*) elnevezés alatt épül be a rendszerbe (1589, p. 157). Az enigma, mint Puttenham kiemeli, megfejthető rejtvény; ha túlságosan zavaros, és nem lehet megragadni az értelmét, akkor már nem enigmáról, hanem *cacemphaton*ról, azaz bolond beszédről (*foole speech*) beszélünk.

4. 1. 3. Az enigma a ramista hagyományban

4. 1. 3. A ramista retorikák meglehetősen szűkszavúan szólnak az enigmáról, amelyet a négy alapvető művelettípus közül a metaforához társítanak. Az enigma a metafora címszón belül szerepel, de mint többszörösen átalakított metafora, az allegória származtatott trópusaként. A modern nyelvtudomány számára leginkább értékes bemutatását Fouquelinnél találjuk, aki a quintilianusi hagyományhoz híven az enigmát az allegória egyik változataként értelmezi, vagyis az enigma nem más, mint homályos allegória (*allégorie obscure*). Ezt a megállapítást közli Talon retorikája is (1549, p. 14):

---

²⁶² *Poetices libri VII*, 135: oratio obscura, rem notam, quam significat ambagibus tegens.

²⁶³ Aenigma est obscura allegoria, et verborum involucris tecta, atque velata sententia. Differt ab allegoria, quod haec fit evidens, clara et manifesta: illa subobscura ac latens oratio (1540/1576, p. 14).

²⁶⁴ Allegories are mixt, when the full allegorie should not be discovered, but left at large to the readers iudgement and coniecture (1589, p. 155).

Allegoria autem, id est continuata metaphora, si est paulo obscurior, *aenigma* dicitur.

Fouquelin megjegyzi ugyanakkor, hogy nem szükségszerűen minden enigmát tekinthetünk trópusnak, mert vannak olyan enigmák is, amelyekben nincs szó semmiféle szemantikai műveletről, jelentésváltozásról. Ez utóbbi esetben az enigma elnevezés a tulajdonképpeni találós kérdéseket (*indovinello*) fedi, ezek természetesen nem minősülnek sem alakzatnak, sem pedig trópusnak, nem igénylik a retorizált megnyilatkozások interpretációs stratégiáját (1555/1990, p. 338):

Non toutefois que tout Énigme doive être apelé Trope, ce que les Grecs et Latins ont estimé, car quelquefois l'Énigme peut être fait de tout mots propres, où il n'y aura aucun changement de signification. [...] cette demande énigmatique est faite et constituée de mots propres; parquoi énigme n'est point trope: mais si quelquefois l'Énigme se fait de mots transférés, il le faudra référer à la Métaphore.

Hasonlóképpen vélekedik Talon is: *vulgo a rhetoribus diversis quidam tropus dicitur, non recte: quia possit aenigma ex omnibus propriis verbis effici, ubi nulla significatio mutetur* (ibid.). Példaként Vergilius 3. eclogájának részletét (104-105) idézi:

*Dic quibus in terris, et eris mihi magnus Apollo,
Tris pateat caeli spatium non amplius ulnas.*²⁶⁵

4. 1. 4. Ramée elképzelése szerint az enigma, mint az allegória egyik változata, feltárja a (mentális síkokon lévő) analógiák hiányos kapcsolódásait, ugyanis egy tökéletes kapcsolódás már egyértelműen allegóriát eredményezne. Kérdéses azonban, miféle kapcsolódás szükséges ahhoz, hogy egy formáció allegória legyen és ne enigma. A ramista enigma-értelmezés, amely trópusként láttatja ezt a formációt, nem veszi be a definícióba azt a nagyon lényeges szempontot, hogy a befogadó kompetenciájának és előzetes tudásának függvényében minősül egy-egy rejtett értelmet hordozó közlemény „valódi” allegóriának vagy enigmának. Mindemellett nem hagyható figyelmen kívül az a tény sem, hogy az enigma és az allegória történeti fogalmak, ezért önmagukban nem pontosíthatók.

---

²⁶⁵ Az enigma egyik forrása a *caeli* kifejezés: egyaránt lehet a *caelum* és a *Caelius* név genitívusa. Asconius és Cornificius szerint Vergilius a tékozló mantuai Caeliusról beszél, aki elfecsérelte birtokát, amelyből csak egy sírhelynyi földterület maradt neki. Lehetséges, hogy a veronai illetőségű M. Caelius Rufusról van szó, aki eladósodása után Caesar híve lett. Mások a rejtvényt Achilleus ill. Aias pajzsára vontakoztatják.

4. 2. Trópus-e az enigma?

4. 2. Az enigma, mint az allegória és így a metafora származtatott trópusa szerepel a ramista retorikában. Mivel homályos értelmű allegóriaként fogták fel, besorolása ugyanazokat a problémákat veti fel, mint amelyeket az allegória okozott. Ramée olvasatában egyértelműen trópus, de ugyanúgy, mint az allegória, rokon vonásokat mutat a gondolatalakzatokkal. Isidorus az enigma definíciójában a *quaestio* kifejezést használta, mint az enigma jellemző modelljét, ennek ellenére az enigma nem tartozik a retorikai kérdéshalakzat-típusok közé, a *quaestio* ebben az esetben műfajmegjelölés.

4. 3. Az enigma szerepe és hatása

4. 3. 1. Ramée és társai műveiből, valamint a hagyományozott retorikai anyagból nehezen rekonstruálható, milyen szerepet tulajdonítottak a trópusként értelmezett enigmának – a szerzők megjegyzéseiket leginkább a szövegtípusként értelmezett enigmára vonatkoztatják.

4. 3. 2. A kortársak közül Puttenham úgy véli, az enigma (*riddle*) egyik fő funkciója a nevetetés, elsősorban a gyerekek szórakoztatására mesélnek talalós meséket az idősek. A már Isidorus által is idézett bibliai példa, Sámson talalós meséje a széttépett oroszlánról már korántsem a hallgatóság mulattatását szolgálja. A beszélő lóvá akarja tenni a nehézfejű filiszteusokat, ezért meséli el rejtvény formájában az oroszlán és a méhek történetét. A népmesékben szintén gyakori rejtvények, talalós kérdések megfejtése a hős erőpróbáinak hagyományos elemei, amelyek révén szellemi kiválóságát is bizonyíthatja, így elnyerheti méltó jutalmát, a környezete megbecsülését, tiszteletét. A talalós mese megfejtése ugyanakkor lehet egyfajta beavatási szertartás része is, amelynek révén a helyes megfejtő egy kiváltságos közösségbe kerülhet be.

4. 4. Az enigma jellegzetes szövegtípusai

4. 4. Az enigma, mint a klasszikus és reneszánsz retorikai munkákból is kirajzolódik, nem pusztán csak egy nyelvi képlet, hanem önálló szövegtípus is: talalós mese vagy talalós kérdés (*indovinello*), illetve titkos üzenet, amelyet csak kevesek fejthetnek meg. Ez utóbbi tulajdonsága miatt gyakori a szerelmi költészetben, de a vallásos szövegeknek különösen sűrűn előforduló trópusa, a jövendölésekben, prófétai könyvekben nagyon gyakori,²⁶⁶ egész szövegen végigvonuló gigantikus trópus. A kortárs retorikaszerzők, különösen Susenbrotus és Melanchthon hangsúlyozzák az enigma feltűnő gyakoriságát a vallásos szövegtípusokban, amelyek esetében tettenérhető a szövegalkotó azon szándéka, hogy beszédét csak a beavatottak vagy az arra érdemesek tudják helyesen interpretálni,²⁶⁷ mint már Augustinus is rámutatott.²⁶⁸

²⁶⁶ Lásd: Ez 17, 2: Embernek fia, adj talalós mesét, és mondj példabeszédet Izrael házának!

²⁶⁷ Lásd: 1Kor 13, 12 (König kiemelése 1992, p. 188).

²⁶⁸ *Trin.* VII, 7, 12: in aenigmate nubium et per speculum caeli.

4. 4. 1. Az indovinello

4. 4. 1. A ramista retorikák az enigma vizsgálatát elsősorban az *indovinelló*kra koncentrálnak, amelyeknek egy szép példáját találjuk Fouquelinnél:

*Je suis de chair et de chair engendrée,
de chair nourrie, et de chair arrachée,
et n'ai de chair ni forme, ni substance:
une part suis quand à croître commence,
et puis du tout quand parfaite je suis:
bien et mal fais, et de moi rien ne puis:
je réjouis les tristes amoureux,
et donne espoir aux tristes langoureux:
princes et rois je fréquente et accorde,
et bien souvent je les mets en discorde.
Je fais la guerre et suscite querelles:
je fais la paix et savoir les nouvelles
par le pays de l'universel monde:
malice en moi aucunement n'abonde,
mais toutefois de grands maux je suis la cause:
or devinez si je suis quelque chose.*

Az *indovinello*, az ófelnémet *bíspel*, a talalós mese egyike a legrövidebb terjedelmű irodalmi műfajoknak. A szövegalkotó felvonultat egy tulajdonsághalmazt, amely alapján a befogadónak azonosítani kell a rejtvény tárgyát: személyt, dolgot vagy elvont fogalmat, jelen esetben a tollat, mint megfejtést. Az azonosítást azonban megnehezíti, hogy a beszélő olykor – mint a fenti példa is bizonyítja – túl sok tulajdonságot sorol fel, ráadásul olyanokat is, amelyek alapján a befogadó nem elsősorban egy hétköznapi tárgyra következtet. Az *indovinello* másik típusa, amikor túl kevés tulajdonságból kell kikövetkeztetni a rejtvény megoldását: *Ma mère m'a engendrée et j'ai engendré ma mère*. A megfejtés: *jég (par cet énigme, la glace est obscurément signifiée, laquelle s'engendre d'eau et d'humidité, et enfin se fond et résout en icelle*. Fouquelin 1555/1990, p. 338). A definíció megfogalmazása (*obscurément signifiée*) félreérthető, a szóhasználatból arra lehetne következtetni, hogy a megfejtés tulajdonképpen a közlemény implicit jelentése.

4. 4. 2. Jóslatok

4. 4. 2. Az enigma jellegzetes szövegtípusai a jóslatok, jóvendölések – mint az enigmával foglalkozó reneszánsz retorikusok is megjegyzik. A legismertebb, enigma formájában megfogalmazott jóvendöléseket a bibliai próféták könyveiben találjuk, de a korabeli szerzők a delphoi jósa jóvendöléseit is előszeretettel emelik ki, mint jellegzetes enigmatikus közleményeket.

A törvényszéki és tanácskozó beszédekből a reneszánsz retorikák – és így Ramée sem – nem válogatnak példát. Melanchthon egyenesen óva int az enigma szónoki beszédbe való beillesztésétől, mert szándékosan összezavarja a hallgatóságot, és általa a beszéd tényleges mondanivalója homályban marad (Melanchthon

1532, p. 41), így a beszélő nem tudja hatékonyan közvetíteni üzenetét. A költők azonban, mint Melanchthon megjegyzi, előszeretettel élnek vele, különösen Hésiodos munkáiban gyakoriak a homályos allegóriák, azaz az enigmák.

4. 5. Következtetések levonása az enigma tudománytörténetéből

4. 5. A ramista retorikákban, hasonlóan a korábbi, hagyományozott anyaghoz, az enigma kétféle értelmezése rajzolódik ki: egyrészt történeti-retorikai fogalom, amely származtatható az allegóriából, másrészt műfajmegjelölés. Az első esetben, ha *allegoria obscurá*nak tekintjük, akkor bármilyen szöveg részeként lehetséges, átvitt értelmű beszéd, nyelvi-retorikai formáció, és ilyen minőségében helyet kaphat a trópusok között. Trópusként, ha az allegóriából származtatjuk, meg kell határozunk, hogy miféle kritériumok miatt minősülhet egy allegória „homályosnak” – az allegória eddigi vizsgálatai arra engednek következtetni, hogy az allegória éppenséggel megvilágítani igyekszik egy dolgot vagy tényállást. A ramisták által is felvetett másik lehetséges enigma-értelmezés specifikus szöveg- és műfajtypusként mutatja be az enigmát, tehát nem szükségszerűen átvitt értelmű beszéd. A szöveg- és műfajtypusként értett enigma tárgyalása nem a retorika, hanem a poétika tárgykörébe tartozik.

Az irónia

1. Az irónia elnevezése és definíciói

Az irónia elnevezése: gr. *εἰρωνεία*, lat. *ironia*, *dissimulatio*, *illusio*, fr. *ironie*, *dissimulation*, *simulation*

Burton retorikájában az elnevezést a görög *εἶρων* kifejezésből vezeti le, amelynek jelentése: tudatlanságot színlelő; maga az *εἰρωνεία* főnév a görögben álszerénységet, tettetést, tudatlanságot színleltő kérdezősködést jelent, illetve a belőle képzett ige (*εἰρωνεύομαι*) jelentée: színlelni, gúnyolódni, kicsúfolni. D. Knox monográfiájában az irónia kifejezés több lehetséges etimológiáját közli. Egyrészt két görög szó összetételére vezeti vissza: *ὑρών* és *ὄνομα* [ellentétes + név]; de az utótag származhat a *νοῦς* főnévből, ilyenformán a kifejezés ellentétes jelentésként fordítható (Knox 1989, p. 12).

1. 1. Az irónia definíciója a klasszikus hagyomány tükrében

1. 1. 1. Az irónia retorikai jelenségként olyan formációként ragadható meg, amelynek lényege, hogy a szövegalkotó „mást mond, mint amit gondol” (Behler–Ueding 2001, p. 599).²⁶⁹ Az irónia mindezek mellett felfogható az argumentáció egy sajátos technikájaként (Sókratész), írói attitűdként (Cervantes, Th. Mann), egy-egy filozófus jellegzetes látásmódjaként (F. Schlegel, Kierkegaard), a költészet alkotóelveként (Lukács Gy.), illetve a dekonstrukció egyik lehetséges eszközeként (J. Derrida, P. De Man). A ramisták, akik a retorikát csak az *elocutióra* és a *pronuntiatióra* szűkítették, az iróniát kizárólag retorikai alakzatként/trópusként vizsgálták, mint az *elocutio* egyik lehetőségét. Az ironikus beszédmódot már a görög ókomédia szerzői is kedvelték,²⁷⁰ Platón *Lakoma* c. dialógusában Alkibiádés már meg is próbálkozik a jelenség definíciójával, számára az irónia nem más, mint a színlelt tudatlanság attitűdje.²⁷¹ Aristotelész megemlíti, hogy bár az irónia kitűnő humorforrás, a sértett fél haragját könnyen felkeltheti.²⁷² A lampsakosi Anaximenész két dolgot jegyez meg az iróniával kapcsolatban: általa a beszélő vagy szándékosan mást mond, mint amit valójában gondol, vagy egyes dolgokra a velük ellentétes terminussal utal.²⁷³ Tanítványa, Dionysios Thrax az iróniát elsősorban a komi-

²⁶⁹ (die Ironie) das Gegenteil des Gemeinten geäußert wird, daß man das Gegenteil von dem zu verstehen gibt, was man sagt.

²⁷⁰ Az ironikus beszédmód egyik kiváló példája Aristophanész *Felhők* c. komédiája, amelyben Strepsiadész gazdáját rókának és sarlatánnak nevezi (*Nub.* 448-449, Haury kiemelése, 1955: 3).

²⁷¹ *symp.* 215a-217.

²⁷² *rhet.* 1379b.

²⁷³ *Τέχνη ῥητορική* 21, Sp. I. 208: *Εἰρωνεία δέ ἐστιν λέγειν τι μὴ προσποιούμενον λέγειν, ἢ ἐν τοῖς ἐναντίοις ὀνόμασι τὰ πράγματα προσαγορεύειν.*

kum eszközként értelmezi, ugyanakkor megjegyzi, hogy a szónokok is előszere-
tettel élnek vele, amikor dicséretet színlelve hívják fel a közönség figyelmét a be-
széd tárgyának hitványságára.²⁷⁴ Cicero irónia-interpretációi a görög hagyományon
nyugszanak. A görög kifejezés mellett főként a latin *dissimulatio*t használja a for-
máció megnevezésére,²⁷⁵ de az *extenuatio* (ἐουθενισμός) illetve az *illusio*
(χλευασμός) névvel is illeti.²⁷⁶ A gondolatalakzatok közé sorolja, mint a színlelés
alakzatát: a beszélő ugyanis mást mond, mint amit valójában gondol.²⁷⁷ Az irónia
nem csak a hallgatóság megtévesztésének eszköze, hanem a humor egyik lehetsé-
ges forrása is a szövegekben, ilyen minőségében pedig rokona az antifrázisnak és
az eufemizmusnak. A cicerói példában Crassus a csúfságáról híres L. Aelius
Lamiát nevezi „szépfíúnak”. Lamia humorosan vág vissza a sértésre, mondván,
hogy ő valóban szép, csak másképpen: a külleme helyett inkább a szellemét csino-
sította.²⁷⁸ Az irónia a nevetetés mellett a hallgatóság provokációját is szolgálhatja,
így tesz Cicero is Verres szicíliai visszaéléseit és rablásait, valamint a görög művé-
szet iránti, kissé sznob rajongását ecsetelve. Felhánytorgatja, többek közt, hogy
Verres a villájába vitetett egy görög feliratos Sappho-szobrot, amelynek nyilván
sok hasznát vehette, már amennyiben el tudta olvasni a görög feliratot rajta. A
hallgatóság számára természetesen ismert volt Verres műveletlensége, így min-
denki számára világos volt, miért nevezte a szónok „görögöcskének” (*Graeculus*) a
botcsinálta műgyűjtőt.²⁷⁹ Cicero felismeri, hogy az irónia azonosításához elenged-

²⁷⁴ *Grammatici Graeci* III, 14, 1, 5: *Τί δὲ ἐστὶν εἰρωνεία; ὅταν ἐπιγελῶν τις ἀντὶ τοῦ
δειξάι φανερώς ὅτι ψέγει αὐτὸν δοχῆ τοῖς λόγοις ἐπαινεῖν [...] Ταύτη [...] τῇ
εἰρωνείᾳ κέχρηται οἱ ῥήτορες* (Haury kiemelése, 1955, p. 5).

²⁷⁵ *de or.* II, 269, 270, 272 és 289; III, 203.

²⁷⁶ *de or.* III, 202.

²⁷⁷ *de or.* III, 203: *Tum illa, quae maxime quasi irrepit in hominum mentes, alia dicentis ac
significantis dissimulatio, quae est periucunda, cum orationis non contentione, sed sermone
tractatur. Az irónia másik definícióját lásd: de or. II, 269: Urbana etiam dissimulatio est,
quom alia dicuntur ac sentias, non illo genere de quo ante dixi, quom contraria dicas, ut
Lamiae Crassus, sed quom toto genere orationis severe ludas, quom aliter sentias ac
loquare.*

Cicero leveleiben is találunk arra vonatkozó utalást, hogy az iróniát a színlelés, a
megtévesztés alakzatának tekinti, lásd: *Quint. frat.* III, 4, 4: *Simul et illud (sine ulla
mehercule ironia loquor) tibi istius generis priores partes tribuo quam mihi.*

²⁷⁸ *de or.* II, 261: *Invertuntur autem verba, ut Crassus, apud M. Perpernam iudicem pro
Aculeone quom diceret, aderat contra Aculeonem Gratidiano L. Aelius Lamia, deformis, ut
nostis; qui quom interpellaret odiose: “Audiamus, inquit (Crassus), pulchellum puerum”.
Quom esset adrisum: “Non potui mihi, inquit Lamia, formam ipse fingere; ingenium potui”.
Tum hic: “Audiamus, inquit, disertum”. Multo etiam adrisum est vehementius.*

²⁷⁹ Lásd: *Verr.* IV, 57, 127 (skk.): *atque haec Sappho sublata quantum desiderium sui
relinquit, dici vix potest. Nam cum ipsa fuit egregie facta, tum epigramma Graecum
pernobile incisum est in basi, quod iste eruditus homo et Graeculus (ti. Verres) qui haec*

hetetlen a szövegekörnyezet és a beszédsszituáció megragadása, mert ezektől elvonatkoztatva „ugyanazon szavakkal dicsérhetünk meg egy megbízható szolgát vagy szidhatunk össze egy haszontalant”.²⁸⁰

1. 1. 2. A *Rhetorica ad Herennium*ban nem önálló trópusként találkozunk az iróniával, a szerző az allegóriával együttesen tárgyalja, annak alfajaként, *permutatio* néven. A *permutatio* fogalma alatt pedig olyan beszédmodot értett a szerző, amelyben a gondolat (*sententia*) inkongruens annak nyelvi megformálásával (*verba*).²⁸¹ A görög Tryphón viszont már részletesen írt az iróniáról, olvasatában ez a trópus a képmutatás, a színlelés attitűdjének nyelvi megvalósulása.²⁸² Az Odysseiából vett példán magyarázza (XVII, 397-98), mit ért irónián. Télemakhos, mikor anyja legtolakodóbb kérőjéhez fordul, így szól: Ἀντίνο' ἡ μὲν καλὰ πατήρ ὦς κήδεαι υἱός. Annak ismeretében, hogy ez a mondat milyen szituációban hangzik el, már nem interpretálható Antinoos dicséretként, a befogadó nem hiheti, hogy Télemakhos igazat mond, amikor Antinoost, mint gondviselő atyját szólítja meg. Másik példájában (Eur. *Med.* 509) Médeia így szól férjéhez: τοιγάρ με πολλὰς μακαρίαν ἂν Ἑλλάδα ἔθηκας ἀντι τῶνδε. A Médeiát eláruló Jásónról a befogadó ekkorra már pontosan tudja, hogy nem tette boldoggá feleségét, aki mindent feláldozva követte őt Korinthosba. Tryphón definíciója világosan elhatárolja az iróniát attól a beszédmodtól, amikor a beszélő egy dologra a vele ellentétes dolog nevével utal, de célja nem a színlelés, a hallgatóság megtévesztése. Ez a beszédmod a görög retorikai irodalomban apofázis néven szerepel, és felbukkan a későbbi retorikai irodalomban is, mint az iróniából eredő nyelvi kép.

1. 1. 3. Quintilianus a görög elnevezést az *illusio* kifejezéssel fordítja, a cicerói szóhasználat (*dissimulatio*) szerinte nem tükrözi ennek az alakzatnak a lényegét.²⁸³ Választását azzal indokolja, hogy a *simulatio* révén a beszélő egy konkrét érzelmet próbál elhíttetni a hallgatóságával, a *dissimulatio*ban viszont a beszélő azt tettet, hogy nem érti, amit mondanak neki.²⁸⁴ Az allegóriából származtatja az iróniát, mert, mint megjegyzi, mindkét trópus lényege, hogy a beszélő mást mond, mint

---

subtiliter iudicat, qui solus intellegit, si unam litteram Graecam scisset, certa una sustulisset. Nunc enim, quod scriptum est in basi, declarat, quid fuerit, et id ablatum dicat.

²⁸⁰ *de or.* II, 248: velut isdem verbis et laudare frugi servum possimus et si est nequam, iocari.

²⁸¹ *rhēt. Her.* IV, 34, 46: permutatio est oratio aliud verbis, aliud sententia demonstrans.

²⁸² *Περὶ τρόπων* 205, 2: εἰρωνεία ἐστὶ λόγος διὰ τοῦ ἐναντίου τὸ ἐναντίον μετὰ τινος ἠθικῆς ὑποκρίσεως δηλῶν.

²⁸³ *inst. or.* IX, 2, 44: *Εἰρωνείαν* inveni qui dissimulationem vocarent; quo nomine quia parum totius huius figurae vires videntur ostendi, nimirum sicut in plerisque erimus Graeca appellatione contenti.

²⁸⁴ *inst. or.* VI, 3, 85: [...] sed simulatio est certam opinionem animi sui imitantis, dissimulatio aliena se parum intelligere fingentis. Lásd még: IX, 2, 46: cum etiam vita universa ironiam habere videatur, qualis est visa Socratis, nam ideo est εἰρων, agens imperitum et admirationem aliorum tamquam sapientium.

amit gondol.²⁸⁵ A két trópus csak annyiban tér el egymástól, hogy az allegória mindennél jobban felerősíti a forrás- és a céltartomány összekapcsolódását, és így a szöveg szintjén jelen lévő jelentést a benne foglalt (implicit) jelentés nem oltja ki. Az iróniában a beszélő által használt szavak az elsődleges jelentésükkel ellenkező értelmet fejeznek ki. Ezt vagy a beszéd hangneme, vagy a beszélő személye vagy a beszéd tárgyának természete sugallja a befogadónak. Ha a felsoroltak közül valamelyik nincs összhangban a beszéd szövegével, akkor nyilvánvalóvá válik a szöveg és a beszélő szándéka közötti inkongruencia. Ilyen például, amikor a beszélő a dicséret szófordulataival ócsárolja beszéde tárgyát, vagy korholást színlelve dicséri.²⁸⁶ Ez utóbbi attitűd, a színlelés szerepel Isidorusnál, mint az irónia legjellemzőbb momentuma, innen a latin elnevezés is: *simulatio*. A beszélő ugyanis – mint Isidorus írja – mást mond, mint amit valójában szándékozik tenni,²⁸⁷ de ezzel nem a hallgatóságot akarja félrevezetni. A Quintilianusnál felsorolt tényezők: a beszéd tárgyának és a beszélőnek a viszonya, a beszéd hangneme felfedi, hogy a beszélő felvett attitűdje és a mondanivaló között milyen éles az ellentét. Donatus *Ars Minor*-jában az irónia a barbarizmus egyik lehetőségeként jelenik meg, mint olyan beszédmód, amelyben a beszélő egyes dolgokra a velük ellentétes dolgok nevével utal.²⁸⁸

1. 1. 4. A klasszikus definíciókat áttekintve elmondható, hogy az iróniát már az ókorban „pragmatikai” aspektusból próbálták meg definiálni, és négy alapvető szövegalkotói magatartásra, szándékra vezették vissza. E beszélői szándékok és az irónia leggyakoribb előfordulásai alapján az ókori meghatározások négy megközelítést képviselnek (Engeler 1980: 55):

Az irónia aspektusai:

- Az irónia egyrészt *simulatio*, amikor a beszélő magatartása megtéveszti a befogadót, mert mást mond, mint amit gondol
- A cicerói és quintilianusi definíció értelmében az irónia *dissimulatio*, a műveletével élő beszélő pontosan az ellentettjét

²⁸⁵ *inst. or.* VIII, 6, 44: At ἀλληγορία, quam inversionem interpretantur, aut aliud verbis, aliud sensu ostendit, aut etiam interim contrarium.

²⁸⁶ *inst. or.* VIII, 6, 54-56: In eo vero genere quo contraria ostenduntur ironia est (inclusionem vocant): quae aut pronuntiatione intellegitur aut persona aut rei natura; nam si qua earum verbis dissentit, apparet diversam esse orationi voluntatem. Quamquam in plurimis id tropis accidit, ut intersit quid de quoquo dicatur, quia quod dicitur alibi verum est. Et laudis autem simulatione detrahere et vituperationis laudare concessum est: "quod C. Verres, praetor urbanus, homo sanctus et diligens, subortitionem eius in codice non haberet". Et contra: "oratores visi sumus et populo imposuimus". Aliquando cum inrisu quodam contraria dicuntur iis quae intellegi volunt, quale est in Clodium: "integritas tua te purgavit, mihi crede, pudor eripuit, vita ante acta servavit".

²⁸⁷ *etym.* II, 21, 41: ironia est, cum per simulationem diversum quam dicit intellegi cupit.

²⁸⁸ *Ars minor* IV, 401: ironia est tropus per contrarium quod conatur ostendens.

mondja annak, amit gondol, vagy azt tettet, hogy nem érti, amit neki mondanak²⁸⁹

- Az irónia dícséretként hangzó feddés vagy feddésként hangzó dícséret,²⁹⁰ csak a kontextus és a beszédhelyzet világít rá, hogy mi is a beszélő szándéka
- Az irónia a verbális humor forrása és eszköze,²⁹¹ ilyenformán közelebbi rokon trópusai a litotes és a meiosis, ill. a klasszikus humoralakzatok

1. 2. Az irónia definíciói a XVI. századi retorikákban

1. 2. 1. Susenbrotus, mikor *illusion*nak nevezi az iróniát, a quintilianusi „mást mondunk, mint amit gondolunk”- meghatározásra reflektál.²⁹² Puttenham a görög kifejezés helyett a *drye mock* kifejezést ajánlja, minthogy az irónia elsődleges célja a nevettetés, a tréfálkozás olykor mások rovására.²⁹³ Maga az elnevezés egyúttal megelőlegezi azt is, hogy az iróniához hasonló művelettel további formációk jöhetnek létre (szarkazmus, asteismus, micticismus, antifrázis, charientismus), aszerint, hogy a beszéd tárgyát a beszélő milyen mértékben és milyen eszközökkel teszi nevetségessé.

1. 2. 2. Míg az angol szerzők az iróniát elsősorban humorforrásként értelmezik, és számos változatát különböztetik meg, Melanchthon a *Rhetorica ad Herennium* gyakorlatát követve az allegória egyik változatának tekinti. A *dissimulatio* megnevezést javasolja a görög terminus helyett, mert szerinte az irónia lényege, hogy beszéd tárgyát a beszélő a látszattal ellentétes színben állítja be. Előrebocsátja, hogy ez a trópus nem annyira a szabályokból, mint a hétköznapi nyelvhasználatból ismerhető meg. Nehezen tipizálható formáció – folytatja Melanchthon a definíciót – mert annyiféle típusa van, ahányféle attitűdje lehet a szövegalkotónak, és ezért a lehető legváltozatosabb szövegtípusokban fordulhat elő (Melanchthon 1529/2000, p. 72 és 1532, p. 41).²⁹⁴

²⁸⁹ *de or.* III, 53, 203 és *inst. or.* IX, 1, 29: illa... alia dicentis ac significantis dissimulatio.

²⁹⁰ *de or.* II, 248.

²⁹¹ *inst. or.* VI, 3, 71: Stulta reprehendere facillimum est, nem per se sunt ridicula, sed rem urbanam facit aliqua ex nobis adiectio.

²⁹² Illusio, est quae uno aut pluribus verbis contrarium ostendit quod dicitur: *ironia quidem mihi dissimulatio fertur / ironia quaedam multis illusio habetur / quum sermo ostendit recto contraria sensu*. Haec aut rei natura, aut risu, sive pronuntiatione, aut persona significatur: nec difficulter ex orationis circumstantiis eius ratio colligi potest (1550/1576, p. 14).

²⁹³ Ye doe likewise dissemble, when ye speake in derision or mocking & that may be many waies: as sometime in sport, sometime in earnest, and privily, and apertly, and pleasantly, and bitterly: but first by the figure *Ironia*, which we call *drye mock* (1589, p. 157).

²⁹⁴ *Ἐἰρωνεία*, quae est dissimulatio quaedam, cum id quod re ipsa detrahimus, prolixè concedimus in speciem, ut “Verres homo sanctus et diligens”. Magna est autem varietas ironiarum, quae melius ex quotidianae vitae consuetudine, quam ex praeceptis cognosci

1. 2. 3. Latomus Quintilianus irónia-definícióját egészíti ki. Véleménye szerint nemcsak a beszélő intonációja és a beszéd tárgyához való viszonya, hanem egyéb tényezők, azaz a beszédhelyzet összetevői (*circumstantia*) is szerepet játszanak az irónia felismerésében és dekódolásában. Az iróniát mindemellett a verbális humor elsődleges forrásaként értékeli, származtatott alakzataiként is a nevetés alakzatai néven ismeretes formációkat jelöli meg.²⁹⁵

1. 3. Az irónia Ramée és társai megfogalmazásában

1. 3. 1. Az irónia nem más, mint a színlelés trópusa – kezdi a vonatkozó fejezetet Talon – ugyanis az irónia révén a beszélő valójában nem azt gondolja, amit mond (*Latini simulationem, dissimulationem vel illusionem vocant: quia aliud quam quod dicit, intelligi vult.* 1549, p. 10). Fouquelin úgy fogalmazza meg az irónia lényegét, hogy a szövegben néhány szó vagy szófüzés jelentését a beszélő „elbirtokolja”, hogy ezáltal épp az ellenkezőjét állítsa annak, amit valójában gondol (1555/1990, p. 330):

Ironie, c'est quand par le contraire le contraire est entendu:
c'est-à-dire quand on usurpe quelque mot, le contraire
duquel nous voulons signifier.

Francia megfelelője ennek az elnevezésnek a *dissimulation*, illetve a *simulation*. Mint a klasszikus antikvitás irónia-elméleteinek áttekintéséből is kitűnik, a *simulatio* és a *dissimulatio* két különböző szövegalkotói magatartásformát jelent. A Cicerót és Quintilianust ismerő korabeli olvasóközönség nyilván tisztában volt e két kifejezés jelentésével, emiatt a szerzők nem bocsátkoznak részletesebb magyarázatokba.

1. 3. 2. Ramée az iróniát olyan jelentésváltozás révén létrejövő nyelvi-retorikai jelenségként látta, amelyben a beszélő egy dologra vagy tényállásra a vele ellentétes dolog vagy tényállás nevével utal: *ex oppositis ad opposita* (1578, p. 296). *Ironia est tropus a contrario ad contrarium* – Talon a későbbi művében megadja az elnevezés etimológiáját is. Az *εἴρων* görög szóból származtatja, amelynek jelentése: megtévesztő, becsapó, színlelő (*illusor, simulator, dissimulator, irrisor*), így az irónia tulajdonképpen a megtévesztés, a kétértelműség és a színlelés trópusa. Mindezek mellett a humor egyik lehetséges forrása és eszköze is (1572, p. 16). A taloni definícióban szereplő *contrarium*nak, azaz ellentétnek Ramée hatására Talon is két típusát különíti el: abszolút és relatív ellentéteket különböztet meg. A hagyományos értelmezésben abszolút/kizáró ellentétnek számít a gazdag-szegény, jó-rossz ellentétpár, míg a fél-egész, apa-fiú típusú párok csak relatív/megengedő

---

possunt. Interdum admiratio, interdum quaerela, alicubi deprecatio, alicubi contemptus: ut quid est veritas? Denique varii affectus ac gestus adhibentur ad ironiam (1532, p. 41). A két szövegvariáns szóról-szóra ugyanazt a meghatározást közli az iróniáról.

²⁹⁵ Ironia, id est *illusio*, quae non tamen ex verbis quam pronunciatione vel persona vel rei natura vel circumstantiis intelligitur (1527).

ellentétnek minősülnek (Knox 1989, p. 21). Talon megfogalmazásában két alapvető ellentétes viszony létezik. Ezek egyike az *ironia ex affirmantibus contrariis*, amikor a beszélő egy dolgot vagy tényállást annak relatív ellentettjével nevez meg, vagyis nincs kizáró ellentétes viszony a két dolog vagy tényállás között. A másik esetben, amelyet *ironia ex negantibus contrariis*nek neveznek, a beszélő egy dologra vagy tényállásra abszolút ellentettjének nevével utal (Talon 1573, pp. 8-9).

2. Trópus-e az irónia?

2. 1. 1. A *Rhetorica ad Herennium*ban az irónia még nem számít önálló trópusnak, a szerző még az allegória egyik válfajának tekinti, és nem is tárgyalta külön. Quintilianus szintén az allegóriából vezette le az iróniát, de már önálló trópusként írt róla. Megjegyzi, hogy az allegóriával szemben ez a formáció az elvárhatóval éppen ellentétes értelmet fejez ki. Azt, hogy mikor beszélhetünk iróniáról, a beszéd hangneme, a beszélő személye vagy a beszéd tárgya teszi nyilvánvalóvá. Legfőbb jellegzetessége tehát, hogy a szöveg és a beszélő szándéka között ellentét feszül. Trópus-e egyértelműen az irónia? Erre Quintilianus nem ad egyértelmű választ. Felveti, hogy az irónia helyet kaphat mind a gondolatalkzatok, mind pedig a szóképek között, hiszen ennek a két kategóriának nagyon sok közös tulajdonsága van (Lausberg §585).²⁹⁶ Szóképeknek az olyan szöveget tekinti, amely természetes és elsődleges jelentéséből átvivődik egy másik jelentésbe, míg az alakzatok lényege, hogy a beszéd eltér a hagyományos beszédmódtól.²⁹⁷ A szóképek ennek alapján már világosan elhatárolhatók az alakzatoktól, de ennek ellenére az irónia besorolása már csak azért is problematikus, mert maga a művelet egy szónál nagyobb egységekre is kiterjedhet, a quintilianusi trópus-definíció szerint a szónál nagyobb terjedelmű jelentésváltozások már egyértelműen alakzatok. Quintilianus az iróniát elsődlegesen trópusnak tekinti, de felveti, hogy akár gondolatalkzat is

---

²⁹⁶ Die Unterscheidung der Wortfigur von der Gedankenfigur betrifft alle Tropen. Die Ironie neigt zur Gedankenfigur, da auch die in einem Wort ausgedrückte Ironie dem ganzen Satz oder Satzzusammenhang ihre Farbe aufzwingt.

²⁹⁷ *inst. or.* IX, 1, 4-6: Quo magis signanda est utriusque rei differentia. Est igitur tropus sermo a naturali et principali significatione tralatus ad aliam ornandae orationis gratia, vel, ut plerique grammatici finiunt, dictio ab eo loco in quo propria est tralata in eum in quo propria non est: "figura", sicut nomine ipso patet, conformatio quaedam orationis remota a communi et primum se offerente ratione. Quare in tropis ponuntur verba alia pro aliis, ut in metaphorai, metonymiai, antonomasiai, metalempsei, synekdochei, katachresei, allegoriai, plerumque hyperbolei: namque et rebus fit et verbis. Onomatopoiia fictio est nominis: ergo hoc quoque pro aliis ponitur, quibus usuri fuimus si illud non fingeremus. Periphrasis, etiam si frequenter et id ipsum in cuius locum adsumitur nomen complecti solet, utitur tamen pluribus pro uno. Epitheton, quoniam plerumque habet antonomasiae partem, coniunctione eius fit tropus. In hyperbato commutatio est ordinis, ideoque multi tropis hoc genus eximunt: transfert tamen verbum aut partem eius a suo loco in alienum.

lehet, hiszen egészen hosszú szöfűzésekre is kiterjedhet.²⁹⁸ Akár szövegszervező alakzat is lehet, az allegóriához hasonlóan.²⁹⁹

2. 1. 2. Az irónia kettős természete foglalkoztatta a középkori retorikusokat is. Közülük Augustinus próbálta meg kiküszöbölni a quintilianusi kettős besorolást. Az irónia fogalmán belül létrehoz egy alosztályt a csupán egy szónyi terjedelmű előfordulásoknak, az ún. antifrázisoknak. Egy szónyi terjedelmű iróniára, azaz antifrázisa Beda a Bibliából hoz példát. Amikor Júdás a katonákkal megérkezik a Gecsemáné kertjébe, Jézus e szavakkal fordul hozzá: Barátom, miért jöttél? (Mt 26, 50). Az antifrázis terjedelme miatt a trópusok közé tartozik, míg a szöfűzésnyi terjedelmű irónia már gondolatalakzat.³⁰⁰ Donatus is egy szóba sűrített iróniaként fogta fel az antifrázist.³⁰¹ Isidorus is igyekszik elkülöníteni az antifrázist az iróniától. Szerinte az irónia esetében a figurális jelentésre az intonáció hívja fel a befogadó figyelmét, az antifrázis esetében viszont nincs ilyen fogódzó: a szó megválasztása önmagában már elegendő, hogy a befogadó azonosíthassa az antifrázist.³⁰² Az antifrázis fogalmát a középkori és reneszánsz retorikák kiterjesztik olyan jelenségekre is, amikor a beszélő azonos gyökre visszavezethető szavakat cserél fel (*bellum – bellus*), vagy egy törpét Atlasznak nevez.

2. 2. 2. Bédával ellentétben a ramisták nem antifrázisokat különítettek el az irónia osztályán belül, hanem megkülönböztettek egyszerű és halmozott iróniát: *possunt autem ironiae multae coniungi* (Ramée 1578, p. 299 és Talon 1581, p. 17). Mint az általuk vizsgált nyelvi anyagból kitűnik, az irónia legtöbbször nem egyszerű, hanem halmozott (*continuée et multipliée*) formában fordul elő, ilyenformán

---

²⁹⁸ *inst. or.* IX, 2, 44-45: Eironeian inveni qui dissimulationem vocaret: quo nomine quia parum totius huius figurae vires videntur ostendi, nimirum sicut in plerisque erimus Graeca appellatione contenti. Igitur eironeia quae est schema ab illa quae est tropus genere ipso nihil admodum distat (in utroque enim contrarium ei quod dicitur intellegendum est), species vero prudentius intuenti diversas esse facile est deprendere: primum quod tropus apertior est et, quamquam aliud dicit ac sentit, non aliud tamen simulat: nam et omnia circa fere recta sunt, ut illud in Catilinam: "a quo repudiatus ad sodalem tuum, virum optimum, Metellum demigrasti."

²⁹⁹ *inst. or.* IX, 2, 46: Ergo etiam brevior est tropus. At in figura totius voluntatis fictio est, apparens magis quam confessa, ut illic verba sint verbis diversa, hic sensus sermonis et loci et tota interim causae conformatio, cum etiam vita universa ironiam habere videatur, qualis est visa Socratis (nam ideo dictus eiron, agens imperitum et admiratorem aliorum tamquam sapientium), ut, quem ad modum allegoriam facit continua metaphora, sic hoc schema faciat tropus ille contextus.

³⁰⁰ Beda nemcsak a hatókör nagyságában különböztette meg az iróniát és az antifrázist. Szerinte az iróniát, az ironikus beszédmodot a befogadó csak a beszélő hangleyjtéséből ismerheti fel. Az antifrázis azonosításához a befogadó további segítséget kap: antifrázis est unius verbi ironia, ut *amice, ad quid venisti?* Inter ironiam autem et antifrasin hoc distat, quod ironia pronuntiatione sola indicat quod intellegi vult, antifrasin vero non voce pronuntiantis significat contrarium, sed suis tantum verbis quorum est origo contraria.

³⁰¹ *Grammatica Latina* IV, 402: „unius verbi ironia”. (D. Knox kiemelése 1989, p. 162).

³⁰² *etym.* I, 4, 39.

Ramée és társai számára is felmerül a kérdés, hogy nem lenne-e helyesebb az iróniát átsorolni a gondolatalakzatok közé, hiszen eredetileg a trópusokat a művelet hatóköre alapján határozták meg. Fouquelin megjegyzi, hogy egyes retorikusok szerint egy trópus halmozása már automatikusan alakzatot eredményez (Fouquelin 1555/1990, p. 332):

et toutefois l'ornement de Rhétorique n'est point changé,
en sorte que cette manière d'Ironie continuée doive être
appelée figure, mais plutôt nous dirons que ce sont
plusieurs Tropes continués, et non un seul.³⁰³

A ramista szóhasználat felfedi, hogy nem a quintilianusi szó- és gondolattrópus oppozíciót tekintik mérvadónak. A *continué* és *multiplié* kifejezések egyértelműen tükrözik, hogy a szónál nagyobb terjedelmű iróniát nem egy óriásira növelt hatókörű műveletnek, hanem egy művelet ismétlésének fogták fel. A francia szövegváltozat szóhasználatával egyúttal új klasszifikáció lehetőségét veti fel. Az irónia ezért, hasonlóan az allegóriához, az egész szöveget átszövő, óriásira növelt trópus, amely egyúttal legfőbb szövegszervező erő is lehet, mint példázza a Fouquelin által idézett Du Bellay-költemény:

*C'est une divine ruse
de bien forger une excuse
et en subtil artisan,
soit qu'on parle ou qu'on chemine,
contrefaire bien la mine
d'un vieil singe courtisan.
C'est une louable envie,
à ceux qui toute leur vie
veulent demeurer oiseaux,
d'un nouveau ne faire compte,
et pour garder qu'il ne monte,
tirer l'échelle après eux.
C'est belle chose que d'être
des hommes appelé Maître,
et du vulgaire éloigné,
ne parlant qu'en voix d'Oracle,
épouvanter d'un miracle,
et d'un sourcil renfrongé [...]
C'est une heureuse poursuite,
être dix ans à la suite
d'un bénéfice empêtré,
et puis pour toute ressource*

---

³⁰³ V. ö. Talon 1549, p. 11: Ironia figura vocari debeat, sed multi sunt tropi continuati et non tropus unus.

*vider et procès et bourse
par un arrêt non châtré.*

A hosszú versben, amelynek csak néhány strófáját emeltem ki, Du Bellay korának jellegzetes magatartásformáit sorakoztatja fel, megjelenik a ravaszkodó udvaronc, a törtető, a botcsinálta filozófus, a pénze után futó elősdi. Mint Fouquelin megállapítja, az irónia elsődleges hordozója az anaforikusan ismétlődő dicséretetek: *divine ruse, louable envie, belle chose, heureuse poursuite* és az utánuk felvázolt attitűdök közötti ellentét.

2. 3. 1. Az irónia besorolásának problémáját kiküszöbölik az alakzat-trópus dichotómiát felülíró szerzők, mert az ő rendszerezési elvük a normához képest végbemenő változás jellegén nyugszik, így a művelet hatóköre nem számít releváns kategóriának. Ilyenformán kiküszöbölhető a halmazott trópus problémája is. Puttenham az iróniát a jelentésváltozással létrejött alakzatok (*sensible figures*) közé veszi fel, amelyeknek közös ismérve, hogy a jelentésváltozás hatóköre kiterjedhet egész mondatokra vagy mondatnál nagyobb terjedelmű egységekre is.

3. Az irónia nyelvi specifikumai

3. 1. Az irónia nyelvi specifikumai a klasszikus retorikai hagyományban

3. 1. Quintilianus irónia-magyarázatai szerint a beszélő által használt szavak az elsődleges jelentésükkel ellenkező értelmet fejezik ki. A beszéd hangneme vagy a beszélő személye vagy a beszéd tárgyának természete nincs összhangban a beszéd szövegével, és a befogadó számára is nyilvánvalóvá válik a szöveg és a beszélő szándéka közötti inkongruencia. Az irónia nyelvi specifikumait a ramisták egészen a quintilianusi gondolatmenetet követve írják le, a két elképzelés között nem fedezhetők fel lényeges különbségek, és a választott példák is megegyeznek.

3. 2. Az irónia nyelvi specifikumai a ramista retorikák szerint

3. 2. 1. Az irónia és rokon alakzatainak dekódolása nemritkán attól függ, a befogadó felismeri-e az illokúciós beszédaktust. Nagyon fontos észrevétel, hogy az irónia mint nyelvi jelenség lehet pusztán egy illokúciós aktus eredménye. Az indirekt közlést legegyszerűbb a sajátos kiejtésről felismerni ebben az esetben (Talon 1572, p. 17 és Fouquelin 1555/1990, p. 330):

Percipitur autem ironia, vel rei, vel pronuntiationis, vel utriusque dissensione. Nam si altera, vel utraque dissentit a verbis, apparet voci mentem esse contrariam.

A többi trópusnál eltérően, az iróniát nehezebb észlelni, különösen írott szöveg esetében, amikor az intonáció nem mutathatja meg, hogy mi is valójában a beszélő szándéka:

*Vraiment et toi et ton gentil enfant
avez acquis un butin triomphant,*

*d'avoir tous deux, ô divinité haute!
Ainsi trompé une femme peu caute.*

Ebben a Du Bellay-féle Vergilius- és Ovidius-átköltésben (*Her.* VII), amelyet Talon latin eredetiben közöl,³⁰⁴ a befogadó csak akkor tudja azonosítani az iróniát mint retorizált formációt, ha ismeri Dido és Aeneas történetét. Talonnál egy Cicero-idézet is szerepel: *Integritas tua te purgavit, mihi crede, pudor eripuit, vita anteacta servavit* (Cic. in *Clod.*). A cicerói szövegrészlet implicit jelentését a P. Clodius Pulcher élettörténetét és Ciceróval való viszonyát nem ismerő befogadó nem képes megragadni.

3. 2. 2. A példákban szereplő nyelvi kép – az irónia – dekódolása ugyanis több tényező függvénye, mint már a ramisták által megfogalmazott, Quintilianus megfigyelésein nyugvó definíció is kimondja:

- A befogadó a trópus megfejtéséhez különféle fogódzókat kaphat, amelyek segítik a művelet felismerésében és a megnyilatkozás értelmezésében: az irónia esetében, mint a ramisták is kiemelik, ez legtöbbször a speciális intonáció;
- A kontextus hol nagyobb, hol kisebb mértékben implikálja a rejtett, figurális jelentést: a direkt beszédaktusok esetében kisebb mértékben, ilyenkor az implicit jelentés csak kiegészíti a szöveg szerinti, explicit jelentést, és megmarad a konnotáció szintjén; a „valódi” trópusok esetében az implicit jelentés a betű szerinti jelentés fölébe kerül (Kerbrat-Orecchioni 1994, p. 60). A két jelentés között azonban nem minden trópusnál állapítható meg egyértelmű hierarchia, mint láthattuk a metafora, sőt a metonímia esetében.
- A betű szerinti jelentés, ha a konnotáció szintjén is, megőrződik.
- Az illokúciós aktusra visszavezethető irónia esetében mindenképpen számolnunk kell konvencionalizálódott formulákkal – a retorikai kérdések tökéletes példái az ún. indirekt konvencionális beszédaktusoknak; egyes illokúciós trópusok, ha különböző mértékben is, lexikalizálódtak, a standard nyelvhasználat részeivé váltak, vagy standardizációjuk folyamatban van.³⁰⁵ Ezek a konvencionalizálódott formulák ún. iróniaszignálökként funkcionálnak, azaz segítik a befogadót az irónia felismerésében és dekódolásában.

3. 2. 3. Az ovidiusi példa a dicséret konvencionalizálódott sémáját követi: a beszélő a betű szerinti értelem szintjén megdicsér egy személyt (szép dolog...), aki becsapott egy hiszékeny és naiv nőt: *vraiment toi et ton gentil enfant / avez acquis*

³⁰⁴ Egregiam vero laudem et spolia ampla refertis / tuque puerque tuus: magnum et memorabile numen / una dolo divum, si femina victa duorum est.

³⁰⁵ Kerbrat-Orecchioni a trópusok pragmatikai aspektusainak vizsgálata során arra a következtetésre jut, hogy nemcsak a metaforák és metonímiák esetében beszélhetünk kiüresedett, konvencionalizálódott nyelvi képekről, hanem ez a jelenség kiterjeszhető más trópusokra is, többek között az iróniára (1994, pp. 60-61).

un butin triumphant. Hasonlóképpen, a korábban idézett Du Bellay-vers is a dicséretnek álcázott feddés sémájára épül.

4. Az irónia pragmatikai aspektusai

4. 1. Talon Charles de Guise-nek ajánlott retorikájában a Catilina elleni 2. beszéd egyik részletét (11, 24), Catilina csapatainak leírását találjuk:

O bellum magnopere pertimescendum, cum hanc sit habiturus Catilina scortatorum cohortem praetoriam. Instruite nunc, Quirites, contra has tam praeclaras Catilinae copias vestra praesidia, vestrosque exercitus.

A magyarázat szerint a nyomatékos *pertimesco* igét és a *praeclarus* melléknevet használja ironikusan a beszélő (1549, p. 11). Ismerve a beszéd elhangzása idején (Kr. e. 63. nov. 9.) Rómában uralkodó viszonyokat, ti. Catilina ekkorra már megszégyenülve elhagyta a várost, a befogadó sejtheti, hogy a szónok nem egy hatalmas, fenyegető veszélyre akarja felhívni szenátortársai figyelmét. A trópusok lényegéből következik, hogy a megnyilatkozásban, a *parole* szintjén egy olyan jelentést aktualizálnak, amely eltér a *langue* szintjén lévő jelentéstől; ez a *parole* szintjén aktualizált jelentés lesz az adott megnyilatkozás denotátuma. Ez az implicit, csak a kontextus révén megragadható jelentés a megnyilatkozás „valódi” jelentése: nem kell aggódnotok, polgárok, hiszen Catilina szedett-vedett csapatai nem jelentenek komoly veszélyt az államra.

4. 2. 1. A trópus azonosítása, mint már láthattuk a különböző nyelvi képek bemutatásánál, attól függ, a befogadó képes-e felfedezni az explicit és az implicit, aktualizált jelentés közötti különbséget (Kerbrat-Orecchioni 1994, p. 59).³⁰⁶ Ha ez elmarad, a befogadó nem a figurális, hanem a betű szerinti jelentés értelmében fogja interpretálni a szöveget, a szövegalkotó nem éri el célját, az irónia hatástalan marad. A Catilina-beszédből kiemelt példa első pillantásra csak a római történelmet jól ismerő befogadó számára minősül iróniának: a korabeli olvasó számára mindenképpen ismert szövegrészletről van szó, ezért a kontextus felvázolásától a szerzők eltekinthettek.

4. 2. 2. A szemelvényben, amely a *genus demonstrativum* kívánalmainak megfelelően az aktuális politikai helyzetet vázolja fel és figyelmeztet a közelgő veszélyre, az ironikus beszédmódra a Catilina seregeit a *vituperatio* elvárásának megfelelő *scortatorum cohors*nak minősítő szófordulat és a – már a *laudatio* eszköztárához tartozó – *praeclara copia* kifejezés ellentéte hívja fel a befogadó figyelmét. Ez az ellentét egyfajta iróniaszignálként segíti a történelmet nem ismerő olvasót a szemelvény interpretálásában, azaz megvilágítja, hogy nem a hagyományos „harcba hívó” beszéddel van dolgunk, hiszen Catilina nem rendelkezik számottevő és jól

³⁰⁶ L'identification d'un trope implique donc toujours la reconnaissance d'un décalage entre sens littéral et sens actualisé.

felszerelt haderővel, a szónok pusztán élcelődik a bukott politikus és hívei kétségbeesett kapkodásán.

5. Az irónia tipológiája

5. 1. 1. A klasszikus retorikák irónia-leírásaira általánosan jellemző, hogy nem különítenek el kategóriákat az irónia fogalmán belül, viszont annál részletesebben írnak az irónia mechanizmusára visszavezethető alakzatokról, jóllehet a tradicionális irónia-definíciók is számos tipizálási lehetőséget foglalnak magukban.

5. 1. 2. A ramista retorikák az irónia típusait a bennfoglalt ellentét természetének függvényében alakították ki. Arisztotelész *Kategóriák*, illetve *Nikomakhoszi Etika* c. műve alapján négy ellentét-variációt állapítottak meg, ennek alapján Ramée a következő osztályokat vezeti be: *genus privantium*, *genus contradicentium*, *genus relatum*, *genus adversium*.³⁰⁷ A két első a *dissimulatio*, a két utolsó variáns a *simulatio* lehetséges megnyilvánulási formái. Ebben a tipológiában sem nehéz felismerni a ramisták által sokszor erőltetett négyes felosztást, amelynek legfőbb hátránya, hogy a természetes nyelvek rendszerének képlékenységet, variabilitását nem képes tükrözni.

5. 1. 3. Ramée irónia-értelmezése, amely az ironikus beszédmód lényegét az implicit és az explicit jelentés közötti ellentétben látatja, az arisztotelészi ellentét-kategóriák logikáján nyugszik. Az irónián belül két főcsoportot állapít meg: a *simulatio* (*affirmans*) és a *dissimulatio* (*negans*) nyelvi megnyilvánulási formája. A simulatió nyugvó irónia-formációk kétféleképpen lehetnek: az explicit és az implicit jelentés között vagy viszonylagos (*relatum*), vagy kizáró ellentét (*adversium*) feszül. Arisztotelész nyomán viszonylagos ellentétnek azt tekinti, ha két dolog között egy viszonykategóriába tartozó ellentét van – Ramée példája az apa és fiú kifejezések ironikus felcserélése. Kizáró ellentétnek a ténylegesen ellentétes tulajdonságok számítanak, erre Ramée az *Aeneis*ből már idézett részletet hozza fel példaként: *Egregiam vero laudem et spolia ampla refertis*. Az idézetben szereplő mellékne-

---

³⁰⁷ *E. N.* 1127a 30 és *cat.* 11b 17-36; Latin nyelven részletes bemutatásukat lásd: Cic. *top.* III, 47-49: *Contrariorum autem genera plura; unum eorum quae in eodem genere plurimum differunt, ut sapientia stultitia. Eodem autem genere dicuntur quibus propositis occurrunt tamquam e regione quaedam contraria, ut celeritati tarditas, non debilitas. Ex quibus contrariis argumenta talia existunt: Si stultitiam fugimus, sapientiam sequamur, et bonitatem si malitiam. Haec quae ex eodem genere contraria sunt appellantur adversa. Sunt enim alia contraria, quae privantia licet appellemus Latine, Graeci appellant *steretican*. Praeposito enim 'in' privatur verbum ea vi quam haberet si 'in' praepositum non fuisset, dignitas indignitas, humanitas inhumanitas, et cetera generis eiusdem, quorum tractatio est eadem quae superiorum quae adversa dixi. Nam alia quoque sunt contrariorum genera, velut ea quae cum aliquo conferuntur, ut duplum simplum, multa pauca, longum breve, maius minus. Sunt etiam illa valde contraria quae appellantur negantia; ea *apophatican* Graece, contraria aientibus: Si hoc est, illud non est. Quid enim opus exemplo est? Tantum intellegatur, in argumento quaerendo contrariis omnibus contraria non convenire.*

vek: *egregiam*, *ampla* ironikusan értendők, hiszen Dido épp Aeneas becstelenségét, hűtlenségét panaszolja fel. Arisztotelész ezt a kategóriát még további két részre osztotta, megkülönböztetett diszkrét és folytonos ellentéteket, de ez a két altípus már nem szerepel a ramista irónia-csoportosításban. A *dissimulatio*n belül két ellentét-típust találunk: ide tartoznak a hiány és birtoklás szembenállásai (*privantium*)³⁰⁸ és az ellentmondások (*contradicentium*).³⁰⁹ Az első szembenállási viszonyra példa, ha a beszélő egy vak, buta és szegény embert jó szeműnek, gazdagnak és kiválónak nevez, hiszen az ember természetéből adódóan képes e tulajdonságok birtoklására, de mégsem birtokolja. Ellentmondásos iróniának pedig azt a beszédet nevezi, amikor a beszélő úgy tesz, mintha nem azt akarná mondani, amit valójában állít.³¹⁰

IRONIA

EST TROPUS A DISSENTANEO AD DISSENTANTUM, SIMULATOR, ILLUSOR. HINC ΕΙΡΩΝΕΙΑ
SIMULATIO, ILLUSIO

Genera:		Usus:	Quomodo percipiatur:
Negati , quando e dissentanteo negato significatur dissentaneum	Affirmati , quando e dissentanteo affirmato significatur	Valet enim tropus hic, cum ad caetera omnia, tum in primis ad iocandum: in <i>ειρωνεία</i> genere Socrates leporem et humanitate caeteris praestitit.	nimirum, vel rei; vel pronunciationis, vel utriusque dissensione. Nam si altera vel utraque dissentis a verbis, apparet voci mentem esse contrariam
Privantium: Ut si quis dicat de oculato, divite, splendido, Homo est (mihi crede) coecus, inops, obscurus	Contradicentium: Cum quis simulat se nolle dicere, quod dicit. Itaque proprie appellatur <i>ἀπόφασις</i> id est, negatio, item <i>παραλειψις</i> praeteritio	Relatum: ut si pater molestiori filio dicat. Scilicet tu meus pater, ego tuus filius, ironia est e relatiis	Adversium: ut heus bone vir, curasti probe. Generis huius est illa simulatio, liberatus sum, respiravi, bene habet. "Egregiam vero laudem et spolia ampla refertis"

14. ábra: az irónia típusai, használata és észlelése I. T. Freigius nyomán

5. 1. 4. Talon műveiből hasonló tipológia rekonstruálható, azzal a különbséggel, hogy míg Ramée az irónia származtatott alakzatait, a praeteritiót és az apofázist a *dissimulatio* ellentmondáson nyugvó változataként fogja fel, Talon ezt

³⁰⁸ Arisztotelész ezt az ellentétípust más művében is részletesen bemutatja, lásd: *top.* 141a 11: *πᾶσα γὰρ στέρησις ἐστὶ τοῦ κατὰ φύσιν ὑπάρχοντος;* illetve 143b 34-35: *τυφλὸν γὰρ ἐστὶ τὸ μὴ ἔχον ὄψιν ὅτε πέφυκεν ἔχειν.*

³⁰⁹ A Kategóriákban ez a szembenállási viszony még az állítás és tagadás szembenállása néven szerepel, az ellentmondás elnevezés a Herméneutikában tűnik fel.

³¹⁰ Aristotelész az ellentmondás fogalmát úgy értelmezi, hogy ha a viszonyban szereplő két dolog vagy tényállás közül az egyik igaz, akkor a másik feltétlenül téves: *cat.* 13b.

a két formációt egy külön osztályba (*ex subiectis speciebus*) helyezi át. A Ramée által az iróniára is rendkívül következetesen alkalmazott *quadripartita ratio* Talon rendszerében nem érvényesül. Az irónia két hagyományosnak tekinthető változata, a *simulatio* és a *dissimulatio* mellett bevezet még egy variánst: az iróniához sorolja azokat az eseteket is (*disparati*), amikor egy hangalak két külön jelentéstartalmat hordozhat, ez az ún. enantioszeméma jelensége.

IRONIA

IRONIA EST CUM UNIUS OPPOSITI SYMBOLUM AD ALTERUM OPPOSITUM SIGNIFICANDUM
MUTATUR

		contrarii:			
		dissimulatione: quae est negatio rei quae est			
				simulatione: quae est affirmatio rei quae non est, est ex affirmantibus contrariis	
				disparati: cum voce unius disparati significatur aliud	
ex subiectis speciebus		ex contrariis negantibus		relatis	
apophasis	paraleipsis	privantibus	contradicientibus	adversis	cum voce adversi unius significatur alterum
cum negamus nos aliquid dicere, quod tamen maxime interim dicimus	cum affirmamus nos ea praeterire quae interim	cum ex voce habitus privatio et vicissim	ex voce affirmati significatur negatum & vicissim	cum voce relati unius significatur alterum	

15. ábra: az irónia típusai Talon értelmezésében, az arisztotelészi négy ellentét-típus felhasználásával. Forrás: Otto Cassmann: *Rhetoricae tropologiae precepta ex A. Thaleo methodica*. (1600)

5. 2. Az enantioszémia azonban – amelyre a görög és a latin számos példát kínál, nem tartozik automatikusan az irónia tárgykörébe. Ennek a jelenségnek az egyik tipikus példája az *obesus* melléknév, amely egyaránt jelenthet soványat vagy elhízottat, vagyis két ellentétes dolgot, de a szövegben a beszélő egyszerre csak az egyik jelentésben használja, és ez a jelenség nem szükségszerűen idézi fel a befogadóban a másik, ellentétes jelentést.

6. Az iróniából származtatott retorikai jelenségek

Az irónia származtatott jelenségeinek első rendszerszerű bemutatását Pseudo-Arisztotelész retorikájában találjuk,³¹¹ a római retorikusok közül Quintilianus ismerteti részletesen az irónia mechanizmusán nyugvó nyelvi képeket és alakzatokat.³¹² Hagyományosan a verbális humor alakzatai tartoznak ide, de az iróniából származtatnak több gondolatalakzatot: a *praeteritiót*, *omissiót*, *occupatiót*, *negatiót*

³¹¹ *rhet. Alex.* 1434a 17 és 1439 b14 (Knox kiemelése 1989, p. 149).

³¹² *inst. or.* VIII, 6, 57: Praeter haec usus est allegoriae ut tristia dicamus melioribus verbis urbanitatis gratia aut quaedam contrariis significemus aut at textum exta cocta numerabimus. Haec si quis ignorat quibus Graeci nominibus appellent, sarkasmon, asteismon, antiphrasin, paroimian dici sciat.

is. Ez utóbbiak esetében nincs konszenzus a szerzők között az elnevezéseket illetően, előfordul, hogy ugyanaz a jelenség más-más neveken kerül be az egyes retorikákba – mint láthatjuk ezt a *praeteritio* példáján is.

6. 1. *praeteritio*

6. 1. 1. Az irónia rokon vonásokat mutat a *praeteritio* (*prétérition*, *omissio*, *praetermissio*) alakzatával (Engeler 1980, p. 25), amely a quintilianusi gondolatalkzatok egyike, tulajdonképpen nem más, mint annak a szándéknak a kinyilvánítása, hogy a beszélő valamely jelentéktelennek tűnő részt elhagy, hogy rátérhessen a fontosabb tárgyra, de ezzel a bejelentéssel mégis az elhallgatott részre tereli a figyelmet.³¹³ Ilyen minőségében ez a formáció egyike a *detractio*-val létrehozható gondolatalkzatoknak (Szabó – Szörényi 1998, p. 160). A ramista retorikákban a *praeteritio* lényege, csakúgy, mint az irónia esetében, a beszélő szövege és a tényleges attitűdje közötti inkongruencia (1555/1990, p. 332):

À cette manière de trope doit être référée la Prétérition, comme espèce de dissimulation, quand nous faisons semblant de ne vouloir dire, ce que toutefois nous disons.

Fouquelin. Ramée és Talon két típusát nevezik meg a *praeteritio*-nak, annak függvényében, hogy a beszélő állító vagy tagadó mondattal emeli ki a mondanivalója lényegét. Az első esetben szorosabb értelemben vett *praeteritio*-ról vagy *παράλειψις*-ről, míg a második esetben *negatio*-ról vagy *ἀπόφασις*-ről beszélünk (Talon 1581, pp. 16-18 és 1573, pp. 9-10). A *praeteritio* szemléltetésére Fouquelin Du Bellay-nek a francia nyelv védelmében írt röpiratát idézi:

Je ne parlerai ici de la temperie de l'air, fertilité de la terre, abondance de tous genres de fruits nécessaires pour l'aise et l'entretien de la vie humaine, et autres innumérables commodités que le Ciel plus prodigalement a élargi à la France: je ne conterai tant de grosses rivières, tant de belles forêts, tant de villes non moins opulentes que fortes et pourvues de toutes munitions de guerre: finalement je ne parlerai de tant de métiers, arts et sciences, qui florissent entre nous, comme la Musique, Peinture, Statuaire, Architecture, et autres non moins que jadis entre les Grecs et

³¹³ *inst. or.* VI, 1, 63: lásd még IX, 2, 28: Sed frequenter sub hac facie latet adulatio. Nam Cicero cum dicit pro Ligario: "suscepto bello, Caesar, gesto iam etiam ex parte magna, nulla vi coactus consilio ac voluntate mea ad ea arma profectus sum quae erant sumpta contra te", non solum ad utilitatem Ligari respicit, sed magis laudare victoris clementiam non potest. Lásd még: IX, 3, 24: alterum quod est ei figurae sententiarum quae apostrophe dicitur simile, sed non sensum mutat, verum formam eloquendi.

Romains. Et si pour trouver l'or et l'argent, le fer n'y viole point les sacrées entrailles de notre mère antique: si les gemmes, les odeurs et autres corruptions de la première générosité des hommes n'y sont point cherchées du marchand avare: aussi le Tigre enragé, la cruelle sémence des Lions, les herbes empoisonneresses, et tant d'autres pestes de la vie humaine en sont bien éloignées.

Fouquelin magyarázatai szerint a beszélő azzal, hogy bejelenti, nem kíván Franciaország természeti és szellemi kincseiről részletesen szólni – és közben nem felejt el, hogy fel is sorolja, mi mindenről nem fog beszélni a továbbiakban – valójában arra hívja fel a befogadó figyelmét, mi mindenben bővelkedik a francia nép.

6. 2. Az apofázis és a paraleipszis

6. 2. 1. Az apofázis

6. 2. 1. A formáció elnevezései: ἀπόφασις, *apophasis*, *apophase*. A XVI. századi retorikai irodalomban több szerző is említi az apofázist, általában, mint az irónia egyik lehetséges variánsát. Scaliger az álkérdés egyik alakzatának tartja, rokon alakzataként az *occupatiót* nevezi meg (Scaliger 1561, p. 141). A ramisták közül az apofázist Talon retorikája említi meg a hyperbola tárgyalása során. Az apofázis szerinte olyan hyperbola, amikor a túlzások miatt a befogadó a szövegalkotó elvárásával ellentétes módon értelmezheti a beszédet – mint már láthattuk a hyperbolával foglalkozó fejezetben. Cassmann Talon retorikája alapján írott művében az apofázist az irónia egyik változataként említi, az apofázis révén a beszélő kijelenti, hogy nem mondja, ezzel pedig ráirányítja a hallgatóság figyelmét a beszéde tárgyára: *cum negamus nos aliquid dicere, quod tamen maxime interim dicimus* (1600).

6. 2. 2. A paraleipszis

6. 2. 2. A paraleipszist a *praeteritio* egyik, az iróniából származtatott változataként értelmezi a ramista retorikai irodalom. Az elnevezés két görög szó összetétele: παρα +λείπειν [oldal + otthagyi], azt a beszédmódot jelöli, amikor a beszélő bejelenti, hogy egy dologról nem kíván beszélni, ezzel pedig magára a dologra tereli a hallgatósága figyelmét. Ezzel tulajdonképpen ugyanazt mondják, mint amit az apofázis definíciójában is olvashattunk – a két jelenség elkülönítése ugyanis nem egyértelmű a ramista retorikákban.

6. 3. Az antifrázis és az irónia szétválasztása

6. 3. 1. A hagyományozott retorikai anyag szerint a két formáció elkülönítése azon a naiv megállapításon nyugszik, hogy az irónia esetében az intonáció és a beszélő gesztusai vezetnek rá a befogadót a megnyilatkozás implicit jelentésére, az

antifrázis esetében viszont csak a szóhasználatból következtethet a befogadó a rejtett jelentésre. Másképpen fogalmazva, az iróniában az intonáció révén változik meg a közlemény jelentése (*significatio*) és a jelentés hordozója (*affectus*) (Sanctius 1556/1573, p. 251). Az irónia másik fontos vonása, hogy a szöveg explicit értelme és – az intonáció, a kontextus, a beszédhelyzet, stb. által sugallt – rejtett értelem közötti ellentét a verbális humor egyik forrása és lehetősége.

6. 3. 2. Az antifráziban a megjelenített dolog vagy tényállás természete és a rá utaló elnevezés között feszül ellentét – Beda már idézett evangéliumi példájában Jézus barátjának nevezi Júdást. Az intonáció nem játszik meghatározó szerepet a trópus azonosításában, a befogadó kizárólag a beszéd tárgyáról meglévő előzetes tudása, valamint a szöveggörnyezet alapján ismerheti fel. Az antifrázis nem eredményez humoros hatást, nem váltja ki a hallgatóság nevetését.

6. 3. 3. Vossius retorikája az antifrázist az eufemizmussal állítja oppozícióba, szerinte az antifráziban a beszélő egy dolgról vagy tényállásról rosszabbat, az eufemizmus révén pedig jobbat állít a valóságosnál (1616, pp. 165-169). Ez a megközelítés már inkább indokolja az antifrázis külön formációként való tárgyalását, mint az iróniával való művelet hatóköre szerinti különbségtétel. Azonban mind az eufemizmus, mind az antifrázis az irónia műveletére vezethető vissza, hiszen lényegük a szöveg szerint sugallt tényállás és a valóság közötti inkongruencia.

6. 4. Litotes és meiosis – és ami a ramista retorikákból kimaradt

6. 4. 1. A litotes

6. 4. 1. Lausberg retorikai kézikönyvében a litotesnek nevezett trópuszt az irónia és az emfázis ötvözeteként írja le, mint fokozatosan kibontakozó iróniát. (§586)³¹⁴Tryphón, aki antifrázisként nevezi ezt a jelenséget, az Iliásból hoz rá példát. A beszélő a kiváló (*ἄριστος*) melléknév helyett körülírást használ: nem volt hitvány az az akháj, aki megsebesítette Hektórt (*ἐπεὶ οὐ μιν ἀφανρότατος βάλ' Ἀχαιῶν; Il. XV, 11*), illetve, amikor Achilleusról jegyzi meg, hogy nem örült, amikor Talthýbios és Eurybatés átadta neki Agamemnón üzenetét (*οὐδ' ἄρα τῶ γε ἰδῶν γήθησεν Ἀχιλλεύς I, 330*).³¹⁵ Szerinte a litotes (antifrázis) révén a beszélő egy személyről, dolgról vagy tényállásról a rá jellemző tulajdonság ellentettjének tagadásával tesz kijelentéseket: ha valami nem a legrosszabb (*ὁ κάκιστος*), akkor az azt jelenti: a legjobb (*ὁ ἄριστος*). A *Rhetorica ad Herennium* szerzője a litotest az *ethos* egyik lehetőségeként írja le, a beszélő ugyanis megnyerheti hallgatóságát rokonszenvével, ha véleményét körülírásokba rejti.³¹⁶ Donatus retorikájában már litotes néven szerepel ez a trópus. A szerző megfogalmazása szerint litotesről ak-

³¹⁴ Die Litotes ist eine periphrastische Kombination der Emphase und der Ironie: der in voluntas gemeinte superlativische Grad der Bedeutung wird durch die Negierung des Gegenteilens umschrieben: „nicht klein“ für gemeintes „sehr groß“.

³¹⁵ *Περὶ τρόπων* 204, 4.

³¹⁶ *rhet. Her.* IV, 38, 50.

kor beszélünk, ha a beszélő szándékosan „alulértékel” egy dolgot, személyt vagy tényállást, ezáltal lényegében mást, jelen esetben jóval kevesebbet mond, mint amit gondol. Ha ugyanis a beszélő azt mondja, „nem volna ellenemre, ha híres lennék” valójában azt állítja „nagyon szeretnék némi hírnévre szert tenni”.³¹⁷ A litotes a későbbi retorikai anyagban is szerepel, hol trópusként, hol gondolatalakzatként. Sherry *extenuatio* néven említi, és olyan beszédmódként definiálja, amelyben a beszélő, hogy ne sértse a hallgatóság érzékenységét, a beszéd tárgyát kisebbnek, kevésbé jelentősnek mutatja be, mint amilyen a valóságban (1550, p. 61).³¹⁸ Puttenham művében *moderatour* néven találjuk meg a litotest, mint az eufemizmus egyik lehetséges eszközét (1589, p. 195).

A ramista retorikák nem említik a litotest név szerint, de maga a jelenség megfeleltethető a *genus contradicentium* kritériumainak. Külön formációként való besorolását indokolhatta volna a ramista retorikusok rendszerezésre való törekvése. A rendszerbe a hyperbolával oppozícióba állítható jelenségeként kerülhetett volna be: mindkét formáció a beszéd tárgyának minőségét vagy mennyiségét túlozza el. Míg a hyperbola művelete nagyobbnak, a litotes kisebbnek láttatja a beszéd tárgyát a reálisnál.

6. 4. 2. A meiosis

6. 4. 2. A meiosis a retorika hagyományosan a litotesből származtatja, latin elnevezései: *extenuatio*, *detractio*, *diminutio* mind arra utalnak, hogy ez a nyelvi kép a beszéd tárgyát a valóságosnál kisebbnek láttatja. Cicerónál *extenuatio* néven szerepel.³¹⁹ Quintilianus *tapinosis*nak nevezi, és olyan beszédmódként definiálja, amely a beszéd tárgyának méltóságát vagy nagyságát kisebbíti.³²⁰ A ramisták elsődleges forrásszövegei a meiosis definíció szintjén nem választják el a litotestől, csak az elnevezésekben különbözik a két formáció.

6. 5. A verbális humor alakzatai

6. 5. 1. A humoralakzatok rendszere

6. 5. 1. A klasszikus hagyomány által megkülönböztetett humoralakzatokat: *charientismus*,³²¹ *mycterismus*, *diasurmus*, *chleuasmus*, *asteismus*, *epicertomesis*, *exuentismus* már Quintilianus is az irónia alfajaként tárgyalta. Melanchthon ide sorolja a mimézist, azaz mások beszédének, gesztusainak utánzását (1532, p.

---

³¹⁷ *Ter. Hec. 775*: „non paenitet me famae” haec figura λιτότης dicitur: minus enim dicit quam significat; nam „non paenitet me famae” pro eo quod est „magnam fama cupide acquisierim” significat. (Lausberg kiemelése § 587)

³¹⁸ *Extenuatio*, the making lesse of a thyng to awayde arrogance.

³¹⁹ *de or. III*, 53, 202.

³²⁰ *inst. or. VIII*, 3, 48: Deformitati proximum est humilitatis vitium (tapeinosin vocant), qua rei magnitudo vel dignitas minuitur, ut "saxea est verruca in summo montis vertice": cui natura contrarium sed errore par est parvis dare excedentia modum nomina, nisi cum ex industria risus inde captatur. Itaque nec parricidam "nequam" dixeris hominem nec deditum forte meretrici "nefarium", quia alterum parum, alterum nimium est.

³²¹ *ret. 1405b* 28-29.

42).³²²A humoralakzatok osztályában azonban akadnak olyan formációk, amelyek nem retorizáltak, nincs figurális jelentésük, illetve nem illokúciós beszédaktus eredményei. A XVI. századi retorikai irodalomban szerepelnek olyan jelenségek is, amelyek már semmiképpen sem sorolhatók a szigorú értelemben vett *elocutio* tárgykörébe. A humoralakzatok sok esetben csak annyiban tipizálhatók, hogy a beszélő milyen nyelven kívüli eszközökkel egészíti ki a mondanivalóját. Ilyen jelenség például a *mycterismus*, amelynek lényege, hogy a szöveg implicit jelentésére a beszélő orrcimpájának sajátos mozgásával hívja fel a hallgatósága figyelmét.³²³

6. 5. 2. A szarkazmus – a nem nevetséges humoralakzat

6. 5. 2. A tradicionális retorikák szerint a beszélő akkor él a szarkazmus lehetőségével, amikor legyőzött ellenfelét kívánja nevetségessé tenni (Melanchthon 1529, p. 15).³²⁴Scaliger az elnevezés etimológiáját is megadja: a *σάρξ*-gyökből származtatja, ami halott húst jelent, ezért a szarkazmus nem más, mint a győztes nevetése a legyőzött holtteste felett (1561, p. 141).³²⁵Melanchthon és Vossius evangéliumi példával illusztrálják ezt a jelenséget: *Si Filius Dei es, descende de cruce* (Mt 27, 40 és Mk 25, 29). Isidorus szarkazmus-értelmezése olyan alakzatként látta ezt a formációt, amelyben a győztes nevetése nem felhőtlen, némi keserűséggel vegyül.³²⁶A szarkazmus számos rokon vonást mutat az iróniával: a legtöbb esetben csak a beszélő gesztusai vagy a beszéd intonációja vezeti rá a befogadót, hogy a megnyilatkozást az irónia értelmezési stratégiájával kell interpretálnia. Mint Donatus rámutat, a két formáció között a legnagyobb különbség a beszélő attitűdjéből fakad. Az irónia a nevetetés eszköze, míg a szarkazmussal élő beszélő durván élcelődik a beszéd tárgyának rovására.³²⁷Scaliger inkább a két

³²² Vicina est ironiae *μίμησις*, cum alterius gestum representamus, aut recitamus verba.

³²³ Lásd: Latomus (1542): *Mycterismus simulatus, nec tamen latens risus, qualis nasi suspensione fieri solet*. Illetve Carbone (1595, p. 279): *Mycterismus, latine subsannatio, & narium corrugatio, est simulata quidem, sed non latens derisio, sive contemptio, quae magis gestu, quam verbis exprimitur: cum risu, vel narium contractione, aliove gestu, aliquem irridemus.*

³²⁴ cum victor victum irridet.

³²⁵ Scaliger etimológia-kísérlete a nápolyi grammatikus, Lucio Scoppa értelmezésének átvétele: *Sarcasmos est plena odio, atque hostilis irrisio, non quacunque, sed quae a capitali odio proficiscitur, dicta a sarx, sarcos id est caro quod qui ea utitur vitam petit illius, in quem invehitur.* (Scoppa 1508, p. 378, Knox kiemelése) Cassiodorus a szarkazmus kifejezést összetételnek tekinti: a *σάρξ* és a *μός* szavakból tevődik össze, és „húsba vágó” nevetést jelent: „Quae figura dicitur sarcasmos, quasi usque ad pulpas penetrans hostilis irrisio.” (CCL XCVIII 849)

³²⁶ *etym.* 37, 29: *Sarcasmus est hostilis irrisio cum amaritudine.*

³²⁷ *Ars minor* 98: *Distat inter hanc (figuram) et ironiam, quod per superiorem voluptuosa est, per inferiorem hostilis irrisio. Hasonlóképpen vélekedik Susenbrotus is: sarcasmus est plena odio atque hostilis irrisio, vel iocus cum amaritudine. So as the cat plaies with the mouse; the plaie of th cat is the death of the mouse.* (1550/1576, p. 15)

alakzat kategorikus szétválasztása mellett érvel (ibid.).³²⁸A ramista retorikákba a szarkazmus nem került be, mert a Collège de Presles retorikusai elsősorban logikai úton, a jelentések közötti ellentétek minősége alapján állapították meg az irónia alfajait.

7. Az irónia alakzattársításokban

Az irónia más alakzatokkal való kombinációinak a reneszánsz retorikaszerzők különösen nagy figyelmet szenteltek. Mivel már az antik szerzők is megemlítik, hogy az irónia mint nyelvi-retorikai jelenség sokféle szövegalkotói attitűddel társulhat, ezért kombinálható többféle gondolatalakzattal. Beszélhetünk ironikus kérdésalakzatokról, ironikus színezetű *exhortatió*ról, ironikus utasításokról (Susenbrotus 1550/1576, p. 15). Scaliger retorikájában ezek a formációk a *permissio* és az *interrogatio* variánsaiként szerepelnek (1561, p. 141). Az irónia ezeken felül társulhat trópusokkal: allegóriával vagy metaforával, synecdochéval, metalepszissel, antitezissel (Vossius 1616, pp. 206-255). Erasmus szerint az irónia az összes létező alakzattal és trópusal kombinálható.³²⁹A ramista retorikák az irónia trópusokkal társított változatait mutatják be. Az iróniát bemutató fejezetekben csak két vele társítható nyelvi képet említenek: a metaforát és a katakrézist, a többi lehetséges kombináció leírását a társított trópusról szóló fejezetekben találjuk. Mivel a korábbi fejezetekben már szó esett ez utóbbi alakzattársításokról, a következőkben csak az irónia címszó alatt ismertetett variációkat kívánom bemutatni.

7. 1. Irónia és metafora

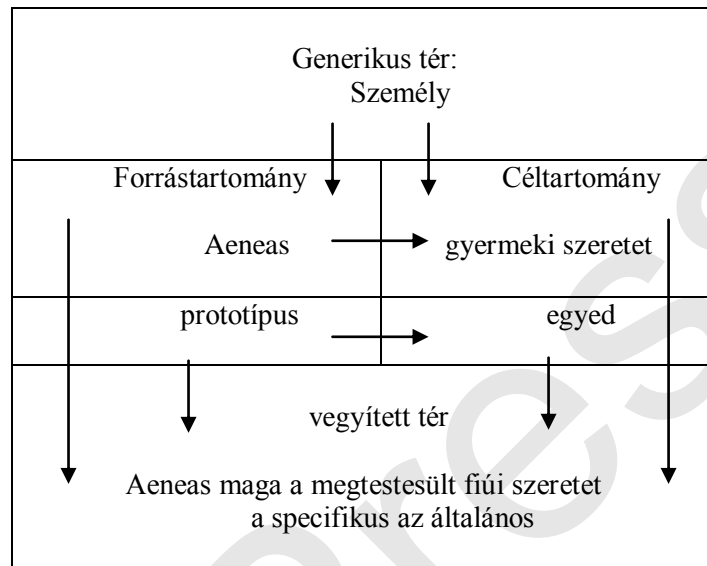
7. 1. Az irónia más retorikai jelenséggel való kombinációjáról elsőként a *Rhetorica ad Herennium* szerzője tesz említést.³³⁰Metaforával összekapcsolt iróniaként interpretálja az olyan szófordulatokat, amikor a beszélő az atyját ütlegelő fiút Aeneasnak, a házasságtörő kéjencet Hippolytusnak nevezi. Ebben az olvasatban a

³²⁸ Scaliger Vergilius Aeneiséből vett idézetekkel szemlélteti, hogyan különül el egymástól a szarkazmus és a *par excellence* irónia alakzata. Valamennyi példa csatajelenet, a nyeresre álló fél élcelődik a halálraszánt vesztesen. Az első példában Opis nimfa így szólítja meg a Camillát megölni Arrunsot: Huc, periture, veni, capias ut digna Camillae / praemia. Tunc etiam telis moriere Dianae? XI 856-57; Ascanius visszafelesel a gúnyoló Remulusnak: I, verbis virtutem include superbis! / bis capti Phryges haec Rutulis responsa remittunt (IX 634-635); A harmadik példa Mezentius aristeiájának részlete, Mezentius és Orodes párviadala, amelyben a hős megsebesül, de kihúzza sebéből a dárdát, és fölényesen visszaszól ellenfelének (X 743-44): Nunc morere! Ast de me divum pater atque hominum rex / viderit! Hoc dicens eduxit corpore telum.

³²⁹ In summa per omnes pene figuras obambulat ironia (V 995).

³³⁰ *rhet. Her.* IV, 34, 46: in hoc [...], quod ex contrario sumitur, [...] per translationem argumento poterimus uti; ut si quem impium, qui patrem verberavit “Aenean” vocemus, intemperantem et adulterum “Hippolytum” nominemus.

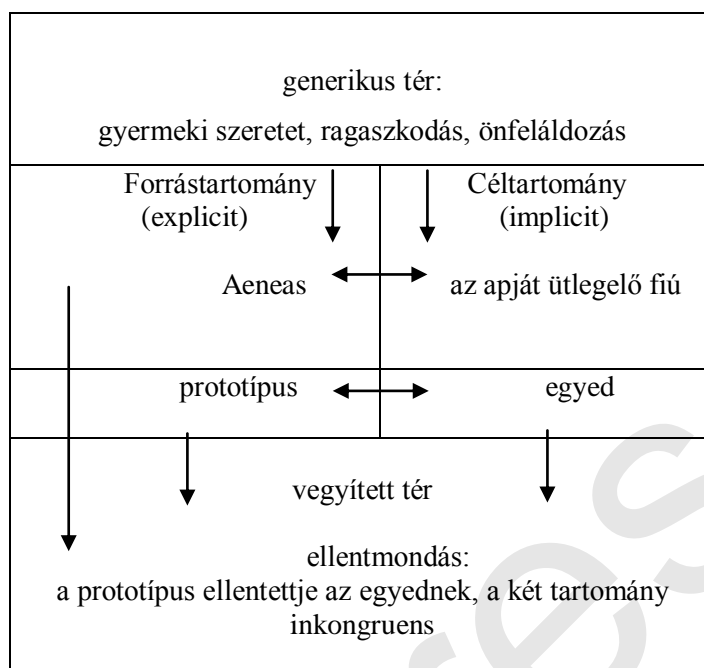
megtestesült fiúi szeretet Aeneas nevével a beszélő egy olyan személyre utal, akinek a magatartása éppen az ellenkezője az aeneasi attitűdnek. A komplex nyelvi kép kiindulópontja maga a prototipikus metafora, amely a következőképpen épül fel:

16. ábra: prototipikus metafora

A prototipikus metaforával (Aeneas = szerető fiú) a szövegalkotó összekapcsolja az apját ütlegelő férfi képét, így az ábra a következőképpen módosul. A generikus térben a gyermeki szeretet, és annak jellegzetes megnyilvánulásai konceptualizálódnak: gondoskodás, tiszteletteljes bánásmód, önfeláldozás – vagyis mindaz, amellyel Vergilius jellemzi Aeneas viszonyát Anchiseshez. A forrástartományba megint csak Aeneas kerül, a céltartományban pedig az apját ütlegelő fiút találjuk. Azonban a prototípus és az egyed magatartása inkongruens, a forrástartomány és a céltartomány között ellentét feszül, amelyet a létrejövő *blending*, a vegyített tér sem old fel – így fonódik össze a metaforával az ironia művelete:

17. ábra: prototipikus irónia

Mindezek mellett a befogadó csak akkor ismeri fel az iróniát, és képes pontosan dekódolni a szövegalkotó által megfogalmazott üzenetet, ha ismeri Aeneas vagy Hippolytus történetét. Pontosabban: ha felismeri Aeneasban a gyermeki szeretet és ragaszkodás, Hippolytusban pedig a szűzi tisztaság prototípusát.

7. 2. Irónia és katakrézis

7. 2. Talon 1549-es retorikájában egy vergiliusi sorral szemlélteti a katakrézissel összekapcsolt iróniát: *magnoque irarum fluctuat aestu* (Aen. IV). A hozzáfűzött magyarázatok szerint a kulcsszó a *fluctuat* ige, amely elsődleges jelentése szerint nem emberi lényre jellemző cselekvést jelöl (*Fluctuare enim in aquis proprium est, et hinc ad humanam personam traductum*, Talon 1549, p. 12). Ugyanez a verssor szerepel példaként a metafora tipológiájának bemutatásánál. A latin nyelvű retorikákra általánosan jellemző ragaszkodás a hagyományos példákhoz itt is megfigyelhető, ebben az esetben a szerző még akkor sem választott új példát, amikor egy korábban nem ismertetett jelenséget (egy speciális alakzattársítást) kívánt szemléltetni. A magyarázatból nem deríthető ki egyértelműen, miért az irónia értelmezési stratégiáját igényli a verssor.

8. Következtetések az irónia tudománytörténetéből

8. A klasszikus ókori retorikákban még igen sokféle jelentésben használt irónia kifejezést a késő antikvitás és az azt követő századok retorikáiban már csak annak

a retorikai alakzatnak a megnevezésére használták, amelyben a beszélő mást mond, mint amit gondol, és a közlemény explicit és implicit jelentése közötti ellentétre vagy a kontextusból derül fény, vagy akár maga a beszélő hívja fel valamilyen eszközzel a befogadó figyelmét.

DUPress

Utószó

A modern nyelvtudomány eszköztárának segítségével – különös tekintettel a retorikai- pragmatikai kutatásokra – érdemes újra meg újra áttekinteni az egyes korok retorikai-stilisztikai műveltségét. Az efféle áttekintések, újraértelmezések révén nemcsak egy-egy retorikai-stilisztikai fogalom kikristályosodásának folyamatát, vagy a folyamatnak egy-egy adott mozzanatát tekinthetjük át, hanem szembeülhetünk azzal is, hogy az eltelt századok során mennyit fejlődött a nyelvtudomány, illetve mennyit finomodtak definíciói.

A terminológiai sokszínűség és az egyes fogalmak máig ható tisztázatlansága a retorika eszköztárának újabb és újabb interpretációit, csoportosításait teszi lehetővé, illetve igényli a korábbi elméletekre való folytonos reflexiót. A tudományos feldolgozásnak ilyen esetben kettős szerepe van. Egyrészt, a ramisták példáját követve, az eddigi ismereteinkre reflektálva eljutni egy világos, áttekinthető rendszer megalkotásához, amely képes magában foglalni a retorika tudománya által vizsgált jelenségeket. Másrészt, mivel munkám elsősorban tudománytörténeti áttekintést kíván adni egy jelentős retorikai iskola trópuselméletéről, tisztázni kívántam az általa használt fogalmak kialakulását.

Az elvégzett vizsgálatok alapján a ramista retorikákból egy következetes, de meglehetősen merev, a *quadripartita ratio*hoz maximálisan ragaszkodó trópuselmélet rajzolódik ki, amely, mint a példák elemzése igazolja, nem képes az eredendően rugalmas és képlékeny természetes nyelvek valamennyi jelenségének megragadására. Az egyes retorikai iskolák elképzeléseinek vizsgálatakor azonban szem előtt kell tartanunk, hogy minden csoportosítás célirányos döntés eredménye, és a rendszer rendkívüli képlékenysége miatt nem lehet egyértelműen elvetni, sem pedig fenntartások nélkül elfogadni semmilyen csoportképzési kísérletet. Az *elocutio*n belül a nyelvi képek egy csoportba rendezhetők, mert egységes jellemzőjük, hogy a beszéd az eredeti, elsődleges jelentése mellett egy másik, figurális jelentést nyer. Ez a két jelentés, az explicit, vagyis betű szerinti és a szöveg egésze által sugallt implicit, figurális jelentés. A természetes nyelvi kompetencia magában foglalja a betű szerinti jelentés és a figurális, elvont jelentés közötti különbségek észlelését is. Mint már Aristotelés is rámutat *Topika* c. művében, a természetes nyelv működése lehetővé teszi a trópusok és a nem-trópusok, azaz a figurák generálását és dekódolását. A trópusok külön csoportként való értelmezését támasztja alá az a tény, hogy mind valamilyen jelentésváltozást eredményező elembeli művelet révén keletkeznek, de összekötik őket általános funkcióik is: a szöveget szemléletesebbé, ékeesebbé teszik. A kommunikációs helyzetekben stiláris jeggyé alakulhatnak, amely egyszerre adódik magából a trópusjellegből és a trópusok kontextusban, illetve szituációban játszott szerepéből.

Mint a klasszikus antik és reneszánsz elméletek is sugallják, a trópusok fel-felgáthatók az alakzatok alkategóriájaként éppúgy, mint az *ornatus* eszközeinek egyik részhalmozaként, amely utóbbinak második részhalmozata a figurák osztálya.

A XX. századi liège-i iskola nagy érdeme, hogy felismerte, hogy szükséges egy átfogó elnevezés bevezetése a retorikai jelenségek, az alakzatok és trópusok megnevezésére, mert az „ornatus eszközei” elnevezés nem pontos, hiszen ezek a jelenségek nem csupán díszítmények. Azonban a retorikai jelenségek mélyebb, kognitív vizsgálata arra enged következtetni, hogy célszerűbb a két csoportot két különálló, de egyenértékű halmazként tárgyalni, ahogy a ramisták is tették. Nem elvetendő azonban azok a nézetek sem, amelyek a trópusok és az alakzatok rokon vonásait hangsúlyozzák, mint láthattuk Scaliger vagy Puttenham rendszerének bemutatásánál.

A trópusok osztályán belül a jelentésváltozás négy, logikailag megszabott módja szerint különböztették meg a négy alaptrópus: a metaforát, metonímiát, szinekdochét és iróniát. Ahol csak lehetett, az egyes alaptrópusokon belül is érvényesítik a négyes felosztást, ennek legjellemzőbb példáját a szinekdoché tárgyalásánál találjuk: négy altípust különítenek el a Collège de Presles retorikusai az átvitelben szereplő terminusok minősége és az átvitel iránya szerint. Azonban a nyelvi példák ismertetése során kénytelenek konstatálni, hogy az általuk gyűjtött (vagy Quintilianustól kölcsönzött) nyelvi tények nem mindegyike értelmezhető az általuk szerkesztett négytartományú mátrixban. Hasonlóképpen, az irónia bemutatásakor is négy alapvető ellentét-típust határoznak meg Aristotelés *Kategóriák* illetve *Nikomachosi Etika* c. műve alapján, amelyek az iróniának nevezett trópus eredményezhetik. Ramée a következő osztályokat vezeti be: *genus privantium*, *genus contradicentium*, *genus relatum*, *genus adversium*. A két első a *dissimulatio*, a két utolsó variáns a *simulatio* lehetséges megnyilvánulási formái.

A retorika a Trivium egyik részterületeként a természetes nyelv lehetőségeit tanulmányozza. A ramista trópuselmélet vizsgálatai mintegy kivezetnek a retorikai problematikából, és a trópuselméletet a teljes Trivium, illetve a reneszánsz retorikaoktatás perspektívájába helyezik. Mivel mindhárom tudomány – grammatika, dialektika és retorika – tárgya az emberi nyelv, számtalan átfedés lehetséges közöttük, elemei egymással szorosan összefüggenek, és az egyes részterületek interferálnak. A retorika tárgyának tulajdonképpeni behatárolása a trivium kontinuumjellegét fedi fel. Ez a megállapítás magában hordozza a klasszikus retorikaértelmezések kritikáját is, amely egyik legnagyobb tudománytörténeti vívmánya a ramista retorikai gondolkodásnak: a rendszer rugalmassága miatt lehetőség van a retorika szűkítésére vagy bővítésére. A rendkívül könnyen áttekinthető, könnyen tanítható és logikusan felépített ramista retorika, mint Walter Ong, Erland Sellberg, Joseph Freedman, Michel Magnien és a többi neves XX. századi Ramée-filológus kutatásai is igazolják, bekerült a curriculumba, és Európa-szerte hatalmas visszhangot váltottak ki. Ennek egyik bizonyítéka a ramisták latin nyelvű kiadványainak óriási népszerűsége: nyomtatásban megjelent műveiket, előadásait már a XVI. század második felétől kezdve többször is kivonatolják, kommentálják, az egyetemeken rendszeresen disputák témájául szolgálnak. Elsősorban Európa protestáns országaiban számottevő a ramista retorika recepciója, nem véletlenül: Ramée halálának ismert körülményei, vértanúsága a szerzőt a protestantizmus egyik emblema-

tikus figurájává emelték (Feingold 2001, p. 142.). Ramée nagy hatást tett a magyarországi retorika fejlődésére is, elsősorban Buzinkai Mihály művei ültetik át árnyaltan és kiterjedten hazai közegbe a ramista elméletet.

A XVII. századot követően a retorikai rendszerről alkotott elképzelések már egészen más irányba mutatnak, ennek leginkább valószínűsíthető oka a tudományos horizont további tágulása, átrendeződése. E tény azonban semmit sem változtat az általam vizsgált periódus tudománytörténeti jelentőségén.

English Summary

The present book proposes to analyse in detail the theories and possible taxonomies of tropes elaborated by a 16th century French linguist, Pierre de la Ramée, and his colleagues, Omer Talon and Antoine Fouquelin. From 1545 on, Ramée, one of the greatest innovators of rhetoric, led the rhetorical work at the Collège de Presles, which included working with Talon and Fouquelin. These eminent linguists published their momentous rhetorical-poetical and logical works, both in French and Latin, from 1545 until 1562, when Talon's early death and Ramée's conversion to Protestantism put an end to their cooperation. My analysis is devoted to the works published during the period mentioned above.

Understanding tropes and non-tropes as results of mental processes is confronting long-debated questions in linguistic studies: how to distinguish tropes from non-tropes; how to explain and interpret tropes; and how to classify them. In the 16th century Ramist approach to rhetoric, reconsidering and rethinking ancient interpretations is central in finding answers to these questions. Contemporary researches (Ong 1958, Knox 1989, Goyet 1990, Magnien 1994) have appreciated Ramée's linguistic works for their original approach to their object and the specific fields of rhetoric studied in them. However, the specific conceptions of tropes and figures in these works equally deserve attention. Ramist rhetoric, a remarkable synthesis of Cicero's *De oratore* and Quintilian's *Institutio Oratoria*, involves Melanchthon's observations as well, and thus figures as a synthesis of ancient and contemporary works of European rhetoric. Nevertheless, Ramist rhetoric does not fail to produce its own particular results either.

The objectives of the present study are to investigate:

- How do Ramée and his companions classify a specific linguistic phenomenon in their system? Is the phenomenon considered as a trope or a figure; is it necessarily a trope, or are other classifications also possible? Are there any unclassifiable cases?
- What term do they choose to name a trope? If a newly coined term deviates from the traditional ways of naming, is it necessarily a better expression?
- What are the properties that determine a particular trope? Can we grasp the *differentia specifica* which identifies a given trope and distinguishes it from related formations?
- With regard to the 16th century knowledge of linguistics and communication, how can Ramée and his colleagues explain the mental processes which result in tropes? What motivations determine the creation of a given trope?
- Is it possible to attribute certain priorities to some tropes? Is there a hierarchy inherent in the system of tropes?

- Is there any secondary classification within the traditional system of tropes? What are the criteria which determine a given classification? From the point of view of modern and mainly cognitive linguistic approaches, is it necessary to retain the Ramist categorisation of tropes and figures?
- What effects do tropes produce? Are they inevitably mere ornaments of speech or do they play considerably more important roles?
- Can we consider their occurrence ‘typical’ in certain types of texts? Is there a definite borderline between the artistic and non-artistic application of tropes?
- Which rhetorical phenomena are the closest to the trope in question? What are the differences between a trope and its related formations? If their distinction shows theoretical problems, would it be more reasonable to treat them as one category?
- Is the system presented above to be completed; and if so, in what way?

Apart from the analysis mentioned above, I propose to re-consider the examples which the authors quote to explain the mechanism of the tropes. The analysis of these examples reveals the process of creating definitions (as well as the possible self-contradictions and faults inherent in them) and helps to find strategies of interpretation.

In order to analyse French (Ramist) taxonomies and conceptions of tropes in detail, their theoretical and linguistic frames need to be reconstructed. Such a reconstruction implies the investigation of ancient and Renaissance conceptions of tropes, which deeply influenced the tropic theories of the Collège de Presles. The richness of classical Greek and Latin rhetoric and their continuation in the works of humanist authors makes a detailed survey impossible within the range of my dissertation. Therefore I propose to provide only an overview of the most important conceptions which served as the basis of Ramée’s rhetoric. Such an overview is necessary for analysing and reinterpreting Ramist conceptions of tropes, as, according to Renaissance theories, the originality of any conception is only to be grasped within the pattern of *imitatio*, that is, the imitation of the classics.

In my opinion, a thematic approach is the most adequate way to reveal the similarities, differences and contradictions involved in certain definitions; and to reveal the aspects that determine the analysis of a trope in question. For this reason I apply this conception in my study. Apart from the advantages mentioned above, a thematic approach also shows the very flexibility of Ramist classification. The order of the chapters, arranged according to the degree of affinity of the tropes, and their frequency in everyday speech and poetry, more or less follows the Ramist method.

Every chapter ends with a brief recapitulation of the interpretations of the given trope, which surveys the clarity of that particular conception. A comparison of the results of the theoretical approach and the conclusions issued from the empirical analysis of examples—two basic aspects of descriptive analyses—produces the most important result of my dissertation. In every case, the results of the em-

pirical analysis suggest that linguistic phenomena are not necessarily classified in a perfect correspondence with the criteria defining a given trope. Thus, besides prototypical formations, a great number of atypical cases should also be taken into consideration. The classification of these atypical formations depends only on the author's rhetoric and linguistic competence, which will result in different categorisations in almost every case. Moreover, certain tropes—like irony or allegory—surpass the frames of linguistic interpretation, and therefore are not to be typified merely by rhetorical methods. For the reasons mentioned, every chapter ends with a brief recapitulation of the definitions of the trope in question, which permits to demonstrate the unfixedness of the system and emphasizes the relevance of the problem.

The tropes presented have not been considered only as tropes in the long history of rhetoric. In my dissertation I take this into consideration. However, I propose to include all the formations classified as tropes in the Ramist rhetorical system, as well as the formations which, regarding the quoted examples, should have been classified as tropes. In my study I intend to treat these latter formations as tropes. I only mention the possibility of another classification (as figures) in those particular cases when Ramée and his disciples also emphasize the ambiguous nature of the given formation.

Whenever a statement comes into contradiction with the definition or with the sources, I offer a brief critique, aware of the fact that we cannot expect modern linguistic analysis from ancient and Renaissance authors. For that reason I present Greek, Latin and Renaissance literature only in a descriptive way, although not failing to emphasize those statements which modern linguists consider significant as well. Nevertheless, the passages treating 16th century interpretations of tropes do offer a wide range of theories, with different conclusions. These latter conceptions need to be considered whenever their definitions are based on the primary sources also applied by Ramée and his disciples. On the other hand, the passages presenting the greatest Renaissance theories of tropes permit an implicit critique of the Ramist theory, too, and they demonstrate the ways in which Ramist conceptions surpass (or fall behind) 16th century European rhetoric.

A KÖTETBEN FELHASZNÁLT FONTOSABB SZÖVEGKIADÁSOK

- Aristotelés (1961). *Ἀναλυτικὰ πρότερα*. In Aristotelés, *Organon*. görögül és magyarul I. Szalai S. (Ed.), Budapest: Akadémiai Kiadó.
- Aristotelés (1989). *Ἀναλυτικὰ ὕστερα*. In Aristotle, *Posterior Analytics*. H. Tredennick (Trad.), Cambridge-Massachusetts-London: Harvard University Press – W. Heinemann LTD.
- Aristotelés (2001). *Catégories*. R. Bodéüs (Ed.), Paris: Société d'Édition Les Belles Lettres.
- Aristotelés (1934). *Περὶ ποιητικῆς*. In Aristoteles, *Poetik*. Berlin und Leipzig: Walter de Gruyter & Co.
- Aristotelés (1967). *Rhetorica*. In Aristote, *Rhétorique*. M. Dufour (Ed.), Paris: Société d'Édition Les Belles Lettres
- Aristotelés (1923). *Topica*. Liber de sophisticis elenchis. I. Strache & M. Wallies (Eds.), Series: Bibliotheca scriptorum Graecorum et Romanorum Teubneriana (BT) Lipsiae: in aedibus B. G. Teubneris.
- Augustinus, Aurelianus (2007). *De consensu evangelistarum libri IV*. Nuova Biblioteca Agostiniana. In Sancti Aurelii Augustini Opera Omnia – Editio Latina. http://www.augustinus.it/latino/consenso_evangelisti/index.htm
- Augustinus, Aurelianus (2007). *De doctrina christiana*. Nuova Biblioteca Agostiniana. In Sancti Aurelii Augustini Opera Omnia – Editio Latina. http://www.augustinus.it/latino/dottrina_cristiana/index.htm
- Augustinus, Aurelianus (2007). *De Trinitate*. Nuova Biblioteca Agostiniana. in: Sancti Aurelii Augustini Opera Omnia – Editio Latina. <http://www.augustinus.it/latino/trinita/index.htm>
- Augustinus, Aurelianus (2007). *De Genesi ad Litteram*. Nuova Biblioteca Agostiniana. in: Aurelii Augustini Opera Omnia – Editio Latina. <http://www.augustinus.it/latino/genesi/index.htm>
- Beda Venerabilis: *De figuris et tropis sanctae scripturae (De schematibus et tropis)* hivatkozik rá: Lausberg (1960).
- Carbone, L. (1595). *Divinus orator, vel de rhetorica divina libri septem*. Apud Societatem Minimam, Venetiis. Hivatkozik rá: D. Knox (1989)
- Cassmann, O. (1600). *Rhetorica tropologiae... precepta ex A. Thaleo methodica*. Francofurti: E Collegio Musarum Paltheniano.
- Cicero, M. T. (1970). *Brutus*. In *M. Tulli Ciceronis scripta quae manserunt omnia*. Fasc. 4. H. Malcovati (Ed.), Series: Bibliotheca scriptorum Graecorum et Romanorum Teubneriana (BT) Lipsiae: in aedibus B. G. Teubneris.
- Cicero, M. T. (1915). *De finibus bonorum et malorum libri V*. T. Schiche (Ed.) Series: Bibliotheca scriptorum Graecorum et Romanorum Teubneriana (BT) Lipsiae: in aedibus B. G. Teubneris.

- Cicero, M. T. (1949). De inventione. In H. M. Hubbell (Ed.) *On Invention. The Best Kind of Orator. Topics. A. Rhetorical Treatises*. Loeb Classical Library 386. Cambridge, Massachusetts: Harvard University Press.
- Cicero, M. T. (1995). De oratore I-III. In K. F. Kumaniecki (Ed.) *M. Tulli Ciceronis scripta quae manserunt omnia*. Fasc. 3. Series: Bibliotheca scriptorum Graecorum et Romanorum Teubneriana (BT) Lipsiae: in aedibus B. G. Teubneris.
- Cicero, M. T. (1980). Orator. In R. Westman (Ed.) *M. Tulli Ciceronis scripta quae manserunt omnia*. Fasc. 5. Series: Bibliotheca scriptorum Graecorum et Romanorum Teubneriana (BT) Lipsiae: in aedibus B. G. Teubneris.
- Cicero, M. T. (1867). *Partitiones oratoriae*. K. W. Piderit (Ed.), Series: Bibliotheca scriptorum Graecorum et Romanorum Teubneriana (BT) Lipsiae: in aedibus B. G. Teubneris.
- Cicero, Marcus T. (2006). *Topica*. In T. Reinhard (Ed.) *Cicero's Topica*. Oxford: Oxford University Press.
- Dresser, M. (1606/2000). *Rhetoricae inventionis, dispositionis et elocutionis libri Quattuor*. In Imre M. (Ed.), *Retorikák a reformáció korából*. Debrecen: Csokonai Kiadó.
- Du Bellay J. (2002). La Deffence, et illustration de la langue françoise. In J. Du Bellay, *Œuvres complètes* I. O. Millet (Ed.), Paris: Honoré Champion.
- Fouquelin, Antoine (1555/1990). La Rhétorique française à très illustre princesse Marie, Reine d'Écosse. In F. Goyet (Ed.), *Traité de poétique et de rhétorique de la Renaissance*. pp. 317-426. Paris: Livre de Poche.
- Freigius, J. T. (1557): *P. Rami, professio regia, hoc est septem artes liberales... per ipsum Parisiis... propositione & per I. Th. Freigium per tabulas perpetuas...* Basileae: relatae per S. Henricpetri.
- Horatius Falccus, Q. (1959). *Carmina*. In F. Klingner (Ed.) *Q. Horatii Flacci Opera*. Series: Bibliotheca scriptorum Graecorum et Romanorum Teubneriana (BT) 1225. Lipsiae: in aedibus B. G. Teubneris.
- Isidorus Hispalensis (1911). *Etymologiarum sive Originum libri XX*. W. M. Lindsay (Ed.) Series: Scriptorum classicorum bibliotheca Oxoniensis. Oxford: Clarendon Press.
- Latomus, Bartholomaeus (1527/1542). *Summa totius rationis disserendi uno eodemque corpore et dialecticas et rhetoricas partes complectens*. Coloniae: apud I. Gymnicum.
- Melanchthon, Ph. (1529). *Institutiones rhetoricae longe aliter tractatae quam antea*. Paris: in aedibus François Regnault.
- Melanchthon, Ph. (1532). *Elementorum rhetorices libri duo*. Paris: Simon Colin.
- Peacham, H. (1571/1996). *The Garden of Eloquence*. Frankfurt: B. M Koll.
- Peletier de Mans, J. (1555/1990). Art poétique françoys. In F. Goyet (Ed.), *Traité de poétique et de rhétorique de la Renaissance*. pp. 221-298. Paris: Livre de Poche.

- Platón (1894). *Kratylos*. C. F. Hermann & M. Wohlrab (Eds.) Bibliotheca scriptorum Graecorum et Romanorum Teubneriana (BT) Lipsiae: in aedibus B. G. Teubneris.
- Platón (1895). ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ (Convivium). C. F. Hermann (Ed.) Bibliotheca scriptorum Graecorum et Romanorum Teubneriana (BT) Lipsiae: in aedibus B. G. Teubneris.
- Pseudo-Longinos (1965). *A fenségről*. Görögül és magyarul, Nagy F. (Trad.) Budapest: Akadémiai Kiadó.
- Puttenham, G. (1589): *The Arte of English Poesie*. The Third Booke of Ornament. London: R. Field.
- Quintilianus, M. F. (1965). *Institutio oratoria*. In L. Rademacher & V. Buchheit (Ed.), M. Fabii Quintiliani Institutionis oratoriae libri duodecim, Series: Bibliotheca scriptorum Graecorum et Romanorum Teubneriana (BT) Lipsiae: in aedibus B. G. Teubneris.
- Ramée, Pierre (1547/1581). *Rhetoricae distinctiones in Quintilianum*. In *P. Rami scholarum rhetoricarum, seu quaestionum brutinarum in Oratorem Ciceronis, Lib. XX*. Frankfurt: in aedibus A. Wechelii.
- Ramée, Pierre (1547/1549). *Petri Rami Veromandui Brutinae Quaestiones ad Henricum Valesium Franciae Regem*. Paris, M. David.
- Ramée, Pierre (1557/1580). *Ciceronianus*. Frankfurt: in aedibus Wechelii.
- Ramée, Pierre (1578). *Scholae in liberales artes*. Basileae: per E. Episcopium & Nicolai fratris haeredes.
- Ramée, Pierre (1618/2000). *De imitatione – in ciceroniano*. In Imre M. (Ed.), *Retorikák a reformáció korából*. A szöveg forrásául szolgáló antológia: *Des. Erasmi Roterod. Dialogus, cui titulus, Ciceronianus, sive De optimo genere dicendi: Cui honorarii arbitri adjuncti Petr. Ramus, Joach. Camerarius, Joh. Sturmus de Imitat. Edente et notis illustrante Meliore Adamo Silesio*. Debrecen: Csokonai Kiadó, pp. 170-197.
- Rhetorica ad C. Herennium. (1987). In Adamik T. (Trad.), *A C. Herenniusnak ajánlott Rétorika latinul és magyarul*. Budapest: Akadémiai Kiadó.
- Sanctius, Franciscus (1556/1573). *De arte dicendi liber unus*. Salamanca: Ed. Gastius
- Scaliger, Iulius Caesar (1561). *Poetices libri septem ad Sylvium filium Iulii Caesaris Scaligeri*. Lyon: in aedibus A. Vicentium.
- Seneca, L. A. (1860). *De beneficiis*. M. Charpentier & F. Lemaistre (Eds.), Paris: Garnier.
- Sherry, Richard (1550). *A treatise of schemes and tropes*. London.
- Susenbrotus, Iohannes (1540/1576). *Epitome troporum ac schematum et grammaticorum et rhetoricorum ad auctores tum prophanos tum sacros intelligendos*. London: Ed. John Kingston.
- Talon, Omer (1549/1581). *Rhetorica, ad Carolum Lotharingum Cardinalem Guisianum*. Rheims: Ed. Mathieu David.

- Talon, Omer (1572). *Audomari Talæi rhetorica, e P. Rami regii professoris prælectionibus observata*. Paris: in aedibus A. Wechelii.
- Talon, Omer (1573). *Rhetoricae libri duo, P. Rami prælectionibus illustrati*. Basileae: Per E. Episcopium & Nicolai fratris haeredes.
- Tryphon (1931). *Περὶ τρόπων*. In L. Spengel (Ed.), *Rhetores Graeci I-III*. Bibliotheca scriptorum Graecorum et Romanorum Teubneriana (BT) Lipsiae: in aedibus B. G. Teubneris.
- Vossius, Gerardus Johannes (1606/1729). *Rhetorica contracta Praeceptis magis necessariis, et Exemplis, ex Opere eiusdem, cum Partitionum tum institutionum oratorium, desumptis aucta, ac Scholiis illustrate*. Claudiopolis: in aedibus S. Pap Telegdiensis.
- Vossius, Gerardus Johannes (1616): *Oratorianum institutionum libri sex*. Editio tertia, Vol. 2., Bibliopolae in Academia Viadrina: ex chalcographia F. Hartmanni.

FELHASZNÁLT SZAKIRODALOM

- Adamik T. (1998). *Antik stíluselméletek Gorgiastól Augustinusig*. Budapest: Seneca Kiadó.
- Adamik T. (2004). Az alakzatok és a szóképek foglamáról és osztályozásáról. In *A szónoki beszéd kidolgozása. A régi-új retorika*. Budapest: Trezor Könyvkiadó.
- Adamik T. (2005). A szóképek rendszere az antik retorikában. In *Régi-új retorika 2005*, Budapest: Trezor Könyvkiadó.
- Adamik T., Adamikné Jászó A. & Aczél P. (2004). *Retorika*. Budapest: Osiris Kiadó.
- Albrecht, M. von (2003). *A római irodalom története*. Tar. I. (Trad.) Budapest: Balassi Kiadó
- Attardo, S. (2002). Cognitive Stylistics of Humorous Texts. In Elena Semino & Jonathan Culpeper (Eds.), *Cognitive Stylistics: Language and Cognition in Text Analysis*. Amsterdam/Philadelphia: John Benjamins Publishing Company.
- Barnes, J. (1995): Rhetoric and Poetics. In J. Barnes (Ed.), *The Cambridge Companion to Aristotle*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Barwick, K. (1957). *Probleme der stoischen Sprachlehre und Rhetorik* (Abhandlungen der Sächsischen Akademie der Wissenschaften, Philologisch-historische Klasse, Bd. 49, H.3) Berlin: Akademie Verlag. Hivatkozik rá: Adamik T. (2005): A szóképek rendszere az antik retorikában. In *Régi-új retorika 2005*. Budapest: Trezor Könyvkiadó.
- Behler, E. (1998). Ironie. In G. Ueding (Ed.), *Historisches Wörterbuch der Rhetorik*. Band 4. pp. 599-624. Tübingen: Max Niemeyer.
- Bencze L. (2005). A szóképek és az alakzatok szemiotikai megközelítése. In *Régi-új retorika 2005*. Budapest: Trezor Könyvkiadó.
- Bolonyai G. (1993). Trópus. In Király István (Ed.), *Világirodalmi Lexikon 15*, Budapest: Akadémiai Kiadó.
- Bonhomme, M. (2005). *Pragmatique des figures du discours*. Paris: Honoré Champion.
- Branca-Rosoff, S., & Zinsmaier, A. M. (1998). Hypallage. In G. Ueding (Ed.), *Historisches Wörterbuch der Rhetorik*. Band 4. pp. 106-110. Tübingen: Max Niemeyer.
- Bureau, B. (1996). Littera: *sens et signification* chez Ambroise, Augustin et Cassiodore. In *Lingua Latina. Conceptions latines du sens et de la signification*. Paris: Presse de l'Université Paris-Sorbonne.
- Burkhardt, A. (2001). Metalepsis. In G. Ueding (Ed.), *Historisches Wörterbuch der Rhetorik*. Band 5. pp. 1087-1099. Tübingen: Max Niemeyer.
- Burton, G. O. (1996-2003). *A retorika erdeje (Silva Rhetoricae)*. URL: <http://humanities.byu.edu/rhetorics/silva.htm>

- Calboli, G. (1969). Introduzione. In *Cornifici Rhetorica ad Herennium*. Introduzione, testo critico, commento a cura di Gualtiero Calboli, pp. 50-54, Bologna.
- Calboli, G. (1996). Linguistique et rhétorique: le changement contrôlé du sens. In: *Lingua Latina. Conceptions latines du sens et de la signification*. Paris: Presse de l'Université Paris-Sorbonne.
- Calboli Montefusco, L. (2004). Le fondement logique de la métaphore selon Aristote. In M. S. Celentano & P. Chiron & M.-P. Noël (Eds.), *SKHÈMA/FIGURA, Formes et figures chez les Anciens*. Études de Littérature Ancienne 13. Paris: Editions Rue d'Ulm, Presses de l'École normale supérieure.
- Coenen, G. (1992). Gedankenfigur. In G. Ueding (Ed.) *Historisches Wörterbuch der Rhetorik*. Band 2. p. 632. Tübingen: Max Niemeyer.
- Cohen, J. (1979). Théorie de la figure. In T. Todorov, W. Empson, J. Cohen, G. Hartman & F. Rigolot, *Sémantique de la Poésie*. Paris: Seuil. Magyar fordításban In Thomka B. (Ed.) *Az irodalom elméletei I.* (1996), Pécs: Jelenkor Kiadó.
- Croft, W. & Cruse, D. A. (2004). *Cognitive Linguistics*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Dalimier, C. (2004). L'usage scientifique de la métaphore chez Aristote. In M. S. Celentano & P. Chiron & M.-P. Noël (Eds.), *SKHÈMA/FIGURA, Formes et figures chez les Anciens*. Études de Littérature Ancienne 13. Paris: Éditions Rue d'Ulm, Presses de l'École normale supérieure.
- De Man, P. (1996). A temporalitás retorikája. In Thomka B. (Ed.), *Az irodalom elméletei I.* Pécs: Jelenkor Kiadó.
- Douay-Soublin, F. (1988). Préface. In C. Ch. Dumarsais, *Traité des tropes*. (1730/1988), F. Douay-Soublin (Ed.), Paris: Flammarion.
- Douay-Soublin, F. (1993). Les figures de rhétorique, Actualité, reconstruction, remploi. In *Langue française*. 101 pp. 13-25.
- Drews, L. (1992). Antonomasie. In G. Ueding (Ed.), *Historisches Wörterbuch der Rhetorik*. Band 1. pp. 753-754. Tübingen: Max Niemeyer.
- Dubois, J., Edeline, F., Klinkenberg & J.-M., Minguet, Ph. (1977): *Rhétorique générale*. Paris: Larousse.
- Dubois, J., Edeline, F., Klinkenberg & J.-M., Minguet, Ph. (1977). *Rhétorique de la Poésie*, Bruxelles: Ed. Complexe.
- Dumarsais, C. Ch. (1730/1988). *Traité des tropes*. F. Douay-Soublin (Ed.), Paris: Flammarion.
- Eco, U. (1984). *Semiotica e filosofia del linguaggio*. Torino: Ed. G. Einaudi.
- Eggs, E. (2003). Metapher. In G. Ueding, G. (Ed.), *Historisches Wörterbuch der Rhetorik*. Band 5. pp. 1100-1170. Tübingen: Max Niemeyer.
- Eggs, E. (2003). Metonymie. In G. Ueding (Ed.), *Historisches Wörterbuch der Rhetorik*. Band 5. pp. 1197-1199. Tübingen: Max Niemeyer.

- Engeler, U. P. (1980). *Sprachwissenschaftliche Untersuchung zur ironischen Rede*. Abhandlung zur Erlangung der Doktorwürde der Philosophischen Fakultät der Universität Zürich, Zürich.
- Faral, E. (1924). *Les arts poétiques du XIIe et du XIIIe siècle*. Paris: Honoré Champion
- Fauconnier, G. (1984). *Espaces mentaux*. Paris: Ed. de Minuit
- Fauconnier, G. (1997). *Mappings in Thought and Language*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Fauconnier, G. & Turner, M. (2000). Metaphor, Metonymy and binding. In A. Barcelona (Ed.), *Metaphor and Metonymy at the Crossroads*. Berlin – New York: Mouton de Gruyter
- Fehér E. (2000). A stíluselmélet archeológiája. In *Nyelvtudományi Értekezések 147* (2000) Budapest: Akadémiai Kiadó.
- Fehling, D. (1958): *Karl Barwick, Probleme der stoischen Sprachlehre und Rhetorik*. Göttingische Gelerhte Anzeiger 212 pp. 167-170. hivatkozik rá: Adamik T. (2005), A szóképek rendszere az antik retorikában. In *Régi-új retorika 2005*, Budapest: Trezor Könyvkiadó. p. 31.
- Feingold, M. (2001). English Ramism: A Reinterpretation. In Feingold, M., Freedman, J. S. & Rother, W. (Eds.), *The Influence of Petrus Ramus. Studies in Sixteenth and Seventeenth Century Philosophy and Sciences*. Schwabe Philosophica I. Basel: Schwabe and CO AG Verlag.
- Feingold, M., Freedman, J. S., Rother, W. (2001). *The Influence of Petrus Ramus. Studies in Sixteenth and Seventeenth Century Philosophy and Sciences*. Schwabe Philosophica I. Basel: Schwabe and CO AG Verlag.
- Florescu, V. (1973). *Retorică și neoretorică*. București: Editura Academiei Republicii Socialiste România.
- Fónagy I. (1975). Hyperbola In Király István (Ed.), *Világirodalmi Lexikon 15*, Budapest: Akadémiai Kiadó.
- Fónagy I. (1998): A kognitív metaforáról. In Zoltán A. (Ed.), *Nyelv, stílus, szöveg. Emlékkönyv Péter Mihály 70. születésnapjára*. Budapest: Argumentum Kiadó.
- Fontanier, P. (1821/1977). *Les figures du discours*. Introduction par G. Genette. Paris: Flammarion.
- Freytag, G. (1992). Allegorie. In G. Ueding (Ed.), *Historisches Wörterbuch der Rhetorik*. Band 1. 753-754. Tübingen: Max Niemeyer.
- Fumaroli, M. (1999). *Histoire de la rhétorique dans l'Europe moderne*. Paris: PUF.
- Gáspári L. (2001). A stilisztika grammatikája. In Kemény Gábor (Ed.): *A metafora grammatikája és stilisztikája*. pp. 81-85. Budapest: Tinta Könyvkiadó.
- Gardes-Tamine, J. (1996). *La rhétorique*. Paris: Armand Colin.
- Genette, G. (1966). Figures. In G. Genette, *Figures I*. Paris: Éditions du Seuil.
- Genette, G. (1977). Introduction. In Fontanier, P. (1821). *Les figures du discours*. Paris: Flammarion.

- Goffmann, E. (1983). Replies and Responses. In *Forms of Talk*, Philadelphia, University of Pennsylvania Press, pp. 55-77; hivatkozik rá: Kerbrat-Orecchioni, C. (1994): Rhétorique et pragmatique: les figures revisitées. in: *Langue française* 101, Les figures de rhétorique et leur actualité en linguistique.
- Grady, J. (1999). A Typology of Motivation for Conceptual Metaphor. In R. Gibbs & G. Steen (Eds.), *Metaphor in Cognitive Linguistics*. Amsterdam / Philadelphia: John Benjamins Publishing Company.
- Grady, J., Oakley, T., Coulson, S. (1999). Blending and Metaphor. . In R. Gibbs & G. Steen (Eds.), *Metaphor in Cognitive Linguistics*. Amsterdam / Philadelphia: John Benjamins Publishing Company.
- Haury, A. (1955). *L'ironie et humour chez Cicéron*. Paris: Libraire C. Klincksieck.
- Imre M. (Ed.) (2000). *Retorikák a reformáció korából*. Debrecen: Csokonai Kiadó.
- Kemény G. (2002). *Bevezetés a nyelvi kép stilisztikájába*. Budapest: Tinta Könyvkiadó.
- Kemény G. (2005). A nyelvi képek többféle csoportosításának lehetőségéről. In *Régi-új retorika 2005*, Budapest: Trezor Könyvkiadó.
- Kerbrat-Orecchioni, C. (1986). *L'implicite*. Paris: Armand Colin.
- Kerbrat-Orecchioni, C. (1994). Rhétorique et pragmatique: les figures revisitées. in: *Langue française* 101, Les figures de rhétorique et leur actualité en linguistique. pp. 57-71.
- Kiss S. (1975). Hypallage. In Király István (Ed.), *Világirodalmi Lexikon* 15, Budapest: Akadémiai Kiadó.
- Knappe, J. (1996). Figurenlehre. In G. Ueding (Ed.), *Historisches Wörterbuch der Rhetorik*. Band 3. pp. 289-342. Tübingen: Max Niemeyer.
- Knox, D. (1989) *Ironia. Medieval and Renaissance Ideas on Irony*. Columbia Studies in the Classical Tradition vol. XVI. Leiden – New York – København – Köln: E. J. Brill.
- Kocsány P. (1999). A hypallagé és az enallagé: szintaktikai vagy szemantikai alakzat? *Magyar Nyelvjárások* XXXVII (1999) pp. 299-304.
- Kocsány P. (2000): Jelentésátvitel a metonímia és a metafora között. *Magyar Nyelvjárások* XXXVIII (2000) pp. 263-270.
- Kocsány P. (2007). Allegória. In Kocsány P. & Szikszainé Nagy I. (2003 - 2007) *Alakzatok. Előtanulmányok egy tervezett alakzatlexikon számára*. Kézirat.
- Kocsány P. (2007): Metafora. In Kocsány P. & Szikszainé Nagy I. (2003 - 2007) *Alakzatok. Előtanulmányok egy tervezett alakzatlexikon számára*. Kézirat.
- Kocsány P. (2007): Metonímia. In Kocsány P. & Szikszainé Nagy I. (2003 - 2007) *Alakzatok. Előtanulmányok egy tervezett alakzatlexikon számára*. Kézirat.
- Kocsány P. (2007): Szinekdokhé. In Kocsány P. & Szikszainé Nagy I. (2003 - 2007) *Alakzatok. Előtanulmányok egy tervezett alakzatlexikon számára*. Kézirat.
- Kocsány P. (2007): Szinesztézia. In Kocsány P. & Szikszainé Nagy I. (2003 - 2007) *Alakzatok. Előtanulmányok egy tervezett alakzatlexikon számára*. Kézirat.

- Kocsány P., Szikszainé Nagy I. (2003 - 2007). *Alakzatok. Előtanulmányok egy tervezett alakzatlexikon számára*. Kézirat.
- König, J. (1992). Aenigma. In G. Ueding (Ed.), *Historisches Wörterbuch der Rhetorik*. Band 1. pp. 187-195. Tübingen: Max Niemeyer.
- Kövecses Z. (1997). Metaphor: Does it constitute or reflect cultural models? In R. Gibbs & G. Steen (Eds.), *Metaphor in Cognitive Linguistics*. Amsterdam / Philadelphia: John Benjamins Publishing Company.
- Kövecses Z. (1998). A metafora a kognitív nyelvészetben. In Pléh Cs. & Györi M. (Eds.), *A kognitív szemlélet és nyelv kutatása*. Budapest: Pólya Kiadó.
- Kövecses Z., Radden G. (1998): Metonymy: Developing a Cognitive Linguistic View. in: *Cognitive Linguistics* 9/1: 37-77.
- Kurz, G. (1982). *Metapher, Allegorie, Symbol*. Göttingen. Hivatkozik rá: Mesterházy B. (2001). Reprezentáció, identitás, temporalitás. In Szegedy-Maszák M. & Hajdú P. (Eds.), *Romantika: Világkép, művészet, irodalom*. Budapest: Osiris Könyvkiadó.
- Lakoff, G., Johnson, M. (1980). *Metaphors we Live by*. Chicago: The University of Chicago Press.
- Lamy, B. (1699/1998). *La rhétorique ou l'art de parler*. Édition critique, sous la direction de B. Timmermans. Paris: PUF.
- Lausberg, H. (1960). *Handbuch der Literarischen Rhetorik: Eine Grundlegung der Literaturwissenschaft*. München: Max Hueber Verlag.
- Létoublon, F., Montanari, F. (2004). Les métaphores homériques. In M. S. Celentano & P. Chiron & M.-P. Noël (Eds.), *SKHÈMA/FIGURA, Formes et figures chez les Anciens*. Études de Littérature Ancienne 13. Paris: Éditions Rue d'Ulm, Presses de l'École normale supérieure.
- Levinson, S. C. (1994). *Pragmatics*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Luhtala, A. (2005). *Grammar and Philosophy in Late Antiquity*. Amsterdam/Philadelphia: John Benjamins Publishing Company.
- Magnien, M. (1999). D'une mort, à l'autre: la rhétorique reconsiderée. In M. Fumaroli (Ed.), *Histoire de la rhétorique dans l'Europe moderne*. Paris: PUF.
- Martinkó A. (1993). Trópus. In Király István (Ed.), *Világirodalmi Lexikon* 15, Budapest: Akadémiai Kiadó.
- Mesterházy B. (2001). Reprezentáció, identitás, temporalitás. In Szegedy-Maszák M. & Hajdú P. (Eds.), *Romantika: Világkép, művészet, irodalom*. Budapest: Osiris Könyvkiadó.
- Mey, J. L. (1993). *Pragmatics*. Oxford: Blackwell.
- Meyer, B. (1993). *Synecdoques*. Étude d'une figure de rhétorique. Publications du Centre de Recherches Littéraires et Historiques de l'Université de La Réunion. Paris: Éditions L'Harmattan.
- Meyer, M. (1993). *Questions de rhétorique: langage, raison et séduction*. Livre de Poche, Paris.

- Michel, A. (1979). Rhétorique, Critique, Poétique: à propos d'Homère. In *Colloque sur la rhétorique*. Paris: Société d'Édition Les Belles Lettres.
- Michel, A. (1999). La rhétorique, sa vocation et ses problèmes: sources antiques et médiévales. In M. Fumaroli (Ed.), *Histoire de la rhétorique dans l'Europe moderne*. Paris: PUF.
- Molinié, G. (1992). *Qu'est-ce que le style?* Paris: PUF.
- Molino, J., Tamine, J. (1982). *Introduction à l'analyse linguistique de la poésie*. Paris: PUF.
- Murgatroyd, P. (1995). The Sea of Love. *CQ* 45 (1995) pp. 9-25.
- Naschert, G. (1998). Hyperbel. In G. Ueding (Ed.), *Historisches Wörterbuch der Rhetorik*. Band 4. pp. 115-122. Tübingen: Max Niemeyer.
- Neumann, U. (1998). Katakhrese. In Ueding (Ed.), *Historisches Wörterbuch der Rhetorik*. Band 4. 911- 915. Tübingen: Max Niemeyer.
- Nietzsche, F. (1997). Retorika. In Thomka B. (Ed.), *Az irodalom elméletei* 4. pp. 5-49. Pécs: Jelenkor.
- Ong, W. J. (1958). *Ramus, Method and the Decay of Dialogue*. Cambridge, Massachusetts: Harvard University Press.
- Pennacini, A. (2004): L'idée d'écart dans la théorie rhétorique latine. In M. S. Celentano & P. Chiron & M.-P. Noël (Eds.), *SKHÈMA/FIGURA, Formes et figures chez les Anciens*. Études de Littérature Ancienne 13. Paris: Éditions Rue d'Ulm, Presses de l'École normale supérieure.
- Perelmann, Ch., Olbrechts-Tyteca, L. (1988). *Traité de l'argumentation. La nouvelle rhétorique*. Bruxelles: Édition de l'Université de Bruxelles.
- Plett, H. F. (1971/1991). *Einführung in die retorische Textanalyse*. Hamburg: Helmut Buske Verlag.
- Quilligan M. (1991). The Allegory of Female Authority: Christine de Pisan and Canon Formation. In *Women, Tradition, Literatures in French*. New York: Cornell University Press.
- Rambaud, M. (1979). César et la rhétorique (Brutus 261-262). In M. Fumaroli (Ed.), *Histoire de la rhétorique dans l'Europe moderne*. Presses Universitaires de France, Paris
- Salvan, G. (2007). *Pragmatique de la métalepse*. L'analyse pragma-énonciative des figures. Journées CONSCILA du 19 octobre 2007. URL: http://www.fabula.org/atelier.php/Pragmatique_de_La_Métalepse
- Spina, L. (2004). Se Albucio Silo avesse letto Aristotile... In M. S. Celentano & P. Chiron & M.-P. Noël (Eds.), *SKHÈMA/FIGURA, Formes et figures chez les Anciens*. Études de Littérature Ancienne 13. Paris: Éditions Rue d'Ulm, Presses de l'École normale supérieure.
- Stanford, W. B. (1936). *Greek metaphor. Studies in Theory and Practice*. Oxford: Oxford University Press.
- Szabó Z., Szörényi L. (1998). *Kis magyar retorika*. Budapest: Helikon Kiadó.
- Szathmáry I. (1987). Magyar stilisztika. *Magyar Nyelv* (1987) pp. 284-297.
- Sziksainé Nagy I. (1994). *Stilisztika*. Budapest: Trezor Könyvkiadó.

- Szikszaíné Nagy I. (2007). *A kérdésalakzat típusai a retorikában*. Akadémiai doktori értekezés. Kézirat.
- Tamba-Mecz, I. (1981). *Le sens figuré, vers une théorie de l'énonciation figurative*. Paris: PUF.
- Tamba-Mecz, I., Veyne, P. (1979). Métaphore et comparaison selon Aristote. *Revue des Études Grecques* Tome XCII, n° 436-437, pp. 77-98.
- Tolcsvai Nagy G. (2003). Az alakzatok kognitív nyelvészeti megalapozása. In Szathmáry I. (Ed.), *A retorikai-stilisztikai alakzatok világa*. pp. 218-227. Budapest: Tinta Kiadó.
- Turner, M. (1996). *The Literary Mind*. New York: Oxford University Press.
- Ueding, G. (Ed.) (2003). *Historisches Wörterbuch der Rhetorik*. Tübingen: Max Niemeyer.
- Vigh Á. (1981). *Retorika és történelem*. Budapest: Gondolat Kiadó.
- Wacha I. (1998). *A korszerű retorika alapjai*. Budapest: Szemimpex Kiadó.
- Weinreich, U. (1967). On the Semantic Structure of Language. In J. H. Greenberg (Ed.), *Universals of Language*. Report of a Conference held at Dobbs Ferry, New York, April 13-15. 1961. Cambridge, Massachusetts: M.I.T. Press,
- Weinrich, H. (1963). Semantik der kühnen Metapher. In *Deutsche Vierteljahresschrift für Literaturwissenschaft und Geistesgeschichte* 37 pp. 325-344.
- Zalabai Zs. (1998). *Tűnődés a trópusokon*. Pozsony (Bratislava): Kalligram Kiadó.
- Zumwalt, N. K. (2004). A szerelmi költészet hajója Horatiusnál (Ódák I. 14) ford. Böröczki Tamás. in: *Ókor* 2004/1. p. 3-7.

A KÖTETBEN ELŐFORDULÓ ANTIK MŰVEK RÖVIDÍTÉSÉNEK JEGYZÉKE

Aristophanés	<i>Av.</i>	<i>Aves</i>
	<i>Lys.</i>	<i>Lysistrate</i>
	<i>Nub.</i>	<i>Nubes</i>
	<i>Ran.</i>	<i>Ranae</i>
Aristotelés	<i>an. post.</i>	<i>Analitica Posteriora</i>
	<i>an. pr.</i>	<i>Analitica Priora</i>
	<i>cat.</i>	<i>Categoriae</i>
	<i>E. N.</i>	<i>Ethica Nicomachea</i>
	<i>met.</i>	<i>Metaphysica</i>
	<i>meteor.</i>	<i>Meteorologica</i>
	<i>poet.</i>	<i>Poetica</i>
	<i>rhet.</i>	<i>Rhetorica</i>
	<i>top.</i>	<i>Topica</i>
Augustinus	<i>cons. Ev.</i>	<i>De consensu Evangelistarum</i>
	<i>doctr. Christ.</i>	<i>De doctrina Christiana</i>
	<i>gen. litt.</i>	<i>De Genesi ad litteram</i>
	<i>trin.</i>	<i>De Trinitate</i>
Cicero	<i>Brut.</i>	<i>Brutus</i>
	<i>Cat.</i>	<i>Orationes in Catilinam</i>
	<i>de or.</i>	<i>De oratore</i>
	<i>fam.</i>	<i>Epistulae ad familiares</i>
	<i>fin.</i>	<i>De finibus bonorum et malorum</i>
	<i>in Clod.</i>	<i>Oratio in Clodium</i>
	<i>in Pis.</i>	<i>Oratio in Pisonem</i>
	<i>inv.</i>	<i>De inventione</i>
	<i>or.</i>	<i>Orator</i>
	<i>part. or.</i>	<i>Partitiones Oratoriae</i>
	<i>top.</i>	<i>Topica</i>
	<i>Verr.</i>	<i>Orationes in Verrem</i>
Cornificius	<i>rhet. Her.</i>	<i>Rhetorica ad Herennium</i>
Euripidés	<i>Med.</i>	<i>Medeia</i>
Homéros	<i>Il.</i>	<i>Ilias</i>
	<i>Od.</i>	<i>Odysseia</i>
Horatius	<i>carm.</i>	<i>Carmina</i>
Isidorus Hispalensis	<i>etym.</i>	<i>Etymologiae</i>
Platón	<i>Crat.</i>	<i>Cratylus</i>
	<i>symp.</i>	<i>Symposium</i>
Quintilianus	<i>inst. or.</i>	<i>Institutio Oratoria</i>

Seneca
Vergilius

ben.
Aen.
ecl.

De beneficiis
Aeneis
Eclogae

DUPress

TARTALOM

Bevezetés.....	5
1. A ramista retorika	5
2. A ramista trópuselmélet vizsgálata	7
3. Kutatási módszerek	8
A trópuselmélet általános kérdései.....	16
I. Trópusok és nem-trópusok: észlelés és identifikáció.....	16
II. A nyelvi képek helye a retorikában	19
III. A nyelvi norma (létezik-e a <i>degré zéro</i> ?)	23
1. A nyelvi norma megragadása a klasszikus retorikákban.....	23
2. A nyelvi norma problematikája a modern nyelvtudományban.....	24
IV. Trópusok és nem-trópusok: a nyelvi képek és alakzatok a klasszikus hagyományban.....	28
1. Alakzatok és trópusok: eltérés a normától? (Stílusérenyek és hibák)	28
2. Az alakzatok és képek szétválasztása a klasszikus hagyományban.....	32
3. Kitekintés: A <i>sensus figuralis</i> megragadása	37
3. 1. Az <i>immutatio</i>	37
3. 2. <i>Sensus figuralis</i> versus <i>sensus litteralis</i>	37
3. 3. A négy értelmezési lehetőség elmélete	39
4. Az alakzat-trópus dichotómia felülírása – XVI. századi klasszifikációk ...	41
5. A trópus mint kategória meghatározása a ramista felfogásban	43
A metonímia és változatai	50
1. Az elnevezés értelmezése:.....	50
2. A metonímia rendszertani besorolása és definíciói.....	51
2. 1. A metonímia lényege retorikatörténeti szempontból	51
2. 2. A metonímia a ramista definíciók tükrében	52
3. A metonímia tipológiája.....	53
3. 1. A metonímia tipizálási lehetőségei a klasszikus hagyomány szerint .	53
3. 2. A kortárs szerzők metonímia-csoportosításai	55
3. 3. Ramée és társai tipizálási kísérletei	56
3. 4. A metonímiák négy csoportja a ramista olvasatban:.....	57
3. 4. 1. <i>Metonymia efficientis</i>	57
3. 4. 2. <i>Metonymia effecti</i>	59
3. 4. 3. <i>Metonymia subiecti</i>	61
3. 4. 4. <i>Metonymia adiuncti</i>	62
3. 5. A metonímia-tipológiák tanulságai.....	63
4. A metonímiával rokonítható nyelvi képek és alakzatok	64
4. 1. <i>Metalepszisek</i>	64
4. 2. <i>Metalepszis</i> : sorjázó metonímiák.....	66
4. 3. A <i>metalepszisek</i> a ramista rendszerben: a rendszer korrekciója	67
4. 4. A <i>hypallagé</i> és az <i>enallagé</i>	68

4. 4. 1. A hypallagé és az enallagé meghatározása, besorolása.....	68
4. 4. 2. Klasszikus szerzők a hypallagéről és az enallagéről.....	69
4. 4. 3. A hypallagé és az enallagé XVI. századi megközelítései.....	69
4. 5. Hypallagé és enallagé: két mellőzött formáció.....	70
5. Következtetések a metonímia tudománytörténetéből: a metonímia fogalmi tisztázatlansága.....	71
Synecdoche.....	73
1. synecdoche, az elnevezés magyarázatai.....	73
2. A synecdoche helye a retorika felépítményében, definíciói:.....	74
2. 1. A synecdoche a klasszikus hagyományban.....	74
2. 2. A synecdoche XVI. századi leírásai.....	74
2. 3. Ramista synecdoche-definíciók.....	75
3. A synecdoche tipológiája.....	76
3. 1. A synecdoche típusai a hagyományozott retorikai anyagban.....	76
3. 1. 1. Rész-egész viszonyon nyugvó synecdochék.....	76
3. 1. 2. Fajfogalom – nemfogalom átvitelén nyugvó synecdochék.....	77
3. 1. 3. Egyes és többes szám felcserélésén nyugvó synecdochék.....	77
3. 2. XVI. századi tipológiák.....	78
3. 3. A synecdoche tipológiája a ramista retorikákban.....	80
3. 3. 1. A tipológia általános jellemzői.....	80
3. 3. 2. pars pro toto synecdochék.....	81
3. 3. 3. synecdoche speciei.....	82
3. 3. 4. totum pro parte synecdochék.....	83
3. 3. 5. synecdoche generis.....	84
4. A synecdochével rokonított retorikai formációk.....	84
4. 1. A synecdoche viszonya a metonímiához.....	84
4. 2. A synecdoche származtatott trópusai: antonomázia, perifrázis, syllepsis.....	85
4. 2. 1. A synecdoche és az antonomázia.....	85
4. 2. 2. Az antonomázia a ramista retorikákban.....	86
4. 2. 3. Az antonomázia szövegbeli szerepe.....	88
4. 2. 4. Az antonomázia és a metonímia.....	88
4. 3. Az antonomázia és a perifrázis interferenciája.....	89
4. 4. A synecdoche és az allegória: sorjázó synecdochék.....	89
4. 5. A syllepsis, mint származtatott alakzat.....	91
4. 6. Kiegészítés: Egyes és többes szám felcserélésén nyugvó synecdochék.....	91
4. 6. 1. Egyes és többes szám felcserélése a ramista retorikákban.....	91
4. 6. 2. Synecdoque du nombre – számok felcserélésén nyugvó synecdochék: a modern nyelvtudomány álláspontja.....	91
5. A synecdoche alakzattársításokban.....	93
5. 1. Synecdoche és hyperbola.....	93
5. 2. Synecdoche és metafora.....	93

5. 3. Synecdoche és irónia.....	93
6. A synecdoche fogalmi tisztázottsága a ramista retorikák tükrében	94
A metafora elméletei.....	95
1. A metafora elnevezése és meghatározásai	95
1. 1. A metafora elnevezése és fogalma az ókori retorikai hagyományban.....	95
1. 1. 2. Antik metafora-olvasatok.....	95
1. 2. A metafora XVI. századi definíciói	96
1. 3. Ramus és társai metafora-elmélete	97
1. 4. Metafora: trópus vagy alakzat?.....	98
2. Hasonlóság és analógia – a metaforikus viszony megragadása.....	99
2. 1. A metafora és a hasonlat szétválasztása.....	99
2. 2. Az analógia, mint metaforát generáló művelet	101
3. A metafora mint fölérendelt trópus.....	104
4. Metafora a kommunikációban, a metafora interpretációja	105
4. 1. A metafora kommunikációelméleti aspektusai.....	105
4. 2. A kontextus szerepe az interpretációban	106
5. A metafora tipológiája	106
5. 1. Klasszikus tipológia	106
5. 2. A metafora XVI. századi tipológiája.....	107
5. 3. Ramée metafora-tipológiája	108
5. 3. 1. Perszonifikáció: antropomorfsztikus metaforák	109
5. 3. 2. Szinesztétikus metaforák.....	110
5. 3. 3. Növény- és állatmetaforák.....	111
5. 3. 4. Konkrétumról absztrakturna történő átvitelek	111
5. 3. 5. Élő és holt metaforák – a modern nyelvtudományban.....	112
5. 4. A fogalmi metafora – az elmélet alapvetése a ramista retorikában..	113
A metaforával rokonítható, metaforából származtatott formációk	115
1. Katakurézis.....	115
1. 1. Az elnevezés magyarázatai, definíciók	115
1. 1. 1. Az elnevezés etimológiája.....	115
1. 1. 2. A katakrézis a hagyományozott retorikai anyagban	115
1. 1. 3. Kitekintés: a katakrézis a XVI. század retorikáiban	116
1. 2. Ramée és társai a katakrézisről.....	117
1. 3. A katakrézis származtatása.....	118
1. 3. 1. Metaforából levezethető katakrézisek	118
1. 3. 2. A metonímia és a katakrézis.....	119
1. 3. 3. Katakrézis synecdochéból	120
1. 4. A katakrézis mechanizmusa és hatása.....	120
1. 5. A katakrézis előfordulása meghatározott szövegtípusokban.....	121
1. 6. Alakzattársítások: a katakrézis összekapcsolása más nyelvi képletekkel	121
1. 6. 1. Katakrézis praemunitióval.....	121
1. 7. Összegzés	122

2. Hyperbola.....	123
2. 1. A hyperbola elnevezései és definíciói.....	123
2. 1. 1. Elnevezései.....	123
2. 1. 2. A hyperbola a hagyományozott görög-latin retorikai anyagban.....	124
2. 1. 3. Kortárs hyperbola- értelmezések.....	125
2. 2. A hyperbola meghatározása a ramista retorikákban.....	126
2. 3. Fogalmi következetlenségek a hyperbolával kapcsolatban.....	127
2. 4. A hyperbola mint mechanizmus a ramista retorikák tükrében.....	127
2. 5. A hyperbola hatása és szövegbeli működése.....	129
2. 5. 1. A hyperbola hatása.....	129
2. 5. 2. A hyperbola működése szövegbeli helyének megfelelően.....	129
2. 6. A hyperbola előfordulása különböző szövegtípusokban.....	129
2. 7. A hyperbola bennfoglalt alakzatai és alakzattársításai.....	130
2. 7. 1. Kataktrizis.....	130
2. 7. 2. A hyperbola és az irónia.....	132
2. 7. 3. Hyperbola és hasonlat – sorjázó hasonlatok.....	132
2. 8. Következtetések levonása a hyperbola tudománytörténetéből.....	133
3. Allegória: trópus vagy gondolatalakzat?.....	134
3. 1. Az allegória meghatározásai.....	134
3. 1. 1. Az allegória klasszikus megfogalmazásban.....	134
3. 1. 2. Az allegória XVI. századi meghatározásai.....	136
3. 2. Besorolási problémák: lehet-e gondolatalakzat az allegória?.....	136
3. 2. 1. Kitekintés: a gondolatalakzatok elmélete a klasszikus hagyományban és ennek ramista adaptációjában.....	136
3. 2. 2. Az allegória mint gondolatalakzat.....	140
3. 2. 3. Az allegória elhelyezése trópusként a retorika rendszerében.....	140
3. 3. Excursus: Az allegória mechanizmusa és hatása egy Ronsard-szemelvényben.....	143
3. 4. Az allegória szerepe a kommunikációban, jellegzetes szövegtípusai.....	149
3. 4. 1. Az allegória kommunikációs szerepe.....	149
3. 4. 2. Allegorikus műfajok.....	149
3. 4. 3. A parabola.....	150
3. 4. 4. A fabula.....	152
3. 4. 5. Az embléma.....	153
3. 4. 6. A közmondások.....	153
3. 5. Az allegóriával rokon formációk.....	153
3. 5. 1. Az allegória és a metafora.....	153
3. 5. 2. Allegória és metonímia.....	154
3. 5. 3. A szimbólum.....	155
4. Az allegória származtatott trópusa: Enigma.....	155
4. 1. Az enigma definíciói.....	156

4. 1. 1. Antik szerzők az enigmáról	156
4. 1. 2. Reneszánsz retorikák az enigmáról	157
4. 1. 3. Az enigma a ramista hagyományban	157
4. 2. Trópus-e az enigma?	159
4. 3. Az enigma szerepe és hatása	159
4. 4. Az enigma jellegzetes szövegtípusai.....	159
4. 4. 1. Az indovinello	160
4. 4. 2. Jóslatok.....	160
4. 5. Következtetések levonása az enigma tudománytörténetéből.....	161
Az irónia.....	162
1. Az irónia elnevezése és definíciói.....	162
1. 1. Az irónia definíciója a klasszikus hagyomány tükrében	162
1. 2. Az irónia definíciói a XVI. századi retorikákban	166
1. 3. Az irónia Ramée és társai megfogalmazásában.....	167
2. Trópus-e az irónia?	168
3. Az irónia nyelvi specifikumai.....	171
3. 1. Az irónia nyelvi specifikumai a klasszikus retorikai hagyományban	171
3. 2. Az irónia nyelvi specifikumai a ramista retorikák szerint.....	171
4. Az irónia pragmatikai aspektusai.....	173
5. Az irónia tipológiája	174
6. Az iróniából származtatott retorikai jelenségek.....	176
6. 1. praeteritio	177
6. 2. Az apofázis és a paraleipszis	178
6. 2. 1. Az apofázis	178
6. 2. 2. A paraleipszis	178
6. 3. Az antifrázis és az irónia szétválasztása.....	178
6. 4. Litotes és meiosis – és ami a ramista retorikákból kimaradt	179
6. 4. 1. A litotes	179
6. 4. 2. A meiosis.....	180
6. 5. A verbális humor alakzatai.....	180
6. 5. 1. A humoralakzatok rendszere	180
6. 5. 2. A szarkazmus – a nem nevetséges humoralakzat	181
7. Az irónia alakzattársításokban.....	182
7. 1. Irónia és metafora	182
7. 2. Irónia és katakrézis	184
8. Következtetések az irónia tudománytörténetéből	184
Utószó	186
English Summary.....	189
A KÖTETBEN FELHASZNÁLT FONTOSABB SZÖVEGKIADÁSOK.....	192
FELHASZNÁLT SZAKIRODALOM	196
A KÖTETBEN ELŐFORDULÓ ANTIK MŰVEK RÖVIDÍTÉSÉNEK JEGYZÉKE.....	203
TARTALOM.....	205